

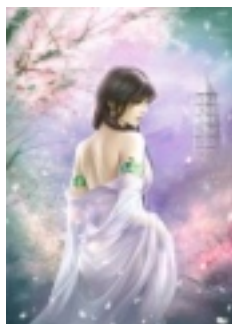
Quyển Rũ Yêu Nghiệt Thủ Trưởng

Contents

Quyển Rũ Yêu Nghiệt Thủ Trưởng	2
1. Chương 1: Bất Ngờ Sống Lại	3
2. Chương 2: Này Anh, Anh Có Thể Buông Tay Tôi Ra Được Không?	4
3. Chương 3: Tay Của Anh Thật Là Ấm	6
4. Chương 4: Cậu Lấy Gì Để Khen Thưởng Tôi Đây?	8
5. Chương 5: Thì Ra “cậu Ta” Là “con Gái”	9
6. Chương 6: Tôi Còn Nghĩ Sẽ Là Hương Quýt	11
7. Chương 7: Sắc Đẹp Của Em Chưa Đủ Để Khiến Cho Anh Ta Say Mê	13
8. Chương 8: Xin Lỗi Vì Đã Khiến Anh Lo Lắng...	15
9. Chương 9: Ông Trời Oi, Xin Hãy Tha Thứ Cho Sự Ghen Tỵ Của Con!	16
10. Chương 10: Mùi Vị Của Em Rất Ngon!	18
11. Chương 11: Công Hạnh Phúc Trên Lưng	19
12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Được Bế Kiểu Công Chúa	21
13. Chương 13: Em Quá Hiểu Anh Rồi!	23
14. Chương 14: Kingdom Brass Party	25
15. Chương 15: Em Bị Tôi Hóp Hồn Rồi Sao?	27
16. Chương 16: Lần Này Phải Chơi Tối Cùng Rồi!	28
17. Chương 17: Đừng Có Mơ!	30
18. Chương 18: Có Người Ẩn Nhầm Chuông!	32
19. Chương 19: “không Có Chỗ Ở Thì Chuyển Tối Sống Cùng Bạn Trai Đi.”	34
20. Chương 20: Nơi Này...nơi Này Là...siêu Thị...	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22: Ngây Ngơ Làm Cho Người Ta Muốn Cắn Một Cái	39
23. Chương 23: “bài Giảng” Của Chị Dâu	41
24. Chương 24: Thật Muốn Một Ngụm Ăn Sạch Em	43
25. Chương 25: Tuyên Bố Chủ Quyền	44
26. Chương 26	46
27. Chương 27	48
28. Chương 28	49
29. Chương 29	51
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	56
33. Chương 33	57
34. Chương 34	59
35. Chương 35	61
36. Chương 36	62
37. Chương 37	64
38. Chương 38	66
39. Chương 39	67
40. Chương 40	69

41. Chương 41	70
42. Chương 42	72
43. Chương 43	74
44. Chương 44	75
45. Chương 45	77
46. Chương 46	78
47. Chương 47	80
48. Chương 48	81
49. Chương 49	83
50. Chương 50	85
51. Chương 51	86
52. Chương 52	87
53. Chương 53	89
54. Chương 54	90
55. Chương 55	92
56. Chương 56	94
57. Chương 57	95
58. Chương 58	97
59. Chương 59	98
60. Chương 60	100
61. Chương 61	102
62. Chương 62	104
63. Chương 63	105
64. Chương 64	107
65. Chương 65	109
66. Chương 66	111
67. Chương 67	112
68. Chương 68	114
69. Chương 69: Ngoại Truyện 1	116
70. Chương 70: Ngoại Truyện 2	118
71. Chương 71: Ngoại Truyện 3	119
72. Chương 72: Ngoại Truyện 4	121
73. Chương 73: Ngoại Truyện 6	122
74. Chương 74: Ngoại Truyện 7	124
75. Chương 75: Ngoại Truyện 8	125
76. Chương 76: Ngoại Truyện 9	127
77. Chương 77: Ngoại Truyện 10	128
78. Chương 78: Ngoại Truyện 11	130
79. Chương 79: Ngoại Truyện 12	131
80. Chương 80: Ngoại Truyện 13	133
81. Chương 81: Ngoại Truyện 14	135
82. Chương 82: Ngoại Truyện 15	136
83. Chương 83: Ngoại Truyện 16	138
84. Chương 84: Ngoại Truyện 17	140
85. Chương 85: Ngoại Truyện 18	141
86. Chương 86: Ngoại Truyện 19	143
87. Chương 87: Ngoại Truyện 20	145
88. Chương 88: Ngoại Truyện 21	147

Quyển Rũ Yêu Nghiệt Thủ Trưởng

Giới thiệu

Trước khi trọng sinh, cô và anh giống như một ly nước chanh đường cực nhạt, uống thì không vô, bỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-ru-yeu-nghiet-thu-truong>

1. Chương 1: Bất Ngờ Sống Lại

Trong khoảng không tối đen sâu thẳm, thời gian tựa như đang ngừng trôi!

Đào Lộ đột nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh, từng cơn khí lạnh bị hút vào sâu trong phổi, khiến cho cô hô hấp khó khăn mà ho mạnh.

Lúc này, cô mới đưa tay lên che mắt, nhờ vào tia sáng yếu ớt của chiếc đèn bàn, cô nhìn khung cảnh xung quanh, ngạc nhiên tròn tròn mắt.

Chuyện này...Đây chẳng phải là phòng ngủ của căn nhà trọ hai tầng cũ kỹ mà cô ở hồi còn học Đại học hay sao?

Không phải cô đã chết rồi ư? Hay đây chỉ là cảnh trong giấc mơ?

Đưa tay bấm thật mạnh vào bắp đùi trắng mịn, cơn đau xông thẳng lên gáy, khiến cho cô càng thêm tin tưởng cảnh tượng trước mắt mình không phải là ảo giác, mà hoàn toàn chân thật.

Cô chỉ nhớ rằng, khi cô đang lái ô tô phóng nhanh trên đường cao tốc, nhưng do trời mưa nên đường trơn, xe cô bị quay trượt vài vòng, đầu xe xoay ngược lại và đâm vào một chiếc xe tải lớn đang chạy cùng chiều.

Ánh đèn xe làm cho cô chói mắt, tiếp đó là tiếng va chạm vô cùng mạnh, cửa kính vỡ đâm vào mặt cô, cơ thể bị kẹt trong xe không thể động đậy, chất lỏng sền sệt chảy dọc toàn thân.

Khi ý thức đã hoàn toàn bị một màu đen bao phủ, cô chỉ muốn nói cho anh biết rằng, nếu như thời gian quay trở lại, nếu như được sống lại, cô sẽ không ngốc nghếch mà trốn tránh anh nữa!

Lẽ nào, ông trời thật sự đã nghe thấy tâm nguyện của cô?! Cho cô được quay lại năm năm về trước?

Khi đó, Đào Lộ mới vừa tốt nghiệp đại học, là một cô gái có bệnh “Sợ đàn ông”, cô cực kỳ bài xích nam giới, nhân duyên tới, qua sự giới thiệu của anh trai, cô và anh gặp nhau, hai người qua lại với nhau với một thái độ rất lạnh nhạt, chưa bao giờ hẹn hò yêu đương như những cặp đôi khác.

Anh thật sự là một người cuồng công việc, luôn xem thường phụ nữ, nhưng vẫn có thể hấp dẫn nhiều cô gái muốn tiếp cận anh, muốn bay lên cành cao làm Phượng Hoàng.

Hai người bắt đầu khi nào cô cũng đã quên, có thể là lâu ngày sinh tình, cũng có thể là bọn họ cảm thấy đã đủ độ thân thiết, nên hiển nhiên là có thể tiến tới giai đoạn lên giường.

Cuộc sống của hai người trôi qua rất bình thường, giống như chỉ bỏ thêm một chút đường vào ly nước chanh, ăn không ngon mà bỏ thì tiếc, đối với anh mà nói, đây coi như là việc để anh đối phó với việc phải cưới vợ sinh con!

Cô nhớ rõ khi mặc trên người bộ váy trắng, cùng anh đứng trước mặt cha xứ, chuẩn bị thốt ra lời tuyên thệ thiêng liêng thì đột nhiên bị bạn của anh đến vạch trần về chuyện cái chết của ba mẹ anh có liên quan đến ba mẹ cô.

Cô không thể cưới một người biết rõ hung thủ đã giết ba mẹ mình, do vậy, cô dứt khoát vứt hoa xuống đất, từng cánh hoa tán loạn trên mặt đất, tim cũng như thể bị bóp nát, trước mặt mọi người, cô trở thành cô dâu chạy trốn, rời khỏi Đài Loan đi ra nước ngoài sống lang thang.

Chậm rãi cử động hai chân, cô đi xuống giường, đứng trước tấm gương trong phòng tắm, dò dẫm nhìn dấu ấn của mình, dáng dấp trong gương bây giờ cô đã lãng quên từ rất lâu rồi!

Mái tóc ngắn đen nhánh dính chặt vào mặt vì mồ hôi, bên tai trái đeo một chiếc hoa tai kim cương trong suốt, lấp lánh dưới ánh đèn, đôi lông mày rậm đi kèm với đôi mắt sáng ngời, chiếc mũi cao thẳng, tất cả đều chứng tỏ cho việc cô thật sự đã quay lại năm năm về trước.

Sau khi chạy trốn ra nước ngoài, cô đem mái tóc dài mượt của mình nhuộm thành màu vàng, lông mày được cạo sửa trở nên dài mảnh, động dao kéo cắt mất hai mí, chỉ có mũi và môi là không sửa, nhưng chỉ cần thay đổi một bộ phận thôi là gương mặt trông đã khác đi rất nhiều!

Đào Lộ cho rằng chỉ cần thay đổi vẻ ngoài là có thể thay đổi cả tâm trạng, có thể quên đi ký ức đau xót kia, vứt nó ra thật xa, không bao giờ nhớ đến nữa!

Nhưng cuối cùng cô mới phát hiện ra sự thật không phải như vậy, cô đành biến mình thành một kẻ mù điếc, không nhìn không nghe thấy âm thanh từ tận sâu trong đáy lòng mình.

Mỗi ngày vẫn vô tư chơi đùa, mãi đến khi nhìn bạn bè từng đứa từng đứa bước lên thảm đỏ, nhìn dáng vẻ các bạn nuôi dạy con cái, cô mới bắt đầu suy nghĩ đến tình cảnh của mình.

Nhưng thế thì có ảnh hưởng gì đâu? Cô vốn đã không còn tư cách để quay lại gặp anh nữa rồi!

Cho dù có gặp thì cô biết nói gì với anh đây? Xin lỗi anh? Mong anh tha thứ? Nhận hết mọi lỗi lầm?

Không có một chút ấn tượng nào về tình cảnh khi gặp lại anh, cô chỉ nghĩ anh sẽ lại nở một nụ cười nhạt, duy trì thái độ xã giao bình thường.

Mà cuối cùng khi cô đã lấy hết dũng khí để bay về Đài Loan tìm anh, thì lại nghe tin anh đã kết hôn, quá mức khiếp sợ, cô hốt hoảng lái xe về nhà, trên đường đi không may gặp tai nạn.

Hiện giờ, cô đã sống lại, vậy cũng có nghĩa là, cô có cơ hội để thay đổi lại tất cả, có đúng không?!

Người đầy mồ hôi nên thấy rất khó chịu, cô mở vòi hoa sen, tia nước lạnh ngắt xối vào người, khi đầu óc đã tỉnh táo hơn, cô đột nhiên nhận ra mình vẫn không biết hôm nay là ngày nào, thế là vội vàng vàng vàng tắm cho xong.

Đi tới trước bàn, cô mở di động ra, bây giờ là một giờ sáng, theo như lịch thì hôm sau là ngày cuối cùng của học kỳ năm tư, ngày mai sẽ là buổi lễ tốt nghiệp.

Nếu cô nhớ không lầm, thì ngày mai cô sẽ được gặp anh...

2. Chương 2: Này Anh, Anh Có Thể Buông Tay Tôi Ra Được Không?

Tháng sáu nóng bức đã đến, trong sân trường, hoa phượng đỏ đã nở, từng cánh hoa đỏ rực rơi xuống, như những con bướm đang tung cánh bay lượn trên không trung, cuối cùng đậu trước mặt trong khúc hát tạm biệt.

Tham dự xong buổi lễ, Đào Lộ đứng trước tủ sắp xếp lại đồ đạc, đầu óc vẫn đang trong trạng thái hỗn loạn, mới quay trở về được vài giờ, cô vẫn chưa thể thích ứng được khi nói chuyện với bạn bè, chỉ đành liên tục giả ngu cho qua chuyện.

“A Lộ, hôm qua cậu mất ngủ đấy à? Không thì tại sao hôm nay lại cứ lơ đãng như vậy?” Bạn cô là Lương Hiểu Lam vừa thu dọn đồ đạc vừa hỏi cô, mắt không ngừng dõi theo gương mặt của Đào Lộ.

“À...Ừ thì...” Đào Lộ chợt dạ trả lời, thật ra thì tối qua cô đã ngủ say đến bất tỉnh nhân sự!

Tóc mái trên trán quá dài, làm cho cô phải đưa tay ra hất sang một bên, ngay sau đó, hàng loạt tiếng hét ngưỡng mộ chói tai vang tới.

“A~~ Chị Đào đẹp trai quá đi! Mình chết đây! Trời ơi! Còn đẹp trai hơn cả trai đẹp nữa! Mình sắp ngất rồi!”

Đào Lộ kinh ngạc nhìn mấy em khóa dưới, thấy cô nhìn, bọn họ lại đỏ mặt rồi chạy đi, một lát sau cô mới hoang mang nói: “Tiểu Lam, vừa rồi...Các em ấy đang nói mình sao?”

“Chỗ này chỉ có hai đứa, không nói cậu chẳng lẽ nói mình à? Nhìn mình có ai lại đi khen đẹp trai chứ! Cậu đã quên từ trước đến giờ cậu luôn đẹp trai chết người hả?” Tiểu Lam trêu chọc cười cô, nhìn cô bạn mình rõ ràng là vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Nhờ may có tấm kính ở phía sau, Đào Lộ mới ý thức được dáng vẻ hiện tại của mình, không phải là một cô gái có mái tóc dài mượt mà, mà là một nữ sinh có phong cách ăn mặc trung tính, nhìn vô cùng bụi bặm.

Cô đã quên mất!

Đang lúc cô còn đang cố gắng tiêu hóa vẻ đẹp trai của mình, Lương Hiểu Lam đã giúp cô thu dọn xong, sau đó kéo cô đi ra ngoài.

“A Lộ, hôm nay chúng mình đi dạo phố đi, lên xe bus, chen chen chúc chúc cũng phải mất nửa tiếng đó.” Lương Hiểu Lam nhắc nhở bạn, mắt mở to nhìn chằm chằm chiếc xe bus đang đi tới cách đó không xa.

Tiếp cận mục tiêu! Lương Hiểu Lam có ý nhắc nhở Đào Lộ là phải chen được lên xe cho bằng được!

Khi cửa xe mở ra, cả đồng người xô đẩy nhau để chui lên xe, Đào Lộ cũng theo bản năng đưa tay về sau giữ chặt lấy tay Lương Hiểu Lam.

Đang lúc thầm cảm thấy may mắn vì đã lên được xe, thì một giọng nam sinh trầm thấp nhẹ nhàng vang lên phía sau cô: “Này anh...ừm...Xin lỗi, anh có thể buông tay tôi ra chưa?”

Giọng nói này cô đã nghe đi nghe lại cả ngàn lần trong giấc mơ đêm qua, là giọng nói của người đàn ông đã khiến cho cô muốn quên đi mà không nổi!

Đào Lộ chậm rãi quay đầu lại, thấy anh đang khẽ mỉm cười, đôi mắt đẹp mang theo nét vô tội, có chút thú vị nhìn thẳng vào cô.

Lúc này, mười ngón tay của họ đan chặt vào nhau, mà Đào Lộ vẫn không muốn buông ra, trái lại còn có xu hướng nắm chặt thêm, hồi hộp nói: “Anh...”

Trầm Úy Vũ không hiểu chuyện gì nhìn cậu nhóc trước mặt, anh biết ngoại hình của anh cũng ổn, nhưng người này lại say mê nhìn anh như vậy, còn sắp chảy nước miếng, khiến cho anh dở khóc dở cười.

“A Lộ, cậu biết anh ấy à?” Lương Hiểu Lam đứng bên cạnh ngạc nhiên thốt lên, biểu hiện của bạn cô như thể gặp lại được bạn cũ năm xưa vậy, hơn nữa lại còn là con trai!

Nghe Lương Hiểu Lam hỏi, Trầm Úy Vũ khẽ nhướn đôi mi thanh tú, ánh mắt có chút đề phòng, hỏi: “Cậu biết tôi?”

Trí nhớ của anh rất tốt, anh chắc chắn rằng mình chưa hề gặp cậu nhóc này, cho nên rất có khả năng là thấy người sang bắt quàng làm họ, dù sao bên cạnh anh cũng có nhiều ví dụ như vậy rồi!

Theo quán tính, suýt nữa là Đào Lộ đã gạt đầu, cô luyến tiếc buông tay anh ra, bởi vì cô nhận thấy sự biến hóa trong đôi mắt anh.

“Không...Thật ngại quá...” Cô hồi hộp chớp chớp mắt, giả bộ như không có chuyện gì, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn anh không dứt.

Tiếng chuông di động vang lên, Trầm Úy Vũ bắt máy: “Alo.”

Đầu bên kia truyền tới tiếng chất vấn, anh đưa tay lên khẽ xoa mi tâm, động tác này khiến cho già trẻ xung quanh nhìn đến say mê.

“A Lộ, cậu có nghe mình nói không đấy?” Lương Hiểu Lam nhìn bộ dạng thơ thẩn của Đào Lộ, không chờ nổi mà gọi hồn cô lại.

Hôm nay hành vi của Đào Lộ thật quái dị, trước đây cứ đụng đến đàn ông là cô đều như thể vừa đụng phải một con gián hôi hám dơ bẩn vậy, sao hôm nay lại không như thế?

“À...Mình đang nghe đây~ Haha...” Đào Lộ xấu hổ cười trừ, cầu mong bạn cô đừng hỏi nữa, không thì cô lại không cẩn thận mà để lộ sơ hở mất!

May mà anh đang chăm chú nghe điện thoại, không chú ý đến cô, bằng không cô lại bị coi là tên con trai có ý đồ tình cảm với anh mất!

Biết làm sao được, hiện giờ tóc cô rất ngắn, trên người mặc áo sơ mi và quần bò cũ, không có ánh mắt mềm mại đáng yêu, chỉ có gương mặt là coi như thanh tú, phải nói là quá buồn!

Cô thực sự hoài nghi không hiểu trước kia tại sao anh lại coi trọng cô đến vậy? Trầm Úy Vũ chưa bao giờ nói những câu tình cảm với cô, có thể là do bất đắc dĩ mới phải kết hôn cũng nên!

Lúc nào cô cũng bị động đứng từ phía xa yên lặng nhìn anh, ở trên giường cũng bị động, ở chung với anh cũng chỉ là hình thức mà thôi!

Nhưng lần này, cô phải nghĩ ra cách khiến cho anh điên cuồng yêu cô, giống như củi khô bốc cháy, không có cách nào dứt ra mới được!

3. Chương 3: Tay Của Anh Thật Là Ấm

Hắc lâu tọa lạc tại một nơi phồn hoa náo nhiệt ở trung tâm thành phố, tòa nhà mười lăm tầng nằm trong khu đất hoàng kim, ai ai đi qua cũng đều có một ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì toàn bộ nguyên vật liệu bên ngoài đều lấy màu đen làm chủ đạo, khi ánh mặt trời chiếu vào nhìn rất kích thích thị giác.

Vương Thuyền Hằng và Đào Tử Tuấn ngồi ở tầng hai dùng cơm, đang nói chuyện, Đào Tử Tuấn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Vương Thuyền Hằng thấy ánh mắt của người ngồi đối diện vẫn hướng về bên ngoài, nên cũng tò mò nhìn theo.

Một gã mặc áo sơ mi đen, quần bò trắng xanh, thân hình gầy gò, động tác gọn gàng mà phóng khoáng đổ xe máy lại, tháo mũ bảo hiểm rồi thuận tay úp xuống, phát tay hất tóc sang một bên, diện mạo cực kỳ đẹp trai.

Hóa ra là đang ngắm trai đẹp đến thất thần?

Điều này khiến cho Vương Thuyền Hằng sồn da gà, tâm tình phức tạp hỏi: “Tử Tuấn, đàn ông đều chỉ ngắm mấy cô em mặc váy ngắn, sao người anh ngắm lại là...con trai...?”

“Đây là em gái tôi! Hôm qua lãnh đạo trực tiếp nói với tôi là phải tìm được một thư ký tạm thời, không được chậm trễ!” Đào Tử Tuấn bĩu môi, tức giận nói, nếu không phải em gái anh giỏi văn, thì anh cũng đâu đến mức phải nhờ người nhà chứ?

Anh còn tưởng sẽ phải thuyết phục cô em gái nhiều lần, không ngờ cô lại không chần chừ mà đồng ý luôn!

Đào Lộ ghét đàn ông tự nhiên lại đổi tính?! Quá là kỳ lạ...

Lúc Vương Thuyền Hằng và Đào Tử Tuấn đi xuống tầng một, Đào Lộ cũng đã có mặt, cô tươi cười chào hỏi bọn họ, sau đó ba người cùng nhau vào thang máy lên tầng 15.

Đào Lộ nhìn mình trong gương, nhìn thế nào cũng thấy giống con trai!

Vì muốn gặp anh, nên tối qua cô đã hưng phấn đến mất ngủ, mở tủ quần áo ra, đắn đo không biết nên mặc gì, nhưng trong tủ lại chẳng có cái váy nào, chỉ toàn là áo quần trung tính.

Tuy rằng cô rất muốn mượn đồ của Lương Hiểu Lam, nhưng chắc chắn là cô ấy sẽ lại hỏi linh tinh, hơn nữa cô cũng rất khó tưởng tượng không biết mình mặc váy trông sẽ như thế nào?

Nhỡ lại chưa lợn lành thành lợn què thì hỏng bét!

Nhìn con số trên thang máy chậm rãi chuyển động, tâm trạng của cô cũng trở nên hồi hộp theo, khi số 15 hiện lên kèm theo tiếng “Đình!”, tim của cô quả thực là sắp bắn ra khỏi họng rồi.

Vừa bước ra thang máy, giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe vang lên trong không gian, “Ừ, đêm nay tôi có việc phải đi rồi, không đi ăn được, hôm khác gặp lại.”

Đứng trước cửa phòng làm việc của sếp tổng, Đào Lộ nhìn Trần Ủy Vũ như đang tỏa ra ánh hào quang, thân hình cao lớn đứng thẳng, tác phong ngạo mạn, như thể đang đứng trên hàng vạn người.

Nói chuyện ngắt quãng vài câu, cuối cùng anh cũng cúp máy, quay đầu lại, đôi mắt đào hoa thâm thúy nhìn hai người họ, nhẹ nhàng nở nụ cười mê hồn, anh lên tiếng để gọi tâm trí của đối phương về: “Tử Tuấn, người này là?”

Đào Tử Tuấn nghe vậy, vội vàng kéo Đào Lộ đang đứng phía sau lên để cho Trần Ủy Vũ nhìn.

“Xin chào giám đốc Trần, tôi tên là Đào Lộ, không biết anh còn nhớ tôi không?” Cô muốn...muốn gọi thẳng tên anh, nhưng trời mới biết là cô phải kìm nén như thế nào mới không thốt ra khỏi miệng!

“Ồ, tôi nhớ rất rõ, chúng ta đã từng gặp nhau trên xe bus, tôi tên là Trần Ủy Vũ.” Anh nhìn cậu con trai đang giơ tay ra trước mặt mình, theo bản năng xã giao cũng nắm lấy tay của đối phương.

Tay của anh thật ấm, có chỗ còn có vết chai rất dày, cô biết Trần Ủy Vũ là người cuồng công việc, nhưng cô chưa bao giờ chú ý đến cảm giác khi được nắm tay anh, bởi vì mỗi lần nắm tay, cô đều hồi hộp đến mức rút gân!

Hiện tại, cô mới biết, người đàn ông này luôn dồn hết tâm tư và sức lực của mình vào công việc.

Thật ra anh không cần phải làm vậy, số tài sản ba mẹ anh để lại cũng đủ giúp anh sống thoải mái ba chục năm, nhưng anh không muốn trở thành một thiếu gia con nhà giàu suốt ngày chỉ biết chơi bời, anh lựa chọn xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng.

Một người đàn ông tốt như vậy, thế mà cô lại chạy trốn, đúng là quá ngớ ngẩn!

Đào Lộ nắm tay anh không muốn buông, anh hơi dùng sức muốn rút tay ra, lại phát hiện không có hiệu quả!

“A Lộ...” Đào Tử Tuấn thấy có vấn đề, vội vàng đập nhẹ vào vai cô em gái đang nhìn sếp tổng đến mất hồn.

“A...Ủy...À...Trí nhớ của giám đốc Trần tốt thật...” Đào Lộ cố tỏ ra tự nhiên, khẽ cười, sợ anh phát hiện ra là cô đang si mê anh.

Theo thói quen cô đưa tay lên xoa chóp mũi, bỗng nhiên một mùi hương nam tính bay tới, khiến cho Đào Lộ ngơ ngẩn, gương mặt tức thì đỏ ửng một cách đáng nghi.

Nhìn nét mặt của Đào Lộ, Trần Ủy Vũ vẫn như cũ cười nói: “Chỗ này nóng lắm sao? Nếu không thì sao mặt cậu lại đỏ như vậy?”

Chết rồi! Biểu hiện của cô rõ ràng quá!

“Ha ha...Ừm...Đúng là tôi thấy rất nóng, vừa mới ở bên ngoài vào mà!” Đào Lộ giơ tay lên quạt gió, không ngờ làm vậy càng khiến ừ hương của anh thổi tới, tai của cô lại đỏ ửng lên rồi.

Đào Tử Tuấn kinh ngạc nhìn em gái, hai mươi hai năm qua đây là lần đầu tiên anh thấy mặt cô đỏ, hơn nữa còn là vì một người đàn ông!

Bàn tay to của anh cầm điều khiển điều hòa lên, màn hình hiển thị hai mươi ba độ, gió cũng mạnh, nghĩ thầm thể lực của cậu con trai gầy gò này thật không tồi, sau đó mới giảm xuống hai độ nữa.

“Không sao, đồng văn kiện kia phiền cậu giải quyết giùm tôi.” Anh đưa tài liệu cho Đào Lộ rồi lại tao nhã trở về chỗ ngồi của mình, tiếp tục làm việc.

Phù...

Cô thắm thở phào, sau đó đi tới vị trí ngồi ở cửa phòng tổng giám đốc, ép buộc bản thân phải dồn hết tâm trí vào chồng tài liệu kia, cô không muốn vì làm việc không hiệu quả mà bị anh đuổi ra đường đâu.

Bởi vì cô còn phải chặt chẽ mà bắt lấy anh nữa mà

~

4. Chương 4: Cậu Lấy Gì Để Khen Thưởng Tôi Đây?

Đi làm được ba ngày, Đào Lộ đã dần dần nắm bắt được công việc, có bản lĩnh để nắm giữ vai trò thư ký, ngoại trừ có những lúc sẽ ngây ngốc nhìn ngắm người đàn ông đang vùi đầu vào công việc kia.

Ba giờ chiều là thời gian để chợp mắt, có điều cô không rảnh để nghỉ ngơi, bởi vì cô còn đang phụ trách một mục tin vẫn rất phiền phức, trước năm giờ chiều phải báo cáo kết quả.

Cô đã quá lâu không tiếp xúc với các chức năng của máy tính, mắt nhìn chăm chú vào một đồng ký hiệu, huyết thái dương có chút căng đau!

Nhú chặt lông mày, khuôn mặt nhỏ nhắn như muốn dán chặt vào màn hình, khiến cho Trầm Úy Vũ nhìn vào mà thấy buồn cười.

“Đào Lộ! Cậu sắp hôn cái máy tính rồi kìa.” Anh lười biếng dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, mắt phượng nhìn chăm chăm vào đối phương.

Nghe thấy giọng nói dễ nghe của anh, tim của cô có chút xao động, kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh, miệng nhỏ hơi mở ra.

Anh càng nhìn càng cảm thấy khó hiểu, mấy hôm nay cậu thư ký này thỉnh thoảng lại lộ ra nét mặt ngây ngốc, đàn ông nhìn đàn ông mà cũng có thể say mê đến vậy sao?

Có điều, việc này cũng làm cho người ta vui tai vui mắt, tuy rằng anh hầu như chỉ thu được sự chú ý của phụ nữ, nhưng nếu được Đào Lộ chú ý tới thì cũng không sao.

Thấy môi của cô vẫn dừng lại ở vị trí cũ, không có ý định nói gì, anh lại nở một nụ cười quyến rũ rồi hỏi: “Sao vậy? Có cần tôi giúp một tay không?”

Àm!!!

Trong nháy mắt, một luồng hơi nóng xông thẳng lên gò má, Trầm Úy Vũ lại thành công chọc cho gương mặt của cô đỏ lên rồi. Đào Lộ vội cúi xuống gặt mạnh, muốn dùng hành động để vơi đi sự xấu hổ.

“Phiền...Úy...À...Tổng giám đốc Trầm xem giùm tôi một chút, bức ảnh này màu sắc không được đẹp lắm...” Cô thật muốn cắn vào lưỡi mình một cái, lần nào cũng theo thói quen muốn gọi tên anh.

Hiện giờ anh vẫn chưa biết gì về cô, chức vụ cũng phân biệt rõ ràng, cô chỉ có thể ép buộc bản thân gọi anh là tổng giám đốc Trầm!

Vài giây sau, Trầm Úy Vũ đã vòng qua bàn, đứng đằng sau chỗ cô ngồi, cúi người xuống, bàn tay to cầm lấy con chuột, giọng nói vang lên trên đầu cô: “Để tôi xem nào!”

Mùi hương nhẹ nhàng thơm mát của Trầm Úy Vũ tràn ngập lá phổi của cô, mùi thoang thoang của cây bạch quả bị nhiệt độ của anh hâm nóng rồi tản ra không khí, mang theo cả mùi thơm nam tính của cơ thể.

Tâm tư lại bị anh lấy mất, cô hoàn toàn không nghe thấy anh nói gì, kìm lòng không được mà áp người ra sau, kê lên ngực anh, ánh mắt nhìn vào các ngón tay thon dài đang chuyển động.

“Đào Lộ, thế này đã được chưa?” Anh không nghe thấy cô phụ họa, đành phải hỏi thẳng vào vấn đề.

“À...Vâng...Được...Được ạ...” Cô lắp bắp trả lời, thậm mắng bản thân không tập trung, lần này xong rồi, thật muốn chui xuống lỗ luôn!

Ánh mắt liếc nhìn vành tai đang dần đỏ ửng của Đào Lộ, anh đột nhiên có ý đồ xấu, càng thêm cúi thấp người, nói bên tai cô: “Vậy cậu lấy gì để thưởng cho tôi đây? Tôi đã giúp cậu giải quyết mục tin vấn này ~”

Anh đột nhiên áp sát khiến cho Đào Lộ hoảng sợ, cô căng thẳng quay đầu lại nhìn anh, không nghĩ lại bất ngờ môi chạm môi.

Cô sợ đến mức trừng to mắt nhìn anh!

Cảm giác được làn môi mềm mại của anh dán lên môi mình, hơi thở nóng bỏng từ mũi anh phả lên trên mặt cô.

Vì khoảng cách rất gần, Trầm Ủy Vũ ngửi được mùi hương trên môi cô, giống như hương quýt thơm nhẹ, như viên kẹo ngọt ngào mê người, khiến cho anh khẽ đưa lưỡi ra nếm thử.

Vừa mới liếm láp một chút, anh bỗng nhìn thấy đôi mắt hiện lên nét kinh ngạc của cô, nhắc nhở anh lấy lại tự chủ, rời xa đôi môi thơm ngọt kia.

Giữa lúc cô đang vui mừng vì khoảng cách được rút ngắn, thì Trầm Ủy Vũ lại thản nhiên nói sang chuyện khác: “Làm xong tin rồi, hôm nay không cần tăng ca!”

Anh che giấu tâm trạng phức tạp của mình rất tốt!

Không hiểu đầu óc của anh hôm nay làm sao nữa, tự nhiên lại chủ động hôn thư ký mới tới, quan trọng nhất, đối phương lại là một cậu nhóc!

Không phải xu hướng giới tính của anh có vấn đề đấy chứ? Lại đi thích người đồng tính?

Ô? Sao bỗng dưng anh cảm thấy bầu không khí ở đây trở lên mờ ám thế này?

Đào Lộ chỉ nhớ anh có nói là “Cậu định lấy gì để thưởng cho tôi đây”, liền khẽ cười đáp: “Cảm ơn tổng giám đốc Trầm...chuyện kia...coi như lấy nụ hôn làm phần thưởng vậy...”

Lời vừa nói ra, tâm tình phức tạp của Trầm Ủy Vũ lại nổi lên, anh vỗ lên vai Đào Lộ, vừa đi về văn phòng vừa trả lời: “Biết rồi, mau làm nốt cho xong đi!”

Nhìn bóng lưng anh tuấn của anh, cô nở một nụ cười ngọt ngào, sau đó lại tiếp tục quay đầu lại làm việc.

Xưa nay, cô không hề biết lúc làm việc Trầm Ủy Vũ lại có thể có những lúc dịu dàng như vậy.

Hồi đó khi ở bên cạnh anh, cô lúc nào cũng lâm vào trạng thái căng thẳng thần kinh, công việc có vấn đề cô cũng không bao giờ viết lên trên mặt, một là tìm người khác hỏi, hai là lên mạng tự tra tư liệu.

Cô chưa bao giờ để Trầm Ủy Vũ dạy cô bất cứ chuyện gì, đi làm chính là việc tiếp thu mệnh lệnh, làm tốt thì sẽ được thưởng.

Hóa ra anh là người biết quan tâm như vậy, biết cô gặp khó khăn, nhìn ra được tâm trạng khổ sở của cô!

Thật vui vì cô có thể quay lại giây phút này, mới có cơ hội để phát hiện thêm nhiều điểm tốt của anh.Đào Lộ cảm thấy cô lại yêu anh thêm một chút rồi

~

5. Chương 5: Thì Ra “cậu Ta” Là “con Gái”

Đào Lộ giơ cổ tay ra xem đồng hồ, trong lòng thầm nguyên rủa không biết bao nhiêu lần!

Sáng nay, lúc cô đang cưỡi chiếc xe máy ngang tàng tuyệt đẹp của mình đi làm, không biết cô có đắc tội gì với thần mưa hay không mà trời lại đột nhiên mưa to.

Trận mưa kia quả thật như thể trút toàn bộ nước trên trời xuống vậy, cô còn chưa kịp mặc áo mưa thì đã ướt sũng cả người, đang lúc cô định dừng xe lại mặc áo mưa thì lại trời quang mây tạnh!

Hay thật đấy!

Toàn thân ướt nhẹp, cả nội y bên trong cũng vậy, quần áo dính chặt vào người khiến cho cô rất khó chịu.

Đi lên tầng 15, Đào Lộ bước ra thang máy, không nhớ cả việc tính giờ mà bước thẳng vào phòng tổng giám đốc, bên trong không một bóng người, điều hòa cũng chưa bật, xem ra còn lâu anh mới đến.

Cô chạy vọt vào nhà vệ sinh được trang trí đơn giản thanh lịch trong phòng, cửa còn quên chưa khóa đã bắt đầu cởi quần áo ra!

Mà trong WC chuyên dụng của tổng giám đốc, Trầm Úy Vũ đang muốn rửa tay thì lại phát hiện đã hết xà phòng.

Vì mắc bệnh sạch sẽ nên anh luôn muốn hai bàn tay của mình phải thật sạch, bởi vậy, anh quay đi, định đến WC khác để lấy nước rửa tay.

“Tách!”

Tiếng mở cửa vang lên, anh ngẩng lên nhìn, trùng hợp bắt gặp ánh mắt của Đào Lộ.

Đào Lộ vốn đang cầm quần áo trên tay, thế nhưng việc xảy ra bất ngờ này khiến cho cô hoảng sợ đánh rơi quần áo xuống sàn nhà, lúc này, toàn thân cô trần như nhộng, kinh ngạc nhìn gương mặt tuấn mỹ của Trầm Úy Vũ.

Trước mắt là thân thể mềm mại nữ tính, xương quai xanh duyên dáng, bộ ngực trắng nõn phơi bày trước ánh sáng, nhũ hoa đỏ bừng dựng thẳng, bên dưới vùng bụng bằng phẳng là bộ phận nữ tính thoát ẩn thoát hiện, nằm giữa đôi chân dài trơn bóng như ngọc.

Đường cong của cô rất đẹp, không đến nỗi nhỏ bé và yếu ớt, trái lại mỗi chỗ đều mang một nét đẹp sắc sảo.

Hóa ra Đào Lộ là con gái!

Điều này khiến cho anh nhẹ nhàng thở phào, tối qua anh còn lăn lộn không ngủ được, bởi vì luôn tự hỏi không biết có phải xu hướng giới tính của mình có vấn đề hay không.

Không ngờ bề ngoài nhìn cô gầy gò như vậy, thế mà lại mang một vóc dáng khiến cho người ta muốn tìm tòi nghiên cứu!

Ánh mắt Trầm Úy Vũ lưu luyến nhìn cô, thấy cô hoàn toàn không thể phản ứng lại, một lát sau mới run rẩy lên tiếng: “Tổng...tổng giám đốc...Sao anh lại...Vào đây?”

Nhận thấy được mình đã quá mức chú tâm vào cơ thể mềm mại của cô, ngay khi Trầm Úy Vũ đang muốn nhanh chóng bước ra ngoài thì lại nghe thấy tiếng bước chân, sau đó là tiếng gõ cửa.

“A Lộ, cô ở bên trong đúng không? Tôi là Thuyền Hằng đây, tôi muốn nhờ cô đưa tài liệu cho giám đốc Ngô!” Giọng điệu của Thuyền Hằng mang theo chút nôn nóng, cho nên có phần to tiếng.

Trầm Úy Vũ liếc nhìn Đào Lộ một cái, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên trắng bệch, đôi môi ngáp ngừng do dự không biết có nên đáp lại hay không, mà quần áo của cô rõ ràng giống như vừa mới ngâm trong nước vậy.

“Thuyền Hằng, đợi chút nữa tôi cầm giúp anh!” Anh vừa nói vừa cởi áo sơ mi đang mặc ra, vung tay lên, chiếc áo liền rơi xuống đầu cô.

“Ồ? Sao lại là sếp vậy? A Lộ đâu ạ? Rõ ràng tôi thấy cô ấy đi làm rồi mà, lẽ nào cũng nói thế!” Vương Thuyền Hằng không hiểu cô đã đi đâu rồi.

Đào Lộ hơi sững sốt, nhanh chóng mặc áo sơ mi vào, tuy rằng kiếp trước cô đã cùng giường với anh, nhưng cũng chưa tới mức hào phóng mà khóa thân đi tới đi lui trước mắt anh.

“Thuyền Hằng, cậu đang chất vấn tôi đấy à?” Giọng Trầm Ủy Vũ thấp xuống mấy quãng, khiến cho người bên ngoài khẽ giật mình.

Vương Thuyền Hằng toát mồ hôi lạnh, vội vàng cung kính làm phiên tổng giám đốc, nhanh chóng đưa tài liệu cho anh rồi lao nhanh ra khỏi tầng 15.

Trầm Ủy Vũ xoay người nhìn Đào Lộ, thấy áo sơ mi của anh đang ở trên người cô, hoàn hảo che kín nơi thần bí kia, nhưng chất liệu vải không che giấu được hai quả mâm xôi trước ngực, tay áo dài che kín cả bàn tay nhỏ bé của cô.

Anh không thể không thừa nhận, bây giờ phong thái trung tính mãnh liệt vốn có của cô đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự ngây thơ vô tội rất đáng yêu.

“Ừm...Cảm ơn...Quần áo của tôi bị ướt...Phải sấy một lúc thì mới mặc được...” Đào Lộ mặt đỏ bừng nói, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang nắm lấy vạt áo.

“Ừ...Đừng ngại, chờ tôi một lát, cô mặc size S đúng không!” Trầm Ủy Vũ mỉm cười, vừa nói vừa mở cửa đi ra ngoài.

“Ồ...Vâng...” Đào Lộ khẽ đáp lại anh, có chút kinh ngạc nhìn anh rời đi, sau mới nghĩ ra là anh muốn giúp cô mua quần áo, thế là cô ngồi xuống salon chờ anh về.

Ngửi được mùi thơm trên áo anh, cô cảm thấy toàn thân rất dễ chịu, tai cũng nóng dần lên, trong lòng vô cùng ấm áp.

Trong ấn tượng của mình, cô chưa bao giờ mặc quần áo của Trầm Ủy Vũ, hôm nay mới phát hiện thì ra vóc người của anh khác biệt quá lớn so với cô, quần áo của anh được cô mặc vào giống như một đứa trẻ đang mặc quần áo của người lớn vậy.

Cô đưa hai tay lên, đem ống tay áo áp lên chóp mũi mình, cảm thấy các tế bào trong cơ thể như đang được bơm đầy hạnh phúc.

6. Chương 6: Tôi Còn Nghĩ Sẽ Là Hương Quýt

Tìm tài liệu trên bàn Đào Lộ rồi đưa cho Thuyền Hằng, sau đó mới đến cửa hàng I'RON ở gần công ty để chọn quần áo, lúc Trầm Ủy Vũ trở lại văn phòng đã là 11 giờ.

Thật ra từ trước đến nay anh không thường đi dạo phố, cho dù có mua quần áo thì cũng sẽ không tốn thời gian, bởi vì phong cách làm việc của anh là nhanh gọn chuẩn xác, thế nhưng anh lại loay quanh ở I'RON những một tiếng đồng hồ, điều này nằm ngoài dự tính của anh.

Là vì điều gì? Vì không giỏi chọn quần áo cho nữ? Hay là vì sợ Đào Lộ không thích?

Nghĩ mãi không ra nguyên nhân, anh đành gác vấn đề đó sang một bên, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào phòng, Đào Lộ đang tựa vào ghế salon ngủ say, đôi môi cánh hoa khẽ cong lên.

Anh cẩn thận đi đến gần ngắm nhìn dung nhan của cô, nói thật là, nếu phải cho điểm, thì so với các kiểu phụ nữ mà Trầm Ủy Vũ biết, nhan sắc của Đào Lộ không thể được cho là mỹ nữ.

Đôi lông mày cong dài, gò má hơi phớt hồng, cái miệng nhỏ nhắn đang khẽ nhếch lên, giống như đang mơ thấy một chuyện rất vui vẻ.

Điều này khiến cho Trầm Ủy Vũ nhớ lại nụ hôn ngoài ý muốn hôm qua, mùi hương quýt ngọt ngào kia dường như vẫn còn đọng lại trên lưỡi anh.

Nghĩ vậy, bàn tay to của anh chống lên sofa, cúi người chạm rãi hôn lên môi cô, xúc cảm mềm mại khiến cho anh dần vút bỏ lý trí, bắt đầu đưa lưỡi tiến vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lưỡi của cô mềm mại như thạch hoa quả, tựa hồ như sẽ tan ra khi gặp đầu lưỡi anh.

Hành động của Trầm Ủy Vũ quấy rầy giấc ngủ của Đào Lộ, cô cảm thấy miệng mình như đang bị một thứ gì đó ấm nóng xâm nhập triền miên.

Hơn nữa mùi vị thơm ngát này còn rất quen thuộc.

Khoan đã! Mùi vị thơm ngát ư?!

Đào Lộ khẽ mở mắt, bắt gặp đôi mắt của anh, đôi mắt đẹp như ánh sao, khiến cho cô bị hút sâu vào trong đó.

“Ừm...” Lòng của cô bị lay động, theo bản năng khẽ lên tiếng, đánh thức suy nghĩ của Trần Ủy Vũ, ngay sau đó anh lập tức rời khỏi môi cô.

“Ừm...Sao tổng giám đốc lại tự nhiên...Hôn...” Đào Lộ vội vàng im lặng, đem chữ “tôi” nuốt vào trong bụng, bởi vì cô vừa mới mở miệng thì đã cảm thấy là mình hỏi sai vấn đề, rõ ràng là đang tự mình tìm đường chết mà!

Từ trước đến giờ Trần Ủy Vũ đều tỏ thái độ ngạo mạn với phụ nữ, chuyện anh hôn cô cũng có thể là hứng thú nhất thời thôi, dù sao bọn họ cũng chưa hiểu nhau nhiều lắm!

Đang lúc Đào Lộ khóc không ra nước mắt, muốn che tai để không nghe thấy câu trả lời của anh, thì Trần Ủy Vũ đã nhanh miệng đáp.

“Tôi chỉ muốn biết xem hôm nay em dùng loại son gì thôi.” Anh mặt không đỏ tím không loạn tìm lý do, nói thật thì, anh cũng không biết vì sao mình lại hôn cô nữa!

Chỉ biết rằng khi anh nhìn vào đôi môi của Đào Lộ, ánh mắt tựa như bị hấp sâu vào, sau đó thì xảy ra chuyện kia!

“Ồ...Vâng...Là hương ô mai...Á...” Đào Lộ chớp chớp đôi mắt ngập nước, trả lời xong mới phát hiện là lời của Trần Ủy Vũ có vấn đề.

Nếu muốn biết cô dùng son mùi gì, vậy tại sao không trực tiếp hỏi cô có phải tốt hơn không? Thế nhưng lại phải hôn cô để đoán mùi vị là thế nào? Không lẽ là do anh thích thế?

“Tôi cũng nghĩ vậy, ban đầu cứ nghĩ là hương quýt.” Trần Ủy Vũ vẫn dùng ánh mắt sáng như sao của mình nhìn chăm chú vào cái miệng vừa bị anh hôn kia, trong giọng nói tỏ rõ sự đáng tiếc.

Đào Lộ cảm nhận được sự tiếc nuối của anh, không khỏi lại nghĩ đến dụng ý khi anh hôn cô.

“Vâng...Son vị quýt tôi mới dùng hết rồi, trước dùng tạm vị ô mai đã, dù sao tôi cũng có thói quen dùng vị quýt rồi!” Đôi môi của cô khẽ cong lên, cười tươi với anh.

Cô không được đem việc Trần Ủy Vũ hôn cô biến thành việc anh thích cô đâu? Không được đâu nhé?

Bàn tay to nâng lên, ngón tay thon dài của anh khẽ vuốt ve môi cô, nhẹ nhàng nói: “Hương quýt hợp với em hơn!”

Nếu như cô dùng son hương quýt hàng ngày, thì anh không ngại ăn hết son môi trên môi cô đâu! Bởi vì cảm giác khi hôn cô rất tuyệt!

Bị Trần Ủy Vũ đụng chạm, hô hấp của Đào Lộ cũng trở nên rối loạn, hai má càng thêm đỏ ửng.

Cô ghi nhớ lời của anh rồi, anh thích mùi quýt.

Nói vậy nếu mỗi ngày cô dùng son mùi quýt, thì Trần Ủy Vũ cũng sẽ hôn cô thường xuyên sao?! Tuy không đến mức mỗi ngày đều hôn, nhưng...Anh sẽ thấy thích hôn cô? Đúng không hả?

“Quần áo tôi đã mua rồi, em nhanh mặc vào đi, không lại cảm lạnh.” Anh quay người đi, bàn tay to chỉ vào cái túi, sau đó bước ra ngoài.

Đào Lộ lấy quần áo trong túi ra rồi mặc vào, may là nhân lúc Trần Ủy Vũ đi ra ngoài, cô đã sấy khô đồ lót rồi, bên trong mà không mặc gì thì khó chịu lắm.

Đứng trước gương, Đào Lộ sững sờ hồi lâu, ngỡ như người trong gương bây giờ không phải là mình!

Áo sơ mi hoa nhỏ không tay, khoe được bờ vai nhỏ gầy và cánh tay mảnh khảnh của cô, đằng trước cổ áo còn được trang trí bằng một chiếc nơ bướm màu đen, phối với một chiếc quần âu màu đen có thêu sợi bạc, vừa trẻ trung mà lại không quá nghiêm túc.

Toàn thân toát lên hương vị của phụ nữ, không còn vẻ trung tính như trước nữa, thêm vào đó là rất vừa người, anh giỏi thật đấy!

Cất quần áo cũ đi, cô bước ra ngoài, liền bắt gặp ngay Trầm Úy Vũ đang đứng đợi cô, khiến cho cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Như là...Bạn trai đang đợi bạn gái vậy.

“Đẹp lắm!” Trầm Úy Vũ nhìn một lượt từ đầu đến chân cô, đôi mắt đào hoa tươi cười híp lại.

“Cảm ơn tổng giám đốc, áo tôi sẽ giặt rồi trả lại anh.” Đào Lộ ngượng ngùng lè lưỡi.

Cô nhớ là Trầm Úy Vũ chưa bao giờ khen cô, ngay cả khi cô mặc váy cưới, anh cũng không có ý kiến gì, đây là lần đầu tiên anh khen cô, khiến cho cô rất ngại ngùng.

Trầm Úy Vũ gian tà liếc nhìn cô một cái, bỏ lại một câu rồi đi về bàn làm việc, để lại Đào Lộ đang đứng im tại chỗ, mặt đỏ như táo.

“Cứ để đó cho em mặc, dù sao tôi cũng đã được ngắm một cảnh xuân sắc rồi, kể ra cũng rất đáng giá.”

7. Chương 7: Sắc Đẹp Của Em Chưa Đủ Để Khiến Cho Anh Ta Say Mê

Hôm nay là ngày nghỉ, Đào Lộ vốn tưởng sẽ phải trải qua một ngày nghỉ chán ngắt thì buổi chiều lại có hẹn ra ngoài, cái gọi là chán ngắt chính là ngồi nhà lên mạng, lang thang khắp các trang web.

Chọn một chỗ ở cạnh cửa sổ rồi ngồi xuống, Đào Lộ nhìn khung cảnh người đến người đi trên đường phố, một Đài Bắc vừa xa lạ vừa quen thuộc.

“Tiểu Lộ, xin lỗi vì chị đến muộn!” Một cô gái xinh đẹp kéo ghế ra, tiện tay để túi xách sang một bên, miệng nở một nụ cười quyến rũ rồi ngồi xuống.

“Không sao đâu chị dâu.” Đào Lộ nhẹ nhàng trả lời, người trước mặt cô chính là vợ của anh trai – Diệp Linh Tiệp.

Chiếc áo trễ cổ để lộ khe ngực, mái tóc dài lượn sóng làm tôn lên gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, dung nhan không bị một lớp trang điểm dày đặc bao phủ, trái lại cách trang điểm của chị nhìn rất nhẹ nhàng tự nhiên.

Lúc người phục vụ bưng cà phê tới còn trộm liếc nhìn bộ ngực của Diệp Linh Tiệp một cái, Đào Lộ thấy vậy, thầm nghĩ có phải người đàn ông nào cũng thích kiểu phụ nữ như vậy hay không?

“Gần đây em bận rộn quá nhỉ? Nghe Tuấn nói em mỗi ngày đều bận tới mức không thấy mặt mũi đâu, trước kia em suốt ngày dính lấy anh ấy, bây giờ anh ấy còn cảm thấy không quen đó, ha ha~” Diệp Linh Tiệp mở hộp sữa đặc rồi chậm rãi cho vào cà phê, nhẹ nhàng khuấy đều.

Trước đây Đào Lộ rất ghét tiếp xúc với đàn ông, lúc nào cũng chỉ bám móng anh trai, cho dù là lúc ở cùng Trầm Úy Vũ, cô cũng cố gắng tránh xa nhau được lúc nào hay lúc ấy.

Cho nên, hiện tại cô không bám lấy Đào Tử Tuấn nữa, quả thật khiến cho anh không quen.

Nghĩ đến Trầm Úy Vũ, khuôn mặt thanh tú trắng nõn của Đào Lộ lập tức ửng đỏ, nhưng vẫn cố ra vẻ trấn tĩnh trả lời: “Thì...Thì là em bận nhiều việc ~ Em muốn học cách sống độc lập mà.”

Diệp Linh Tiệp một tay chống má, một tay đưa ra nhéo má Đào Lộ, cảm thấy đúng là có hơi nóng.

“Ừ ~ Làm việc bận rộn đến vậy à? Vậy thì chị phải đến gặp lãnh đạo của em mới được, xem thử anh ta là loại ông chủ gì mà để bảo bố nhà ta không có cả thời gian để dính lấy anh trai nữa.” Cô mở miệng trêu ghẹo, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Lộ vừa kinh ngạc vừa ngượng ngùng, rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

Thật ra Tử Tuấn có từng kể với cô chuyện lần đầu tiên Đào Lộ đến gặp ông chủ, cứ mỗi lần nghĩ đến là anh lại thấy rất khó hiểu.

“Không...Ừm...Chị dâu...Anh ấy...Không phải...” Đào Lộ lú lút không nói nên lời, cô cảm thấy nhất định là vẻ mặt của mình đã làm lộ chuyện rồi, mới có thể khiến cho chị dâu “quan tâm” như vậy.

Diệp Linh Tiệp nhũ mày, khê cười nói: “Anh ấy?” Từ này được phát ra từ miệng của Đào Lộ, một người rất ghét đàn ông, vậy chắc chắn là có quan hệ gì đặc biệt đây.

Không quan tâm đến đôi lông mày đang nhăn chặt lại của Đào Lộ, cô lại tiếp tục nói: “Nào nào, kể cho chị dâu nghe thử trường của Tiểu Lộ rốt cục có ba đầu sáu tay thế nào nào!”

“Anh ấy không đáng sợ đến mức ba đầu sáu tay đâu!” Đào Lộ cuống quýt biện hộ thay người yêu, bàn tay nhỏ bé lướt trên điện thoại, tìm ảnh chụp của Trầm Úy Vũ.

Bức ảnh này là cô lợi dụng thời gian nghỉ ngơi, chụp trộm khi Trầm Úy Vũ đang xem báo cáo, còn suýt chút nữa bị phát hiện, làm cô sợ muốn chết! May là không sao...

Nhìn ảnh của Đào Lộ, Diệp Linh Tiệp lên tiếng cảm thán: “Oa! Ông chủ của em đúng là một đại mỹ nam, chị chưa từng nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai đến vậy, phụ nữ theo đuổi anh ta chắc phải ngồi chật cả một xe tải, nhìn đi, đôi mắt đào hoa phóng điện, môi hồng răng trắng, Tiểu Lộ, em xác định anh ta là người em muốn rồi hả?”

Ngắm gương mặt thanh tú mang nét trung tính trước mặt, cô dùng đầu gối cũng biết chắc chắn là Đào Lộ sẽ bị knock-out bởi một đồng tiểu tam cho xem!

“Vâng! Vâng! Em xác định!” Đào Lộ gật đầu lia lịa, cô đã có cơ hội sống lại, không có cớ gì mà không bắt lấy Trầm Úy Vũ!

“Tiểu Lộ, chị dâu nói em nghe, sắc đẹp của em chưa đủ để khiến cho cậu ta say mê đâu, xét khuôn mặt thanh tú, xét kiểu tóc trung tính, xét quần áo nam tính, xét thân thể coi như đạt chuẩn, xét cử chỉ cầu thả, ừm...Tổng điểm là 60 thôi ~ Thế vẫn là cao rồi đấy! Em nghĩ một người đàn ông 100 điểm có thể thích một cô gái 60 điểm không hả?” Diệp Linh Tiệp từ tốn giải thích.

Mà người nghe là Đào Lộ lúc này như đang bị một quả bom nguyên tử dội vào, tan xương nát thịt, ngay cả một miếng thịt nguyên lành cũng không còn, quả thật là thương tích đầy mình!

Cô vốn cảm thấy cuộc sống sau khi trọng sinh của mình thật tuyệt vời, mấy ngày làm việc chung với Trầm Úy Vũ, cô chỉ thấy anh là một người vô cùng dịu dàng. Hoàn toàn đã quên Trầm Úy Vũ là một người đàn ông xuất sắc, nhiều tiền, vạn người mê!

Giống như chị dâu nói, anh là người đàn ông 100 điểm, văn phòng có cả đồng phụ nữ yêu mến muốn theo đuổi, chỉ là anh không muốn đáp lại thôi, chứ nếu bị anh nhìn trúng thì còn lâu mới chạy thoát được!

Hôm qua cô xuống tầng khác trình công văn, trong lúc vô ý cô nghe thấy có mấy người đang bàn luận về bữa tiệc hàng năm, lên kế hoạch làm sao để gây sự chú ý của tổng giám đốc Trầm, ai nấy đều xinh đẹp hơn cô!

“Chị dâu...Em muốn có anh ấy!” Cô cắn môi, dùng đôi mắt đáng thương nhìn Diệp Linh Tiệp.

“Em yên tâm đi ~ Chị sẽ là quân sư của em, sẽ cố gắng hết sức giúp em, nhưng mà em phải ngoan ngoãn phối hợp, cố gắng học tập nhé ~” Diệp Linh Tiệp vỗ vỗ hai má Đào Lộ, cam đoan với cô.

Chỉ cần Đào Lộ có lòng, chị dâu cô đây nhất định sẽ giúp được! Tổ chức vốn có của Đào Lộ vừa may không tồi, về bề ngoại phải tu sửa lại kỹ càng, trở nên tinh tế một chút

~Sau khi uống cả phê xong, Diệp Linh Tiệp lập tức kéo Đào Lộ đi thay đổi hình tượng.

Đầu tiên, phải biến ngoại hình “con trai” thành “con gái” đã!

8. Chương 8: Xin Lỗi Vì Đã Khiến Anh Lo Lắng...

Cốc cốc!

Trầm Ủy Vũ đang xem công văn ngẩng lên nhìn Đào Lộ đang đứng trước cửa phòng làm việc, nhẹ nhàng nói: “Vào đi.” Vừa nói vừa đặt bút máy trong tay xuống.

Cô khẽ hít sâu một hơi, tự dặn mình không được cuống, phải nhớ lời của chị dâu: Động tác phải tao nhã tự nhiên, nhưng lại không được ra vẻ mềm mại yếu ớt.

Thật ra, mới có hai ngày mà thôi, cô sao có thể đạt tới trình độ mềm mại chứ, cùng lắm là cố gắng không hành động lỗ mãng mà thôi!

“Tổng giám đốc, giám đốc Vạn Đại Vương mới gọi điện thoại lần thứ hai muốn xin ý kiến về đề án hợp tác, ngoài ra, tạp chí Men Work muốn viết bài về anh, tôi đã giúp anh thu xếp thời gian rồi.” Cô lưu loát báo cáo từng hạng mục, nhìn ánh mắt đẹp của anh cũng đang nhìn cô, khiến cô hơi ngượng.

“Được rồi, em gọi điện trả lời giám đốc Vương, báo cho ông ta biết thời gian gặp mặt để bàn chuyện hợp tác.” Anh đã suýt quên mất, nguyên nhân là do Đào Lộ đã cướp đi phần lớn sự chú ý của anh.

Buổi sáng lúc đi qua chỗ ngồi của cô, anh chỉ kịp nhìn thoáng qua khuôn mặt của cô, cảm giác có chút khác biệt, nhưng nhất thời chưa nhận ra, nhưng khi cô bước vào, đã thành công thu hút ánh mắt của anh.

Áo sơ mi tay công chúa khiến cho cánh tay của Đào Lộ có góc độ rất đẹp, ở giữa là đường viền hoa làm tôn lên bộ ngực của cô, hơn nữa kiểu áo lại rất vừa vặn, giúp tôn lên vòng eo mảnh khảnh.

Hơn nữa bên dưới cô còn mặc quần ngắn màu đen dài đến đầu gối, tương phản với đôi chân nhỏ trắng nõn.

Mà trên gương mặt nhỏ nhắn kia còn được đánh một lớp phấn mỏng và má hồng, thoát nhìn vừa nhẹ nhàng vừa mang theo hương vị nữ tính, tựa như một đóa hoa đào thu hút ánh nhìn của người khác.

“Vâng.” Đào Lộ dịu dàng trả lời, kèm theo một nụ cười, chị dâu nói khi giao tiếp không được to tiếng, làm vậy đàn ông sẽ không thấy dỗi bụng.

Giọng nói kia rơi vào tai Trầm Ủy Vũ, thanh âm mềm mại khẽ quanh quẩn trong tim anh.

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, anh gạt đầu ý bảo Đào Lộ lui xuống, nhìn màn hình hiện tên Tô Trinh Trinh, anh đưa tay ra bấm nút nghe.

“Alo, Trinh Trinh, tìm anh có việc gì?” Anh đưa mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài, thái độ lãnh đạm nói chuyện điện thoại với đối phương.

Đào Lộ trở về chỗ ngồi của mình, nhưng tai vẫn cố gắng nghe xem anh đang nói gì với Tô Trinh Trinh, không quan tâm đến công việc đang cần giải quyết.

Tô Trinh Trinh, gia đình cô ta và gia đình Trầm Ủy Vũ có quan hệ lâu đời với nhau, có thể coi như bọn họ là thanh mai trúc mã, tuy Trầm Ủy Vũ có đi du học chín năm ở nước ngoài, nhưng Tô Trinh Trinh vẫn như cũ qua lại với Trầm Ủy Vũ, bởi vì cô ta thích anh!

Tai nghe được anh đồng ý tối mai đi ăn với người phụ nữ khác, Đào Lộ hoảng hốt, con dao rọc giấy đang cầm không cẩn thận đâm vào lòng bàn tay cô.

“A...” Cô khẽ kêu lên, từng giọt máu đỏ tươi thấm vào văn kiện, cô lo lắng cầm giấy vệ sinh ra lau vết máu trên giấy, không quan tâm đến chuyện xử lý vết thương.

Tiếng kêu của cô khiến cho Trầm Ủy Vũ chú ý, anh lập tức cúp máy, cầm hộp cứu thương rồi vội vàng đi đến bên cạnh Đào Lộ, quỳ một chân xuống, kéo tay trái của cô rồi cầm máu.

“Em đang làm gì vậy? Sao không xử lý vết thương trước?” Mi tâm Trầm Ủy Vũ nhíu chặt lại, lúc này gương mặt của anh không hề dịu dàng, mà mang theo một chút tức giận.

Nghe thấy được sự không hài lòng của anh, cô nhỏ giọng giải thích: “Bởi vì công văn này rất quan trọng...Cho nên...”, vừa nói vừa nhu thuận để cho anh băng bó vết thương.

“Bị bắn thì có thể in lại, nhưng vết thương thì không thể không chú ý tới!” Anh không hiểu cô gái này đang nghĩ gì nữa, đối với anh cô đương nhiên là quan trọng hơn mấy thứ này, lại nói thêm: “Tay em mà để lại sẹo thì sẽ xấu lắm!”

Xử lý xong vết thương, Trầm Úy Vũ vẫn như cũ nắm lấy đôi tay nhỏ bé, dùng hơi ấm từ đôi tay mình sưởi ấm cho cô, làn da trơn mịn làm cho anh mê mẩn.

“Xin lỗi, khiến anh lo lắng rồi...” Tim cô đập nhanh vì hành động của Trầm Úy Vũ, nhìn thấy mi tâm của anh đã giãn ra, còn ngẩng đầu lên cười với cô, khiến cho cô sững sốt mất vài giây.

Tiếp theo đó, cô đã làm một việc mà kiếp trước có đánh chết cô cũng không làm!

Chủ động dang đôi môi nhỏ nhắn áp lên môi anh, theo bản năng khẽ mút một cái, mùi vị thơm mát của anh lại tràn ngập trong cô.

Trầm Úy Vũ có chút kinh ngạc, tùy ý để Đào Lộ hôn anh, lúc cô đang định rời đi, anh lại đưa tay giữ chặt lấy gáy cô, lần này đến lượt anh chủ động.

Bởi vì anh muốn xác thực sự rung động đến khó hiểu trong lòng mình, nếu như cô tô son hương quýt, thì anh sẽ không ngại mà ăn hết son môi của cô.

Anh khẽ cắn môi cô, đưa lưỡi chiếm đoạt cái miệng nhỏ nhắn, lướt qua hàm răng của cô, sau đó bắt đầu môi lưỡi triền miên, nước bọt thơm ngọt của cô bị anh mút vào trong miệng, hương quýt thoang thoảng được anh nuốt vào bụng.

Mãi đến khi thấy mặt cô đỏ lên, Trầm Úy Vũ mới chịu buông tha!

Đôi môi màu hồng nhạt của Đào Lộ bị anh hôn trở nên đỏ bừng, trên môi còn đọng lại ánh nước trong suốt, cộng với đôi mắt mờ sương, khiến cho người ta muốn yêu thương.

Thật ra, kỹ thuật hôn của cô vẫn còn khá trúc trắc, cho thấy cô chưa từng hôn ai, điều này làm cho anh cảm thấy rất sung sướng.

“Mùi quýt thật là thơm!” Về mặt Trầm Úy Vũ mang theo chút tà mị, đem hương vị của cô giữ hết vào trong miệng.

Tim vẫn đập mạnh và không có dấu hiệu hồi phục, cô không biết là hôn môi còn có thể nhiệt tình như vậy đấy...

9. Chương 9: Ông Trời Ơi, Xin Hãy Tha Thứ Cho Sự Ghen Tỵ Của Con!

Quả nhiên, em bé ngoan sẽ được cho kẹo ăn!

Tuy mặt của Đào Lộ có được trang điểm nhẹ, nhưng cô lại không chấp nhận tô son linh tinh, lúc chị dâu cầm một thỏi Anna Sui đưa tới, cô vội vàng lắc đầu từ chối ngay.

Bởi vì Trầm Úy Vũ thích son hương quýt, cho nên có đánh chết cô cũng không muốn thử bôi các loại son khác lên môi!

“Mấy ngày này tay trái của em không tiện cử động, nên có việc gì thì cứ nói với tôi.” Vì vừa mới hôn xong nên giọng của Trầm Úy Vũ có vẻ hơi khàn khàn.

Thật ra anh còn muốn hôn nữa cơ, nhưng mà son trên môi cô đã bị anh liếm sạch rồi, xem ra đành phải chờ cô tô lại son thì mới có cơ để hôn tiếp thôi.

Dù sao đối với anh mà nói thì trước khi làm việc gì đều cần có lý do chính đáng, đó chính là nguyên tắc từ xưa đến nay của anh.

Nghe thấy lời nói quan tâm của Trầm Úy Vũ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Lộ càng thêm rạng rỡ, tựa như đóa hoa nở rộ, mang theo cả hương vị ngọt ngào.

Đang lúc anh muốn quay người đi vào phòng thì Đào Lộ lại cuống quýt tóm chặt lấy vạt áo anh, anh bất ngờ đứng lại, lòng mày khẽ nhướn lên.

Ý thức được sự đường đột của mình, cô mau chóng buông tay ra rồi xấu hổ nói: “Ừm...Có chuyện này...Tối mai tổng giám đốc có rảnh không ạ?” Bàn tay nhỏ bé của cô vì lo lắng mà nắm chặt lấy mẫu giấy vệ sinh.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Trầm Ủy Vũ buồn cười, từ trên cao nhìn xuống cô, cô giống như một chú thỏ trắng vậy, nhỏ bé, trong sáng khiến cho anh yêu thích.

Anh đã từng gặp không ít những người phụ nữ muốn dùng mọi cách để quyến rũ anh, cho nên, anh hoàn toàn có khả năng nhận biết được động cơ hành động của những người phụ nữ đó là gì.

Nhưng đối với Đào Lộ, anh không hề cảm nhận được một chút ô uế nào trong những hành vi của cô.

“Vâng...Tôi muốn cảm ơn tổng giám đốc vì đã giúp đỡ tôi mấy hôm trước, cho nên tôi có thể mời tổng giám đốc ăn cơm được không...” Đào Lộ hơi hồi hộp, giọng nói hơi gấp gáp, còn khẽ cắn lên đôi môi cánh hoa.

Ông trời ơi! Xin hãy tha thứ cho sự ghen tỵ của con!

Cô biết tối mai Trầm Ủy Vũ sẽ đi ăn với Tô Trinh Trinh, nhưng cô không muốn chuyện này xảy ra một chút nào hết, chỉ cần tưởng tượng cảnh Tô Trinh Trinh làm nũng với anh thôi là cô đã thấy khó chịu rồi.

Chị dâu đã từng nhắc nhở, phải cẩn thận đề phòng những người bạn thân là con gái của anh, muốn trực tiếp ngăn chặn thì không thể vì như thế sẽ hơi lộ liễu, nhưng nếu giở chút chiêu trò để chen ngang thì hoàn toàn chấp nhận được!

Trước đây cô luôn không để tâm đến việc anh chơi gì, làm gì. Nhưng hiện tại, cô muốn chiếm lấy tâm trí của anh, không thích thấy anh đi chơi khắp nơi nữa, tuy rằng cô biết Trầm Ủy Vũ luôn có nguyên tắc, không bao giờ trêu hoa ghẹo nguyệt.

Coi như lần này cô đặt cược một phen, để Trầm Ủy Vũ lựa chọn giữa cô và Tô Trinh Trinh, cũng vì thế nên cô càng thấy căng thẳng, mắt nhìn chăm chú vào Trầm Ủy Vũ.

“Ừm...” Trầm Ủy Vũ có vẻ như đang suy nghĩ, dù sao anh cũng đã đồng ý hẹn với Tô Trinh Trinh rồi, nếu không đi, đối phương nhất định sẽ lằng nhằng hỏi anh nguyên nhân vì sao.

Cảm nhận được sự chần chừ của anh, tâm trạng của Đào Lộ trùng xuống, cho rằng Trầm Ủy Vũ không muốn từ chối thẳng thừng, sợ làm cho cô khó xử, cho nên anh mới miễn cưỡng ậm ừ như vậy.

“Nếu tổng giám đốc có việc thì...” Cô còn chưa nói xong thì anh đã nhẹ nhàng ngắt lời.

“Tôi không bận, ngày mai cùng đi ăn tối nhé!” Trầm Ủy Vũ không để cho Đào Lộ có cơ hội thay đổi ý định, bởi vì anh nhìn ra được sự chờ mong kèm theo chút mất mát của cô.

Anh không muốn khiến cho cô thất vọng!

Dù sao anh cũng không muốn đi với Tô Trinh Trinh lắm, do phép tắc xã giao nên mới đồng ý, chứ thật ra là anh còn chẳng muốn nói chuyện với Tô Trinh Trinh.

Nhưng mà, bây giờ trong lòng lại cảm thấy xôn xao, rất chờ mong cuộc hẹn với cô vào tối mai.

Nhận được câu trả lời của Trầm Ủy Vũ, Đào Lộ choáng váng mắt mấy giây, gương mặt lập tức tươi cười, gò má ửng hồng, trông càng thêm ngọt ngào.

“Vâng, cảm ơn tổng giám đốc.” Cô không quên cảm ơn anh vì đã cho cô cơ hội, coi như lần đánh cược này cô thắng!

Tuy là Trầm Ủy Vũ từ chối cuộc hẹn với Tô Trinh Trinh, nhưng không có nghĩa là cô ta đã mất đi sự nguy hiểm, theo trí nhớ của Đào Lộ, kiếp trước Tô Trinh Trinh cực dính Trầm Ủy Vũ, không hề coi cô ra gì.

Cô phải ngày ngày đến diện kiến chị dâu, phải tận dụng hết các tiến bộ khoa học trên trái đất để biến mình trở thành một người phụ nữ hoàn hảo từ trong ra ngoài mới được!

Nhìn Đào Lộ giống như một đứa trẻ đang vui mừng khi được nhận quà, Trầm Ủy Vũ cũng bị vui lây, theo bản năng đưa tay ra nhéo nhẹ má cô một cái.

Da thịt mềm mại như thể tan được trong nước, xúc cảm tuyệt vời khiến cho anh không kìm chế được mà xoa xoa thêm mấy cái.

“Được rồi, em đi làm việc tiếp đi! Có việc gì cần giúp thì nói với tôi!” Anh buông tay ra, cất lại hộp thuốc vào chỗ cũ, sau đó trở về chỗ ngồi viết báo cáo.

Nhìn lướt qua các ngón tay của mình, Trầm Úy Vũ sung sướng nhếch môi cười, nghĩ thầm cô thư ký tạm thời này thật tốt, để cho cô làm thư ký chính thức luôn, nếu cô muốn đi thì anh cũng sẽ không cho cô đi!

Bị hành động của Trầm Úy Vũ làm cho kinh ngạc, Đào Lộ sững sốt một lúc rồi mới hồi phục lại được, trên gương mặt còn lưu lại chút dư âm sau khi được anh xoa má.

Anh không phải là một thiếu gia con nhà giàu có cuộc sống nhẹ nhàng, mà là một người đàn ông muốn tự mình phấn đấu vươn lên, khiến cho cô cảm thấy rất đau lòng.

Nhưng điều khiến cho cô càng thêm rung động hơn chính là, Trầm Úy Vũ chưa từng có những cử chỉ thân mật tự nhiên như vậy với cô, cho dù là khi đang yêu đương mãnh liệt cũng không có!

Rốt cục thì ai là người đã thay đổi? Là cô? Hay là Trầm Úy Vũ?

10. Chương 10: Mùi Vị Của Em Rất Ngon!

Một chiếc BMW sang trọng màu xanh lam đi ra từ bãi đỗ xe của Hắc Lâu, màu của chiếc xe được ánh nắng chiếu vào trông càng tăng thêm phần lộng lẫy.

Tay trái của Trầm Úy Vũ nhẹ nhàng nắm lấy vô lăng, tay phải điều chỉnh nhạc, ca khúc sôi động của Linking Park vang lên khiến cho không khí trong xe được hâm nóng.

Đào Lộ ngồi bên cạnh khe khẽ hát theo, anh bất ngờ nhướn mi, cười hỏi: “Em cũng thích Linking Park à?” Giọng nói mang theo sự kinh ngạc, bởi vì anh chưa từng gặp cô gái nào mà lại có sở thích âm nhạc giống anh, đặc biệt là loại nhạc có phần mạnh mẽ này.

Anh cứ nghĩ, phụ nữ đều chỉ thích nghe nhạc trữ tình lãng mạn, hoặc là nhạc cổ điển.

“Vâng, em rất thích!” Đào Lộ khẽ nghiêng gương mặt nhỏ trắng nõn, gật đầu một cái, tuy nhiên cô không nói thêm rằng “Vì anh nên em càng thấy thích loại nhạc này hơn!”

Thật ra cô không có hứng thú với nhạc của Linking Park cho lắm, nhưng kiếp trước mỗi lần ở cùng anh là cô lại thấy anh nghe loại nhạc này, lúc đó cô chỉ im lặng ngồi yên bên cạnh, trong lòng chẳng mấy tập trung vì quá căng thẳng.

Thế nhưng vẫn là ca khúc này, mà cảm giác khi nghe giữa lần đó và lần này hoàn toàn khác biệt, cô cảm thấy mình có thể dung nhập vào thế giới của anh, để cho thế giới của anh tồn tại một góc nhỏ là cô.

Sau đó, hai người bắt đầu trò chuyện về những bản nhạc mà mình thường hay nghe, điều này làm cho Đào Lộ phát hiện ra rằng hóa ra sở thích của cô và Trầm Úy Vũ tương đối giống nhau, ngay lập tức tâm trí của cô lại vui đến mức muốn bay lên rồi!

Trong chốc lát, xe đã đi tới nhà hàng, Trầm Úy Vũ giao xe lại cho bảo vệ rồi đi cùng Đào Lộ vào thang máy, lên tầng 25 dùng bữa tối.

Sau khi hai người vào thang máy, lại có thêm một đám người chen chúc đi tới, dồn họ vào trong góc.

Trầm Úy Vũ dùng cơ thể của mình để bảo vệ Đào Lộ, sợ cô đụng chạm vào người đàn ông khác, bàn tay to theo trực giác ôm lấy eo cô.

Hành động này khiến cho Đào Lộ ngơ ngẩn, cô tiện dãi ngẩng lên nhìn gương mặt tuấn mỹ của anh, vành tai lại bắt đầu ửng đỏ.

“Em làm sao vậy?” Trầm Úy Vũ cúi đầu khẽ hỏi, dù sao trong thang máy cũng không tiện nói chuyện to tiếng, hơi thở của anh nhẹ nhàng quanh quẩn trên mặt cô.

Cô lắc đầu, khóe miệng hơi nhếch lên cười, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa như dán chặt lên ngực Trầm Úy Vũ, cô nhớ kiếp trước có lần hai người cũng gặp tình huống này, nhưng hồi đó cô vì quá kinh ngạc nên cả người cứng đờ, còn có ý muốn tránh xa anh ra một chút.

Còn bây giờ, cô sẽ không bao giờ làm như vậy nữa!

Cô nhớ chị dâu đã nói rằng: “Nam theo đuổi nữ thì cách một tầng núi, còn nữ theo đuổi nam thì cách một tầng vải.”, cho nên nếu phụ nữ mà biết chủ động thì đàn ông chắc chắn sẽ bị mê hoặc!

Cúi đầu tiến gần thêm vào lồng ngực Trần Úy Vũ, ngón tay nhỏ bé cẩn thận vòng quanh thắt lưng anh, toàn thân cô như đang được mùi hương của anh quán lấy.

Trần Úy Vũ không ngại ngừng cứng đờ người lại như cô nghĩ, trái lại bàn tay to của anh càng thêm dùng lực, ôm cô sát vào người mình.

Trước đây cô đều oán thán tại sao thời gian lại trôi chậm như vậy, như thế phải đợi đến thiên trường địa cửu vậy!

Mà hiện tại, cô chỉ hy vọng sao cho thang máy đi chậm lại! Thật muốn cầu xin ông trời biến một phút thành hai phút, như vậy cô sẽ có gấp đôi thời gian hưởng thụ khoảnh khắc ngọt ngào này rồi!

Hai người được phục vụ đưa đến vị trí ngồi gần cửa sổ, đồ ăn nhanh chóng được dọn ra.

Nhìn Đào Lộ đang ngồi đối diện, Trần Úy Vũ cảm thấy phong cách ăn mặc của cô vẫn đơn giản như trước, vẫn là áo sơ mi bó sát và quần dài, nhưng mái tóc lại được đeo thêm một chiếc bím có đính đá, trông rất mềm mại đáng yêu.

Lại thấy cô đang thưởng thức món bò bít tết, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thỏa mãn, đáng vẻ tươi cười, khiến cho cô càng thêm xinh đẹp hơn.

“Có ngon không?” Trần Úy Vũ tập trung ánh nhìn vào cái miệng nhỏ đỏ thắm của cô, nếu có thể, anh thực sự muốn nhào người ra giúp cô liếm chỗ nước sốt trên môi.

“Rất ngon ạ!” Đào Lộ đang hoàn toàn chìm đắm vào mỹ thực, cho nên không chú ý đến ánh mắt của anh đang nhìn mình, cô còn hưng phấn cắn một miếng thịt bò rồi đưa đến miệng anh, muốn anh ăn thử.

Mãi đến lúc Trần Úy Vũ ăn miếng thịt kia vào trong miệng, cô mới bắt ngờ sững sốt, bởi vì hai người lại ăn chung một đĩa, giống như đang hôn gián tiếp vậy, hành động này chỉ khi yêu nhau thì mới có thể làm thôi.

“A...Tổng giám đốc...Thật ngại quá...” Cái miệng nhỏ của cô méo xẹo, khẽ mắng mình ngu ngốc, quên mất hiện giờ hai người chỉ đang có quan hệ thủ trưởng và cấp dưới thôi.

“Không sao, mùi vị của em rất ngon.” Trần Úy Vũ nhìn ra được suy nghĩ của cô, cũng rất lưu manh đáp lại một câu, khiến cho gương mặt của anh càng tăng thêm phần tà mỹ, cuốn hút lòng người.

Thấy gương mặt ửng hồng của Đào Lộ, anh nói thêm: “Sau này khi riêng tư hãy gọi tôi là Úy Vũ, không cần phải câu nệ!”. Tiếp theo, anh chờ mong xem cảm giác khi nghe tên anh được nói ra từ miệng cô sẽ như thế nào.

Hiện tại, cô như thể là gái nhà lành đang bị một chàng công tử ăn chơi đùa giỡn vậy, anh đúng là biết cách giết người không cần đèn mạng, quả nhiên, cô vẫn phải cố gắng nhiều, nếu không lại như chị dâu nói, 60 điểm làm sao đối phó được với 100 điểm chứ?

“Úy Vũ.” Cô nhẹ nhàng nói ra hai từ mà cô đã giữ trong lòng từ rất lâu, lời nói mang theo cả yêu thương và hoài niệm.

Đúng như suy nghĩ của anh, rất êm tai!

Không phải là giọng nói nũng nịu của phụ nữ, thanh âm của cô nghe vừa nhẹ nhàng vừa tình cảm, khiến cho anh cảm thấy vô cùng êm dịu.

Trần Úy Vũ biết, trong lòng anh, Đào Lộ đã có một vị trí vô cùng đặc biệt!

11. Chương 11: Công Hạng Phúc Trên Lưng

Ánh trăng vàng hiện hữu trong đêm tối, xung quanh chỉ có lác đác vài ngôi sao nhỏ làm nền, gió mát nhẹ nhàng thổi.

Lẽ ra sau khi ăn cơm tối xong Trầm Úy Vũ sẽ đưa Đào Lộ về nhà, nhưng về nhà rồi sẽ lại chỉ có mình cô trong căn phòng trống, rất cô đơn.

Trước khi sống lại Đào Lộ không sợ cô đơn, cho rằng sống một mình rất thoải mái tự do, không cần phải lo lắng đối diện với Trầm Úy Vũ, cũng không cần phải quan tâm đến ánh mắt nhòm ngó của đồng nghiệp.

Nhưng lúc này, quan niệm sống của cô đã thay đổi, cách suy nghĩ cũng giống như một quân bài bị lật ngược lại vậy.

Cô muốn có thật nhiều thời gian ở bên Trầm Úy Vũ, cho dù chỉ là vài phút ngắn ngủi.

Cho nên, cô mới chủ động đưa ra ý kiến đi dạo bộ, vừa may quang cảnh xung quanh nhà hàng cũng rất đẹp, hai bên đường có rất nhiều cây xanh và đèn điện, rất thích hợp để đi dạo.

“Hôm nay em rất đẹp.” Trầm Úy Vũ chân thành nói, không ngoài ý muốn bắt gặp gương mặt đỏ ửng của Đào Lộ.

Mỗi lần Đào Lộ đỏ mặt, trông như một quả đào mật ngon miệng, không giống với những người phụ nữ khác, hầu như phản ứng của họ sau khi nghe anh nói sẽ là giả vờ hờn dỗi, sau đó lại dính sát vào anh.

Nhưng cô lại đáp lại anh bằng một nụ cười tươi rạng rỡ, mang theo sự ngượng ngùng và vui sướng, khiến cho anh muốn bắt lấy nét ngây thơ hồn nhiên của cô.

Lần đầu tiên được nghe Trầm Úy Vũ khen mình xinh đẹp, trong lòng Đào Lộ bỗng nở rộ, bởi vì cô hiểu, anh sẽ không bao giờ nói ra những lời không thật lòng, đây chính là nét thành thật trong con người anh.

“Cảm ơn anh, đi bên cạnh một anh đẹp trai thì phải làm đẹp một chút chứ ạ!” Cô cười nhẹ trả lời, le lưỡi để che đi sự xấu hổ, bởi vì cô cảm thấy rất bối rối mỗi khi được ai đó khen ngợi.

Đi được một đoạn, lực chú ý của Đào Lộ đã chuyển hết xuống hai chân mình, vì không có thói quen đi giày cao gót nên bây giờ chân của cô thật là đau quá!

Tuy rằng cô đã cố gắng để cho bước chân của mình nhìn không có vẻ khập khiễng, nhưng Trầm Úy Vũ người đã từng nhìn vô số phụ nữ đi giày cao gót, lúc này đã nhận ra ngay được sự bất thường của Đào Lộ.

“Chân của em không thoải mái à?” Anh dừng lại rồi hỏi, sau đó quay lại nhìn về phía nhà hàng, rõ ràng là đã cách họ một đoạn khá xa rồi.

“Ừm...Có một chút ạ...” Cô gượng cười, trời mới biết là bây giờ chân của cô giống như bị chặt đứt vậy, nhưng cô không muốn anh lo lắng, cho nên mới ra vẻ bình thường để giảm bớt độ nghiêm trọng.

Nhìn thấy đôi mi thanh tú của Đào Lộ đang nhú lại, anh đoán chắc không phải chỉ “có một chút” đau thôi đâu, mà là “cực kỳ” đau mới đúng. Nghĩ vậy, anh bèn cởi áo khoác ngoài và kéo cà vạt ra.

Hành động của Trầm Úy Vũ khiến cho Đào Lộ sửng sốt, cô hoang mang nhìn anh, ánh mắt mang theo sự si mê, bởi vì cô chưa từng trông thấy một Trầm Úy Vũ như vậy!

Từ trước đến nay, anh luôn mặc Âu phục phẳng phiu đứng đắn, kể cả lúc đi làm hay tan làm, không có lúc nào cô có cơ hội nhìn anh chỉ mặc áo sơ mi không cà vạt, còn cởi hai cúc áo trên cùng như bây giờ.

Dáng vẻ của Trầm Úy Vũ vốn đã rất tuấn mỹ, giờ phút này còn mang theo sự phóng khoáng không câu nệ, vô cùng thu hút!

“Leo lên đi!” Trầm Úy Vũ nhẹ nhàng ra lệnh, nghiêng mặt về sau nở nụ cười, cảm thấy rất thú vị khi nhìn thấy bộ dạng kinh ngạc của cô.

“Leo...leo lên? Anh muốn công em sao?” Đào Lộ lấp bắp hỏi lại, không thể tin rằng anh lại có ý định công cô quay về nhà hàng.

“Đúng vậy! Em leo lên đi!” Anh vẫn rất kiên nhẫn trả lời cô, anh thực sự không muốn để cô phải đi chân đau trở về, không nỡ chút nào!

Cảm nhận được sự kiên định trong mắt Trầm Úy Vũ, cô khẽ cắn môi nói: “Vâng...Vậy để em cầm áo khoác và cà vạt giúp anh, hay là...anh có ngại nếu như em mặc nó không?”

Lấy được sự đồng ý của anh, bàn tay nhỏ bé của Đào Lộ cầm lấy áo khoác của anh rồi mặc vào, còn cả vật thì để trong túi, cô nằm úp lên lưng Trầm Ủy Vũ, ngón tay trắng nõn đặt lên vai anh.

Mà bàn tay anh khi đặt vào phần bắp chân của cô, xúc cảm mềm mềm khiến anh không kìm lòng được mà bóp một cái, khiến cho Đào Lộ giật mình hét lên.

“A...” Đào Lộ cảm thấy như có một dòng điện chạy dọc chân mình, làm cho cô khẽ run rẩy, còn nũng nịu kêu lên một tiếng, có một đôi tình nhân đi qua còn ngoảnh lại nhìn, càng khiến cô mặt mày không biết chui vào đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn theo bản năng vùi vào gáy anh, cơ thể nóng bừng bừng như vừa mới bước ra từ lò nung, toát cả mồ hôi!

Trầm Ủy Vũ tà mị nhếch môi cười, đôi môi đẹp trông càng thêm kiều mị, không ngờ tiếng kêu của cô lại dễ nghe như vậy, anh thật muốn làm cho cô kêu nhiều thêm nữa.

Nhưng anh phải kìm chế thôi, bởi vì chưa đến lúc để cho anh làm vậy, tuy nhiên, điểm mẫn cảm này của cô anh sẽ nhớ kỹ.

“Ủy Vũ...Ngại quá...Có phải em nặng lắm đúng không?” Đào Lộ nhỏ giọng hỏi, muốn lảng sang chuyện khác, không nhớ đâu anh lại hỏi tại sao cô lại kêu lên thì chết, cô không biết phải trả lời thế nào đâu.

“Không nặng chút nào, giống như đang công hạnh phúc trên lưng vậy, ha ha~” Trầm Ủy Vũ cười đáp, cô còn nhẹ hơn cả tưởng tượng của anh nữa, cảm giác được cô gối đầu lên vai rất tuyệt. Thì ra, khi ở bên một người mà mình có tình cảm, thì dù có làm gì cũng sẽ cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Được Bé Kiểu Công Chúa

Bởi vì hai chân bị giày cao gót tra tấn đến không thể bước nổi, cho nên Đào Lộ không muốn yêu cầu anh đi đâu thêm nữa.

Tuy là cô muốn ở bên anh thật nhiều, nhưng hôm nay như vậy là đủ rồi!

Cô quyết định buông tha cho đôi chân đáng thương của mình, nhờ ngày mai mà không đi làm được thì lại càng thảm.

Chiếc xe BMW màu xanh lam của anh dừng lại trước khu nhà trọ tồi tàn của cô, Đào Lộ quay lại cười với Trầm Ủy Vũ, chị dâu nói, đàn ông thích nhất là được nhìn thấy người phụ nữ của họ cười!

“Ủy Vũ, cảm ơn anh, hôm nay em rất vui!” Gương mặt của cô lộ ra sự vui sướng, mắt nhìn Trầm Ủy Vũ, trái tim lại không nghe lời mà đập rộn ràng.

“Em vui là tôi cũng vui rồi!” Trầm Ủy Vũ đưa tay ra vuốt má Đào Lộ, sau đó vòng ra sau gáy cô rồi kéo lại gần mình, cuối cùng anh nhẹ nhàng tặng cho cô một nụ hôn.

Hôm nay anh chưa có cơ hội thưởng thức đôi môi mang hương quýt thơm ngọt của cô, hiện tại rốt cục cũng đã có cơ để hôn cô, đương nhiên phải tận dụng triệt để mới được.

Đào Lộ trầm luân trong mùi hương thơm mát của anh, cô bị môi lưỡi của anh mê hoặc, cảm thụ cảm giác khi lưỡi của anh và cô truy đuổi chơi đùa với nhau, khi thì dịu dàng, lúc lại phóng đảng, khiến cho bầu không khí xung quanh càng lúc càng nóng lên.

Cái miệng nhỏ nhắn bắt chước hành động khiêu khích của anh, chủ động mút lấy môi lưỡi anh, nuốt hết nước bọt trong miệng mà anh đưa tới, các tế bào trong cơ thể mãnh liệt rung động từng đợt.

Trầm Ủy Vũ chấm dứt một nụ hôn thật dài và sâu, trán anh dán lên trán cô, đôi mắt tà mị nhìn chăm chú vào hình ảnh của mình trong mắt cô.

Sự ngây ngô khi hôn của cô quả thật đã lấy lòng anh, dưới sự dẫn đường của anh, cô bắt đầu biết cách đáp lại, còn chủ động khiêu khích anh, điều này khiến cho anh cảm thấy mình là một người thầy giỏi.

“Ừm...Em xuống xe đây, chúc anh ngủ ngon!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Lộ đỏ bừng như bị lửa thiêu, cô sợ nếu còn ở đây lâu thì sẽ luống cuống không biết nói gì mất, dù sao cô vẫn chưa có đủ trình độ để chống lại sự nhiệt tình của Trầm Ủy Vũ.

“Chúc em ngủ ngon!” Anh dịu dàng đáp lại, Đào Lộ mở cửa xuống xe, còn đôi giày cao gót thì lại đang móc lên hai ngón tay cô, làm cho anh rất buồn cười.

Anh biết, là vì anh nên cô mới mất công sửa soạn xinh đẹp như vậy!

Đào Lộ vừa đặt chân xuống đất thì lập tức thở hắt ra một tiếng, hai chân vẫn còn rất đau, nhưng đỡ hơn nhiều so với lúc đi giày!

Tuy nhiên bước đi của cô vẫn rất chậm, trong lòng thầm mắng không biết tên biến thái nào đã phát minh ra giày cao gót để tra tấn phụ nữ như vậy?!

Đang lúc cô còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình thì tầm nhìn trước mắt đột ngột bị đảo lộn, sợ đến mức cô phải tìm một nơi để tựa vào.

“Chân em đi không nổi rồi, để tôi bế em lên nhà.” Trên đầu vang lên giọng nói của Trầm Ủy Vũ, Đào Lộ kinh ngạc nhìn anh.

Lúc này, cô mới ý thức được là mình đang được anh bế kiểu công chúa, hai tay của cô còn đang vòng lên cổ anh.

Đây là lần đầu tiên được bế kiểu công chúa, cho nên trong lòng cô cảm thấy rất xao động. Lúc trước chứng kiến cảnh bạn bè kết hôn, chú rể hạnh phúc bế cô dâu trên tay, làm cô bỗng tưởng tượng nếu như đó là cô và Trầm Ủy Vũ, không biết cảm giác sẽ ra sao nhỉ?

Tuy vậy dù có nghĩ thế nào thì cũng không thể, bởi vì trong mắt cô, Trầm Ủy Vũ là một người đàn ông rất lạnh lùng, lúc nào trông thấy anh là cô lại thấy sợ hãi, cho nên niềm hạnh phúc kia cô không tài nào hưởng thụ được!

Hiện tại, cô cảm thấy như mình đang bay trên mây, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Hóa ra, đây chính là hương vị hạnh phúc mà bạn cô nói

~Bất tri bất giác Trầm Ủy Vũ đã bế cô lên tầng hai, Đào Lộ lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, sau đó anh trực tiếp đi vào bật đèn rồi đặt cô lên ghế salon.

Cô cứ nghĩ là anh sẽ ra về, đang định nói cảm ơn và chúc ngủ ngon thì lại nghe thấy anh hỏi: “Trong tủ lạnh có đá không?”

“Hả...Có ạ...” Cô ngây ngốc đáp lại, sau đó thấy anh bước tới tủ lạnh rồi lấy đá ra, cho vào trong túi nhựa, lại bọc thêm một cái khăn bên ngoài rồi mới quay lại chỗ cô ngồi.

Bàn tay to của anh cầm lấy mắt cá chân của cô rồi đặt túi chườm đá lên vùng da sưng tấy, lông mày anh nhíu chặt lại: “Sau này đừng hành hạ chân của mình như vậy nữa, tôi sẽ rất đau lòng, biết chưa?”

Ngực bỗng cảm thấy khó thở sau câu nói của anh, mắt Đào Lộ đỏ lên, sau đó bị bao phủ bởi một tầng hơi nước mỏng manh.

Cô khóc bởi vì cô cảm động, thì ra anh rất quan tâm đến cô, còn đau lòng vì cô nữa!

Cô cứ nghĩ rằng, Trầm Ủy Vũ sẽ không bao giờ đứng lại chờ cô, cho nên cô luôn nhát gan, mang theo tâm tư của đà điểu mà chờ đợi, chờ một ngày anh chủ động nói ra.

Hóa ra, nếu cô can đảm mà theo đuổi, thì chắc chắn sẽ có một ngày được anh đáp lại!

Trầm Ủy Vũ đưa tay khẽ chỉ nhẹ lên mũi cô, nói: “Sao lại khóc? Vì anh hung dữ quá đúng không?”, nhìn thấy bàn chân trắng nõn bị nổi đầy bọt nước, anh thật sự không kìm chế được.

“Không phải...Bởi vì anh thật tốt...” Đào Lộ hít hít mũi, cười ngọt ngào đáp.

Cô thầm nói trong lòng rằng: Trầm Ủy Vũ, em nhất định sẽ chiếm lấy vị trí quan trọng nhất trong lòng anh! Chờ em nhé!

13. Chương 13: Em Quá Hiểu Anh Rồi!

Trầm Úy Vũ không ở lại nhà Đào Lộ lâu, dù sao đây cũng là khu tập thể, cô nam quả nữ ở chung phòng, bị người ta phát hiện thì không tốt lắm.

Đối với Trầm Úy Vũ thì chuyện này chẳng là gì, nhưng Đào Lộ thì lại không như vậy, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, một chuyện nhỏ mà lan ra thì không biết sẽ tam sao thất bản thành cái gì nữa, phần lớn chắc chắn sẽ nói cô dụ dỗ anh!

Anh không muốn cô gái này chịu tổn thương, bởi vì cô là người cực kỳ đặc biệt với anh!

Đỗ xe vào bãi xong, anh cầm theo áo khoác xuống xe, mùi hương quýt thơm ngát xông vào mũi anh, mùi hương của Đào Lộ.

Xem ra, cô không chỉ thoa son hương quýt, mà cả sữa tắm, dầu gội, kem dưỡng da của cô cũng có mùi quýt cũng nên.

Toàn thân anh bỗng trở nên xao động, không khỏi ảo tưởng về cơ thể ngát hương ngon miệng của cô, làm cho anh muốn kim chế mà không được!

Anh chưa từng chú ý đến mùi hương của những người phụ nữ mà anh quen, mùi nước hoa nồng nặc đến gay mũi, duy chỉ có hương thơm của Đào Lộ là khiến cho anh bị thu hút.

Không một ai biết rằng anh thích mùi quýt, mà vừa may Đào Lộ lại rất hợp khẩu vị của anh, thật là kỳ diệu!

Khi anh còn đang suy nghĩ đến thất thần thì thang máy đã đi lên tầng 6, bước ra ngoài, chuẩn bị lấy chìa khóa ra mở cửa thì có một giọng nói nùng nịu vang lên từ phía sau.

“Anh Úy Vũ, anh đi đâu về vậy? Người ta nhớ anh lắm!”

Trong mắt anh thể hiện sự mất kiên nhẫn, nhưng vẫn giả vờ tươi cười nhẹ nhàng, nói: “Trình Trình, muộn rồi, em nên về nhà đi.”

“Không, em muốn qua đêm ở đây!” Tô Trình Trình bướng bỉnh trả lời, đưa tay hất nhẹ mái tóc dài, bộ váy bó sát người khoe hết đường cong hoàn mỹ trên cơ thể cô.

Cô bạo dạn dán chặt người vào lồng ngực Trầm Úy Vũ, muốn trao cho anh một nụ hôn nhiệt tình tiêu chuẩn, nhưng lại bị đối phương tránh né đẩy ra.

Trầm Úy Vũ nhẹ nhàng đẩy Tô Trình Trình ra cách xa mình, anh không muốn sự dung tục của cô ta lây nhiễm vào người mình, càng không muốn cô ta làm nhòa đi mùi hương mà cô gái đáng yêu kia đã lưu lại trên môi anh.

“Em trốn nhà à? Nếu không thì tại sao lại muốn qua đêm ở chỗ anh?” Anh lạnh lùng chất vấn vị khách không mời mà đến kia, huyết thái dương bắt đầu cảm thấy hơi đau.

Trước đây, anh còn có thể nhẫn nại mà nói chuyện với Tô Trình Trình, bởi vì anh cũng chẳng mấy quan tâm, phụ nữ xung quanh anh đều chỉ coi như ong bướm lả lơi mà thôi.

Thêm một lý do nữa là, gia đình hai bên đều có quan hệ lâu đời, ý của trưởng bối là mong muốn hai người qua lại nhiều hơn, như vậy sẽ làm tăng tình cảm. Anh không đồng ý cũng không từ chối, vì chẳng qua lúc đó anh chỉ coi phụ nữ như bình hoa di động thôi!

Nhưng mà, bây giờ thì khác rồi!

Anh bắt đầu cảm thấy thích cô bé ngây thơ hồn nhiên có mái tóc ngắn đen mượt, ánh mắt trong veo kia rồi, tuy rằng về vẻ ngoài cô có thể không bằng Tô Trình Trình hay một số người phụ nữ khác, nhưng điều quan trọng là cô đã khiến cho anh rung động!

Tô Trinh Trinh ngửi thấy mùi thơm trên người Trầm Úy Vũ, không phải là mùi hương mà nam giới hay dùng, vậy thì chắc chắn là mùi của phụ nữ rồi!

Điều này khiến cho cô ta không kìm chế được cơn ghen, cao giọng hỏi anh: “A...? Trên người anh có mùi của người phụ nữ khác!”

“Anh hủy cuộc hẹn với em, có phải là vì bận đi ăn với con đàn bà kia đúng không?!” Cô lại nói thêm, giọng điệu rõ ràng là đang đem mình trở thành bạn gái chính thức của Trầm Úy Vũ.

Nhìn đôi môi tô son đỏ đang không ngừng hổi, sự nhẫn nại của Trầm Úy Vũ đã lên đến cực hạn, đang muốn nổi cáu thì di động lại đột nhiên kêu lên, cũng đồng thời khiến cho người phụ nữ kia ngậm miệng.

Trầm Úy Vũ nhìn vào số điện thoại lạ, muốn tắt đi, nhưng cuối cùng lại bấm nút nghe, vì anh không muốn phải nghe Tô Trinh Trinh lải nhải thêm nữa.

“Hi, có phải là Úy Vũ không ạ?”

Bên tai truyền đến một giọng nữ mềm mại, khiến anh khê kinh ngạc, khoe miệng nhếch lên trả lời: “Đúng, là tôi đây.”

Tô Trinh Trinh đứng bên cạnh tuy không nghe thấy tiếng nói bên trong di động, nhưng thấy anh tươi cười vui vẻ, đoán chắc chắn là con đàn bà kia rồi, bèn yêu kiều hỏi: “Anh Úy Vũ, ai gọi đến vậy?”

Đào Lộ nghe thấy trong điện thoại vọng đến giọng nói của một cô gái khác, mi tâm khê nhăn lại, sau đó nói: “Nếu anh đang bận thì em sẽ không quấy rầy anh nữa, vậy...” Còn chưa nói xong thì đã bị Trầm Úy Vũ ngắt lời.

“Không bận, em chờ một chút!” Trầm Úy Vũ dùng tay phải gạt gàng mở cửa, tiếp theo dùng cả vai kẹp lấy di động, sau đó dùng hai tay đẩy Tô Trinh Trinh ra xa, cuối cùng đem nhốt cô ta lại bên ngoài.

Một loạt hành động của anh khiến cho Tô Trinh Trinh không kịp phản ứng, chờ định thần lại thì đã không còn cơ hội vào phòng anh, bèn đứng ngoài gõ cửa kêu to.

Anh không thèm quan tâm đến người đang kêu gào khóc lóc bên ngoài kia, dù sao tầng này cũng chỉ có mình anh ở, cô ta có kêu đến phá họng cũng chả có ai để ý.

“Được rồi, em nói đi.” Trầm Úy Vũ đi ra ban công, trong lòng hơi căng thẳng, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bối rối vì sợ bị hiểu lầm.

“Vâng...Em chỉ muốn hỏi là anh đã về đến nhà chưa thôi!” Đào Lộ nằm sấp trên giường, bàn tay nhỏ bé cầm lấy khung ảnh ở đầu giường, nhìn ảnh chụp của Trầm Úy Vũ rồi mỉm cười.

Sau khi về nhà, cô vui vẻ gọi cho chị dâu để báo cáo tình hình hẹn hò, chị dâu nói cô nên gọi cho Trầm Úy Vũ để bày tỏ sự quan tâm.

Nói ngắn gọn, chính là để cho người đàn ông của mình cảm nhận được rằng trong lòng cô luôn luôn nghĩ đến anh.

Không được hỏi quá nhiều, bởi vì như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy như cô là một người mẹ đang quản thúc đứa con trai của mình vậy.

“Tôi về nhà rồi.” Giọng của Trầm Úy Vũ rất dịu dàng, trong đầu đang suy nghĩ xem không biết nên giải thích cho Đào Lộ thế nào về người phụ nữ kia.

“Ừm...Thế thì tốt rồi, không có chuyện gì nữa, vậy em cúp máy nhé!” Đào Lộ áp ảnh của anh lên mũi cô, tưởng tượng như đang được ở bên anh.

Lời nói của Đào Lộ khiến cho Trầm Úy Vũ không phản ứng kịp, thường thì các cô gái khác sẽ ngay lập tức chắt vắn anh tại sao lại nghe thấy giọng phụ nữ mới đúng chứ!

Nhưng tại sao cô lại không hỏi gì? Anh khó hiểu đến mức phải chủ động hỏi: “Em không muốn biết là vừa rồi có chuyện gì hay sao?”

“Vậy anh có thật sự muốn nói cho em biết không? Hừm...Em quá hiểu anh rồi!” Đào Lộ cũng chỉ có chút tò mò mà thôi, bởi vì cô tin Trầm Ủy Vũ sẽ không chơi bời với người phụ nữ khác, nếu không thì kiếp trước cô đã phải ngày ngày khăn gói chất vấn anh rồi.

Câu “Em quá hiểu anh rồi!” làm cho lòng của anh vô cùng ấm áp, phẳng phất như cô đã quen anh từ rất lâu rồi, nhưng rõ ràng là hai người mới chỉ quen biết nhau mà thôi!

“Em thật sự rất đặc biệt, thật sự vô cùng đặc biệt!” Trầm Ủy Vũ cười nói, thật may vì trời xanh đã cho anh cơ hội được gặp cô. Anh cầm áo khoác lên, hít sâu hương thơm ngọt ngào chỉ thuộc về cô.

Nói chuyện vài ba câu xong, hai người đều lưu luyến cúp máy, chờ mong đến ngày mai để lại được gặp nhau!

14. Chương 14: Kingdom Brass Party

Chớp mắt một cái đã đến cuối tuần, quan trọng là cuối tuần này sẽ có một sự kiện quan trọng – Bữa tiệc giữa năm của công ty!

Tối thứ sáu, năng suất làm việc của nhân viên công ty được đẩy lên cao độ, đồng hồ chỉ năm giờ rưỡi, tất cả nhân viên đều vui mừng hoan hô, lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi đến nơi tổ chức tiệc.

Lúc Đào Lộ và Đào Tử Tuấn đến Kingdom Brass, cô trừng mắt nhìn vào biển hiệu, nghi ngờ hỏi anh trai: “Chỗ này...Đây không phải là quán bar sao ạ?”

“Đúng rồi, mấy cái party trong năm của công ty đều được tổ chức ở quán bar, sếp muốn để ọi người vui vẻ tới bên luôn, em thấy vui không nào!” Đào Tử Tuấn thoải mái trả lời, cô em gái của anh chưa từng đi tới quán bar lần nào.

Trời! Đào Lộ quá bất ngờ, đây không hề giống với party mà cô tưởng tượng chút nào, cô nghĩ là party phải được tổ chức trong một hội trường lớn, đèn đuốc sáng trưng trong khách sạn chứ, may là cô đã cố nhẫn nhịn không nói ra ngoài, nếu không chắc mọi người lại nghĩ cô là người rùng rợn mất!

Đi vào Kingdom Brass, nhân viên dẫn nam nữ đi theo hai lối khác nhau, sau khi tới chỗ đăng ký, cô còn bị yêu cầu phải rút thăm nữa.

Cô ngây ngốc lấy tay quơ bữa một mẩu giấy, sau khi mở ra, trên đó viết: “Cô là nữ tước có vẻ đẹp cao quý trời sinh, quyền rũ và bạo dạn.”

Miệng cô khê há ra vì không hiểu, cô dùng ánh mắt mờ mờ nhìn nhân viên lễ tân đứng trước mặt, mà đôi phương cũng đã hiểu được suy nghĩ của cô, cho nên liền lịch sự giải thích luật chơi.

“Đào tiểu thư, hình thức của bữa tiệc này là mỗi người sẽ vào vai một nhân vật nào đó, phải biểu hiện ra được ba tính cách đặc biệt, họ sẽ mặc quần áo của nhân vật và đeo mặt nạ. Còn nữa, đây là nhân vật mà cô phải tìm để khiêu vũ cùng mình, cô nhớ giữ cho kỹ nhé!” Nhân viên từ đầu đến cuối vẫn luôn tươi cười giải thích, miệng của Đào Lộ thì lại càng lúc càng mở to hơn.

Lời của cô nhân viên làm cho đầu óc của Đào Lộ như sắp nổ tung ra, kiếp trước cô đã từng đi làm ở công ty của Trầm Ủy Vũ một năm rưỡi, nhưng chưa từng tham dự hoạt động nào của công ty, đơn giản là vì cô không thích nơi đông người, đặc biệt là rất sợ tiếp xúc với đàn ông!

Cũng bởi vậy nên cô hoàn toàn không có chút khái niệm nào về chuyện tiệc tùng, cũng không có hứng thú tán gẫu với mọi người về chủ đề này, điều đó quả thật đã khiến cho cô tụt hậu hẳn với mọi người!

Không đợi Đào Lộ đáp lại, nhân viên đã đưa cô đến chỗ thay quần áo, bên trong có đủ loại trang phục và phụ kiện, đương nhiên không thể thiếu các loại mặt nạ nhiều màu sắc.

Cô miễn cưỡng nhận lấy quần áo mà nhân viên đưa tới, mau chóng thay đồ xong, sau đó cô nhân viên lại giúp cô đeo mặt nạ, cuối cùng đưa cô đến trước gương.

Trời ơi! Đào Lộ dám thề là cô chưa từng ăn mặc hở hang như thế này bao giờ!

Chiếc áo hai dây ngắn bó sát màu xanh lam, cổ áo sâu đến giữa ngực, làm cho chiếc áo lót cùng màu bên trong nửa kín nửa hở, phần dưới áo lại được may bằng một lớp vải lanh mỏng, để lộ ra vòng eo thanh mảnh của cô.

Mà bên dưới là một chiếc quần short da màu đen, làm tôn lên đôi chân thon dài của Đào Lộ, hai tay đeo một đôi găng tay da ngắn, kèm theo vài món trang sức bằng bạc, toát lên khí chất vô cùng sang trọng.

Đào Lộ cảm thấy có chút may mắn, vì cô không phải mặc váy ngắn, nếu không thì cô sẽ phát điên mà đánh người mất!

Thay quần áo xong, cô được dắt đến lối vào sân khấu, xung quanh có rất nhiều nam nữ đeo mặt nạ, hóa trang thành những nhân vật khác nhau, có miêu nữ, tinh linh, kỳ sĩ, cô bé quàng khăn đỏ, vân...vân.

Lấy di động ra, cô bấm số của chị dâu, việc này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cô, phải nhờ quân sư giúp đỡ mới được!

Nhưng chị dâu lại nói với cô đây coi như là một thử thách, dù sao nếu đeo mặt nạ thì cũng che đi ba phần tư khuôn mặt rồi, chỉ lộ mắt với miệng, rất khó nhận ra ai với ai, cho nên phải biết tự phát huy ưu nhược điểm ba tính cách đặc biệt của nhân vật.

“Cao quý, quyến rũ và bạo dạn” đúng không?!

Trong lòng thầm oán trách bàn tay đen đui của mình, nếu bốc phải công chúa hay cô bé bán diêm có phải tốt hơn là nữ tước không!

Nhưng trời không chiều theo ước nguyện của con người, càng là chuyện mình không muốn thì nó càng dễ xuất hiện, cho nên cô đành phải chấp nhận khiêu chiến thôi!

Đào Lộ cố gắng trấn an chính mình rằng đây chỉ là đóng kịch mà thôi, tuy cô không muốn nhưng bây giờ còn có cả bằng tên trước ngực rồi, có muốn trốn cũng không được, đành phải làm theo lời chị dâu thôi.

Âm nhạc sôi động đình tai nhức óc vờn xung quanh, trên sàn nhảy có một vài cặp nam nữ đang nhiệt tình lắc lư, có người lại ngồi trên ghế uống rượu, một số khác thì tụ tập ở máy chơi game ăn tiền.

Ít nhất cũng phải bảy tám chục người, hơn nữa ai nấy thoát nhìn đều giống nhau như đúc, cô cùng lắm chỉ phân biệt được ai là nam ai là nữ, chứ sao tìm được Trầm Úy Vũ đây?

Lấy mẫu giấy trong túi ra, trên đó viết tên của hai nhân vật – “Sát thủ mặt lạnh” và “Nam tước nóng bỏng”.

Đây là ai với ai vậy trời? Mặt của cô sắp rút gân đến nơi rồi! Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh!

Trực giác của cô cho rằng “Sát thủ mặt lạnh” không thích hợp cho lắm, nghe cái tên thôi là đã khiến cô nổi da gà rồi, cho nên cô quyết định sẽ đi tìm “Nam tước nóng bỏng”.

Bước chậm rãi trong đám người, đôi mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh, lơ đãng nhìn thấy một người đàn ông đứng cách đó không xa, bằng tên có ghi là “Sát thủ mặt lạnh.”, phong cách của anh ta thật đúng là...Lạnh lùng!

Đào Lộ nhìn vào mà hoảng hốt, càng thêm tin tưởng vào quyết định của mình!

Cô đi về hướng khác, thấy một người đàn ông đang nhảy trên sàn, đúng là “Nam tước nóng bỏng” rồi, cô mỉm cười rồi nhẹ nhàng tiếp cận đối phương.

Thật ra, khiêu vũ đối với cô không hề khó, bởi vì trong thời gian ở nước ngoài, mỗi ngày cô đều tập nhảy, toàn là những điệu nhảy đang rất thịnh hành!

“Hello boy~” Cô chủ động chào hỏi, hoàn toàn nhập tâm vào nhân vật.

“Hi, em là nữ tước? Ha ha, nam tước và nữ tước, thật xứng đôi!” Người đàn ông đưa tay ra, ý muốn mời cô khiêu vũ, Đào Lộ tuy có chút chần chừ, nhưng cuối cùng cũng đưa tay ra.

Nam tước cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô rồi chuẩn bị hôn lên đó, nhưng Đào Lộ đã rút tay lại, mang theo vẻ cao ngạo nói: “Nếu tôi thấy anh phù hợp với tôi, thì có lẽ tôi sẽ xem xét cho anh được hôn tay tôi!”

Nam tước khẽ sừng sốt, cười đáp: “Rất thú vị!” Sau đó vòng tay lên eo của Đào Lộ, kéo cô gần về phía mình.

Cô cố gắng kìm chế suy nghĩ muốn hét lên, hoàn toàn đầu hàng với sự tự tin của mình, tiện đà vỗ nhẹ lên mặt đối phương, cười duyên nói: “Đừng gấp như vậy!”

Bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên ngực nam tước, khẽ xoay tròn một cái, nhẹ nhàng đưa cơ thể quyến rũ của mình theo điệu nhạc, khiến cho nam tước càng nhìn càng say mê.

Mà lúc này, Đào Lộ không hề phát hiện ra, có một đôi mắt đang chăm chú theo dõi từng nhất cử nhất động của cô từ phía xa...

15. Chương 15: Em Bị Tôi Hớp Hồn Rồi Sao?

Đào Lộ cố gắng hồi tưởng lại các bước nhảy gợi cảm đã học được, thật ra cô chỉ am hiểu nhất là thể loại Breaking dance trên đường phố, chứ không rành về sexy dance cho lắm.

Nguyên nhân là do cô có chứng sợ đàn ông, cho rằng mình không cần phải tỏ ra khiêu gợi để cho đàn ông nhìn làm gì. Thế nhưng do bị nhóm nhảy thuyết phục, cô đành miễn cưỡng học một chút.

Lúc này, cô nên cảm ơn bọn họ vì đã dạy cô nhảy sexy, hay là tự cảm ơn chính mình vì đã bốc thăm phải vai nữ tước đây?!

Đang lúc cô còn mải suy nghĩ thì nam tước nóng bỏng đã tiến lại gần, bàn tay to đặt lên vòng eo nhỏ nhắn của cô, ghé miệng vào tai cô rồi nói: “Nữ tước, em phân tâm rồi! Xem ra phần thắng đã thuộc về tôi!”

Lời nói của nam tước đã kéo Đào Lộ quay về hiện thực, cô khẽ cắn môi, biết rằng nếu như thật sự không chuyên tâm, thì lát nữa sẽ thật sự bị sói hôn mất.

Thế là cô lại tiếp tục nhảy, xoay người lại, hông cong dần lên bấp đùi của nam tước, vòng eo dong đưa cọ xát hần, khiến cho nam tước nóng bỏng sừng sốt, vừa muốn kéo thân thể mềm mại kia sát vào mình thì lại bị cô đẩy ra.

Đào Lộ lại xoay người, một tay đặt lên vai nam tước, một tay khéo léo lướt qua chiếc mặt nạ của hắn, sau đó ngón tay ngọc ngà đặt lên đôi môi đỏ thắm của mình.

“Vừa rồi tôi chỉ đùa anh thôi, boy!” Cô giữ chặt hai má của nam tước, kéo lại gần mặt mình rồi trả lời, còn cố tình thổi nhẹ lên mặt hắn một cái, khéo môi thần nhiên nở nụ cười.

Cô quyết định phải rút lui thôi!

Nếu không cô sẽ vừa mất hết tự tin, vừa sẽ bị hắn hôn vào tay mất, cô không muốn tiền mất tật mang đâu!

Hai người lại tiếp tục nhảy, nhiều lần nam tước nóng bỏng đã suýt ôm được thân thể mềm mại thơm ngát kia rồi, thế nhưng đều bị Đào Lộ dùng kỹ thuật để né tránh, làm cho hắn càng muốn bắt được cô.

“Nói cho tôi biết, em tên là gì?” Nam tước nóng bỏng cười tươi hỏi, hai ngón tay khéo léo nâng cằm cô lên.

Hắn đã bị cô gái trước mặt thu hút, rõ ràng cơ thể của cô quyến rũ và khiêu khích như vậy, nhưng sao đôi mắt to kia lại không mang theo chút dung tục nào?

“Vậy anh là ai? Vì sao lại muốn biết tên tôi?” Đào Lộ có chút hoang mang nhìn nam tước nóng bỏng, không thể hiểu được là hắn muốn gì.

Đọc được suy nghĩ của cô, nam tước nóng bỏng thầm nghĩ trong lòng rằng cô gái này thật đáng yêu, bình thường những lúc thế này phụ nữ sẽ không chần chừ mà nói tên của mình cho hắn biết mới đúng.

“Tôi tên Quân Sĩ Huân, nói cho tôi biết, em tên là gì?” Hắn hào phóng nói tên của mình cho cô biết, sau đó lại lần nữa hỏi tên cô, hoàn toàn không có ý định buông tha.

Theo như phép lịch sự, Đào Lộ thấy rằng đối phương đã vui vẻ trả lời cô, nếu như cô lại tiếp tục tránh né thì cũng không hay lắm.

Lại nói, dù sao tất cả mọi người đều làm trong cùng một công ty, sau này chắc hẳn vẫn phải gặp mặt nhau, cho nên cô cũng mỉm cười trả lời: “Tôi tên là Đào Lộ.”

“Đào Lộ...Đào Lộ...Cái tên này rất đặc biệt.” Quản Sĩ Huân khẽ nhấm tên cô trong miệng, ngón tay điểm nhẹ lên chóp mũi cô: “Em có thể làm bạn gái của tôi...” Lời còn chưa nói xong thì đã bị một người khác cắt ngang.

“Nữ tước, tôi có thể nhảy với em được không?” Một giọng nam trầm thấp vang lên đằng sau Đào Lộ, sau đó cô bị kéo vào lồng ngực ấm áp của hắn, còn chưa hiểu chuyện gì thì nam tước nóng bỏng lại lên tiếng.

“Sát thủ mặt lạnh? Ha ha, tôi chưa từng biết là một người lạnh lùng cũng có thể nhiệt tình khiêu vũ đấy!” Quản Sĩ Huân nheo mắt nhìn tên Trình Giảo Kim đột ngột xuất hiện kia.

Sát...Sát thủ mặt lạnh ư?

Đào Lộ lập tức nghĩ đến khuôn mặt lạnh hờ hững mà cô mới nhìn thấy vừa nãy, toàn bộ tế bào như đang cứng lại, cánh tay đặt lên hông cô cũng càng lúc càng siết chặt hơn.

Vừa mới thấy cô tiến vào sàn nhảy là Trầm Úy Vũ đã theo dõi cô rồi!

Phải biết rằng hôm nay các nhân vật hóa trang không làm khó được anh, bởi vì chỉ cần lấy chức vụ và quyền lợi của mình ra là anh hoàn toàn có thể biết được ai sẽ hóa trang thành nhân vật nào.

Lúc Đào Lộ đối mặt với Quản Sĩ Huân, anh chỉ mang theo tâm trạng muốn xem kịch vui mà đứng cạnh quan sát, đơn giản là muốn biết xem cô sẽ biểu hiện như thế nào.

Không ngờ rằng tất cả đều nằm ngoài dự đoán của anh! Anh hoàn toàn không biết cô gái hồn nhiên trong sáng này có thể nhảy một cách khiêu gợi như vậy, thật sự khiến cho anh kinh ngạc.

Khi hai người họ tiếp xúc gần với nhau, Trầm Úy Vũ cũng không tức giận, bởi vì anh nhận thấy Đào Lộ vẫn đang né tránh thế tấn công của Quản Sĩ Huân.

Nhưng mà, đến cuối cùng thì anh đã có chút tức giận rồi!

Bởi vì anh cảm nhận được thái độ của Quản Sĩ Huân, cho nên phải nhanh chóng đi tới cắt ngang câu nói của anh ta, không thể để cho cô gái đáng yêu này bị người khác cướp mất được!

“Nhảy cùng tôi một điệu nhé, nữ tước!” Trầm Úy Vũ bá đạo nói với cô.

Đào Lộ chưa kịp đáp lại thì đã bị anh kéo đi, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu – hai người này là đang tranh nhau nhảy với cô đó à?

Giờ phút này, cô thật sự không có tâm tư để tìm hiểu xem tại sao tự nhiên mình lại đào hoa như vậy, có người muốn nhảy cùng thì cô cũng thoải mái mà chấp nhận thôi.

Người đàn ông này khí chất có chút lạnh lùng, nhưng đôi mắt sáng ngời kia lại luôn nhìn chăm chú vào cô, vừa mãnh liệt lại vừa dịu dàng.

Đào Lộ không cẩn thận bị đôi mắt đẹp của Trầm Úy Vũ hấp hồn, không chú ý lại để cho đối phương kéo lại gần, đôi chân dài của cô dán chặt lên đùi anh, cử chỉ vô cùng thân mật!

“Ồ...Em bị tôi hấp hồn rồi sao?” Trầm Úy Vũ xấu xa nói, thẳng thắn vạch trần suy nghĩ trong lòng cô.

16. Chương 16: Làn Này Phải Chơi Tôi Cùng Rồi!

Đào Lộ bị sát thủ mặt lạnh nói trúng tim đen, tựa như một mũi tên nhọn bắn trúng hồng tâm vậy, nháy mắt khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng đỏ.

Người này...người này nguy hiểm quá! Quả nhiên không hề dễ đối phó như nam tước!

Nam tước nóng bỏng cùng lắm là muốn nghĩ ra đủ mọi cách để ôm được cô, nhưng sát thủ mặt lạnh này vừa muốn ôm, lại vừa muốn đánh vào tâm lý nữa!

Nên nói rằng người này rất tài giỏi khi thể hiện được tính cách của sát thủ, hay là nói hôm nay cô vận chó săn gặp được một người đàn ông vô cùng khôn khéo?

“Anh nói thử xem? Sát thủ đại nhân!” Đào Lộ tương kế tựu kế, dính sát vào thân hình cao lớn của anh, đồng thời ngẩng đầu lên nói.

Người thấy mùi quýt thơm từ miệng cô, Trầm Úy Vũ say mê muốn thưởng thức ngay, bởi vậy mà vòng ôm cũng trở nên chặt hơn.

Cảm nhận được bàn tay to của anh di chuyển xuống đùi cô, Đào Lộ rất nhanh lui chân về sau, tay kéo cổ áo của anh xuống, khẽ cười nói: “Ai chà chà...Sát thủ đại nhân, chẳng lẽ anh cũng bị tôi hấp hồn rồi sao?” Đào Lộ dùng chính câu nói vừa rồi của anh để đáp trả.

“Hừ!” Trầm Úy Vũ bị câu hỏi của cô làm cho buồn cười, nhưng vẫn cố tỏ ra bình tĩnh để phù hợp với nhân vật, cho nên anh chỉ khẽ nhếch môi, ra vẻ không đồng tình lắm.

Sau đó, anh thu lại nụ cười, lạnh lùng khiêu khích nói: “Bây giờ mới bắt đầu đây, có dám đánh cược không, nếu tôi thắng, tôi sẽ hôn em, nếu em thắng, thì tùy em xử trí!”

Đào Lộ hí mắt lại, do dự trước lời đề nghị của sát thủ, trong phút chốc không biết nên đồng ý hay từ chối, xem ra anh ta là người rất tôn trọng phụ nữ, nhưng nếu cô thua, thì không phải cô sẽ hôn một người đàn ông khác sau lưng Trầm Úy Vũ hay sao?

Đang lúc cô còn đang lưỡng lự, Trầm Úy Vũ lại lên tiếng, trêu chọc nói: “Sao vậy? Nữ tước không dám sao? Vậy thì tôi đành trực tiếp cưỡng hôn vậy!”

Trên thực tế, anh muốn xem cô có thể gọi cảm đến mức độ nào, nhưng mọi hành động của cô đều chỉ có thể làm trên người anh thôi, hơn nữa, anh muốn công khai quyền sở hữu của mình với Quân Sĩ Huân, khiến cho đối phương thấy là Trầm Úy Vũ này thích hợp với Đào Lộ hơn anh ta!

Cái gì vậy chứ?!

Người này đúng là quá bá đạo!

“Tôi cá là sát thủ chắc chắn sẽ bị nữ tước trừng trị!” Đào Lộ rõ ràng đã bị người đàn ông trước mặt khiêu chiến, nghĩ thầm vô duyên vô cớ bị người ta đùa cợt, chẳng bằng cứ đánh cược một lần, có thua cũng không hối tiếc.

Trầm Úy Vũ nhận được sự đồng ý của cô, bàn tay đưa ra cầm lấy tay Đào Lộ rồi xoay ngược người cô lại, để cho cô tựa lưng vào ngực mình, hai thân thể dính chặt khế đang đưa theo điệu nhạc.

Cảm nhận được sức nóng của anh xuyên thấu qua lớp áo mỏng của mình, nhịp tim của Đào Lộ đập mãnh liệt, hai gò má lại không nghe lời mà đỏ ửng, may là cô còn đang đeo mặt nạ đấy, nếu không thì đã rơi vào tình cảnh túng quẫn rồi.

Xem ra, lần này phải chơi tới cùng rồi!

Cô vẫn vẹo vòng eo nhỏ nhắn, rút bàn tay đang bị anh nắm chặt ra, cặp móng tròn nhẹ nhàng lui về sau, sau khi thoát ra khỏi vòng ôm của anh, cô thoáng nhìn thấy nhân viên phục vụ đang ở trên sàn nhảy bưng một cái mâm tròn, bên trên bày đủ các loại kẹo mút và đồ uống.

Đào Lộ búng tay gọi nhân viên, đối phương lập tức ném cho cô một que kẹo, kể đó cô tiếp tục dính sát vào người sát thủ mặt lạnh, cầm cây kẹo vẽ một vòng lên môi anh, sau đó mới cho vào miệng mình.

Về lý mà nói, Trầm Úy Vũ đã từng nhìn thấy không ít phụ nữ làm hành động khiêu khích như vậy, trông vô cùng thấp kém, chỉ có Đào Lộ là khác biệt!

Trong sự quyến rũ của cô có mang theo nét ngây ngô, thêm một chút cao ngạo, một chút khoảng cách, tạo nên một khí chất vô cùng đặc biệt.

Đôi chân dài của anh chen vào hai chân Đào Lộ, bàn tay to ôm lấy hông cô, làm cho cô suýt nữa ngồi lên đùi anh, một hồi sau anh lại thu chân về, cố ý ma sát vào nơi riêng tư của cô.

Điều này làm cho Đào Lộ thở hắt ra tiếng, cô ngẩng đầu lên chống lại cặp mắt phượng ẩn chứa sự trêu chọc của anh, rõ ràng là anh ta cố ý!

Bình tĩnh! Bình tĩnh! Phải thật bình tĩnh!

Lấy chiếc kẹo mút trong miệng ra, Đào Lộ đi một vòng xung quanh sát thủ mặt lạnh, thân thể mềm mại ngồi trước mặt anh, sau đó lại tiếp tục ngậm kẹo, cặp môi tròn khê đung đưa.

Quần Sĩ Huân chứng kiến cảnh này, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, thầm mong giờ khắc này mình chính là sát thủ mặt lạnh đang khiêu vũ với cô, cô gái này, hẳn chắc chắn sẽ nhớ kỹ!

Trong điệu nhạc, Trầm Úy Vũ và Đào Lộ cùng nhau phân cao thấp, ngay trước khi ca khúc kết thúc, Trầm Úy Vũ cố tình để cho cô đẩy ngã anh.

Đào Lộ ngồi lên khóa chặt đùi anh, môi tròn lay động lắc lư, một tay cầm kẹo mút, một tay ngạo mạn nâng cằm anh lên, mỉm cười hỏi: “Sát thủ đại nhân, tôi thắng rồi nhé!”

“Đúng vậy, nữ tước thân mến, em thắng rồi!” Trầm Úy Vũ cầm bàn tay nhỏ bé của cô rồi đặt lên môi hôn, ánh mắt nhìn chăm chú vào cô, đôi tai ửng đỏ và đôi môi xinh đẹp đều bị anh thu vào mắt.

Bây giờ Đào Lộ mới có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ sẽ thua rồi bị một người đàn ông không quen biết làm bẩn miệng mình.

“Vậy em muốn xử lý tôi thế nào đây?” Anh tò mò hỏi, mắt nhìn vào tư thái cao ngạo như nữ vương của cô.

“Tháo mặt nạ ra, tôi muốn biết anh là ai!” Đào Lộ nhìn đôi mắt đen của người đàn ông, nếu đã gần gũi như vậy, thì đương nhiên là cô muốn biết xem người mà mình vừa mới gần gũi là ai, tròn hay méo thế nào chứ!

Trầm Úy Vũ tà ác cười, hỏi: “Em chắc chắn chưa?” Anh không nỡ dọa cô sợ.

“Cực kỳ chắc chắn!” Đào Lộ tới gần sát thủ mặt lạnh, thái độ thể hiện sự kiên định, không cho người ta có cơ hội bỏ trốn.

Người đàn ông đưa tay lên, chậm rãi tháo mặt nạ xuống, để cho cô gái kia nhìn thấy rõ mình là ai!

17. Chương 17: Đừng Có Mơ!

Khi Đào Lộ nhìn thấy rõ gương mặt thật của sát thủ mặt lạnh, cô hoàn toàn bị kinh ngạc, không thể tin vào hai mắt mình, thật hy vọng là mình đang bị hoa mắt!

Trầm Úy Vũ cười tà mị nhìn cô, đôi mắt đẹp càng thêm mê hoặc, khiến cho cô bị hút hồn.

“Tổng...tổng giám đốc...” Cô lắp bắp gọi anh, tim đập với tần suất nhanh và không có dấu hiệu bình ổn lại, hoàn toàn đã quên mất là mình vẫn đang ngồi trên đùi anh.

Trời đất ơi!

Trầm Úy Vũ mà cũng biết khiêu vũ sao!? Đây là lần đầu tiên cô được nhìn thấy, coi như là một lần được mở rộng tầm mắt!

“Thư ký nhỏ của tôi, hay tôi nên gọi là nữ tước nhỉ, có gì muốn giao phó cho tôi không?” Anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, trên đó còn lưu lại dấu hôn của anh.

Biểu cảm của Đào Lộ bây giờ là thế này đây .

Cô cứ tưởng là Trầm Úy Vũ vẫn chưa nhận ra cô, nhưng hiện giờ nghe giọng điệu của anh thì có vẻ như anh đã sớm biết nữ tước chính là cô thư ký luôn làm việc bên cạnh anh rồi.

Vừa rồi cô nhiệt tình nóng bỏng như thế, không biết có hù dọa Trầm Úy Vũ hay không? Bởi vì cô biết từ trước đến giờ anh không thích loại phụ nữ tục tằng bạo dạn như vậy!

“Tổng giám đốc...Sao anh biết là em?” Đào Lộ buồn rầu hỏi, lúc này cô thật hy vọng người trước mặt mình không phải là Trầm Ủy Vũ.

Nghe thấy giọng của cô không mấy vui vẻ, anh dịu dàng nói: “Bởi vì tôi nhớ rất rõ em, em không vui khi gặp tôi sao?” Anh ngồi thẳng dậy, bàn tay to vòng lên eo cô, thẳng thắn tuyên bố chủ quyền.

“Không phải...Chỉ là...Em sợ biểu hiện của mình sẽ khiến anh không thích...” Cô càng nói càng nhỏ giọng, sợ sệt rũ mắt xuống, nhìn vào bàn tay của anh.

Anh cảm nhận được sự quan tâm của cô gái nhỏ xinh trong lòng mình, lập tức hiểu được vì sao cô lại không vui, thì ra là vì sợ anh không hài lòng với hành vi của cô.

Miệng anh ghé lên tai cô, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất thích, nhưng mà sau này em chỉ được làm thế trước mặt tôi thôi, tôi không thích người đàn ông khác nhìn thấy em như vậy!” Nói xong lại nhân thể cắn nhẹ lên tai cô một cái.

Toàn thân Đào Lộ giống như bị điện giật, hai má ửng đỏ dễ chịu vì được hơi thở của anh phả vào, gật đầu nói: “Em nhớ rồi.”

Trầm Ủy Vũ là tất cả của cô, vì vậy cô sẽ nhớ kỹ những điều anh thích và không thích.

“Được rồi, chúng ta đi ra bên cạnh nghỉ ngơi đi!” Anh vừa nói vừa định đứng dậy, nhưng lại bị Đào Lộ đè hai vai lại, làm cho anh không hiểu chuyện gì, khẽ nhún mi.

“Đợi đã, để em đeo mặt nạ lại giúp anh.” Cô cầm mặt nạ của anh lên rồi nhẹ nhàng đeo vào.

Nói đùa à, cô biết ở đây có cả đồng người muốn cướp Trầm Ủy Vũ của cô đi, không đeo mặt nạ lại giúp anh, thì lát nữa chắc chắn sẽ bị một đám phụ nữ bao vây à xem!

Mà hành động này của cô đã khiến cho bụng dưới của Trầm Ủy Vũ có phản ứng!

Khi Đào Lộ đứng trước mặt anh rồi cúi người xuống, cổ áo thấp đã hoàn toàn phô bày được bộ ngực của cô, áo lót màu xanh lam càng khiến nước da của cô thêm trắng nõn, hơn nữa còn có mùi quýt thơm ngát tỏa vào mũi anh.

Thị giác và khứu giác bị hấp dẫn làm anh suýt chút nữa là mất tự chủ, thật muốn kéo cô vào trong ngực, hung hăng hôn một trận, nhưng anh không muốn làm thế ở đây, không thể để tên Quân Sĩ Huân kia được xem kịch miễn phí được!

Anh không thích có một người đàn ông khác nhìn thấy được sự quyến rũ của cô gái nhỏ đáng yêu này!

Trầm Ủy Vũ đứng dậy, cầm tay Đào Lộ rồi kéo cô về phía quầy bar, nhưng lại bị Quân Sĩ Huân ngăn đường.

“Không biết nữ tước có bằng lòng uống với tôi một ly không?” Quân Sĩ Huân khoanh tay trước ngực, hai mắt nhìn thẳng vào Đào Lộ, không thèm quan tâm đến Trầm Ủy Vũ đang đứng bên cạnh cô.

Đối với Quân Sĩ Huân mà nói, trên cương vị công tác hắn rất nghiêm túc, chỉ có việc riêng tư là hắn mới mặc kệ cấp bậc chức vụ, dù sao yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu, hắn đương nhiên vẫn còn có cơ hội.

Không đợi Đào Lộ đáp lại, Trầm Ủy Vũ trực tiếp giúp cô trả lời: “Nam tước, cô ấy mệt rồi, không thể uống với anh, cũng không có thời gian dành cho anh, thật ngại quá!”, hàm ý trong lời nói rõ ràng là “Đừng hòng chạm vào cô ấy”.

“Vậy à ~ Không sao, sau này vẫn còn cơ hội!” Quân Sĩ Huân nghe xong cũng không tức giận, trái lại còn nở một nụ cười tươi rói, vẫy tay và tặng một nụ hôn gió cho Đào Lộ.

Trầm Ủy Vũ lạnh lùng nhìn Quân Sĩ Huân một cái, sau đó dẫn Đào Lộ đi tiếp về trước, còn bỏ lại một câu: “Đừng có mơ!”

Quân Sĩ Huân nhìn bóng hình xinh đẹp rời đi, khẽ nhếch môi cười, không đem lời cảnh cáo của sếp tổng để trong lòng.

Tình địch có cao hơn mình thì làm sao? Hấn sẽ không vì vậy mà từ bỏ cơ hội theo đuổi Đào Lộ, chưa có bắt đầu mà đã chấm dứt không phải là tác phong của hấn!

Hấn phải thử một lần, kết quả có thua thì hấn mới không thấy hối tiếc, không thử thì làm sao mà biết sẽ thành công hay không? Đúng không! Ha ha

~Trầm Ủy Vũ cùng Đào Lộ ngồi ở quầy bar, cô vẫn đang mút kẹo, còn muốn cố gắng cho hết vào miệng ăn luôn, làm anh ngồi nhìn mà người nóng bừng bừng.

Anh đột nhiên phát hiện cô càng ngày càng có tầm ảnh hưởng lớn đối với anh, chỉ cần một động tác nhỏ như chớp mắt là đã có thể khiến anh rung động.

“Đừng ăn!” Anh dịu dàng nói, nhìn cô ăn, anh lại tưởng tượng nếu được cô dùng cái miệng nhỏ nhắn kia phục vụ anh thì sẽ sung sướng như thế nào.

“Dạ? Nhưng mà bỏ đi thì phí quá, vậy thì...” Cô còn chưa nói xong thì kẹo trong miệng đã bị anh lấy ra, sau đó bỏ vào miệng anh, làm cho cô ngây ngốc vài giây.

Nhìn anh đang ăn que kẹo mà cô vừa liếm qua, cô bỗng nghĩ đến một câu, hai người chia một nửa, tình cảm sẽ bền lâu!

Nở một nụ cười ngọt ngào, cô thật sự hy vọng rằng câu nói đó sẽ trở thành hiện thực mãi mãi!

18. Chương 18: Có Người Ấn Nhâm Chuông!

Kính coong

~Tiếng chuông cửa vang lên trong không gian tầng hai khu nhà trọ, làm ảnh hưởng đến Đào Lộ vẫn còn đang ngủ say, nhưng cô vẫn ôm gối tiếp tục nằm ườn trên giường.

Sau bữa tiệc, cô chơi đùa nhiều nên mệt vô cùng, còn bị Trầm Ủy Vũ dụ dỗ khiêu vũ một bản. Về đến nhà tắm rửa xong là cô chui vào chăn luôn, còn tắt máy không muốn ai làm phiền.

Kính coong

~Xem ra có người thật sự muốn cô ra mở cửa rồi... Chẳng lẽ là má Lâm ở phòng bên cạnh muốn sang mượn cô đồ gì đó?!

Cô chậm rãi bò dậy, bước xuống giường vừa đi vừa chưa mở nổi hai mắt, mở cửa ra, chỉ thấy một khuôn mặt anh tuấn động lòng người, đang cười tươi nhìn cô.

Trong nháy mắt, Đào Lộ bỗng bừng tỉnh, cái miệng nhỏ nhắn hé ra, vài giây sau mới thốt ra vài từ: “Tổng...tổng giám đốc...Anh...” Lời còn chưa nói xong thì đã bị Trầm Ủy Vũ sửa lại.

“Gọi anh là Ủy Vũ, sao lại gọi tổng giám đốc rồi? Hiện tại chúng ta đều nghỉ làm mà.” Anh đưa tay nhẹ chớp mũi cô, tiếp theo lại giúp cô giải thích thắc mắc trong lòng: “Hôm nay tôi rảnh rồi, cho nên mới đến tìm em, không có dự định trước nên mới không báo cho em biết, em sẽ không để ý chứ?”

“Vâng, em không để ý đâu ạ!” Đào Lộ ngẩng mặt lên cười tươi với anh, cảm thấy ngọt ngào vô cùng, điều này nói lên rằng Trầm Ủy Vũ rất coi trọng cô có đúng không?! Nếu không thì anh sẽ không tận dụng thời gian rảnh mà đến tìm cô rồi.

Nhìn cô gái nhỏ đang mặc áo ngủ, chất áo mỏng mơ hồ làm hiện ra bộ ngực no tròn, nhũ hoa còn khê động vào lớp vải, đi cùng với chiếc quần đùi bao trọn mông cô, đem đường cong tuyệt đẹp khoe ra hết, trông rất thanh thuần và đáng yêu.

Hơn nữa gương mặt nhỏ nhắn ngây thơ của cô vẫn còn chưa tỉnh ngủ, gò má ửng hồng, tựa như một quả đào mật ngon miệng.

Tối qua Trầm Ủy Vũ phải kìm nén vô cùng khó chịu, lúc này anh không chần chừ gì mà ôm lấy cổ Đào Lộ, đôi chân dài dút khoát đá sập cửa lại.

“Ủy...” Đầu óc cô còn đang hỗn loạn chưa kịp phản ứng thì cả người đã được đặt lên sô pha, cái miệng nhỏ bị anh chặn lại, môi lưỡi của anh nhiệt tình xâm chiếm bên trong miệng cô.

Đưa tay khê vòng lên cổ anh, Đào Lộ học theo đáp trả lại, cơ thể tiếp xúc với nhau khiến cho bầu không khí bắt đầu nóng lên.

Trầm Ủy Vũ đưa tay luồn vào trong áo ngủ của cô, phủ lên một bên ngực mềm mại, vừa đúng một bàn tay anh, điều này khiến anh rất vừa lòng.

Khê bóp khối thịt mềm mại kia, cảm giác co giãn trong bàn tay tựa như một miếng đậu hũ, làm anh say mê tăng thêm sức mạnh mà âu yếm, ngón tay còn khê gầy lên nhũ hoa của cô.

“Ừm...” Đào Lộ khê kêu lên, tay nắm chặt lấy áo anh, cơ thể bị anh khiêu khích mà co rúm lại.

Ngay khi anh buông tha cho đôi môi của cô, chuẩn bị cúi xuống muốn dùng miệng chiếm lĩnh hai quả đào mềm thì tiếng chuông cửa lại đúng lúc phá đám chuyện tốt của anh.

Đôi mắt anh hiện lên sự tức giận, nhưng rất nhanh đã che dấu được, nhìn vào cái miệng vừa bị anh hôn đến sưng đỏ kia, nét mặt của anh lại trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

“Em...Em đi mở cửa.” Đào Lộ xấu hổ muốn tránh ra một lúc, đồng thời làm cho nhịp tim đập ổn định trở lại.

“Không, để anh ra mở, em đi thay quần áo đi, anh ở phòng khách chờ em, được không?” Trầm Ủy Vũ khàn giọng trả lời, kéo cô ngồi dậy, bàn tay to vỗ nhẹ lên mông cô, ý bảo cô mau vào phòng tắm chỉnh chu lại.

Dáng vẻ mê người này của cô sao có thể để cho người khác nhìn thấy!

Chỉ có anh mới được nhìn thôi!

Xoay người đi ra mở cửa, đập vào mắt anh là một bó hoa hồng đỏ, khê nhú mảy, anh quay sang nhìn vào người mang hoa tới.

“Xin hỏi, đây có phải là nhà của cô Đào Lộ không ạ? Có người tặng hoa cho cô ấy, anh nói cô ấy ra ký nhận giùm ạ!” Nhân viên đưa hoa cười nhẹ, chờ Trầm Ủy Vũ gọi người được nhận hoa ra.

“Cho hỏi người tặng hoa là ai?” Trầm Ủy Vũ nheo mắt lại, nhìn vào mẫu giấy ghi trên bó hoa, trên đó viết “Bảo bối, hãy là của anh.”

“Vâng, là một vị tên là Quản Sĩ Huân.” Nhân viên đưa hoa vẫn duy trì nụ cười, tuy rằng nhìn người đàn ông tuấn mỹ này thật đáng sợ, nhưng cũng không thể vì thế mà đánh mất phong thái của mình.

Nghe thấy đáp án của nhân viên, huyết thái dương của Trầm Ủy Vũ khê nổi lên gân xanh, rõ ràng Quản Sĩ Huân không hề bận tâm đến lời cảnh cáo của anh, hơn nữa còn tích cực tặng cả hoa!

Anh giả vờ áy náy cười nói: “Xin lỗi, Đào tiểu thư hiện giờ không có ở đây, phiền anh đưa trả lại hoa cho người gửi giúp tôi, đây là tiền đi lại, thật ngại vì đã phiền anh phải đi vòng vèo một chuyến!”

Ban đầu nhân viên đưa hàng còn đang thấy khó xử vì câu trả lời của anh, xong lại thấy đối phương đưa tận một ngàn tiền mặt để bồi thường, lập tức tươi cười nói: “Ồ vâng, không sao ạ, xin lỗi vì đã quấy rầy anh!”

Nhìn nhân viên đưa hàng ra về, Trầm Ủy Vũ mới hừ nhẹ một tiếng, sau đó đóng cửa lại, chợt nghe thấy tiếng Đào Lộ từ trong phòng truyền ra: “Ủy Vũ, ai vậy ạ?”

“Có người ấn nhầm chuông, không có gì đâu, em cứ từ từ chuẩn bị, sau đó chúng ta ra ngoài ăn!” Anh thần nhiên trả lời, ngồi trên salon xem tạp chí, lại phát hiện mấy cuốn tạp chí này đều có các bài viết về anh.

Không phải cô đọc mấy cuốn này là vì anh đó chứ?! Ha ha!

Quản Sĩ Huân đã tìm được địa chỉ nhà của Đào Lộ, khó bảo đảm lần sau anh ta sẽ không trực tiếp đến đây gặp cô!

Xem ra anh phải tỉ mỉ lên kế hoạch mới được, để cho Đào Lộ luôn luôn ở trong phạm vi kiểm soát của anh, như thế mới không sợ tên Quản Sĩ Huân kia có cơ hội len lút qua lại với cô!

19. Chương 19: “không Có Chỗ Ở Thì Chuyển Tới Sống Cùng Bạn Trai Đi.”

Trầm Ủy Vũ ngồi đọc bài viết của mình trên báo, bởi vì anh chưa từng đọc lại các bài phỏng vấn của mình.

Tầm mắt đảo qua một tấm ảnh chụp của anh, lại phát hiện bên trên có một thứ gì đó màu trong suốt, mắt nhìn kỹ hồi lâu, ngón tay thon dài khẽ sờ lên đó, cảm giác hơi dính dính, anh đưa tay lên mũi ngửi, mùi hương quá thoang thoảng bay đến.

Khóe môi sung sướng nở nụ cười, quả nhiên là mùi son của cô, chứng tỏ suy đoán của anh là chính xác!

Cô đọc tạp chí này là vì anh, còn hôn lên ảnh chụp của anh nữa, thật là đáng yêu quá đi mất!

Kính coong

~Anh buông tạp chí trong tay ra, đứng dậy đi mở cửa, nghĩ thầm không phải là Quản Sĩ Huân đấy chứ?!

Cửa vừa mở thì một giọng nói hơi già dặn đã vang lên: “Ôi trời! A Lộ, ngại quá...” Người kia ngẩng đầu lên thì mới nhận ra người trong phòng không phải là Đào Lộ, mà là một người đàn ông trông còn kiêu mỹ hơn cả phụ nữ nữa.

Gương mặt tuấn mỹ, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng cùng với làn da trắng nõn trông càng thêm xinh đẹp, nếu không phải thân hình anh ta cao lớn, cộng với yết hầu nhô ra rõ hơn, thì dì Lâm thật sự đã nghĩ rằng người mình đang nhìn chính là phụ nữ.

“A? Cậu trai này? Cậu là họ hàng của A Lộ à?” Dì Lâm lại mở miệng hỏi, trực giác cho rằng nếu có một người đàn ông ở trong nhà của Đào Lộ thì chắc là họ hàng, bởi vì bà chưa từng thấy Đào Lộ mang đàn ông về nhà bao giờ.

“Dạ, không phải, xin hỏi bác là...?” Trầm Ủy Vũ mỉm cười trả lời, đôi mắt thể hiện sự thiện ý.

Dì Lâm nhìn lướt một lượt từ đầu đến chân cậu con trai này, tươi cười nói: “Tôi là chủ cho thuê nhà của Đào Lộ, cậu cứ gọi tôi là dì Lâm, A Lộ có ở nhà không?”

“Cô ấy đang rửa mặt chải đầu, dì Lâm có việc gì thì cứ nói với cháu, cháu sẽ nói lại với Đào Lộ.” Trầm Ủy Vũ chợt lóe lên một suy nghĩ, anh đã nghĩ ra phương pháp để giải quyết chuyện mà mình đang phiền não kia rồi.

“Không có chuyện gì, tôi chỉ muốn nhắc là hợp đồng thuê nhà của A Lộ sắp hết hạn rồi, muốn hỏi xem A Lộ có muốn thuê tiếp không ý mà.” Dì Lâm ngược ngừng phát tay, thật ra bà nghĩ là gần đây vật giá đang tăng cao, tiền thuê nhà có khi phải tăng lên một chút, nhưng lại không biết phải nói với Đào Lộ thế nào.

Nghe thấy lời của bà, ánh mắt Trầm Ủy Vũ hiện lên chút gian xảo, tiến lại gần bà rồi nói thầm: “Dì Lâm, cháu là bạn trai của Đào Lộ, hiện tại cháu đang có ý định đón Tiểu Lộ qua nhà cháu ở để tiện chăm sóc, cho nên nhà này cô ấy sẽ không thuê nữa, nhưng mà cháu sẽ giúp dì Lâm giới thiệu bạn bè đến đây ở, tiền thuê nhà dì Lâm cứ thoải mái tính.”

Dì Lâm nghe xong thì vừa cười vừa gật đầu không ngừng, vậy thì bà sẽ không phải mở miệng thương lượng tiền phòng với Đào Lộ nữa, lại còn có người giới thiệu nhà cho bà, có gì mà không đồng ý chứ!

Lúc này, Đào Lộ đã chỉnh đốn xong, bước ra khỏi phòng chỉ thấy Trầm Ủy Vũ đứng ở cửa, bởi vì anh rất cao nên cô không nhìn thấy người đứng bên ngoài, liền lên tiếng hỏi: “Ủy Vũ, lần này lại có ai đến vậy?”

Giọng nói dịu dàng truyền vào tai hai người, Trầm Ủy Vũ vội vàng nói thầm: “Dì Lâm, lát nữa dì cứ nói là phòng này phải lấy lại để cho họ hàng đến ở, đừng nói về ý định của cháu, không thì Tiểu Lộ sẽ giận cháu mất!”

Dì Lâm dùng ánh mắt ý nói “Yên tâm đi” đáp lại Trầm Ủy Vũ, hỏi bà vì sao bà lại tin tưởng người đàn ông này như thế ư? Bởi vì bà cho rằng anh chàng này không phải là người coi trọng vẻ bề ngoài, nếu không thì Đào Lộ đã sớm bị knock-out rồi!

“Dì Lâm đến tìm em, nói là có chuyện quan trọng muốn báo cho em biết.” Trầm Úy Vũ tránh ra để cho dì Lâm có thể nhìn thấy Đào Lộ.

“Đúng đó, A Lộ, có một người họ hàng của dì Lâm muốn tới ở trọ, đúng lúc hợp đồng thuê nhà cũng sắp hết, cho nên hai ngày nữa bác sẽ lấy lại nhà, thật ngại quá, muộn như vậy mới tới báo cho cháu, cháu sẽ không giận dì Lâm chứ?”

Đào Lộ hơi nhú mày, sự tình phát sinh quá đột ngột, cô làm sao kịp tìm phòng ở chứ, hai ngày nữa cô phải ăn ngủ đâu đường hay là đi tìm phòng ở tạm đây?

Tuy trong lòng khó xử, nhưng nghĩ đến dì Lâm luôn quan tâm chăm sóc cô suốt bốn năm đại học, cô đáp: “Dì Lâm, không sao đâu ạ, hai ngày tới cháu sẽ thu dọn đồ đạc, dì đừng bận tâm ạ!”

“Tốt tốt tốt, nếu không có chỗ ở thì cháu đến nhà bạn trai ở đi, có bạn trai chăm sóc cũng tốt mà, dì cũng yên tâm hơn.” Dì Lâm cười gian nói.

Lời này khiến cho Đào Lộ sững sốt, nghĩ đến việc Trầm Úy Vũ không thích bị người khác hiểu lầm, cô lập tức phủ nhận: “Dì Lâm, Úy Vũ không phải là...” Còn chưa nói xong thì đã bị cắt ngang.

“Gọi tên người ta như vậy rồi mà còn nói không phải, A Lộ phải làm phiền cháu chăm sóc rồi!” Dì Lâm khề gắt một tiếng, quay đầu dặn dò Trầm Úy Vũ, sau đó liền biến mất khỏi cửa.

“Tiểu Lộ, xem ra trong thời gian ngắn như vậy mà tìm nhà ở cũng hơi phiền toái, đúng lúc nhà anh cũng đang thừa một phòng trống, em cứ đến đó ở đi!” Trầm Úy Vũ nói chuyện thản nhiên như đang dự báo thời tiết, nhưng Đào Lộ lại không thể bình tĩnh được.

Không xong rồi! Cô chưa bao giờ ở chung một nhà với Trầm Úy Vũ, cảm giác rất không ổn, cô còn chưa được chị dâu huấn luyện cái này cơ mà!

“Ừm...” Cái miệng nhỏ hé ra khép vào mãi mà không nói được, rằng khề cần nhẹ lên môi, nghĩ xem nên quyết định thế nào mới tốt, nhưng anh lại không cho cô có cơ hội lưỡng lự, dứt khoát kéo cô vào trong lòng.

“Đừng do dự, đồng ý với anh nhé?” Ánh mắt của anh dịu dàng nhìn cô, vẻ mặt chờ mong vào câu trả lời của cô, anh biết Đào Lộ sẽ không kháng cự lại được sức hấp dẫn của anh.

Kinh ngạc nhìn biểu tình của Trầm Úy Vũ, Đào Lộ không kim lòng được mà gật đầu, khiến cho anh vui mừng cúi xuống hôn lên gò má hồng của cô một cái.

Trong lòng thầm đắc ý, cô gái nhỏ đáng yêu này đã nằm trong tầm kiểm soát của anh rồi, tên Quân Sĩ Huân kia có tìm được thì cũng đừng mong có cơ hội bước vào cửa nhà anh!

20. Chương 20: Nơi Đây...nơi Đây Là...siêu Thị...

Cứ như vậy, thời gian cuối tuần của Đào Lộ dành hết cho việc chuyển nhà, may là đồ đạc không nhiều lắm, cho nên cũng không tốn công sức, hơn nữa còn có sự hỗ trợ của Trầm Úy Vũ, trước chủ nhật là hầu như đã xong xuôi.

Phòng ở của Trầm Úy Vũ khá lớn, phòng của cô ở ngay cạnh phòng anh, có thêm thư phòng và phòng chứa đồ nữa, không gian rất rộng rãi và thoải mái.

Có phải cô nên cảm ơn ông trời vì đã cho cô thêm một cơ hội nữa hay không? Tất cả mọi chuyện đều diễn ra suôn sẻ. Chẳng qua cô vẫn còn chưa sẵn sàng để ở chung một phòng với Trầm Úy Vũ thôi!

Ngồi trước bàn máy tính, cô ngây ngốc nghĩ lại sáng hôm qua khi anh hôn cô, còn vuốt ve ngực cô nữa, lúc đó trong đầu cô trống rỗng, căn bản không biết phản ứng như thế nào.

Tuy rằng kiếp trước cô và Trầm Úy Vũ đã lên giường với nhau, nhưng cùng lắm chỉ một hiệp một lần, hoàn toàn không biết cách lấy lòng anh, bởi vì lần nào cô cũng bị ép buộc, ép buộc tới mức khó hiểu, khiến cô cực kỳ khó chịu!

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, cô biết chắc rồi cũng sẽ phải cùng giường với anh, vấn đề là sớm hay muộn mà thôi, cô chỉ sợ rằng mình còn chưa kịp học hỏi bí quyết của chị dâu thì chuyện đó đã phát sinh rồi.

“A ~ Không được rồi!” Đào Lộ thì thào nói, trong ký ức của cô, lúc ở trên giường Trầm Ủy Vũ luôn giữ thái độ bình thản, lẽ như điều đó lại xảy ra một lần nữa thì sao?

“Cái gì không được vậy em?” Giọng nói dịu dàng của anh vang lên ngay phía sau khiến cô giật mình, suýt chút nữa là bật dậy khỏi ghế rồi!

Quay đầu lại, cô thấy Trầm Ủy Vũ đang đứng ở cửa phòng, hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi, không đeo cà vạt, lại cởi hai cúc áo đầu, bên dưới là một chiếc quần bò trẻ trung, trông anh đẹp trai cực kỳ, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại bắt đầu nóng lên.

Thê thảm quá! Cô hoàn toàn không có khả năng chống lại được sức hấp dẫn của anh!

“Dạ...Không có gì đâu ạ...” Đào Lộ có chút chột dạ, làm sao mà cô dám nói là cô đang suy nghĩ xem phải lên giường với anh như thế nào chứ!

Thấy vành tai của cô gáy nhỏ lại bắt đầu đỏ lên, Trầm Ủy Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, nhưng anh cũng không có ý định hỏi sâu thêm, phản ứng của cô luôn rất rõ ràng, bởi vậy không cần tốn nhiều tâm tư thì cũng có thể đoán ra được.

Trầm Ủy Vũ ngoắc tay với cô nói: “Tiểu Lộ, cùng tôi đi siêu thị mua sắm đi.” Tối nay anh không muốn ra ngoài ăn cơm, toàn người với người rất phiền toái, cho nên hôm nay anh muốn tự mình xuống bếp nấu ăn.

Nghe thấy được đi ra ngoài, Đào Lộ vui vẻ gật đầu, dù sao nếu đã bắt đầu thay đổi hoàn cảnh sống thì cũng phải quen thuộc môi trường xung quanh một chút, như vậy cô sẽ không phải làm phiền đến người khác nữa.

Hai người vừa đi bộ đến siêu thị vừa ngắm mặt trời lặn, gió mát thổi tới làm cho Đào Lộ cảm thấy vô cùng ngọt ngào và hạnh phúc.

Trước kia nếu nói cô và Trầm Ủy Vũ sẽ có lúc cùng đi bên nhau, hưởng thụ chiều chủ nhật tuyệt đẹp, thì có đánh chết cô cũng không tin! Đó là chuyện tuyệt đối không bao giờ có thể xảy ra!

Tiến vào siêu thị, giờ này có không ít người đến mua sắm, cho nên khắp nơi đều có thể nhìn thấy cảnh nhân viên siêu thị đang giới thiệu các món cho khách hàng ăn thử.

“Xin chào hai anh chị, đây là sản phẩm mới ạ, khoai tây chiên, sốt hạt tiêu mù tạc, bánh kiền, bò bít tết, loại nào cũng rất ngon ạ, xin mời anh chị ăn thử!” Người bán hàng cầm một miếng bánh phết tương đưa cho Trầm Ủy Vũ và Đào Lộ.

Đào Lộ cho cả miếng bánh sốt tương vào trong miệng, vị hạt tiêu và mù tạc xộc lên mũi, sau đó xông lên mắt, làm ắt cô bị một tầng hơi nước che phủ, nước mắt từ từ chảy ra.

Vẫn luôn chăm chú nhìn cô, Trầm Ủy Vũ khẽ nhú mày, ngón tay thon dài đưa lên lau nước mắt cho cô, không nhịn được khẽ mắng: “Nhìn em kìa, ăn nhanh như thế làm gì, bị sắc rồi thấy chưa!”

Giọng điệu của anh không hề giận, mang theo cả sự dịu dàng và quan tâm.

“Khụ khụ...Người ta không biết là nó cay mà...” Đào Lộ cố gắng ổn định lại, tay đưa lên quạt nhẹ trước mũi, hy vọng mùi vị gay mũi kia sẽ nhanh chóng bay đi.

Trầm Ủy Vũ vỗ nhẹ lên lưng cô, giúp cô giảm đi sự khó chịu, đợi cô không còn ho nữa, anh mới hỏi: “Đỡ hơn chút nào chưa em? Còn không thoải mái nữa không?”

“Dạ...Tốt hơn chút rồi ạ...” Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt vô tội nhìn anh, hai gò má hồng như quả đào, nhìn cực kỳ ngon miệng.

Trầm Ủy Vũ vuốt ve mái tóc ngắn đen mượt của Đào Lộ, ánh mắt thoáng nhìn qua đôi môi cô, trên đó còn lưu lại chút nước sốt, trong lòng liền dâng lên ý định xấu xa.

“Ừ ~ Miệng em còn dính tương kìa.” Anh mỉm cười nói, sau đó không để cho cô có cơ hội phản ứng mà nhanh chóng cúi người xuống, dùng lưỡi liếm hết tương trên môi cô.

Bùm!

Gương mặt đang tươi cười của Đào Lộ lập tức đỏ bừng lên, ngay cả vành tai cũng đỏ luôn, quả thật không thể tin được một người luôn nghiêm túc đứng đắn như Trầm Úy Vũ lại có thể bạo dạn như vậy ở nơi công cộng!

Điều này hoàn toàn trái ngược với tính cách của anh!

Hành động của anh khiến cho cô không lường trước được, mà cũng không thể trốn tránh được!

“Úy Vũ...Nơi này...Nơi này là...Siêu thị...” Cô muốn nhắc nhở anh chỗ này không phải là nơi riêng tư, mà là siêu thị người đến người đi.

“Anh biết đây là siêu thị mà ~” Anh cười trừ thương thức nét mặt bối rối xấu hổ của cô, sau đó khẽ nắm bàn tay nhỏ bé, dịu dàng hỏi: “Tiểu Lộ, em làm bạn gái của anh nhé?”

Trong nháy mắt, cô có cảm giác như được ăn mật, ngọt muốn chết, cười đáp: “Được ạ!”

Hiện tại, bọn họ đã chuyển từ quan hệ cấp trên cấp dưới lên thành bạn trai bạn gái sống chung một nhà rồi đó!

21. Chương 21

Hai người xách theo không ít đồ ăn về nhà, Trầm Úy Vũ nói với Đào Lộ là tối nay anh muốn đích thân xuống bếp, xem như để chúc mừng cô đến nhà anh ở, dù sao ngày nào cũng ăn bên ngoài thì cũng chán.

Đào Lộ nghe vậy thì rất kinh ngạc, cô hoàn toàn không biết là Trầm Úy Vũ biết nấu ăn đó!

Trời ơi...rất cực anh còn biết làm cái gì nữa? Cứ như đây không phải là Trầm Úy Vũ mà cô quen từ kiếp trước vậy...

Là do trước kia cô không bao giờ thử tìm hiểu anh? Hay là anh không muốn trở tài trước mặt cô? Dù là đáp án nào thì cũng đều không tốt!

Một khi đã như vậy thì cô quyết tâm sẽ thâm nhập vào cuộc sống của anh, biết thêm được nhiều mặt tốt của anh, có vậy thì trong thế giới của Trầm Úy Vũ mới lưu lại dấu ấn của cô được.

Về vấn đề cơm nước, cô thích ăn đồ Tây hơn đồ Trung Quốc, vì dù sao cô cũng ở nước ngoài một thời gian rồi, hoàn hảo là hôm nay Trầm Úy Vũ cũng nấu món Tây, không thì cô cũng chẳng biết làm sao bây giờ.

Chị dâu đã dặn cô rồi, muốn bắt được trái tim của đàn ông, thì phải chinh phục được dạ dày của anh ta. Cho nên, cô cũng nên biết nấu cơm, có thể món ăn cô nấu sẽ không được ngon lắm, nhưng anh sẽ rất tôn trọng thành ý của cô.

Cô rửa sạch rau xà lách, mắt liếc quanh bếp một vòng, không thấy có cái bát nào để đựng rau, xong cô đột nhiên nhớ Trầm Úy Vũ có nói là trên ngăn tủ có để mấy cái bát to.

Thế là, cô giơ tay lên mở tủ ra, quả nhiên nhìn thấy có bát to, liền kiễng chân lên muốn lấy xuống, thế nhưng miễn cưỡng mãi thì cũng mới chỉ chạm vào đáy bát, trong lòng thầm mắng sao mình lại thấp như vậy chứ.

“Ngốc ạ, sao phải khổ sở thế, bảo anh lấy xuống hộ là được mà ~” Trầm Úy Vũ đứng sau lưng cô nói, mắt nhìn cô đuổi thẳng người, liềm mạng với tay lên trên mà buồn cười không thôi.

Nhịn không được lại muốn trêu đùa cô gái nhỏ đáng yêu này một chút, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ửng hồng của cô là anh lại bắt đầu rung động rồi.

Thân hình rắn chắc đứng ngay sau cô, bàn tay to đưa lên ngăn tủ, cố tình chọn một cái bát nhỏ hơn bát cô chọn, giả bộ muốn lấy xuống thì bị cô lên tiếng ngăn lại: “A, không phải cái đó, phải lớn hơn chút để còn đựng rau.” Ánh mắt Đào Lộ thủy chung vẫn hướng lên trên, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự gần sát giữa lưng cô và ngực Trầm Úy Vũ, thậm chí còn đụng phải bộ phận đàn ông của anh, khiến cho tim cô đập cực kỳ mạnh.

Cô...Cô có nên tránh xa một chút hay không? Nhỡ đâu lại cọ vào súng nóng của anh thì lại to chuyện.

Nghĩ là làm, Đào Lộ khê dịch người về phía bên trái, nhưng tay trái của anh lại đang chống lên bàn, ngăn trở hành động của cô. Thấy thế, cô đành phải di chuyển sang phía bên phải, ẩy vậy mà bàn tay trái của anh lại vòng lên ôm lấy eo cô, khiến cho cô hoài nghi không biết có phải là anh cố tình hay không nữa?

Đúng là Trầm Ủy Vũ đã nhìn thấy vành tai cô bắt đầu đỏ lên, hơn nữa còn phát hiện cô đang muốn chạy trốn, cho nên anh phải nhẹ nhàng chặn đường lui của cô.

“Đó đó, cái mà anh đang cầm đó, anh lấy xuống đi.” Đào Lộ hoảng loạn muốn chấm dứt động tác mờ ám này, miễn cho việc cô lại bị ngậy ngốc mà không thể làm gì.

Lần này, Trầm Ủy Vũ thuận theo ý cô, anh lấy bát xuống rồi đặt lên bàn, mắt thấy vùng da dưới cổ của cô đang đỏ lên, liền cúi người xuống hôn lên đó.

“A...” Đào Lộ hừ nhẹ một tiếng, không lường trước được là anh lại đột nhiên có hành động thân mật như vậy.

Trước kia cô luôn mặc áo kín cổ không thông gió, một năm bốn mùa đều mặc như vậy, mặc áo sơ mi đều phải cài kín cổ lại, mà khi ở trên giường, anh cũng chưa từng hôn lên cổ cô, cho nên cảm giác kỳ lạ lúc này khiến cho cô không biết phải đáp lại như thế nào.

“Thơm quá.” Anh cọ mũi lên bả vai cô, làm cho cô bật cười khanh khách, không ngừng lui về sau, cầu xin tha thứ: “Ủy Vũ, nhột quá...haha...Đừng nghịch nữa mà...”

Vì không muốn bị anh công kích thêm nữa, Đào Lộ đẩy người anh ra, xoay người đối mặt lại với anh, mắt nhìn vào đôi mắt đẹp giống như đang bùng cháy của anh.

Trực giác của phụ nữ luôn rất chính xác, cho dù cô chưa từng nhìn thấy ánh mắt này của anh, nhưng cô có thể hiểu được rằng giờ phút này anh đang khao khát có được cô.

Đào Lộ bối rối trong lòng, còn chưa kịp tự hỏi xem nên hóa giải bầu không khí xấu hổ này như thế nào thì Trầm Ủy Vũ lại cúi xuống hôn lên môi cô.

Hơn nữa, bàn tay to của anh còn không khách khí mà men theo thắt lưng mò vào ngực cô, cởi bỏ móc áo, trực tiếp sờ nắn bộ ngực tròn mềm mại của cô.

Sáng hôm qua tự nhiên bị tên Quân Sĩ Huân chết tiệt phá đám nên anh không thể hành động được, lúc này đương nhiên phải tận dụng cơ hội mà tiếp tục rồi.

Tay nhỏ bé cuống quýt bám lấy tay áo anh, trước ngực truyền đến từng cơn tê dại khiến cho cô nhắm lại hai mắt, không biết nên cự tuyệt hay mặc kệ anh nữa!

Áo lót của cô bị anh vén lên cao, Trầm Ủy Vũ nhìn bộ ngực trắng nõn của Đào Lộ, nhũ hoa bị anh vờn ve mà dựng thẳng, gian tà nói: “Quả đào nhỏ này sao lại đáng yêu như vậy hả ~”

Anh...Anh...Sao anh lại nói những lời xấu hổ như thế chứ!?

Gương mặt nhỏ nhắn của Đào Lộ đỏ bừng cả lên, mắt lại trông thấy anh đang há miệng mút đầu ngực của cô, hình ảnh kích thích trước mắt khiến cho cô rất xấu hổ.

“Ừm...Ủy...Ủy Vũ...” Cô yếu ớt gọi tên anh, càng làm cho dục hỏa của anh tăng lên, hai tay lại gọn gàng cởi quần lót của cô ra, muốn tiến thêm bước nữa.

Lúc này, Đào Lộ lại tìm về được chút lý trí, cô không muốn bị knock-out lần nữa đâu, bèn hét hoảng lên tiếng: “Ủy Vũ...Không được...A...Em còn chưa chuẩn bị tốt...”

Cô nhắm mắt lại, chờ Trầm Ủy Vũ trả lời, cô biết đàn ông không thích dừng lại đột ngột khi đang hưng phấn, nhưng cô thật sự không dám mạo hiểm vào lúc này.

Ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt mếu máo của cô, Trầm Ủy Vũ thầm trách bản thân không biết kiềm chế, cho nên mới dọa cô sợ!

Đưa tay mặc lại áo lót và quần áo cho cô, anh dịu dàng nói: “Anh xin lỗi, là do anh kích động quá.” Sờ lên tóc cô, anh nói tiếp: “Anh sẽ giúp em từ từ quen với sự thân mật này, từng bước từng bước một.”

“Vâng ạ.” Đào Lộ khẽ thở phào, thầm nhắc tối nay phải nhanh nhanh gọi cho chị dâu mới được, hoãn được một lần không có nghĩa là sẽ không có lần sau.

Hai người lại tiếp tục cùng nhau chuẩn bị bữa tối, thỉnh thoảng sẽ lại đùa giỡn một chút, nói một vài câu chuyện, trải qua một buổi tối cuối tuần vui vẻ và thoải mái.

22. Chương 22: Ngây Ngơ Làm Cho Người Ta Muốn Cắn Một Cái

Lại một tuần mới bắt đầu!

Bình thường lúc đi làm sau ngày cuối tuần, có khá nhiều người bị mắc một loại bệnh gọi là di chứng ngày thứ hai, có nghĩa là cảm thấy vô cùng chán nản và lười biếng với công việc vào ngày đầu tuần.

Thế nhưng hôm nay, Đào Lộ tự nhiên có cảm giác mình bị rất nhiều ánh mắt dõi theo, đổ kị có, hâm mộ có.

Vì sao mà mọi người lại có phản ứng như vậy? Đó là vì bó hoa hồng đỏ rất lớn xuất hiện trong văn phòng, mà chủ nhân của bó hoa chính là Quản Sĩ Huân.

“Bảo bối, anh rất nhớ nụ cười của em!” Đây là lời mà hần viết cho cô.

Rõ ràng hôm đó cô có đeo mặt nạ, đối phương lại vẫn có thể công khai tình yêu như vậy, có phải là bị quỷ che mắt rồi không hả? Chẳng lẽ không sợ là cô rất xấu xí hay sao?

Nhìn vào sơ đồ tổ chức của công ty, cô mới biết Quản Sĩ Huân là trưởng phòng kế hoạch, dò xét đồng nghiệp thì lại biết thêm hần là người được các nhân viên nữ xếp hạng thứ hai trong số những người đàn ông hoàng kim độc thân trong công ty.

Mà người đứng đầu đương nhiên chính là vị tổng giám đốc phong độ, thu hút phụ nữ, mê hoặc hồn phách của cô rồi!

Cô không thể quên được biểu tình của Trầm Úy Vũ khi trông thấy bó hoa, anh chỉ nhìn chăm chăm nó một lúc, sau đó nhẹ nhàng phun ra một câu: “Để anh đem đi vứt!”, khiến cho cô sững sốt đến quên cả phản ứng.

Đến khi hoàn hồn lại, thấy anh chuẩn bị nhét hoa vào thùng rác, cô mới vội vàng ngăn cản, cho dù anh không thích người tặng hoa thì cũng đừng vứt bỏ bó hoa vô tội này có được không hả? Cuối cùng anh cũng cho cô giữ lại, nhưng lần nào liếc qua bó hoa cũng chỉ thấy khinh thường.

Đào Lộ tâm trí còn đang phiêu du, ôm văn kiện của Trầm Úy Vũ đi đến phòng kế hoạch, lúc phó thác cho trợ lý nhận lấy thì đối phương lại bảo cô phải trực tiếp đưa cho trưởng phòng.

Trợ lý thấy Đào Lộ đang cần môi do dự, trêu chọc nói: “Chỉ là đưa văn kiện thôi mà, trưởng phòng Quản sẽ không ăn cô đâu mà sợ, hơn nữa cô cũng nên nói một câu cảm ơn với anh ấy chứ!”

Nghe giọng điệu không có chút bênh vực kẻ yếu của trợ lý, xem ra cũng là một cô gái ái mộ Quản Sĩ Huân, Đào Lộ khẽ thở dài, đành phải miễn cưỡng đi vào văn phòng của Quản Sĩ Huân.

“Xin chào trưởng phòng Quản, tôi đến để đưa văn kiện ạ.” Cô khẽ đẩy cửa vào, lên tiếng để người đàn ông đang tập trung làm việc kia chú ý đến mình.

Quản Sĩ Huân bình thần ngẩng mặt lên, đôi lông mày rậm, đôi mắt sáng mang theo ý cười, sống mũi cao thẳng, khóe miệng nhếch lên, chắc hẳn là người rất thích cười!

“Đào Lộ phải không? Hôm nay em lại đến tận đây, quả là lucky day của tôi!” Hần cười tươi nói, đôi mắt sáng rõ như vị thần Apollo.

Nếu như nói Quản Sĩ Huân là ánh mặt trời buổi sáng, phong thái toát ra sự nhiệt tình niềm nở, thì Trầm Úy Vũ chính là ánh chiều tà của hoàng hôn, trầm lặng nhưng khiến cho người ta không thể không ngắm nhìn.

Cô khẽ kinh ngạc, không hiểu vì sao hắn lại biết cô là Đào Lộ, nhưng cũng không thể phủ nhận, lúc bị hắn nhận ra, cô cảm thấy ngượng ngùng thì ít mà sợ hãi thì nhiều.

Theo phép lịch sự, cô bước tới trước bàn làm việc, đưa văn kiện cho hắn rồi mỉm cười nói: “Ừm...Cảm ơn bó hoa của anh, hoa đẹp lắm.”

Quản Sĩ Huân đứng dậy rồi vòng qua bàn đi tới chỗ Đào Lộ, lại không ngờ rằng cô lại lùi nhanh về sau vài bước, làm cho anh kinh ngạc bật cười nói: “Em sợ anh đánh lén em à?”

“Hả...A...Không phải...Là do anh đột nhiên đứng dậy...Làm tôi...Tôi không biết...” Đào Lộ vội vàng xua tay, muốn hóa giải hành động xấu hổ của mình, nhưng mà càng nói thì càng rối!

Bởi vì trừ Trầm Úy Vũ ra thì Đào Lộ vẫn có sự bài xích với những người đàn ông khác, bữa tiệc hôm đó là do không ai nhận ra cô, cho nên cô mới bạo dạn như vậy.

Nhưng hiện tại không có mặt nạ che đậy, cô tựa như không có nhà để chắn gió, sợ hãi đến mức muốn trốn đi!

“Ừm...Vậy có lẽ là anh nên ngồi xuống nhỉ, như thế tốt hơn phải không?” Hắn nghịch ngợm trả lời, sau đó ngồi xuống ghế sofa, hy vọng sẽ giúp cô giảm bớt áp lực.

Hả...? Sao cô cứ nghĩ là hắn không am hiểu tâm lý đối phương nhỉ? Ai ai ~ là do cô căng thẳng quá nên mới suy nghĩ theo cách chủ quan như vậy!

Nghĩ vậy, cô mỉm cười đáp lại hắn: “Vâng, cảm ơn anh!”

“Bảo bối, em cười lên nhìn đẹp lắm ~” Quản Sĩ Huân thẳng thắn khen ngợi, khi không để tâm đến chức vụ giữa hai bên thì hắn đều như vậy, miệng lưỡi không chút kiêng dè.

Đào Lộ có chút ngượng ngùng, đang muốn cảm ơn đối phương vì đã khen thì đằng sau lại vang lên một giọng nói sắc lạnh.

“Trưởng phòng Quản, thư ký của tôi phải trở về rồi!” Trầm Úy Vũ đứng ở cửa, hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt tinh nhuệ nhìn Quản Sĩ Huân.

Lúc anh vừa bước vào thì nghe thấy tên Quản Sĩ Huân nói ra câu chết tiệt kia, khiến cho anh cực kỳ tức giận!

Mà bên ngoài nhân viên còn đang lén lút theo dõi hai người bên trong thì bỗng dưng sếp tổng lại trực tiếp đến đây, làm cho ai nấy đều kinh ngạc, có vài cô gái còn tham lam nhìn ngắm Trầm Úy Vũ kỹ thêm một chút, ghi nhớ trong lòng rồi mới quay về chỗ làm việc.

“Ừm...Chào sếp tổng! Không vấn đề gì, tôi chỉ hàn huyên với cô ấy một chút thôi mà, có phải không bảo bối...thư ký?”

Nhận thấy sự khó chịu của Trầm Úy Vũ, Đào Lộ gật đầu trả lời: “Tổng giám đốc, bây giờ tôi sẽ quay lại văn phòng ngay.” Nói xong vội chạy ra ngoài, sợ anh nổi cơn giận.

Trầm Úy Vũ đang muốn xoay người rời đi thì bên tai lại nghe thấy Quản Sĩ Huân lạnh nhạt nói: “Cô ấy thật là say mê lòng người, lại ngây ngô khiến cho người ta muốn cắn một cái.”

“Quản Sĩ Huân, cô ấy không phải là người mà anh có thể động vào đâu! Cô ấy là người của tôi!” Trầm Úy Vũ nghiêng đầu, lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái, sau đó sải bước rời khỏi văn phòng.

Sửng sốt một chút, Quản Sĩ Huân nhin không được hô nhỏ: “Trời ơi! Chuyện này thú vị đây!” Hắn chưa từng trông thấy vị thủ trưởng lạnh lùng này tỏ rõ tình ý như vậy, thế nhưng điều này chỉ càng làm tăng thêm ý muốn khiêu chiến của hắn mà thôi!

23. Chương 23: “bài Giảng” Của Chị Dâu

Đào Lộ trên tay ôm một thùng giấy, tuy kích thước không lớn lắm, nhưng bên trong không biết đựng những cái gì mà nặng đến vậy.

Đi vào phòng ngủ, cô nhanh chóng mở hộp ra, bên trong có sách và đĩa DVD, trong nháy mắt, cô bỗng thấy hoang mang, đây là “bài giảng” mà chị dâu đưa cho cô đấy sao!

Ngồi trước bàn máy tính, cô bắt đầu cẩn thận xem qua một lượt các loại “bài giảng”.

Hạ gục đàn ông trong nháy mắt, cô gái dâm loạn, tiểu ác ma dạy dỗ để đạt đến đỉnh cao tình ái, kỹ thuật không chế đàn ông – Đây toàn là thể loại sách gì thế không biết? Chỉ đọc tên thôi là đã thấy xấu hổ rồi!

Cô tiện tay lật xem một chút, bên trong còn vẽ tranh rất đẹp, cái này...Chị dâu cũng quá mạnh mẽ rồi!

Vù vù – nhiều tư liệu như vậy, cô nhìn qua đã thấy hoa mắt rồi, bèn buông quyển sách trên tay ra, tầm mắt chuyển xuống mấy cái đĩa DVD phát sáng dưới đáy hộp.

“Đại chiến tranh súng của các bà vợ”? Nghe như phim hài vậy, chẳng lẽ nội dung lại chỉ có các bà vợ tranh nhau trèo lên giường giành đàn ông?! “Địa ngục trên không”? Có phải nội dung là cảnh làm tình trên máy bay không vậy? “Anh hùng dâm loạn”? Phải là “Anh hùng trái đất” chứ! Người ta rõ ràng là Lewis lừng danh lấy lừng, diễn một vai nổi tiếng như thế, sao đây lại bị đổi tên rồi? Chẳng lẽ là diễn cảnh yêu đương trên thảo nguyên?

Trời ơi! Mấy cái đĩa phim đen này là sao!!!

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, cô nhìn qua màn hình rồi lập tức nghe máy.

“Khụ! Chị dâu.” Đào Lộ khẽ hắng giọng, giọng nói có phần không được tự nhiên.

“Tiểu Lộ, nhận được đồ của chị chưa? Tối nay nhất định phải học bài đó, chị dâu sẽ kiểm tra em ~” Diệp Linh Tiệp cười duyên, tưởng tượng về mặt xấu hổ của Đào Lộ.

Trời ơi là trời! Đào Lộ than thầm, còn phải kiểm tra nữa hả? Đột nhiên cảm thấy như mình đang quay trở lại hồi học phổ thông, chăm chỉ làm bài để cô giáo kiểm tra vậy!

“Được ạ...Em nhất định sẽ là một học sinh giỏi!” Cô chu cái miệng nhỏ lên trả lời, vì “tính” phúc của mình, cô tuyệt đối sẽ không biến thành cá chết một lần nữa, phải học hỏi cách để trở thành tiểu yêu tinh mới được!

Chấm dứt cuộc nói chuyện ngắn, cô nhìn vào đồng hồ trên máy tính, bây giờ là bảy giờ rưỡi, hoàn hảo hôm nay Trầm Úy Vũ có buổi xã giao, phải tối muộn mới trở về, cho nên cô có thể tận dụng chút thời gian ngồi xem phim.

Cô quyết định chọn đĩa “Đại chiến tranh súng của các bà vợ”, hồi hộp mím chặt môi, đem bỏ đĩa vào máy tính, sau đó đeo tai nghe vào.

Nhìn hai người diễn viên trong phim cởi quần áo ra, hai cơ thể trần trụi dính chặt, cô bắt đầu cảm thấy toàn thân nóng ran lên.

Nữ diễn viên chủ động quỳ gối xuống, há miệng nuốt vật thô to kia của người nam, khiến cho Đào Lộ xem mà sửng sốt, không ngờ nam nữ mà cũng có thể làm như vậy được!?

Cô luôn là người bị động, cho nên chưa từng chủ động lấy lòng Trầm Úy Vũ, ngay cả cái của anh to hay nhỏ cô cũng không có ấn tượng gì!

Bởi vì lần nào cô cũng chỉ biết sợ hãi nhắm hai mắt lại, bị động đón nhận vật đó đưa ra đút vào nơi riêng tư của mình.

Màn dạo đầu đã xong, bây giờ là phần chính...

“Ừm...Anh yêu...Thoải mái quá...” Cô gái không ngừng kêu lên, nằm úp xuống chống hông lên, để cho người nam có thể từ đằng sau tiến vào nơi sâu nhất.

Thoải mái á? Đào Lộ hoài nghi không biết có phải là mình nghe nhầm hay không, bởi vì cô chỉ nhớ là cảm giác đó rất khó chịu, nhưng nhìn vẻ mặt của cô gái kia thì có vẻ như cô ấy đang muốn nhiều hơn nữa!

Thêm vào đó, tiếng kêu của cô gái khiến cho người ta cảm thấy tê dại, ngay cả cô cũng thấy xúc động, bụng dưới bắt đầu nóng lên, còn có chất lỏng từ từ chảy ra.

Người nam nâng hông cô gái lên, chuyển thành tư thế ngồi, cô gái ở trên còn người nam nằm dưới, cô gái mạnh mẽ nâng hông, cao thấp đồng đưa thân mình.

“Ừm...A...A...Sâu quá...Ừm...Sắp đến rồi...A...Thích quá...” Cô gái dâm loạn nói, giống như một nữ vương thao túng dục vọng của đàn ông, hưng phấn mà cọ xát nửa thân dưới của người nam.

Cô gái này...cô gái này...cô gái này...Thật là lợi hại!

Có thể chủ động như vậy, khiến cho người nam say mê, bàn tay không ngừng xoa bóp bộ ngực trắng nõn của cô gái, miệng thở dốc liên tục.

Cuối cùng, trong thế tấn công dũng mãnh của người nam, hai người cùng nhau đạt cực hạn, đoạn phim cũng kết thúc.

Đào Lộ thở nhẹ nhìn màn hình đen ngòm hồi lâu, chưa thể thoát ra khỏi không khí mãnh liệt vừa rồi, trong đầu đều là tư thế quyến rũ của cô gái trong đoạn phim.

Đột nhiên, một bàn tay to đặt lên vai cô, làm cô sợ tới mức bắt lấy tay đối phương, tim cũng như thể đang ngừng đập!

“Tiểu Lộ?” Trầm Ủy Vũ khẽ nhướn mi, không hiểu nhìn cô, cảm giác có phần kỳ lạ, giống như là...Anh vừa bắt gặp cô đang làm chuyện xấu vậy!?

Trời ơi! Sao anh không báo trước mà đã tiến vào vậy? Mà cô cũng quên mất là phải khóa cửa lại rồi!

“À...Em cứ nghĩ là đến đêm anh mới về, cho nên mới hoảng sợ!” Cô chột dạ trả lời, buông tay anh ra, thậm chí cảm thấy may mắn là anh đã không trở về sớm hơn, nếu không thì cô đã bị bắt gặp khi đang xem phim đen rồi.

Hai tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Đào Lộ, Trầm Ủy Vũ khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Vốn là sẽ về muộn, nhưng anh nhớ em, cho nên mới về sớm, còn mua socola tươi cho em nữa đấy!”

Lời của anh làm cho toàn thân cô như được tắm đường vậy, cô mới chỉ một lần thuận miệng nói ra socola tươi mà thôi, không ngờ anh lại nhớ kỹ!

“Em đang xem gì vậy? Anh gõ cửa mà không thấy em đáp lại, xem gì mà nhập tâm thế hả?” Anh liếc mắt nhìn vào hộp giấy bên cạnh máy tính, ngạc nhiên không hiểu là cái gì.

“Ừm...À...Em đang xem phim thôi mà.” Đào Lộ căng thẳng nuốt nước miếng, cố gắng không để ặt mình lưu lại hương vị tình dục.

Biết chắc anh sẽ tiếp tục hỏi, cô bèn quay lại cúi đầu vào ngực anh, hơi mất tự nhiên nói: “Chúng mình đi ăn socola đi ~”

Trời ạ! Rõ ràng giọng điệu của cô gái kia không giống với cô chút nào, cô ấy vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, xem ra phải lên lút luyện tập thêm về giọng nói mới được!

Bàn tay anh xoa lên mái tóc ngắn mềm mại của cô, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, sau đó dắt tay cô đi ra khỏi phòng.

24. Chương 24: Thật Muốn Một Ngụm Ăn Sạch Em

Hai tháng vội vã trôi qua...

Trong sáu mươi ngày này, Đào Lộ luôn luôn bận rộn, hầu như không có ngày nào thanh thoi, đơn giản là vì cô muốn cố gắng hết sức để thay đổi hoàn toàn nề nếp của bản thân!

Ban ngày, cô vẫn đóng vai trò là một cô thư ký, tuy nhiên cũng sẽ có lúc phát sinh việc đưa văn kiện đến phòng kế hoạch, chân trước vừa đến không bao lâu, chân sau đã bị Trầm Ủy Vũ kéo trở về.

Quản Sĩ Huân vẫn duy trì việc tặng hoa hàng ngày, mỗi hôm một bó hoa hồng, khiến cho Trầm Ủy Vũ cực kỳ tức giận, chuyển hết số hoa đến các phòng ban khác trong công ty.

Còn buổi tối, cô luôn được Trầm Ủy Vũ đưa đi chơi khắp nơi, đi ăn, dạo chợ đêm, có hôm thì ở nhà xem phim với nhau, cuộc sống vô cùng ngọt ngào.

Bây giờ mỗi khi tắm, cô đều phải soi gương luyện tập nét mặt của mình, phải thật đáng yêu vô tội này, ánh mắt cũng phải quyến rũ nữa, cuối cùng là tập luyện cho giọng nói mang nét dịu dàng tự nhiên, tốn khoảng một tiếng đồng hồ.

Nửa đêm, có lẽ là do “học bài” trước khi ngủ nhiều quá, cho nên Đào Lộ thường nằm mơ thấy Trầm Ủy Vũ làm chuyện kia với cô, hại cô sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy mặt anh thì cảm thấy rất bối rối.

Tuy rằng ngày nào cũng rất mệt mỏi, nhưng cô luôn được chị dâu động viên, có quân sư ở sau lưng duy trì động lực, cô nhất định sẽ tiếp tục cố gắng.

Mà các đồng nghiệp cũng nhận thấy dạo gần đây cô có vẻ nữ tính hơn nhiều, cho nên cũng bắt đầu đến bắt chuyện với cô, làm cho cô càng thêm tin tưởng vào công sức luyện tập của mình.

Hôm nay là thứ bảy, Trầm Ủy Vũ nói buổi tối có một sự kiện muốn dẫn cô đi cùng, khi hỏi là sự kiện gì, anh chỉ thản nhiên nói đó là một bữa tiệc quy tụ một đồng nghiệp có tiền.

Mà hiện tại cô đang ngồi trong một thẩm mỹ viện cao cấp, trước mặt một chuyên gia trang điểm, tuy rằng hiện tại cô hoàn toàn có thể tự mình trang điểm, nhưng Trầm Ủy Vũ cho rằng tham gia tiệc thì không nên qua loa.

Nhìn cặp mi giả đang cầm trên tay cô gái, Đào Lộ nhăn mày nói: “Cái này...Bắt buộc phải dính lên sao?” Cô không thích trang điểm quá cầu kỳ, đặc biệt là dán mi giả, Trầm Ủy Vũ cũng không thích, cho nên cô tuyệt đối sẽ không để anh nhìn thấy.

“Trừ dán mi giả ra thì cô muốn làm gì cũng được.” Lại liếc mắt nhìn một cái, cô cực kỳ chắc chắn là mình không muốn dính cái kia lên mắt, nhìn rất mất tự nhiên, hướng hồ lông mi của cô cũng dài lắm mà

~Ý kiến của khách hàng luôn được tôn trọng, cô gái lập tức đặt mi giả xuống, bắt đầu giúp Đào Lộ đánh mắt: “Cô Đào là người bạn gái đầu tiên mà anh Trầm đưa đến đó!”

Cô biết Trầm Ủy Vũ luôn giữ mình, nhưng nghe thấy điều này thì vẫn kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: “Lúc trước anh ấy không đưa bất kỳ ai tới đây sao?”

“Người duy nhất trước đây là cô Tô, mọi người đều biết cô ấy không phải là bạn gái của anh Trầm, vậy mà mỗi lần đến đây cô ấy đều tự xưng là bạn gái của anh ấy!” Giọng của cô gái có chút khinh thường, tiếp theo lại bắt đầu oán giận về sự kiêu ngạo của Tô Trinh Trinh với Đào Lộ.

Xem ra Tô Trinh Trinh không phải người kiêu ngạo bình thường rồi!

Trước đây cô không hiểu nhiều lắm về Tô Trinh Trinh, cứ nghĩ cô ta là người rất thân thiện, tính tình dịu dàng, hơn nữa còn có vẻ ngoài diễm lệ khiến cho cô luôn cảm thấy hổ thẹn, không ngờ cô ta không giống như tưởng tượng của cô.

Thật ra trong hai tháng gần đây, Tô Trinh Trinh không có ngày nào là không gọi điện hẹn Trầm Ủy Vũ đi ăn cơm, nhưng lần nào anh cũng từ chối thẳng thừng, có lần Tô Trinh Trinh không chịu được mà trực tiếp đến đứng trước cửa nhà chờ, làm cho Trầm Ủy Vũ khó chịu đến tận xương tủy, còn nói với bảo vệ là lần sau không cho người này vào.

Đang suy nghĩ thì cô gái kia đã trang điểm xong, sau đó Đào Lộ lại bị đưa đi thay lễ phục, mang giày cao gót, nhìn cô gái đứng trước gương, cô thật sự không thể nhận ra đó là mình.

Lúc cô e lệ bước ra khỏi phòng thay đồ, Trầm Ủy Vũ đã đứng đợi sẵn bên ngoài, khiến cho cô sửng sốt, nở một nụ cười ngọt ngào với anh.

Đôi mắt to được đánh màu cà phê, lông mi dài chuốt thẳng, đôi môi cánh hoa màu hồng nhạt, thoát nhìn vừa tươi mát vừa dịu dàng. Bộ váy không tay màu hồng phấn, cổ tròn làm tăng thêm nét thanh lịch, chân váy bông dài đến đầu gối, trông rất trẻ trung và tinh nghịch, phía đằng sau được thiết kế hở lưng, khiến cho phần lưng trơn bóng của cô bại lộ ra bên ngoài, làm cho anh có chút xúc động muốn trực tiếp cởi bộ váy của cô ra.

Bước về phía trước, Trầm Ủy Vũ kéo cô gái nhỏ vào trong ngực, ghé miệng vào tai cô tán thưởng: “Thật muốn một ngụm ăn sạch em, sau đó đem em giấu thật kỹ, không cho tên đàn ông khác nhìn thấy!”

Đào Lộ nghiêng đầu, cũng ghé vào tai anh nói: “Nếu có thể...Thì bây giờ em cho anh ăn này.” Cô vui vẻ nói đùa.

Bị câu nói của cô làm cho toàn thân nóng bừng, Trầm Ủy Vũ liền cúi xuống ngậm lấy vành tai cô rồi liếm láp, cho đến khi cô nhột quá phải xin anh tha thứ thì mới thôi.

Trầm Ủy Vũ phát hiện cô gái nhỏ này càng ngày càng có thể trêu chọc trái tim anh, chỉ cần một hành động hay một câu nói của cô là đã khiến cho anh xúc động, không thể kìm chế nổi mà mãnh liệt ôm hôn cô một chút, âu yếm thân thể cô một chút, nhưng thủy chung vẫn chưa đi đến bước cuối cùng.

Có thể nhận ra là ưu điểm lớn nhất của anh, cho nên anh tình nguyện chờ đợi, đợi cho đến khi quả đào ngọt này đồng ý đón nhận anh, đến lúc đó anh sẽ nuốt sạch cô vào bụng, sau đó giữ chặt bên người, không bao giờ buông ra!

25. Chương 25: Tuyên Bố Chủ Quyền

Khi Trầm Ủy Vũ cùng Đào Lộ tiến vào hội trường, ánh mắt của mọi người giống như đèn pha sáng rực chiếu thẳng lên người bọn họ, dường như có thể đốt thành một lỗ thủng luôn rồi.

Đào Lộ biết tầm mắt của mọi người không phải vì cô mà dừng lại, mà là do bên cạnh cô có một chàng trai vô cùng tuấn mỹ.

Đôi mắt phượng đẹp quyến rũ lòng người, khóe miệng nhếch lên nở nụ cười, áo sơ mi đen và quần âu, thêm một chiếc cà vạt màu đỏ, đáng vẻ khí phách khiến cho người ta không thể xâm phạm.

Thế nhưng Đào Lộ không biết rằng, ngoài Trầm Ủy Vũ ra thì cô gái đi bên cạnh anh ấy cũng đang là tâm điểm chú ý của mọi người, phải biết là, cho dù Tô Trình Trình người luôn tự xưng là bạn gái của Trầm Ủy Vũ thì cũng chưa từng được anh dẫn đi dự tiệc bao giờ.

Điều này làm ọi người nổi lên lòng hiếu kỳ, khẽ bàn tán về bối cảnh của Đào Lộ.

Cho dù Đào Lộ có tỏ ra thoải mái, thì cô cũng không thể không chú ý tới những ánh mắt nghiên cứu tìm tòi của các vị đại gia, cùng với ánh mắt đố kỵ của những thiên kim tiểu thư đang hướng về mình.

Mím chặt môi lại, cô quyết phải cố gắng ổn định lại sự căng thẳng của mình, chị dâu đã nói, nếu càng hồi hộp thì càng phải tươi cười, tuyệt đối không được quá cứng nhắc.

Mấy tên công tử con nhà giàu thì có loại phụ nữ nào mà chưa từng thấy qua? Nhưng đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một cô gái có nét đẹp ngây thơ thuần khiết như vậy, cho nên cảm thấy rất mới mẻ.

Tuy nhiên điều này lại làm cho Trầm Ủy Vũ không vui, anh cúi đầu khẽ nói với cô: “Tiểu Lộ, anh đang nghĩ có khi bây giờ đưa em về nhà thì tốt hơn đấy!”

“Tại sao ạ?” Nhất thời Đào Lộ không hiểu anh đang nghĩ gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng hỏi, đôi mắt to vô tội nhìn anh.

“Bởi vì bọn họ đang dùng ánh mắt dâm tà nhìn em!” Anh không chút khách khí nói, tay vòng lên thắt lưng cô, ước gì có thể dùng thân thể để che khuất cô luôn.

Đào Lộ nghe anh nói vậy thì buồn cười không thôi, mắt to đảo một vòng, tình nghịch đến rung động lòng người.

Ánh mắt của mấy người đàn ông kia cùng lắm chỉ được coi là ái mộ, bây giờ lại thành dâm tà trong mắt anh, nếu mà là thật thì bọn họ đúng là quá biến thái rồi.

“Bọn họ nhìn được mà không ăn được nha ~ Anh mới là người có cơ hội ăn được quả đào nhỏ mà!” Cô cười trấn an Trầm Ủy Vũ, không hy vọng là anh sẽ đưa cô về nhà, bởi vì cô còn muốn thể hiện rõ mình là “bạn gái chính thức” của Trầm Ủy Vũ nữa cơ mà.

Chị dâu nói đây là cơ hội để công khai tuyên bố chủ quyền, khiến cho tất cả những người phụ nữ yêu mến Trầm Ủy Vũ phải biết khó mà lui!

Nghe thấy ba từ “quả đào nhỏ” lại làm cho bụng dưới của Trầm Ủy Vũ nóng lên, nếu nơi này không phải yên tĩnh thì anh đã hôn lên cái miệng nhỏ của cô rồi, sau đó lấy tay bóp lên bộ ngực non mềm của cô, cuối cùng cúi xuống mút mát một trận.

“Đúng rồi...Vậy tối nay về nhà cho anh ăn nhé...” Anh dán miệng lên tai cô, muốn nhìn thấy nơi đó đỏ lên, bởi vì chỉ có anh bị dục hỏa đốt người thì thật không công bằng.

Tuy rằng lời nói của Trầm Ủy Vũ đã làm cho Đào Lộ cảm thấy nhộn nhạo, nhưng cô vẫn cố giữ vững bình tĩnh, dùng ánh mắt long lanh hỏi anh: “Anh muốn ăn đào ngọt à? Hôm qua em mua hoa quả về vẫn còn đấy...”

Thỉnh thoảng chơi chữ vui đùa một chút sẽ khiến cho đàn ông càng thêm say mê, bởi vì đàn ông trời sinh có tính cách muốn chinh phục phụ nữ mà.

Cô gái nhỏ này rõ ràng biết anh đang nói cái gì mà còn giả vờ không hiểu, vậy thì anh phải nói rõ hơn rồi.

“Hử? Tối qua em còn dâng hai quả lên cho anh ăn mà, nếu em không nhớ thì anh không ngại khi về nhà giúp em ôn tập lại đâu!” Trầm Ủy Vũ nhẹ nhàng nói, mắt nhìn chăm chú vào khuôn mặt cô.

Trong mắt của mọi người, hai người họ thật ngọt ngào, Trầm Ủy Vũ trêu chọc làm cho Đào Lộ không ngừng cười, quả thật đã khiến cho những người quen biết Trầm Ủy Vũ phải kinh ngạc.

Lúc Đào Lộ rời khỏi chỗ ngồi để đi toilet, Trầm Ủy Vũ cũng đang ngồi nói chuyện với bạn bè, một lát sau có một giọng nói nũng nịu vang lên ngay gần anh: “Anh Ủy Vũ, người ta nhớ anh lắm ~ Anh bận rộn gì mà không có thời gian cho người ta, làm người ta cô đơn lâu quá!”

Tô Trinh Trinh đặt mông ngồi xuống bên cạnh Trầm Ủy Vũ, khiến cho sắc mặt anh trở nên xanh mét, mấy người bạn thân biết là anh đang khó chịu, vội vàng muốn mời Tô Trinh Trinh đi, không ngờ lại đúng lúc Đào Lộ quay về.

“Ủy Vũ, người này là...” Đào Lộ mỉm cười, tuy biết rõ đối phương là ai nhưng cũng không muốn nói toạc ra.

Anh còn không trả lời thì Tô Trinh Trinh đã vênh mặt lên trả lời: “Tôi là Tô Trinh Trinh!”

“Xin chào, tôi là Đào Lộ, bạn gái của anh Ủy Vũ, tôi đã nghe nói về cô Tô nhiều rồi ~ Cô và Ủy Vũ rất thân nhau, giống như anh em một nhà vậy.” Đào Lộ nhìn Tô Trinh Trinh đang dán chặt vào Trầm Ủy Vũ, có chút xúc động muốn lao tới kéo cô ta ra.

“Cỡ như cô mà cũng muốn làm bạn gái của anh Ủy Vũ à? Cô có điểm gì hơn tôi hả? Ngoại hình không đẹp, dáng người cũng chỉ ở mức trung bình!” Tô Trinh Trinh sẵn giọng nói, làm cho Trầm Ủy Vũ nổi cơn giận, đang muốn lên tiếng thì lại bị Đào Lộ kéo tay trấn an.

“Cô Tô, cô nói vậy không đúng rồi, cô cũng biết Ủy Vũ là người thế nào mà, anh ấy sẽ không bao giờ yêu một cô gái không xứng với anh, cô nói thế chẳng lẽ nào nói anh ấy không có mắt nhìn người, hơn nữa, tình yêu là chuyện của hai người, không cần thiết phải đem ra so sánh với ai khác ~ Huống hồ, nếu Ủy Vũ thích cô, thì cô ắt hẳn đã sớm trở thành Trầm phu nhân rồi chứ nhỉ?” Đào Lộ chậm rãi nói.

Tô Trinh Trinh bị Đào Lộ công kích đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, tức giận đứng bật dậy, xoay người bỏ đi không quay đầu lại, làm ấy người ngồi đây chỉ dám cười trộm trong lòng, cô bạn gái nhỏ này thật không vừa đâu!

Sau khi đuổi được Tô Trinh Trinh đi, Đào Lộ mới hòa hoãn lại được cơn ghen tuông, tuy rằng cô đã nhìn ra được sự khó chịu của Trầm Úy Vũ đối với Tô Trinh Trinh, nhưng khi nhìn thấy bộ ngực của cô ta dán chặt lên tay anh, cô vẫn cảm thấy bực mình không thể chịu nổi!

Trầm Úy Vũ dùng ánh mắt vừa kinh ngạc vừa dịu dàng nhìn Đào Lộ, cô không cho anh nổi cơn điên với Tô Trinh Trinh, sợ làm náo loạn bầu không khí, mà nhẹ nhàng dùng lý lẽ để giải quyết sự việc.

“Anh nhìn gì mà ngơ ngẩn vậy hả? Hay là muốn đuổi theo người ta?” Đào Lộ nghịch ngợm hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, uống một ngụm rượu mà phục vụ đưa tới, ngọt ngào đến ê ẩm, làm cho cô sung sướng không thôi.

“Đúng là anh đang nhìn đến ngơ ngẩn rồi, ngơ ngẩn vì trí tuệ của em!” Trầm Úy Vũ nắm lấy tay cô, từ từ cúi đầu xuống, muốn tặng cho cô một nụ hôn thật sâu.

Đào Lộ lập tức gơ ngón tay dè lên môi anh, nói: “Không được ~ Nhiều người đang nhìn kia.” Giọng điệu giống như đang nói chuyện với thú cưng của cô làm ấy người xung quanh thầm cười trộm.

Xem ra, đại thiếu gia họ Trầm đã thật sự rơi vào lưới tình rồi!

26. Chương 26

Trên tầng sáu của tòa chung cư cao cấp truyền đến tiếng đóng cửa mạnh, nguyên nhân là vì Trầm Úy Vũ đang bế Đào Lộ nên phải dùng chân để sập cửa.

Bàn tay nhỏ bé của cô sờ loạn trước ngực anh, tán thưởng nói: “A...Sờ thích thật...” Anh không đáp lời, gọn gàng bế Đào Lộ đi vào phòng của cô.

Anh hoàn toàn không biết là tửu lượng của cô lại kém đến vậy, uống xong ba ly rượu vang là cô đã tựa vào ngực anh thì thào nói linh tinh, lúc đó anh biết là cô đã say rồi!

“Ừm...Anh đẹp trai ơi...Anh tên là gì vậy...” Đào Lộ dùng ánh mắt si ngốc nhìn anh, hai má ửng hồng, chứng tỏ cô đã thật sự say mềm.

“Em thử đoán đi? Nếu anh nói cho em biết thì anh có được thưởng không?” Trầm Úy Vũ hỏi lại, đặt cô lên giường, sau đó ngồi bên cạnh nhìn cô.

Cố gắng nhắm người dậy, Đào Lộ lắc lắc đầu thật mạnh, đem mặt dán lên mặt anh, vừa mới mở miệng muốn nói thì cảm giác buồn nôn xông đến, làm cho cô không kịp tránh mà nôn luôn ra áo anh.

May là tối nay cô ăn không nhiều, chỉ uống rượu là chính, cho nên nôn ra toàn chất lỏng, điều này làm cho Trầm Úy Vũ đỡ khốc đỡ cười, đành phải vào toilet rửa mặt chút.

Vừa mới nôn xong nên ý thức của Đào Lộ đã hơi thanh tỉnh, nhưng suy nghĩ vẫn rất hỗn loạn, mắt nhắm mắt mở nhìn anh đang đứng trong toilet, quyết định tiếp tục mượn rượu giả điên.

Hỏi cô có muốn làm trong trạng thái thanh tỉnh không, cô đương nhiên là muốn rồi, nhưng lần đầu tiên thì vẫn rất khó để thả lỏng, bởi vậy cô phải mượn rượu để che dấu sự căng thẳng của mình.

Trầm Úy Vũ đi đến bên giường giúp Đào Lộ bật điều hòa, cúi đầu muốn tặng cô một nụ hôn chúc ngủ ngon, nhưng lại không kịp đề phòng mà bị cô áp xuống giường.

Lúc này, Đào Lộ dạng chân ngồi lên đùi anh, từ trên cao nhìn xuống gương mặt đang kinh ngạc của anh.

“Anh đẹp trai...Em bắt được anh rồi...Anh còn chưa nói mà...Anh tên gì vậy...” Cô cúi xuống xoa lên cằm anh, hưởng thụ cảm giác đùa giỡn mỹ nam.

“Anh là Trầm Úy Vũ, còn em, em tên là gì?” Anh dùng đôi mắt sáng rực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, quyết định cùng đùa với cô một lát nữa rồi sẽ bắt cô đi ngủ.

Cô ha hả cười, chọc vào mặt anh nói: “Nếu anh hầu hạ tốt tiểu thư đây...Thì tôi sẽ nói cho anh biết...” Cái miệng còn thoáng cử động, qua lớp vải ma sát vào nơi riêng tư của anh.

Hành động này rất nhanh làm cho Trần Ủy Vũ dấy lên dục hỏa, đứng quần đã sưng to lên, hỏi lại: “Em muốn anh hầu hạ thế nào nào?” Bàn tay đã không tự chủ được mà vuốt ve đùi cô.

“Ừm...Váy chật quá...Không thoải mái...” Cô sờ lên thắt lưng, ý bảo anh cởi ra cho cô, mà đương nhiên người đang muốn cởi đồ của cô là anh đây sẽ không khách khí, lập tức cởi váy cho cô.

Trong nháy mắt, bộ ngực trắng nõn nhảy ra khiến cho anh mê mẩn, tay đưa ra bao bọc lấy hai quả đào mềm, dịu dàng xoa bóp.

Tay nhỏ bé vuốt ve cơ ngực của anh, đầu ngón tay còn gầy lên điểm đỏ, ngoại hình của anh còn đẹp hơn cả phụ nữ, làn da cũng trắng hơn, mỗi đường nét trên cơ thể lại hoàn mỹ tuyệt đẹp đến mê người.

Cúi người xuống, Đào Lộ dùng miệng lưỡi liếm láp điểm đỏ trên ngực anh, còn dùng lực nhéo một cái, làm cho Trần Ủy Vũ căng thẳng, không ngừng thở gấp.

“Anh hậm hừ gì vậy...Đang hưởng thụ vì được bốn tiểu thư đùa cợt phải không...” Cô ngẩng lên nhìn khuôn mặt đang bị kích thích lửa dục của anh, vẻ gọi cảm làm cho người ta càng muốn trêu chọc nhiều hơn!

Chưa từng trông thấy dáng vẻ của Trần Ủy Vũ như vậy khi ở trên giường, điều này đối với Đào Lộ mà nói là một nguồn động lực rất lớn, trong đầu có hàng loạt tiểu ác ma nhảy ra, kêu gọi phải quyến rũ anh, đùa bỡn anh thêm nữa.

“Em đừng đùa anh như vậy nữa. ” Trần Ủy Vũ cố giữ bình tĩnh nói, trời mới biết là anh đang phải nhẫn nhịn thế nào, anh không muốn lợi dụng lúc cô say mềm để ăn sạch người ta.

Ngón tay lại dùng lực nhéo mạnh một cái lên ngực anh, cô cường thế trả lời: “Em cứ muốn đùa đấy...Muốn anh quỳ gối trước em...Dưới chân em...” Miệng nhỏ lại cố tình cọ vài cái.

Cô cảm thấy toàn thân nóng bừng, không biết là do chất men quá phá hay là do ngược ngồng, nhưng dù cho nguyên nhân có là gì thì cũng phải cố gắng che dấu mới được.

Bị cô nhéo lên ngực, anh không hề thấy đau, trái lại là cảm giác tê dại, trong tay anh còn đang bóp hai quả đào mềm mịn của cô, nhiệt độ tăng lên khiến cho hương quýt thơm ngọt trên người cô tỏa ra nhẹ nhàng khắp phòng.

Chịu không nổi sức hấp dẫn tuy có thể chạm nhưng không thể ăn được, anh dứt khoát nhắc người dậy, há miệng ngậm một bên ngực của cô vào miệng, đầu lưỡi không ngừng liếm nhũ hoa, bàn tay to vòng ra sau vuốt ve bờ lưng trơn bóng của cô.

“Ừm...” Đào Lộ khẽ nhắm mắt, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, để cho anh dính sát vào bộ ngực sữa của mình.

“Chắc chắc...” Trần Ủy Vũ hút mạnh nên phát ra tiếng động khá lớn, lưu lại dấu hôn trên ngực cô, khiến cho hai bầu ngực của cô dính đầy nước bọt trong suốt của anh.

Lúc trước, anh cũng đã từng đùa bỡn ngực cô như thế này, nhưng lần nào cũng rất nhẹ nhàng, lúc này lại mãnh liệt như vậy, làm cho cô nhịn không nổi mà tê dại cả người.

Đây là lần đầu tiên cô trải qua cảm giác này, thật sự vô cùng kỳ diệu, rõ ràng vẫn là cơ thể này, nhưng cảm xúc đã khác biệt hoàn toàn.

Tay nhỏ bé đẩy nhẹ đầu anh ra khỏi ngực cô, nâng lên khuôn mặt tà mị, cười ngọt ngào nói: “Được rồi...Anh làm rất tốt...Bây giờ em cho phép anh vuốt ve một chỗ khác...”

Trong nháy mắt, Trần Ủy Vũ đã hoàn toàn sa đọa vào lời gọi mời của Đào Lộ, đã không còn đủ tỉnh táo để chú ý đến vấn đề đạo đức nữa, cho dù là cô say, nhưng cô đã cho phép anh tấn công rồi, cho nên không có lý nào mà anh lại từ chối!

Bàn tay to cầm lấy mắt cá chân của cô rồi giơ lên cao, Đào Lộ gục xuống nằm trên giường, còn anh thì nhìn chăm chú vào vùng kín đang được lớp vải mỏng che đậy của cô, ánh mắt càng trở nên thâm sâu hơn.

Miệng anh nhẹ nhàng hôn dọc mu bàn chân cô, sau đó từ từ hướng lên trên, anh nhất định phải chậm rãi chơi đùa, phải thưởng thức mỗi tấc da thịt trên cơ thể cô mới được, dù sao, đêm vẫn còn rất dài mà...

27. Chương 27

“Ừm...Anh đẹp trai ơi...Lưỡi của anh nóng quá...” Đào Lộ cắn môi nói, thật ra cô cảm thấy rất xấu hổ muốn rút chân về, bởi vì cô còn chưa tắm rửa mà.

Hơn nữa, cô chưa từng được Trầm Úy Vũ đối đãi như vậy nên nhất thời không thể thích ứng được, lưỡi anh từ mất cá chân di chuyển lên trên khiến cho lỗ chân lông của cô run rẩy dựng đứng cả lên.

Ngẩng đầu lên nhìn Đào Lộ đang nằm trên giường, Trầm Úy Vũ tà ác cười nói: “Ừ ~ Em có muốn nóng hơn nữa không?”

Da thịt của cô tỏa ra hương quýt ngọt ngào, làm cho anh say mê âu yếm, bàn tay to cũng không rảnh rỗi mà vuốt ve đùi cô.

Làn da của cô tựa như lụa tơ tằm, dường như chỉ khẽ bóp là có thể chảy ra nước vậy, quả nhiên là một quả đào mật tươi ngon, không ăn thì thật có lỗi với chính mình!

“Hả? Nóng hơn ư...Vậy bốn tiểu thư phải xem xét một chút đã...Ừm...” Đào Lộ dùng ánh mắt vô tội nhìn anh, đưa một ngón tay lên miệng cắn, muốn kìm chế không để tiếng rên rỉ của mình phát ra.

Nghe thấy cô nói phải “xem xét”, còn khẽ cắn ngón tay nữa, làm cho lửa dục của anh lại càng bùng cháy dữ dội hơn!

Anh không kìm lòng được mà ảo tưởng, nếu như thứ mà cô đang ngậm là côn thịt cực đại của anh thì không biết sẽ thế nào nhỉ, chắc chắn là sẽ vô cùng tuyệt vời, hoặc nếu cô chỉ dùng bàn tay nhỏ bé kia cầm vào nó thôi thì cảm giác cũng rất sung sướng rồi.

Tuy nhiên, việc này đối với cô bây giờ mà nói thì hơi khó khăn, sau này anh cứ kiên trì dạy dỗ là ắt sẽ có ngày thực hiện được tâm nguyện!

Liếc mắt vào chiếc quần lót mỏng của Đào Lộ, màu trắng tinh khiết làm lộ rõ một vùng đã trở nên ướt đẫm, anh vừa cúi xuống liếm chân cô, vừa đưa tay bắt đầu kéo quần lót cô xuống.

“A...Anh đẹp trai kia...Anh cởi quần lót của em làm gì đó...” Đào Lộ híp mắt giả vờ ngây thơ hỏi, nhưng hai chân lại rất phối hợp với anh, cứ tưởng rằng chiếc quần lót sẽ được anh cởi ra, nhưng anh lại dừng lại để trêu chọc cô một chút.

Ngón tay chạm lên nơi ướt đẫm trên quần, Trầm Úy Vũ nhẹ đưa lên mũi ngửi, trêu cô: “Ừm, ướt hết rồi ~ mùi thật là ngọt!”

Bình thường nếu như trông thấy có người hành động như vậy, Đào Lộ chắc chắn sẽ gọi người ta là “Đồ thần kinh” hoặc “Đồ biến thái”, nhưng với anh cô chỉ cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng và bối rối, nơi riêng tư cũng bắt đầu có phản ứng rồi.

Trong đầu vang lên một giọng nói động viên: Đào Lộ, mày phải cố lên nhé! Tiểu ác ma! Phải phát huy được uy lực của tiểu ác ma nghe rõ chưa!

“Ừm...Ướt ở đâu cơ...Cho em nhìn với ~” Cô nũng nịu nhìn anh, tay lại kéo váy ra: “Nóng quá...”

Bộ váy vốn còn đang miễn cưỡng che được ít cảnh xuân thì bây giờ đã bị cô kéo lên qua bụng, làm cho vùng kín hoàn toàn bại lộ dưới ánh đèn.

Hoa huyết từ từ chảy ra một giọt sương mỏng manh, vùng da trắng nõn mê hoặc lòng người, đối với đàn ông thì đây chính là một lời mời gọi không tiếng động.

“Ồ chỗ này này!” Trầm Úy Vũ nhẹ nhàng nói, như một người thầy đang trả lời câu hỏi của học sinh vậy, ngón tay sờ vào bên trong hoa huyết hơi dùng sức ấn vào, khiến cho cô càng tiết ra nhiều mật dịch.

“Có cảm thấy được không? Để anh xem kỹ lại nào!” Anh lại hỏi, sau đó đưa đầu lưỡi liếm dọc bắp đùi của Đào Lộ, nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn đang ửng hồng, cặp mắt cô cũng đang long lanh ngập nước, đôi môi khẽ ngậm nga hậm hừ.

Bị cuốn vào sự khiêu khích của anh, Đào Lộ không thể lên tiếng trả lời, chỉ có thể hừ hừ rên khẽ, nghe giống như đang rất sung sướng, làm cho Trầm Úy Vũ trêu chọc đưa ngón tay vào trong tiểu huyết của cô.

Mật huyết của cô chưa bị mở rộng nên rất nhỏ, hơn nữa còn bị dị vật xâm nhập nên có chút đau đớn, khiến cho cơ thể tự động co rút lại, muốn đẩy ngón tay của anh ra.

“Ừm...Đau quá...” Đào Lộ khẽ nhú mồm, tay bám chặt vào ga giường, hai chân theo bản năng muốn khép lại, cho dù cô có luyện tập điệu bộ thể nào, thì đến khi thực hành vẫn không thể biểu hiện ra được đáng vẻ như đang hưởng thụ.

“Ngoan nào...Thả lỏng một chút, mở chân ra cho anh xem. ” Trầm Úy Vũ kiên nhẫn dỗ dành cô, cúi đầu hôn lên môi cô một cái, sau đó tiện đà chuyển xuống ngực, há miệng ngậm lấy nhũ hoa, ý đồ muốn phân tán lực chú ý của cô.

Ngón tay đang bị hoa huyết của cô bóp chặt, đã khiến cho anh hưng phấn không thôi, vật kia của anh bây giờ còn đang sưng cứng sắp không gượng được nữa rồi, anh quả thật muốn điên lên mất!

Nhưng cho dù anh có muốn đi vào đến đâu thì cũng phải hết sức kìm chế, bởi vì cô vẫn chưa thể thích ứng được với vật kia của anh.

Đào Lộ nghe lời thả lỏng toàn thân, mở hai chân ra, vừa bị ngón tay đưa vào bên dưới, vừa bị lưỡi anh mút mát đầu ngực, cảm giác vừa đau vừa tê dại làm cho cô không thể chịu nổi.

Cứ nghĩ rằng cảm giác đau đớn sẽ không thể hết ngay, vậy mà nó thật sự đã dần biến mất, bên dưới bắt đầu truyền đến cảm giác sướng khoái, làm cho cô dần dần thấy thích.

“Ừm...ừm...Úy Vũ...Anh...Anh xấu lắm...” Âm thanh nũng nịu của cô khiến anh vui vẻ không thôi, ngón tay càng thêm dùng sức ra vào thật nhanh và sâu, miệng cũng không quên liếm láp quả anh đào ngọt ngào thơm ngon trên ngực cô...

28. Chương 28

Trầm Úy Vũ bị câu nói của Đào Lộ làm cho buồn cười!

Từ bộ ngực tròn ngẩng đầu lên ngắm nhìn gương mặt đang say rượu của cô gái nhỏ, lần đầu tiên có người dám nói anh xấu đấy!

Tuy là anh luôn biết giữ mình, không quá phóng túng, nhưng cũng không có nghĩa là anh chưa làm tình với phụ nữ, bình thường khi lên giường với người phụ nữ khác, anh đều hết sức khắc chế, một phần là vì nhu cầu của thân thể là chính, còn hầu như là không có cảm xúc gì.

Mà cô gái nhỏ này lại có thể khơi gợi được tâm tình của anh, làm anh muốn hung hăng chà đạp cô một trận, đem cô nuốt sạch vào trong bụng.

“Sao lại nói anh xấu vậy?” Anh nắm lấy một bên ngực của Đào Lộ, vừa lòng nhìn thấy nó trở nên ửng hồng, một tay khác lại xâm nhập vào thủy huyết của cô, đem lối vào mở ra một chút.

“Thì...Thì anh làm cho người ta...Ừm...Người ta ngứa...Khó chịu lắm...” Đào Lộ cảm thấy cơ thể nóng bừng cả lên, ý nghĩ dần trở nên hỗn loạn.

Bắt lấy câu chữ của cô, Trầm Úy Vũ xấu xa trả lời: “Vậy thì xem ra là anh xuống tay quá nhẹ rồi, bây giờ sẽ tôn trọng ý kiến của Đại tiểu thư, không làm cho em ngứa nữa nhé!”

Đào Lộ mơ hồ nghe anh nói, cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng thì nơi riêng tư đã bị một thứ lớn hơn đâm sâu vào.

Trầm Úy Vũ đưa thêm một ngón tay vào trong, đem cả ngón tay đi vào trong tiểu huyết, gia tăng tốc độ đùa bỡn cô, cảm thụ ngón tay đang dính đầy mật dịch của mình.

Ngón tay thô ráp ma xát lên da thịt non mềm, mang đến thứ cảm xúc kỳ lạ, khiến cho Đào Lộ không biết nói gì, chỉ có thể phát ra tiếng kêu nũng nịu, hòa cùng với tiếng nước trong tay anh.

“Làm thế này chắc là không ngứa nữa hả!” Trầm Úy Vũ rút hai ngón tay ra, lè lưỡi liếm lên mật dịch của Đào Lộ, chậm rãi thưởng thức, đây là lần đầu tiên mà anh làm điều này.

Trời ạ! Anh...anh lại đi ăn cái đó!

Trong mấy đĩa phim đen đương nhiên là có đủ các hình ảnh dâm dục, nhưng khi đó cô cũng chưa từng thử tưởng tượng việc Trầm Úy Vũ sẽ liếm mút chất dịch của cô, hiện giờ lại được nhìn trực tiếp như vậy, thật sự khiến cô có phần rung động!

Đôi mắt xinh đẹp cùng vẻ mặt tà mị của anh, đôi môi trơn bóng không biết là do nước bọt của anh hay là mật dịch của cô, lúc anh đưa ngón tay lên miệng, trông anh vô cùng quyến rũ, hoàn toàn bất đồng với dáng vẻ chính chu đĩnh đạc của anh thường ngày!

Nhìn ánh mắt của cô gái nhỏ đang ngượng ngùng, hai má đỏ ửng xinh đẹp như quả đào mật, làm cho anh rất vui vẻ.

Cố gắng ổn định lại lý trí đã dần tan rã, Đào Lộ giơ chân đặt lên đùi quần anh, sau đó dùng bàn chân chà xát, mặt dày tươi cười hỏi: “Tốt lắm, đứa bé ngoan, em không ngứa nữa rồi, còn anh có ngứa không?”

Trầm Úy Vũ sững người, đôi mắt sáng nheo lại, nghĩ thầm cô gái nhỏ này đang muốn khiêu khích anh đấy à? Sau đó giọng điệu có phần nguy hiểm trả lời: “Có chút chút, nhưng mà...Anh vẫn chưa sờ em đủ đâu!”

Nói xong, anh đưa tay giữ hai chân cô lại, khuôn mặt cúi xuống gần hoa huyệt đang chảy đầy mật dịch, đầu lưỡi liếm xung quanh vùng kín của cô, sau đó trực tiếp ngậm hai phiến thịt rồi mút mạnh.

Hành động này thật sự làm cho Đào Lộ muốn phát điên rồi! Cô sợ hãi nhắc mong muốn lui về sau, nhưng lại bị hai tay của anh kìm chặt lại, hoàn toàn không thể động đậy.

Cô không ngờ là Trầm Úy Vũ sẽ liếm mút nơi riêng tư của cô đó!

Sao lại có thể? Sao lại như vậy chứ? Kiep trước anh đã bao giờ làm thế đâu!

Môi lưỡi nóng rực dán chặt lên vùng kín của cô, anh hôn lên hoa huyệt, đầu lưỡi trêu đùa nó, lại phát hiện làm vậy sẽ khiến cô run rẩy thổ hấp, khiến cho anh càng thêm thích thú mà nghịch ngợm tiếp.

Chưa bao giờ trải qua cảm giác được anh dùng miệng âu yếm nơi riêng tư, lúc này Đào Lộ cảm thấy các dây thần kinh trong cơ thể như bị đứt hết mất rồi!

Hoa huyệt mãi cảm không chịu nổi sự kích thích của anh, phần bụng dưới truyền đến cơn tê dại như bị điện giật, làm cho cô không kìm được dùng thanh âm đáng yêu dịu dàng nói: “A...a.... Em nói là...Là vuốt ve cơ mà...Nhưng sao anh lại...Anh lại...”

Hiểu được ý tứ của cô, Trầm Úy Vũ xấu xa đáp: “Ồ kìa...Đại tiểu thư chưa nói là không được dùng miệng để vuốt ve mà...Chắc chắn...Nhiều nước quá...”

Bên tai truyền đến tiếng chẹp chẹp từ miệng anh, phần bụng dưới của Đào Lộ tự nhiên cũng cảm thấy nóng ran, đồng thời lại thấy ngứa, muốn càng nhiều càng nhiều hơn.

Tay nhỏ bé với ra sau gáy anh, dùng sức ấn đầu anh xuống nơi riêng tư của mình, Đào Lộ lúc này sắp phát điên rồi! Vì anh mà phát điên!

“Ừm...Tê quá...Úy Vũ...” Cô run rẩy nói, lại hưởng thụ lưỡi của anh cọ xát vào vách thịt, hoa tâm theo bản năng lại tiết ra mật dịch, chảy xuôi xuống dính ra ga giường.

Hóa ra cảm giác của nữ diễn viên AV khi được người nam liếm mút nơi riêng tư là như thế này, vừa sáng khoái, vừa sung sướng, lại vừa cảm thấy trống vắng điều gì đó, muốn thật nhiều hơn!

Cuối cùng, Trầm Úy Vũ đã thưởng thức được hương vị ngọt ngào mà anh khao khát từ lâu, cam tâm tình nguyện buông cô ra một lát, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đáng yêu xinh đẹp của cô.

Thời khắc kia cũng sắp tới rồi, cô sẽ hoàn toàn nở rộ dưới thân anh!

“Đại tiểu thư, thấy anh biểu hiện có tốt không hả?” Trầm Úy Vũ giống như một đứa trẻ đang đòi Đào Lộ cho ăn.

“Tốt lắm ~ Thưởng cho anh này ~ Cho anh ăn no nơi này của em nhé ~” Tay nhỏ bé của cô chỉ lên hoa cổ của mình, dùng ngón tay tách hai vách thịt ra, khiến ật dịch bên trong lại chảy ra một ít.

Cô bị lời nói dâm dăng và hành động bạo dạn của mình làm cho thẹn thùng, da thịt nổi lên một màu hồng nhạt, toàn thân nóng rực như bị ánh mặt trời thiêu đốt.

Nhìn cô gái nhỏ đang chủ động gọi mời, Trầm Úy Vũ thầm nguyên rủa một tiếng: “Em tiểu yêu tinh này, hôm nay dù có thể nào thì anh cũng phải ăn em đến no thì thôi!”

Nói xong, anh nhanh nhẹn cởi quần lót của mình, côn thịt không gấp trói buộc mà dâng trào bật ra, anh quỳ gối xuống, vòng hai chân của cô quần quanh hông mình, súng nóng hướng thẳng trước lối vào.

“Cảm thụ xem anh chiếm lấy em như thế nào nhé!” Anh vừa nói vừa bắt đầu chen vào hoa huyết mềm mại ấm áp của cô...

29. Chương 29

Lối vào nhỏ hẹp bị một vật thể to lớn chen vào, dù cho vừa rồi Đào Lộ đã động tình, nhưng cảm giác đau đớn lúc này vẫn truyền tới, khiến cho sắc mặt cô trở nên trắng bệch.

Đào Lộ vẫn chưa nhìn trực tiếp xem cái kia của Trầm Úy Vũ to nhỏ thế nào, bởi vì cô vẫn còn ngượng, bây giờ cảm nhận được sự thô to kia, tâm trạng của Đào Lộ bắt đầu hoảng loạn rồi.

Nhớ lại kiếp trước cũng đã từng trải qua cảm giác khó chịu này, làm cô cuống quýt yêu cầu anh: “Đừng...Đau quá...Đừng mà...” Tay nhỏ bé bám chặt lên cánh tay anh, cơ thể càng thêm căng cứng.

Tiểu huyết của cô thật sự quá chặt, chặt đến mức khiến cho anh vừa mới đi vào một chút đã cảm thấy sáng khoái, suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà đâm sâu xuống.

Mà cô gái nhỏ kia lại đang cầu xin anh dừng lại, làm gì có chuyện đó chứ! Bây giờ coi như là đạn đã lên nòng, không thể không bắn!

“Ngoan nào em...Thả lỏng người ra...Lát nữa sẽ hết đau ngay thôi...” Trầm Úy Vũ nghiêng răng nghiêng lợi an ủi cô, giờ khắc này bảo anh làm sao mà bình tĩnh dỗ dành cô được chứ.

Bàn tay to giữ chặt eo Đào Lộ, Trầm Úy Vũ từng chút một vùi vào bên trong cô, trán đã rịn ra một lớp mồ hôi, phải kìm nén hết sức mới có thể không bùng phát dục vọng của mình.

“Đau quá...Anh gạt em...” Cô ghen ngào nói, lúc trước cô chỉ thấy đau suốt thôi, làm gì có chuyện sẽ hết đau chứ.

Bây giờ cho cô hồi hận có được không?

Nhìn cô gái nhỏ đang nhăn mặt, đáng vẻ như đang chịu tra tấn, cô có thể thoải mái cầu xin anh, nhưng anh sẽ quyết làm đến cùng.

Anh dừng động tác xâm nhập của mình, cúi người hôn lên đôi môi nhỏ nhắn của cô, đầu lưỡi đưa vào bên trong triển miên.

Ngay lúc Đào Lộ còn đang say mê trong nụ hôn của anh, Trầm Úy Vũ lại đem côn thịt lùi ra một chút, rồi mới dùng sức đâm mạnh vào, xuyên phá chướng ngại vật mỏng manh, hoàn toàn nằm trọn trong tiểu huyết ướm át của cô.

“A...” Tiếng khóc của cô bị anh nuốt vào trong miệng, chỉ có thể run rẩy thân mình, đầu ngón tay ấn chặt lưng anh, vịn vào vòng eo muốn thử tránh ra một chút.

Rời khỏi cái miệng nhỏ của cô, anh chuyển tới hôn lên gò má đang ngập nước mắt, khàn giọng thở dốc nói: “Bảo bối ngoan, cố chịu đau một lần nhé, đừng lộn xộn, cho anh đi mà!”

Cuối cùng chịu không nổi cảm giác mềm mại của cô bao chặt lấy vật thô to của anh, từng cơn tê dại khiến cho anh mất hết lý trí. Anh khẽ rút ra rồi lại đâm mạnh vào, không ngừng chậm rãi cử động hông, nhìn vào nơi riêng tư của hai người đang dính chặt lấy nhau, chứng minh một điều rằng cô đã hoàn toàn là của anh!

“Em làm cho anh phát điên lên mất!” Trầm Úy Vũ tăng tốc độ đong đưa phần hông, một tay khẽ vân vê nhũ hoa của cô, khiến cho cô phân tán sự chú ý, cảm nhận được khoái cảm mà cơ thể mang lại.

Vật thô to của anh không ngừng mở rộng hoa kính của cô, Đào Lộ bắt đầu cảm thấy không còn đau đớn như vừa nãy nữa, sự tê dại từ sâu bên trong tiểu huyết khẽ nhen nhóm, làm cho tiếng khóc của cô chuyển thành tiếng rên rỉ: “Úm...A.... ”

Nhìn thấy được sự chuyển biến của cô, Trầm Úy Vũ khẽ cười: “Có cảm giác rồi đúng không em? Tốt lắm!”

Giơ đôi chân dài của cô gác lên vai mình, hai tay anh chế trụ bộ ngực tròn, hai ngón tay kẹp lấy nhũ hoa đỏ hồng, mà còn thật cứng rắn vẫn như cũ rút ra đâm vào.

“A ừm...Sâu quá...A...A...” Cô cảm thấy như sắp ngừng thở đến nơi, mỗi lần anh nhấn xuống đều đạt đến nơi sâu nhất, giống như bị điện giật vậy.

“Em muốn nó mà...Đừng cự tuyệt...Siết chặt anh đi...” Giọng của anh tràn ngập hương vị tình dục, vật nóng không ngừng ma xát tiểu huyết mềm mại của cô, kéo đến một lượng lớn nước vầy ra ga giường.

Mắt nhìn Trầm Úy Vũ không còn vẻ lạnh nhạt như kiếp trước nữa, mồ hôi còn thấm đầy trán, khiến cho anh trông rất phóng đảng, mà bên dưới lại liên tục đâm vào cô, làm cho cô toàn bị đẩy lên sát đầu giường, sau đó lại bị anh kéo trở lại.

Sao anh lại trở nên mãnh liệt như vậy? Bị hành động cuồng nhiệt của anh làm cho tê dại, Đào Lộ không kìm chế được mà phát ra tiếng kêu âm ỉ, cơ thể theo bản năng tiến sát vào anh hơn.

“Nói cho anh biết, ai đang cắm vào em?” Bàn tay to của anh cầm lấy cổ chân cô, kéo hai chân cô tách ra, để cho anh nhìn thấy rõ nơi va chạm của hai người, hình ảnh kích thích khiến cho anh càng thêm gia tốc hơn.

Câu hỏi như vậy lại phát ra từ miệng anh, thật là khó tin quá!

Mà khoái cảm ập tới cổ vũ Đào Lộ nói ra: “A...a...Là anh...Úy Vũ...Đang cắm vào người ta...A...Úm...”

“Cắm...cắm vào...Đào...Úm...Đào Lộ...Úy Vũ...Anh chậm thôi...” Cô cảm thấy như thân dưới sắp bị anh làm hỏng mất rồi.

Trầm Úy Vũ bị tiếng ngâm nga của cô kích thích, cổ vũ anh càng thêm hăng say hơn, cảm nhận được hoa huyết của cô ngày càng chặt, hô hấp cũng hỗn loạn, anh biết cô sắp lên đỉnh rồi, lại càng thêm đâm vào rút ra nhanh hơn.

Đột nhiên như có một luồng điện truyền tới làm cho đầu óc Đào Lộ trở nên tê rần, cô thét lên chói tai, cảm giác sung sướng làm cho toàn thân co rút không thôi.

Cho dù cô gái nhỏ đang đạt cao trào mà mãnh liệt lắc đầu, khóc đến đỏ cả mắt, không chịu nổi sự xâm nhập của anh, thì Trầm Úy Vũ vẫn tiếp tục đong đưa hông, cảm thụ khoái cảm khi được cô mút chặt.

Trong phòng vang lên tiếng “bành bành” va chạm lẫn nhau, âm thanh và mùi vị kích thích tâm trạng của anh, làm cho anh mạnh mẽ hưng hăng chà đạp cô.

Lúc Đào Lộ cảm thấy như mình sắp bị ép đến chết rồi, thì Trầm Úy Vũ lại nặng nề đâm vào vài cái, sau đó găm nhẹ một tiếng, đem tinh dịch đặc sệt bắn sâu vào bên trong cô...

30. Chương 30

Sau khi phóng ra Trầm Úy Vũ vẫn như cũ chôn sâu trong cơ thể Đào Lộ, tinh tế hưởng thụ dư âm sau cao trào, cúi người hôn lên xương quai xanh duyên dáng của cô.

Thật ra thì chính anh cũng bị sự hưng phấn của mình làm cho kinh ngạc, đây là lần đầu tiên mà anh kịch liệt đến như vậy!

“Ừm...đi tắm...” Đào Lộ nhắm mắt rì rầm, toàn thân dinh dính khó chịu, ngay cả muốn đứng dậy cũng khó, bởi vậy chỉ có thể mở miệng nói với anh.

“Tuân lệnh nữ vương. ” Trầm Úy Vũ đưa tay gạt những lọn tóc ướt dính trên mặt cô, rút côn thịt ra ngoài, trong nháy mắt, mật dịch trắng đục từ trong tiểu huyết chảy ra, làm cho bụng dưới của anh lại nóng lên, dục hỏa vừa mới tắt đi thì lại bắt đầu có dấu hiệu nhen nhóm trở lại.

Nhìn cô gái nhỏ một lát, anh thâm hít sâu một hơi, miễn cưỡng nhìn qua chỗ khác, không dồn sự chú ý lên cơ thể mềm mại mê người kia nữa.

Anh nhảy xuống giường, dùng một tay bế cô đi vào phòng của mình, đặt cô lên chiếc giường king size của anh rồi đi vào phòng tắm xả nước ấm, sau đó lại quay lại phòng cô lấy sữa tắm hương quýt.

Lại lần nữa ngồi xuống giường, anh đưa tay捏 nhẹ má cô, nói: “Đi tắm nào!”

Cô gái nhỏ vì quá mệt mỏi nên vừa được anh đặt xuống giường thì đã tiến vào mộng đẹp, lúc này không thêm để ý đến hành vi “quấy rầy” của Trầm Úy Vũ, còn xoay người sang chỗ khác tiếp tục ngủ say.

“Ai...” Trầm Úy Vũ than nhẹ, không biết thế này đối với mình là sướng hay khổ đây?

Cuối cùng, anh vẫn nhận mệnh bế cô vào phòng tắm, cùng nhau tắm uyên ương.

Nhớ những lần trước khi anh lên giường với người phụ nữ khác, xong việc bọn họ đều vội vã nhảy vào phòng tắm, muốn cùng anh tắm rửa, nhân tiện làm thêm một lần nữa, nhưng đều bị anh đuổi ra ngoài.

Với anh mà nói, sau khi giải quyết nhu cầu sinh lý trên giường rồi, anh sẽ không có hứng thú làm thêm lần nữa, nhưng Đào Lộ thì khác, lúc này anh đã dự đoán được sẽ có chuyện gì phát sinh sau khi vào phòng tắm với cô rồi.

Một giây trước anh còn nghĩ nếu muốn nữa thì sẽ mệt chết cô mất, nhưng bây giờ lại ngay lập tức dùng ý đồ bất lương của mình để đưa ra lý do: Là chính cô gái nhỏ này sai anh tắm cho cô mà, bởi vậy anh phải làm hết trách nhiệm phục vụ cô, mà đương nhiên đã phục vụ thì phải được trả công chứ đúng không, có gì quá đáng đâu!

Bồn tắm hình tròn có kích thước khá lớn, đủ để cho ba Đào Lộ ngồi vào, nhưng nếu có thêm Trầm Úy Vũ thì sẽ không còn không gian trống, chỉ có thể coi là vừa đủ.

Hai người ngồi trong bồn, Đào Lộ tựa lưng vào ngực anh, lớp trang điểm trên mặt đã bị Trầm Úy Vũ rửa sạch, gương mặt mộc để lộ hai gò má ửng hồng, nước da trắng mịn như một chú thỏ con.

Anh bóp một ít sữa tắm hương quýt ra tay, sau đó vòng qua nách Đào Lộ rồi tỉ mỉ xoa bóp hai quả đào mềm mại trước ngực cô. Da thịt láng mịn cộng thêm lớp sữa tắm trơn bóng khiến cho xúc cảm trên tay anh tuyệt vời vô cùng, lực đạo cũng càng thêm gia tăng.

Nước từ trên tóc chảy xuôi xuống gáy cô, làm cho cổ họng anh khô nóng, bèn vươn đầu lưỡi liếm đi những giọt nước kia, sau đó thuận tiện liếm mút da thịt cô.

Thân dưới vì dục hỏa mà sưng to trở lại, cứng rắn hướng lên trên, vừa vịn chạm vào khe hông cô, tiếp xúc trực tiếp trước lối vào.

“Quả đào nhỏ...Mềm quá...” Trầm Úy Vũ khàn giọng nói, mũi ngửi hương thơm của quýt đang tràn ngập khắp phòng tắm, vừa trong lành, vừa ngọt ngào, lại có chút mê hoặc lòng người.

Đào Lộ đang mơ màng không biết ý đồ của anh, chỉ cảm thấy trước ngực hơi ngứa ngứa, “Ừm...” Cô nhẹ nhàng rên một tiếng tỏ ý kháng nghị.

Nhưng nghe vào tai Trầm Úy Vũ thì lại thành ra là cô đang đồng ý với lời anh nói, làm cho anh càng hưng phấn vỗ về chơi đùa tiếp, sau lại từ từ đưa tay xuống mò mẫm giữa hai chân cô.

Ngón tay nhẹ cọ xát khe hở hẹp, cảm giác có chút dinh dính, anh nhếch miệng cười, nói: “Quả đào nhỏ, anh giúp em rửa nơi này, nhưng lát phải nhớ thưởng cho anh đó ~” Anh không quên lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn mà bổ sung thêm một câu, dù sao cũng đã ăn một lần rồi, ăn thêm lần nữa cũng không sao mà!

“Đạ...” Đào Lộ khẽ nhú mi, cơn buồn ngủ làm cô không mở nổi mắt, chỉ thấy hạ thân có chút bủn rủn, khiến cô không thể yên ổn nghỉ ngơi được.

Âm thanh này làm anh rất vừa lòng, mặc kệ cô gái nhỏ trong ngực có tỉnh táo hay không thì cũng không quan trọng, quan trọng là...Anh muốn âu yếm yêu thương cô thêm thật nhiều thật nhiều nữa!

Đưa ngón tay đẩy vào hoa huyết nhỏ hẹp, cảm nhận nó khẽ co lại, có lẽ bên trong còn lưu lại tinh dịch của anh nên cực kỳ ướt.

Tay trái anh xoa bóp lên ngực phải của cô, tay phải đặt lên trên hoa cốc, lòng bàn tay cọ xát hai vách thịt, ngón tay dài còn đâm sâu vào trong, trêu đùa cô một trận.

Nhũ hoa và nơi riêng tư truyền đến từng cơn tê dại, quá nhiều mộng đẹp của cô, làm cho cô không thể không dồn sức mở mắt ra, đập vào mắt chính là bồn nước đang dập dềnh sóng, trên mặt nước còn có bọt xà phòng, mà ngực cô cũng có đầy bọt, còn có thêm một...một bàn tay?!

“Ừm...Ủy Vũ...Người ta mệt lắm rồi...” Giọng nói của cô nhẹ như lông chim, bàn tay to kia không cần nghĩ cũng biết là của ai, đáng sợ hơn là vật kia của anh còn đang cọ xát vào nơi riêng tư của cô nữa.

“Quả đào nhỏ, vừa nãy anh nói là anh sẽ giúp em tắm rửa, em nói được mà ~ Còn đồng ý sẽ thưởng cho anh nữa đó!” Trầm Ủy Vũ lợi dụng cơ hội để đòi lợi ích về mình, hai tay lại gia tăng lực đạo, liều mạng phóng hỏa trên người cô.

Có sao? Sao cô lại không có chút ấn tượng nào vậy?

Im lặng một lát, Đào Lộ ngửa ra sau tựa vào vai anh, điềm đạm đáng yêu nói: “Vậy em đồng ý có được không?”

Trầm Ủy Vũ là người thế nào chứ, Đào Lộ không phải là đối thủ của anh, vật kia sau khi nghe lời cầu xin của cô thì không hề có dấu hiệu mềm xuống, trái lại còn có phần thô to hơn.

“Quả đào nhỏ, anh muốn em từ lâu rồi, mới làm một lần không thể đủ được, một lần nữa thôi được không em, em chỉ việc để anh ôm thôi, phần còn lại cứ để anh, nhé?” Anh xuống nước dễ dàng cô, khiến cho cô rơi vào trạng thái do dự, thấy thế, anh dứt khoát nói: “Thật ra em cũng muốn anh mà, coi như đồng ý rồi nhé. ”

Nói xong, anh xoay người cô lại đối mặt với anh, bàn tay to ôm lấy hông cô, làm cho hai vách thịt mở ra, anh kéo cô ngồi lên người mình, khiến cho toàn bộ côn thịt của anh thẳng tắp chui vào trong tiểu huyết của cô!

31. Chương 31

Đào Lộ tuy đã cực kỳ mệt mỏi, nhưng nếu Trầm Ủy Vũ đã yêu cầu thì cho dù có không muốn thì cô cũng không thể từ chối được, vì cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh.

“Ừm...Chật...Chật quá...” Đào Lộ khẽ kêu lên, côn thịt của anh quá lớn để cô có thể dễ dàng tiếp nhận, khi nó đâm vào trong cơ thể cô lần đầu tiên, cảm giác đó cô vẫn nhớ như in!

Khoái cảm mang theo đau đớn thẳng lên đầu, làm cho đầu óc cô trống rỗng, người mềm nhũn ghé vào lòng anh.

“Nhỏ quá ~ Quả nhiên là quả đào nhỏ. ” Trầm Ủy Vũ thở dài một tiếng, anh dừng lại một chút để cho cô dần dần thích ứng được.

Cảm nhận được sự gắng gượng của côn thịt đang im lặng bên trong cô, tiểu huyết lại bắt đầu không an phận mà co rút lại. Hành động này của Trầm Ủy Vũ đã thành công đốt lửa trong người cô, bụng dưới lại có cảm giác trống rỗng.

Cho dù cơ thể đã mệt mỏi, Đào Lộ vẫn thẹn thùng mở miệng yêu cầu: “Ủy Vũ...Em muốn...”, vừa nói vừa đưa lưỡi liếm lên cổ anh.

Trầm Úy Vũ bị hành động của cô làm cho cơn thịnh nộ càng thêm trướng, bàn tay to nắm lấy hông cô vuốt ve, xấu xa nói: “Vừa rồi ai nói là muốn đổi ý vậy hả? Sao bây giờ lại dám dăng nói muốn rồi?”

Cái này coi như là cô tự lấy đá đập vào chân mình ư? Nhưng sao giọng điệu của anh lại như thể nói cô là dâm phụ vậy hả?

Mà điều làm cho Đào Lộ hoang mang chính là...Đây có phải là Trầm Úy Vũ không đó? Trầm Úy Vũ sao có thể nói ra những câu làm cho người ta xấu hổ như vậy? Anh từ trước đến nay lúc ở trên giường đều cực kỳ kiệm lời mà!

“Anh...Anh xấu lắm...Người ta không thèm nữa...” Đào Lộ cắn môi, không biết phải trả lời thế nào cho đúng, thừa nhận thì có nghĩa cô thật sự dâm dăng, còn không thừa nhận thì thế nào cũng bị anh trêu chọc, đúng là đáng ghét!

Tay nhỏ bé khoắc lên bả vai rộng lớn, dùng sức muốn rời khỏi sự trêu đùa của anh, đáng tiếc vừa mới nâng hông lên, thoát ly được một nửa cơn thịnh nộ thì đã bị anh ấn xuống trở lại.

Trầm Úy Vũ nhanh tay ôm chặt eo Đào Lộ, dùng lực nhấn xuống một cái, làm cho cô nặng nề ngồi lên hạ thân anh, còn trêu cô: “Hử, còn chưa thỏa mãn bốn thiếu gia mà đã nghĩ đến việc chạy trốn rồi hả!”

“Ừm...A...” Đào Lộ bị Trầm Úy Vũ làm cho đầu váng mắt hoa, dựa vào ngực anh thở gấp, cơn thịnh nộ dâm vào miệng tử cung của cô khiến cô không còn sức để chống đỡ.

Tiếp theo anh bắt đầu động thủ đưa hông cô, còn mình thì cũng nâng hông lên để phối hợp, bắt đầu ma sát nơi riêng tư của hai người.

Tiểu huyết vì động tác của Trầm Úy Vũ mà trở nên ngày càng ướt át, xúc cảm trơn láng làm cho cơn thịnh nộ càng thêm dễ dàng ra vào.

“Tiếng kêu mê người như thế mà còn nói là không muốn làm? Không muốn mà sao kẹp anh chặt vậy hả?” Anh cắn lên vành tai cô, cảm thụ bộ ngực đầy bọ xà phòng của cô cọ lên ngực mình.

Khó trách bạn bè của anh đều nói là phải thử làm tình trong bồn tắm một lần, vì cảm giác đó thật sự rất mất hồn, mà anh thật may mắn vì có cô gái nhỏ này thực hành cùng.

“Anh...Ừm...Đều tại anh hết...Làm cho người ta muốn...A...” Cô hờn dỗi nói, tuy rằng thân thể mệt mỏi, nhưng vẫn có ý thức tự động phối hợp với anh, hông nhỏ nhịp nhàng nâng lên hạ xuống.

Cô ngẩng đầu, chủ động hôn lên môi anh, lưỡi tham lam tiến vào bên trong, cùng anh triển miên dây dưa, nước bọt không kịp nuốt xuống mà từ từ chảy xuống khoe miệng.

Trầm Úy Vũ vẫn như cũ đỡ hông cô, cơn thịnh nộ bị cô mút chặt khiến cho anh càng thêm hưng phấn mà cọ sát mạnh hơn, biên độ và tần suất cũng ngày một tăng, khoái cảm đã làm anh mờ mắt, bất chấp việc đây là lần đầu tiên của Đào Lộ, trong đầu chỉ nghĩ rằng phải hưng hăng xâm chiếm cơ thể cô.

“Ồ...A...Chậm...Chậm thôi...Ừm...” Đào Lộ bị cảm xúc tê dại ở bụng dưới làm cho bật khóc, cơ thể như sắp bị xé rách, tiểu huyết cũng như thể bị anh làm hỏng rồi!

Phụ nữ càng mềm mại đáng yêu như búp bê thì càng khiến cho đàn ông hưng phấn muốn điên cuồng bắt nạt.

Đào Lộ khẽ nhíu mày, mắt mờ hơi nước, làm cho Trầm Úy Vũ càng thêm hưng hăng mãnh liệt hơn.

“Quả đào nhỏ giỏi quá, có thích không?” Anh đẩy mạnh tốc độ, chỗ giao nhau không ngừng bắn ra bọt nước.

Mười ngón tay bám lên vai anh, thân thể động tình theo bản năng muốn đạt khoái cảm, hông nhỏ cũng theo đó lên xuống càng nhanh, như thể muốn đâm thủng hạ thân mới cam lòng.

“Thích...Ừm...Thích lắm...Úy Vũ...Thoải mái quá...A...” Cô quỵn rũ kêu lên, giọng nói kiều mỹ vang lên trong phòng tắm như một liều thuốc kích thích tốt nhất.

Nghe thấy tiếng thở gấp và sự co rút của cô, Trầm Úy Vũ biết cô sắp tới rồi.

Anh gầm nhẹ nói: “Bảo bối, chờ anh!” Côn thịt lớn đâm mạnh vào cô khoảng mười lần, sau đó cơ thể anh tê dại, đem tinh dịch phun vào cơ thể cô.

“A...Ừm...Nóng quá...” Đào Lộ ôm chặt cổ Trần Ủy Vũ, thân dưới mát chát lấy cự vật vừa mới cho cô khoái cảm mê hồn kia, toàn thân kiệt sức dựa vào người anh. . .

32. Chương 32

Ánh nắng mặt trời xuyên qua rèm cửa chiếu vào phòng, căn phòng nam tính u tối trở nên bừng sáng, đánh thức Trần Ủy Vũ đang ngủ say.

Mắt nhìn Đào Lộ đang co rúc trong ngực mình, lông mi dài khê run, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hé mở, mái tóc đen làm tôn lên làn da trắng nõn của cô, xung quanh phảng phất mùi quýt thơm ngọt.

Đã gặp qua vô số phụ nữ đẹp hơn Đào Lộ, nhưng anh lại chỉ thích mỗi cô, cũng chỉ yêu duy nhất người con gái này thôi.

Tâm trạng của anh lúc này là vô cùng sung sướng, khê hôn lên trán cô một cái, nhịn không được lại nổi lên dục vọng rồi...

Đã không còn là một tên nhóc mười bảy mười tám tuổi nữa, nhưng hạ thân lại có phản ứng mạnh mẽ cực kỳ, làm cho anh âm thầm thổ dài.

Nhẹ nhàng rời khỏi cô, Trần Ủy Vũ xuống giường mặc áo phông quần bò đơn giản rồi cầm ví đi ra ngoài mua thuốc.

Khoảng mười lăm phút sau, anh trở lại phòng ngủ, cô gái nhỏ vẫn đang ngủ say, chỉ có điều cái chân anh đã đạp kín cẩn thận để phòng cô cảm lạnh thì bây giờ đã bị cô xoay người làm tuột xuống, lộ ra hai quả đào mật bị anh hung hăng yêu thương tối qua.

Lúc này, anh phát hiện mình càng ngày càng mất đi lực khống chế đối với sự hấp dẫn của cô rồi!

Ngồi xuống cạnh giường, anh đưa tay vuốt nhẹ má cô, nhẹ nhàng gọi: “Quả đào nhỏ...”

Đào Lộ mi khê run, hai mắt nhắm nghiền ngủ mở ra nhìn anh, trong veo thuần khiết, mang theo một chút ngây ngô.

“Ủy...Vũ...” Lúc nói chuyện cô mới phát hiện không hiểu sao giọng mình lại khàn như vậy, đầu óc còn cực kỳ hỗn loạn.

Đối diện với ánh mắt anh, cô không nghĩ ngợi gì mà lập tức giang hai tay ra, cười ngọt ngào nói: “Ôm em...”

Trước đây, Đào Lộ còn lâu mới làm những trò kiểu nũng nịu dịu dàng như vậy, tỉnh dậy không đánh cho anh vài cái là may lắm rồi, nhưng hiện tại, sau khi trải qua một thời gian luyện tập, cô đã có thể làm những chuyện này một cách rất tự nhiên.

Cảnh tượng này cô đã tưởng tượng không biết bao nhiêu lần trong đầu rồi, nói cô ăn no không có việc gì làm cũng tốt, nói cô là người có tâm cơ cũng được, tóm lại, cô chỉ muốn làm mọi cách để khiến Trần Ủy Vũ yêu cô thật nhiều.

Nhìn dáng vẻ ngây thơ đòi anh ôm của Đào Lộ, giống như một đứa trẻ đang đòi một món đồ chơi mà mình thích, làm cho Trần Ủy Vũ yêu thương không thôi!

Bàn tay to kéo cô vào trong ngực, môi cúi xuống hôn chụt một cái lên vai cô, anh trêu chọc nói: “Ngủ đủ rồi hả? Có sức rồi thì làm thêm lần nữa nhé?”

Trần Ủy Vũ từ khi nào mà trở nên tham hoan như vậy rồi? Cô nhớ kiếp trước số lần anh lên giường với cô trong một tháng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi, mà riêng tối qua đã phá lệ làm luôn ba đầu ngón tay rồi, khiến cho hiện giờ toàn thân cô đang ê ẩm không chịu nổi.

“Hi...Đêm qua anh mãnh liệt như vậy...Là do em quá quyến rũ, hay là do anh ghen lâu lắm rồi?” Đào Lộ dán lên tai anh nói, tay nhỏ bé đùa nghịch tóc gáy anh.

Chết tiệt! Cô gái nhỏ này đúng là đang đánh đổ anh đây mà!

Nếu trả lời là do cô quyền rũ, thì có nghĩa là anh không chịu được hấp dẫn, không biết kìm chế? Nếu trả lời là ghen lâu rồi, thì khác quái nào bảo anh bất lực, để lâu đến bây giờ mới phát tiết?

Muốn hỏi xoáy anh sao? Thú vị lắm!

“Quả đào nhỏ mê người như vậy, xem ra hiện tại anh có thể ăn thêm lần nữa rồi!” Trầm Ủy Vũ quyền rũ nhếch miệng cười, ánh mắt làm càn lướt từ trên xuống dưới thân hình trần truồng của cô.

Nhìn người đàn ông ngày thường luôn rất điềm đạm nho nhã đang tỏ rõ dục vọng của mình, cô hoảng hốt đưa tay lên che mắt anh, không để cho anh càng nhìn càng phát hỏa.

“Ủy Vũ, còn làm nữa thì em sẽ không xuống giường được mất.” Đào Lộ nhân cơ hội kéo chăn lên che kín người, miễn cho Trầm Ủy Vũ lại không kìm chế được mà làm thêm lần nữa!

Kéo tay Đào Lộ xuống rồi đặt lên môi hôn, anh làm sao nỡ để cô mệt mỏi thêm chút, chờ đến khi cô quen dần với việc này, lúc đó anh yêu cầu cũng không muộn!

Cầm thuốc mỡ quơ quơ trước mặt cô, anh nói: “Chỗ đó của em chắc là đau lắm, để anh giúp em bôi thuốc, như vậy sẽ nhanh khỏi hơn.”

“Em tự bôi được không?” Đào Lộ đỏ mặt hỏi, để cho anh bôi thuốc cô thấy không tự nhiên.

Không để cho cô gái nhỏ có cơ hội từ chối, Trầm Ủy Vũ đưa ra lý do thuyết phục: “Không được, em không thể cúi xuống nhìn vết thương, bôi loạn lung tung không phải sẽ càng khó chịu hơn sao? Ngoan ~ Để anh bôi cho nhé!”

Nói xong, anh đặt cô nằm xuống giường, bôi một ít thuốc mỡ ra đầu ngón tay, không đợi cô phản ứng mà đã bắt đầu bôi luôn.

Nhìn hai vách thịt bị anh chà xát đến sưng đỏ, anh liền đau lòng không thôi, thầm trách bản thân không biết kìm chế, ai bảo cô quá mê người chứ, khiến anh quên hết cả lý trí!

Cảm giác mát lạnh kết hợp với sự đau rát làm cho cô khê kêu lên, tiếp theo cảm nhận được ngón tay của anh đang đi vào tiểu huyết, cô sợ hãi nói: “Ủy Vũ...Đừng đùa mà...”

“Bảo bối ngoan, bên trong nhất định cũng bị thương, anh phải làm vậy thì mới bôi thuốc được.” Trầm Ủy Vũ bắt đầu nói, lúc ngón tay anh đi vào, chất dịch trắng đục bên trong cô khê chảy ra, làm cho bụng dưới của anh lại có phản ứng, nhưng anh phải cố gắng nhẫn nhịn.

Trầm Ủy Vũ dùng tốc độ nhanh nhất bôi xong thuốc cho cô, anh biết nếu làm chậm vài giây nữa thôi là lý trí của anh sẽ lại bị phá vỡ à xem!

Sau khi được Trầm Ủy Vũ bôi thuốc xong, dây thần kinh đang căng chặt của Đào Lộ mới có thể thả lỏng, không phải là cô không nhìn thấy sự nhẫn nại của anh, nhưng thỉnh thoảng phải cho đàn ông chịu tra tấn tinh thần một chút, không thể cứ lần nào anh muốn thì sẽ chiều theo anh, làm thế anh sẽ hư mất!

Cô nghĩ, cô đã thật sự biến thành tiểu ác ma rồi!

33. Chương 33

Giờ tan tầm của ngày thứ năm, hôm nay không giống với các ngày khác, đó là vì Trầm Ủy Vũ sẽ không đi về nhà cùng cô mà phải đi xã giao buổi tối.

Trước khi đi anh còn lưu luyến không rời kéo cô lại hôn hít một trận, khiến cho Đào Lộ nghĩ mà buồn cười, anh hình như là càng ngày càng muốn đánh lầy cô rồi!

Nếu không có Trầm Ủy Vũ đưa đón, vậy thì cô sẽ đi xe bus về nhà!

Bước ra khỏi cửa công ty, Đào Lộ đã bắt gặp ngay một bóng hình lả lướt kiêu diễm đi tới, giày cao gót còn dặm cộp cộp lên sàn, cứ như là cô ta có thù oán với mặt đất vậy.

Tuy nhiên cô biết người kia không phải là có hận thù với mặt đất, mà là với cô, là đối thủ lớn nhất của cô, không phải chó cũng không phải mèo, mà là Tô Trinh Trinh.

Đào Lộ thầm thở dài, muốn làm bộ không nhìn thấy quay người đi về bến xe bus, nhưng rất tiếc lại bị người ta cản trở.

“Hừ! Cuối cùng cũng gặp được cô rồi! Đừng tưởng có anh Ủy Vũ chống lưng là có thể làm ngơ như không nhìn thấy người khác nhé!” Tô Trinh Trinh chặn đường Đào Lộ, hai tay khoanh tròn làm nổi lên rãnh ngực sâu hút, trên mặt như thể đang muốn nói “Cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay rồi”.

Đào Lộ không hề muốn nói chuyện với cô ta chút nào! Trên thực tế, cô muốn nhún nhường cô ta, bởi vì bây giờ bọn họ đang đứng trên đường, hơn nữa nhân viên công ty vẫn có người ở lại tăng ca, thật sự cô không hy vọng rằng ngày mai mình sẽ trở thành đề tài để cho người ta bàn tán.

“Cô Tô, tôi không rõ cô tìm tôi có việc gì, nhưng bây giờ tôi phải đi bắt xe bus rồi, xin lỗi nhé!” Đào Lộ mỉm cười trả lời, định vòng qua đối phương rồi đi tiếp.

Tô Trinh Trinh đợi mãi mới có thể gặp riêng tình địch, sao có thể bỏ lỡ được chứ, nghĩ đến hôm nọ Đào Lộ làm cho cô bẽ mặt mà tức giận không thôi, cho nên hôm nay thế nào cũng phải đòi lại mặt mũi mới được!

“Cô còn không biết à? Cô là đồ tiểu tam, chen giữa tôi và anh Ủy Vũ, cô xem có người nào không biết tôi mới là bạn gái của anh ấy chứ, vậy mà cô còn không biết xấu hổ quyến rũ anh ấy, đồ hồ ly tinh!” Tô Trinh Trinh cao giọng nói, không quan tâm đến người qua đường đang đứng vậy xem.

Nhìn ánh mắt của mọi người đang nhìn cô, Đào Lộ thở dài, chậm rãi nói: “Cô Tô, nếu Ủy Vũ thật sự yêu cô, thì anh ấy sẽ không dễ dàng thay lòng đổi dạ, hướng hồ, khi tôi và anh ấy bên nhau, cả hai đều chưa có người yêu mà, cô nói vậy là quá phỉ báng vào nhân phẩm của tôi và Ủy Vũ rồi đó!”

Đào Lộ là người không thích gây xung đột với người khác, cô chỉ hy vọng hai bên sẽ bình tĩnh nói chuyện để giải quyết trong hòa bình, mà không phải là cáu giận đến mức phải đánh nhau.

Nhưng hiển nhiên, câu trả lời của cô càng làm cho sự phẫn nộ của Tô Trinh Trinh tăng cao hơn, cho rằng Đào Lộ đang có ý coi thường cô ta.

“Nhân phẩm? Hồ ly tinh thì có cái thà thì gọi là nhân phẩm hả? Đê tiện thì có!” Tô Trinh Trinh nhăn mặt giơ tay đẩy Đào Lộ một cái, dùng bộ dạng bệ vệ kiêu ngạo để chửi rủa.

“Tôi cứ nghĩ rằng thiên kim con nhà giàu có thì sẽ hiểu lễ nghi, lại không ngờ cô Tô lại thất lễ như vậy, chả khác nào mấy người đàn bà chanh chua suốt ngày thích chửi bới người khác!” Đào Lộ lão đảo lùì lại vài bước, mắt nhìn Tô Trinh Trinh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành nắm đấm.

Nghe thấy tình địch đánh giá mình như vậy, Tô Trinh Trinh nổi trận lôi đình giơ tay lên muốn tát Đào Lộ một cái, nhưng lại không kịp ra tay.

“Dừng lại!” Hai người đồng thời kinh ngạc nhìn người đàn ông đột nhiên xuất hiện.

Tô Trinh Trinh bực mình rút tay về, trừng mắt nhìn người đàn ông cao lớn bên cạnh, hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là Quản Sĩ Huân, cô là Tô Trinh Trinh đúng không! Mong cô dừng lại những hành vi cư xử như vậy đối với nhân viên công ty tôi, nếu không tôi sẽ báo lại việc này cho tổng giám đốc!” Quản Sĩ Huân nghiêm túc trả lời, anh đã gặp qua Tô Trinh Trinh mấy lần, cho nên cũng ngờ ngợ đoán được đang xảy ra chuyện gì.

Nếu như anh không kịp thời bắt gặp, thì bàn tay kia sẽ đánh xuống gương mặt trắng nõn của Đào Lộ rồi, nghĩ đến thôi là anh đã thấy khó chịu.

Quản Sĩ Huân đã nói rất rõ ràng, nếu như cô còn không biết điều, để cho anh Ủy Vũ biết, vậy thì sau này cô có thể sẽ không được gặp người đàn ông mà cô yêu nữa.

Nghĩ vậy, Tô Trinh Trinh bỏ lại một câu rồi đi: “Hừ! Lần này tôi bỏ qua cho cô, lần sau cô sẽ không gặp may nữa đâu!”

Nhìn bóng dáng của Tô Trinh Trinh, Quản Sĩ Huân không khỏi cảm thông thay sếp tổng của mình, người thì đẹp thật, nhưng tâm thì không đẹp, bị một người phụ nữ như vậy bám dính quả thật rất phiền toái.

“Em có sao không?” Quản Sĩ Huân quay lại nhìn Đào Lộ, bàn tay to rất tự nhiên đặt lên vai cô, ánh mắt lộ ra sự quan tâm, nở một nụ cười tươi để giảm bớt sự căng thẳng của cô.

Bất ngờ bị đụng chạm khiến cho Đào Lộ giật mình, cô vội vàng lui về sau vài bước, giọng nói hơi mất tự nhiên đáp: “Không...Không sao ạ...Cảm ơn anh...đã giúp đỡ...”

Cảm nhận được sự né tránh và sợ hãi của cô, hần lập tức thu tay về, giả vờ giận dỗi nói: “Đào Lộ sao vẫn lạnh nhạt với anh như vậy, tặng hoa cho em mỗi ngày mà em vẫn còn sợ anh, trông anh giống kẻ xấu lắm à?”

Quản Sĩ Huân che miệng, vẻ mặt trông như đang ầm ức lắm, làm cho Đào Lộ nhìn mà bật cười.

“À...Tôi biết anh là người tốt...Nhưng tự nhiên anh lại gần...Tôi không quen...” Cô mỉm cười, không biết anh là người thế nào mà có thể hóa giải tình cảnh ngượng nghịu khi bị cô lạnh nhạt như vậy, mà còn không làm mất hình tượng nữa chứ!

“Ồ~ Thế thì tốt, vậy anh có vinh hạnh mời em đi ăn tối không?” Quản Sĩ Huân chân thành nhìn cô hỏi.

Cô khẽ cắn môi dưới, có hơi do dự, vốn đang định đồng ý, nhưng lại thấy không ổn lắm nên đáp: “Tôi...” Vừa mở miệng thì đã bị Quản Sĩ Huân cắt ngang.

Hần đọc được suy nghĩ của cô, nhưng hần không cho cô cơ hội từ chối mà lên tiếng thuyết phục: “Chỉ là ăn một bữa tối thôi mà ~ Em không phải lo lắng anh sẽ biến thành sói đâu ~ Dù sao tối nay em cũng không có hẹn mà đúng chứ?”

Trước khi tan tầm hần biết tối nay sếp tổng có hẹn đi xã giao, là trợ lý đã nói cho hần biết.

“Ừm...Vâng ạ...” Đào Lộ hai bàn tay nắm chặt, do dự một lúc rồi cũng đồng ý, sau đó cùng với Quản Sĩ Huân đi đến một nhà hàng gần đó ăn tối.

34. Chương 34

Đây là một nhà hàng đồ Tây nổi tiếng ở ngay gần công ty, nhưng giá cả đối với dân làm công ăn lương bình thường thì hơi cao, tuy rằng lúc đầu Đào Lộ không muốn vào, nhưng Quản Sĩ Huân nói vì đây là lần đầu tiên có hẹn với cô, cho nên hần muốn lưu lại cho cô một ấn tượng tốt.

Không thể phủ nhận rằng Quản Sĩ Huân là một người đàn ông rất hào phóng, cho nên lý do vì sao trong công ty có nhiều cô gái chảy nước miếng vì hần cũng là điều dễ giải thích. Hơn nữa nghe nói hần còn rất biết quan tâm đến cấp dưới, thường xuyên nói chuyện vui vẻ với mọi người, giống như thần tượng đứng giữa fan hâm mộ vậy, khiến cho hần càng được đánh giá cao hơn.

Đào Lộ cắt miếng thịt cừu trên đĩa, ngẩng đầu thấy Quản Sĩ Huân vẫn đang nhìn cô cười, miếng gà sốt bơ trước mặt hần vẫn chưa được động vào. Bị hần nhìn đến mức xấu hổ, cô đành phải lên tiếng thúc giục: “Trưởng phòng Quản, anh không ăn sao? Để nguội sẽ không ngon đâu!”

Thật ra, cô hy vọng rằng người đàn ông này sẽ ăn nhanh cho xong, như vậy cô có thể trở về nhà rồi, cô không muốn ở đây lâu, sợ đến khi về nhà lại thấy Trầm Ủy Vũ đang ngồi đợi trên salon, lúc đó ắt hần sẽ rất phiền phức.

“Ai...Khó có khi nhìn thấy em ngồi trước mặt anh thế này, cho nên anh muốn nhìn ngắm em thật kỹ, mỗi lần em đến phòng làm việc của anh thì đều vội vã rời đi, làm cho anh chẳng được nhìn em lấy một cái!” Quản

Sĩ Huân nặng nề thở dài, tựa hồ muốn đem sự mất mát của hai tháng này bộc lộ ra hết, nói xong còn nháy mắt với cô mấy cái.

Người này sao có thể trắng trợn như vậy hả...Cứ như sợ người ta không biết là hắn đang buồn vậy!

“Trưởng phòng Quản nói quá rồi, nếu anh vẫn còn nhìn tôi như vậy...Tôi sẽ...Ừm...Sẽ không thoải mái...” Đào Lộ cố gắng giữ tự nhiên nói, nhưng tránh không được có một chút run rẩy.

Hắn mà không ăn thì thật sự làm cho cô căng thẳng đó!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút sợ sệt, Quản Sĩ Huân mới bắt đầu động tay cắt miếng thịt trên đĩa, sau đó đưa một miếng tới trước mặt cô rồi nói: “A...”

Hành động này khiến cho Đào Lộ hoàn toàn sững sốt, ngay người vài giây mới có thể phản ứng lại được, lắc nhẹ đầu nói: “Trưởng phòng Quản, anh...anh ăn đi...” Việc này chỉ có yêu nhau thì mới làm thôi chứ đúng không? Nếu cô mà há miệng ăn luôn thì có phải rất kỳ quái không?

“Trước cứ để em thưởng thức hương vị của cả hai món đã ~ Anh cũng không ngại ăn nước miếng của em đâu, có khi đêm nay về nằm mơ còn cười hạnh phúc ấy chứ!” Quản Sĩ Huân nhếch miệng cười tươi, miếng thịt gà vẫn گیر ra trước mặt cô, không có ý định thu lại.

Thiếu chút nữa là bị lời ngon tiếng ngọt của hắn làm cho đỏ mặt, Đào Lộ cố gắng trấn định, đành mở miệng ra ăn miếng gà mà hắn đưa tới, sau đó nói: “Tôi ăn rồi đó, anh cũng ăn nhanh đi, miễn cho làm hỏng mỹ thực!”

“Không sao đâu, ăn thôi nào!” Quản Sĩ Huân đồng ý ngay, sau khi dứt cho cô được một miếng thì cảm thấy rất sung sướng, như một đứa trẻ được người lớn cho ăn kẹo vậy.

Đào Lộ không tự giác bị cuốn vào niềm vui của hắn, thoải mái nói: “Được rồi! Bây giờ đến lượt anh!”, sự phòng bị đã giảm đi rất nhiều.

Nhìn động tác nhanh gọn cắt thịt của hắn, hoàn toàn khác với vẻ tao nhã của Trầm Úy Vũ, làm cho Đào Lộ nhìn mà bật cười, quả nhiên là cá tính bất đồng.

Cô lên tiếng hỏi điều mà mình tò mò: “Trưởng phòng Quản, tại sao anh lại thích tôi?”

Nói xong Đào Lộ mới thấy hối hận, vấn đề này bình thường đều là các đôi tình nhân mới hỏi thôi mà, sao cô lại hỏi trong tình huống này chứ, mất mặt quá đi thôi!

“Ừm...Bởi vì...Em rất đơn thuần...nói sao nhỉ...Lại còn xinh đẹp đáng yêu, không có tâm cơ thủ đoạn với người khác.” Hắn vừa cắt thịt vừa trả lời, mắt còn híp lại ra điều suy ngẫm.

Lần đầu tiên, cô nghe được một lời đánh giá hoàn toàn khác về mình từ một người đàn ông!

Trước khi cô đều bị đánh giá thấp không chịu nổi, nào là anh đẹp trai này, người anh em tốt này, không có hương vị con gái nữa chứ...Dần dần, cô cũng không phản đối nữa mà chọn cách chấp nhận nó, nhưng hiện tại nghe vậy khiến cho cô vui vẻ không thôi.

Quản Sĩ Huân còn nói vậy thì không biết có phải Trầm Úy Vũ cũng nghĩ thế hay không? Đương nhiên mỗi người sẽ có một cảm nhận khác nhau, nhưng đều là đàn ông, mắt nhìn người của cả hai sẽ không khác nhau mấy đúng không nhỉ!

“Cảm ơn câu trả lời của anh, tôi cảm thấy tự tin hơn rồi.” Cô nở một nụ cười ngọt ngào, nét mặt dịu dàng làm cho người ta liếc nhìn không muốn rời mắt.

“Em rất đẹp mà ~, đừng tự đánh giá thấp mình, lấy ánh mắt của một người đàn ông hoàng kim độc thân là anh mà nói, thì nếu như có thể yêu được một cô gái như em, chắc sẽ hạnh phúc lắm!” Quản Sĩ Huân tỏ vẻ say mê, làm cho Đào Lộ bật cười.

Hắn rất thích nhìn cô cười, trông ngọt ngào vô cùng, lại khiến cho người khác nhìn không thấy chán, trong lòng còn cực kỳ thoải mái.

Vừa ăn vừa tán gẫu, khoảng nửa tiếng sau bọn họ đã dùng cơm xong, lúc tráng miệng Quản Sĩ Huân còn chọn món chocolate đắng mà cô thích, làm cho cô rất vui vẻ.

Quản Sĩ Huân biết rõ đạo lý “Ăn nhanh làm chén vỡ”, cho nên hắn sẽ dùng phương thức chậm rãi tiến gần để công phá lòng cô, hôm nay coi như đã tiến triển thêm một chút rồi, một bước nhỏ của cô, cũng chính là một bước dài của hắn!

Cũng không thể phủ nhận một điều rằng, cái nhìn của Đào Lộ đối với hắn trong tối nay cũng đã thay đổi hoàn toàn!

35. Chương 35

Nhìn cảnh đêm bên ngoài lướt nhanh trong tầm mắt, những ánh đèn từ biển hiệu hàng quán cũng đã bắt đầu được bật lên, nhưng cho dù bên ngoài có rực rỡ sôi động thế nào đi chăng nữa thì Đào Lộ cũng chẳng có tâm trạng mà thưởng thức.

Trong lòng hồi hộp lo lắng, cầu mong xe bus đi nhanh lên, nhưng mặc kệ cô có nhìn chăm chăm lái xe, muốn gia tăng chút “oán hận” cho người ta, thì người lái xe vẫn cứ nhẹ nhàng giữ vững tốc độ như cũ.

Rõ ràng phía trước không có chiếc xe nào ngáng đường, lại còn đèn xanh nữa, vậy mà anh ta còn từ từ giảm tốc độ cho đến khi chuyển thành đèn đỏ, Đào Lộ thật sự là muốn phát điên lên mất!

Cô thầm nghĩ giờ này chắc là anh đã về nhà rồi cũng nên?!

Đứng trước cửa nhà, nhìn vào mắt mèo thấy bên trong vẫn tối om, lúc này nhịp tim của cô mới bình ổn trở lại, điều này chứng tỏ Trầm Úy Vũ vẫn chưa trở về.

Hoàn hảo! Quá hoàn hảo! Nếu không thế nào cô cũng bị tra hỏi à xem, lúc đó anh mà biết được cô đi ăn với Quản Sĩ Huân thì sẽ không vui đâu...

Còn việc anh sẽ không vui đến mức độ nào thì cô thật sự không dám nghĩ đến, nhưng tốt nhất là không để cho anh biết chuyện này.

Từ sau khi hai người có quan hệ thân mật, Trầm Úy Vũ kiên quyết bắt cô phải ngủ cùng giường với anh, cho nên cô xuyên qua phòng khách rồi đi vào phòng ngủ chính, sau đó nằm dài trên chiếc giường ngủ King size của anh.

Mùi hương nam tính trong phòng quanh quẩn bên mũi cô, làm cho cô thả lỏng tâm tình, ngồi dậy cầm áo ngủ bước vào phòng tắm.

Ngồi trong bồn tắm đầy bọt xà phòng hương quýt, Đào Lộ đem từng tắc trên cơ thể xoa bóp một lượt, mục đích là để có một làn da mềm mại.

Chị dâu đã từng ân cần dạy bảo cô, phụ nữ nếu muốn xinh đẹp thì phải chú ý dưỡng cho da trắng sáng trơn mịn, như thế mới khơi gợi dục vọng của đàn ông được, không có phụ nữ xấu, chỉ có phụ nữ lười!

Bước ra phòng tắm, cô nhìn thấy ngay chiếc cặp da đặt trên sofa, khóe miệng liền nở nụ cười, cô lập tức chạy ra phòng ngủ nhưng không thấy anh ở bên ngoài.

Một giọng nói nghiêm túc truyền vào trong tai, Đào Lộ nhìn thấy cửa thư phòng đang hé mở, bên trong có bật đèn.

Trầm Úy Vũ thường hay ở trong thư phòng làm việc, nhưng cô chưa từng đi vào đó bao giờ, bởi vì cô không muốn quấy rầy anh, nhưng hôm nay không biết có điều gì thúc giục cô đi về hướng đó.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Đào Lộ im lặng đứng ở cửa, chỉ thấy anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó, nét mặt có vẻ không được vui.

Trầm Úy Vũ nghiêng mặt liếc nhìn qua cửa phòng, lúc này gương mặt lạnh lùng mới dịu đi, sau đó vội vàng cúp điện thoại.

Anh ngoắc tay với Đào Lộ, cô thấy vậy liền nhu thuận bước tới, lúc còn cách anh hai bước thì đã bị anh kéo vào trong ngực, đặt cô ngồi lên đùi anh.

“Anh vừa nói chuyện với ai vậy? Thái độ thật nghiêm túc.” Đào Lộ khê hỏi, đưa tay xoa lên mắt anh.

“Không có gì, dọa em sợ rồi à?” Trầm Úy Vũ hôn nhẹ lên má cô, nhìn thấy cô mặc áo ngủ, lông mày anh lại nhíu lại.

Cô gái nhỏ này lại trộm đi tắm rửa trước anh, không đợi anh cùng tắm, như vậy thì sao anh có thể đạt được phúc lợi cơ chứ? Đúng là quỷ nhỏ ranh mãnh!

Đào Lộ nhìn nét mặt của Trầm Úy Vũ, nghĩ thầm sao người đàn ông này nhíu mày cũng khiến cho người ta mê mẩn vậy hả!

Tay nhỏ bé ôm lấy mặt anh, cô nghịch ngợm trả lời: “Dạ ~ Anh dọa em sợ rồi ~ mau bồi thường cho em đi!” Nói xong, cô lại mỉm cười nhéo hai má bóng loáng của anh.

“Muốn bồi thường? Được thôi ~ Chúng ta cùng nhau tắm rửa nhé, anh sẽ giúp em mát xa thật thoải mái.” Trầm Úy Vũ gian manh nói, ánh mắt nhóm lên ngọn lửa, bàn tay to đã tham lam chui vào áo ngủ của cô, hai ngón tay vờ vẽ nhũ hoa, lòng bàn tay truyền đến xúc cảm làm cho anh không kìm được mà tăng thêm lực xoa bóp.

Người nào mà không đoán ra là trong bụng anh đang nghĩ gì chứ! Đã từng có kinh nghiệm say rượu tắm uyên ương nên cô đã sợ lắm rồi, không ngờ trong phòng tắm mà anh cũng làm được!

Chứng tỏ rằng tắm rửa cũng là một chuyện nguy hiểm, có thể coi là “Dẫn sói vào nhà”!

“Ừm...Em chỉ muốn nằm trên giường cho anh mát xa thôi.” Cô khê kêu lên một tiếng, đầu ngực đang bị anh dùng răng cắn, cảm giác tê dại lập tức trải dọc toàn thân cô.

Đôi mắt long lanh vô tình lướt qua tấm ảnh đặt trên bàn làm việc của anh, trong ảnh là một người đàn ông tuấn kiệt xuất trần, tay ôm một cô gái vô cùng xinh đẹp, hai người cùng nhau tươi cười hạnh phúc, trên tay cô gái còn bế một cậu bé đáng yêu chừng năm tuổi, đó là Trầm Úy Vũ sao?

“Không tập trung đúng không? Xem ra anh vẫn chưa đủ cố gắng rồi!” Trầm Úy Vũ chôn mặt trong ngực cô mà hôn hít.

Đang định mút mạnh hai nhũ hoa thì chợt nghe thấy cô hỏi: “Ừm...Đó là...Anh sao? Còn bên cạnh là ba mẹ của anh?”

Anh dừng lại động tác âu yếm, ngẩng đầu nhìn tấm ảnh đã trở nên ố vàng, một lúc sau mới trả lời: “Đúng vậy, đó là tấm ảnh duy nhất của anh và ba mẹ.”

Đào Lộ sau khi nghe câu trả lời của anh thì chợt cảm thấy tim mình nhói đau, kiếp trước cô chưa từng nhìn thấy tấm ảnh này, đương nhiên cũng sẽ không biết đây chính là kỷ niệm duy nhất mà anh giữ lại về ba mẹ, cô chỉ biết là cha mẹ của anh mất từ khi anh còn nhỏ.

Nỗi buồn ủa tới làm cho cô trầm mặc, không biết nên hỏi gì tiếp, bởi vì cô đã sớm biết đáp án tại sao ba mẹ anh lại ra đi, lúc này cô không thể nói gì thêm, vì lo sợ một kết quả đau đớn như kiếp trước.

Mấy ngày nay vì bị cuốn vào sự yêu thương của Trầm Úy Vũ, cho nên cô đã quên mất...Quên mất đi rào cản ngăn cách giữa hai người...Quên mất đi ân oán của một thế hệ...

36. Chương 36

Thư phòng bỗng chốc rơi vào yên tĩnh, tiếng kêu của đồng hồ trở nên rõ ràng, tích tắc tích tắc, giống như tiếng tim đập của Đào Lộ lúc này.

Cô cúi đầu khê nhếch môi, cái miệng nhỏ nhắn cứ mở ra rồi lại ngậm vào, thật sự không biết phải làm sao để chấm dứt đề tài này.

Trầm Ủy Vũ thấy cô cúi thấp đầu, chẳng nói thêm một lời với anh, nhất thời cũng trở nên hoang mang, không biết sao bỗng dưng tâm trạng của cô lại đi xuống như vậy.

Có lẽ bởi vì ngữ điệu của anh khi trả lời quá trầm thấp, nên khiến cô không biết đáp lại thế nào...

“Em đau lòng vì anh sao? Ngốc quá...Tuy ba mẹ anh mất sau một vụ tai nạn, nhưng bà nội đối xử với anh rất tốt mà, hơn nữa anh cũng biết cách tự lập.” Trầm Ủy Vũ dịu dàng an ủi cô.

Lớn lên mà không có cha mẹ làm bạn, đó là một thế giới như thế nào? Đào Lộ không thể tưởng tượng được!

Đối với cô mà nói, từ nhỏ cô đã là một đứa trẻ được ba mẹ cưng nựng trong lòng bàn tay, nếu ở bên ngoài gặp khó khăn thì luôn có thể trốn về nhà, luôn có gia đình làm chỗ dựa.

Nhưng anh thì khác, lúc bị thương thì chỉ có thể tự mình kiên cường chống đỡ, cô biết, mọi khó khăn gian khổ anh đều nuốt vào trong, vì anh không muốn để cho ai thấy được sự yếu ớt của mình.

Kiếp trước khi diễn ra hôn lễ, khi oán hận của hai bên gia đình được mở ra, cô chỉ biết hoảng sợ nhìn anh, nhìn thấy nụ cười của anh dần chột tắt, lúc đó trái tim cô cũng đã đóng băng rồi.

Ánh mắt của anh khi đó lạnh lùng đến đáng sợ, giống như một mũi dao đâm vào tim cô, cướp đi hơi thở của cô, trong nháy mắt, xung quanh như trở nên băng giá, khiến cô chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh.

Ánh mắt đó rất phức tạp, nhưng rõ ràng là ẩn chứa sự đau xót, gương mặt của anh vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ có cô mới cảm nhận được là trái tim anh đang rỉ máu.

Trầm Ủy Vũ thấy cô gái nhỏ trong ngực vẫn không có phản ứng, bàn tay to liền nâng mặt cô lên, lập tức nhìn thấy một giọt nước mắt trong suốt từ từ chảy xuống, khiến cho anh đau lòng không thôi.

“Sao lại khóc? Thấy em như vậy anh rất đau lòng, không nỡ chút nào biết không? Sớm biết vậy thì anh đã không nói cho em rồi.” Anh nhẹ nhàng nói, mỉm cười nhìn gương mặt đầm nước mắt khiến cho người ta yêu thương kia.

Trong lòng thầm nghĩ phụ nữ giống như búp bê thủy tinh vậy, luôn luôn phải cẩn thận bảo vệ, nếu không sẽ vỡ vụn bất cứ lúc nào!

Anh làm sao mà biết được tâm trạng day dứt của Đào Lộ lúc này, anh càng nói thì cô càng khóc to hơn, cuối cùng anh dứt khoát không nói nữa, trực tiếp cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn kia, môi lưỡi cùng nhau triển miên.

Đến khi cảm thấy Đào Lộ có chút khó thở, quên đi chuyện vừa nãy, anh mới nhẹ mút hai cánh môi của cô một cái, sau đó mới buông cô ra.

Anh thở nhẹ nói: “Còn khóc nữa thì anh sẽ ở đây bắt nạt em đến khi em nín khóc mới thôi đó!” Ý tứ của anh rất rõ ràng, nếu cô gái nhỏ còn không biết nghe lời thì anh sẽ thực hành luôn cho cô xem.

Đào Lộ bị anh hôn đến mức choáng váng, mãi mới phản ứng được lời của anh, tức thì xấu hổ đỏ mặt, mắt long lanh nhìn về mặt lưu manh của người trước mặt.

Sao miệng lưỡi của anh ngày càng lợi hại như vậy?

Kiếp trước cô chưa từng được nghe qua, cứ nghĩ Trầm Ủy Vũ sẽ không bao giờ gian tà như vậy, hiện tại mới biết rằng, không sợ anh không nói, chỉ sợ cô có đủ can đảm để nghe anh nói không thôi!

“Hừ ~ Em mà không khóc thì anh cũng sẽ bắt nạt em đến khóc thôi.” Đào Lộ chu môi nói, trong mắt còn đọng lại một giọt nước, thoạt nhìn có vẻ như đang rất ầm ỹ.

Nghĩ đến lúc người này ở trên giường không biết mệt mỏi mà giày vò cô, vào phòng tắm lại bị hung hăng ăn thêm lần nữa, hại cô mấy ngày đau ê ẩm cả người, đến hôm nay mới đỡ hơn một chút.

Trong lúc này cô không dám thân mật với Trầm Ủy Vũ quá, sợ nơi riêng tư còn chưa bình phục thì lại bị thương, nếu vậy thì chắc cô phải nằm bệt giường thêm mấy hôm mất, cô còn muốn đi làm mà

~Nghe được ngữ khí vừa giận dữ vừa làm nũng của Đào Lộ, Trầm Ủy Vũ bật cười, anh cảm thấy mình đúng là đã nhặt được một bảo bối rồi.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một cô gái vừa trong sáng vừa quyến rũ thế này xuất hiện trong cuộc sống của anh, thậm chí còn hoài nghi rằng trong thế giới của anh sẽ không bao giờ tồn tại hai chữ tình yêu.

Thế nhưng cô lại ngoài ý muốn của anh mà xuất hiện, tuy rằng anh không thích việc nhân sinh bị đảo lộn, nhưng điều này lại khiến anh rất vừa lòng, còn cực kỳ muốn hưởng thụ nó!

“Quả đào nhỏ thật thông minh ~ Vậy bây giờ cho anh bắt nạt em đến khóc có được không?” Trầm Úy Vũ thử hỏi, không phải là anh không biết chỗ đó của cô bây giờ thế nào, thật sự là đã đỡ hơn nhiều rồi, nhưng dù sao anh cũng tôn trọng ý kiến của cô, mặc dù hiện tại bụng dưới của anh đã nóng đến mức cứng lên rồi!

“Không được...Người ta vẫn còn chưa thoải mái...” Đào Lộ đem mặt vùi vào vai anh, ghé vào tai anh nói, cho dù thứ gì đó của anh đang chạm vào hông mình, cô vẫn quyết định sẽ để anh nhìn thêm một ngày nữa.

Cô không muốn ngày mai đi làm sẽ bước đi giống bà lão đầu, hơn nữa còn đáng vẻ mệt mỏi nữa chứ, ai biết nếu chiều anh thì cô sẽ bị bắt nạt đến mức nào hả?! Đợi đến cuối tuần vẫn hơn!

Còn về nút thắt kia, cô hiện tại cũng chỉ còn biết tính từng bước, dù sao chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, có lo lắng cũng vô dụng!

37. Chương 37

Xe ô tô đi xuống hầm gửi xe của công ty, Trầm Úy Vũ cầm văn kiện, mở cửa đi xuống xe, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía thang máy trực trực đang được tu sửa.

Xem ra phải đi thang bộ lên tầng một rồi đi thang máy khác để lên văn phòng rồi, nghĩ xong anh lập tức đi luôn, nhìn đồng hồ lúc này là mười một giờ rưỡi.

So với thời gian mà anh dự tính là sớm hơn một tiếng, như vậy có thể cùng cô gái nhỏ đi ăn cơm trưa rồi. Thực ra hầu như ba bữa mỗi ngày bọn họ đều ăn cùng nhau, khi về nhà cũng ở chung một chỗ, nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ, thật hy vọng cả hai mươi tư tiếng mỗi ngày đều có thể mang theo cô bên mình.

Tuy nhiên, mỗi khi phải đi đàm phán với đối tác, anh đều đi một mình hoặc đi cùng với Vương Thuyền Hằng và Đào Tử Tuấn, bởi vì anh không muốn bảo bối nhà mình bị tên đàn ông khác nhìn ngấm!

Trầm Úy Vũ đứng trước cửa thang máy tầng một, đúng lúc này ở phòng trà bên cạnh truyền đến tiếng nói chuyện của mấy người phụ nữ, vốn dĩ anh muốn lên tiếng nhắc nhở, nhưng vừa nghe được câu chuyện mà họ nói, anh lập tức dừng lại hành động của mình.

“Hôm qua tôi nhìn thấy trưởng phòng Quản đó ~ Anh ấy đi với thư ký Đào, thật là, nếu đổi lại là tôi thì có phải tốt không!”

“Không lẽ trưởng phòng Quản theo đuổi thành công rồi?” Toàn bộ nhân viên của công ty có ai là không biết chuyện này.

“Chắc không phải đâu, tôi còn trông thấy Tô đại tiểu thư đáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo quát mắng thư ký Đào, cuối cùng bị trưởng phòng Quản ngăn lại, phong thái anh hùng cứu mỹ nhân của trưởng phòng Quản đẹp trai lắm đó ~”

Sau đó, một loạt tiếng hét nhỏ ngưỡng mộ vang lên, đều là do mê mẩn vẻ đẹp trai của Quản Sĩ Huân, còn không quên ca tụng anh ta một phen.

Mà Trầm Úy Vũ cũng nghe không vào nữa, ngay cả tâm tư nhắc nhở các cô trở lại chỗ làm việc cũng không có, ần thang máy đi đến tầng mười lăm, anh chỉ muốn hỏi cô gái nhỏ kia cho rõ ràng xem tại sao hôm qua cô không kể chuyện này với anh!

Khi anh trở lại văn phòng thì không gặp Đào Lộ, bèn lập tức gọi điện thoại nội bộ cho trưởng phòng kế hoạch, thế nhưng vì máy báo bận nên anh lại gọi cho trợ lý của anh ta, lúc này mới có kết nối.

“Tôi là tổng giám đốc, thư ký Đào có đang ở phòng kế hoạch không?” Giọng của Trầm Úy Vũ vẫn dễ nghe như cũ, chẳng qua tông giọng đã thấp xuống mấy độ, nghe hơi lạnh một chút.

Vị trợ lý bỗng nhiên nhận được điện thoại của tổng giám đốc, suýt nữa là sợ tới mức đánh rơi điện thoại, liền cung kính trả lời: “Tổng giám đốc, thư ký Đào đang nói chuyện với trưởng phòng Quản, có chút chuyện...” Còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng “tút tut” từ đầu dây bên kia.

Đứng trong văn phòng của trưởng phòng kế hoạch, Đào Lộ cắn môi nhìn Quản Sĩ Huân đang nói chuyện điện thoại, có vẻ như hắn đang rất vui, lúc thì bĩu môi làm xấu, lúc lại nháy mắt với cô, làm cho cô không nhịn được mà bật cười.

Cuối cùng hắn cũng cúp điện thoại, áy náy cười nói: “Ngại quá, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?” Hắn không có ý định ngừng nói chuyện với cô, kéo dài thêm thời gian đến giữa trưa là có thể hẹn người đẹp đi ăn rồi, dù sao thủ trưởng cũng không có ở đây, ha ha

~“À ~ Tôi nói là tôi rất thích ăn chocolate đắng, hương vị rất ngon ~” Đào Lộ đến bây giờ vẫn còn nhớ mùi vị của món điểm tâm ngọt khi cho vào miệng, vừa ngọt ngào lại pha chút đắng, vô cùng tuyệt vời.

“Em thích là tốt rồi, bữa ăn hôm qua có người đẹp ngồi cùng nên hương vị món ăn trở nên ngon hơn hẳn, lần tới chúng ta lại đi ăn với nhau nhé.” Quản Sĩ Huân dẻo miệng trả lời, còn không quên hẹn cô lần khác lại ăn cơm.

Đối với Quản Sĩ Huân, Đào Lộ cảm thấy hắn như một người bạn bình thường, đi ăn với nhau một bữa cơm cũng không phải chuyện gì to tát, hơn nữa hôm qua còn là hắn trả tiền, như vậy cũng coi như cô còn nợ hắn, bèn thoải mái trả lời: “Được...”

“Không được!” Trầm Úy Vũ đứng ở cửa quát, có chút tức giận nhìn bộ mặt tươi cười sung sướng của Quản Sĩ Huân, lại thấy vẻ kinh ngạc của Đào Lộ, bỗng có cảm giác như đang bắt gian tại trận.

Chết rồi!

Không phải Trầm Úy Vũ phải mười hai giờ rưỡi mới về công ty sao? Sao bây giờ đã ở đây rồi? Còn để cho anh trông thấy cô và Quản Sĩ Huân đang nói chuyện phiếm, đã vậy còn nghe đúng đoạn bọn họ hẹn nhau đi ăn nữa chứ!

Anh đã biết chuyện tối qua, cộng thêm vừa nãy lại hẹn nhau đi ăn tiếp, quả thực không ổn chút nào, sắc mặt của anh cũng đã xanh mét rồi!

“Thư ký Đào, còn chưa tới giờ nghỉ trưa, xin mời quay lại phòng làm việc.” Trầm Úy Vũ nheo mắt lại, giọng nói nghe qua có vẻ rất nhẹ nhàng bình thản, nhưng Đào Lộ đã ngửi thấy mùi lửa giận của anh.

Hôm nay có phải thứ sáu ngày mười ba đầu chứ? Sao ông trời lại muốn trêu chọc cô vậy hả?

Cô đột nhiên không dám đi lên lầu chút nào, trong lòng biết rõ nếu lên đó sẽ chết càng thảm, nhưng vẫn vội vàng gật đầu với Quản Sĩ Huân một cái rồi đi theo sau Trầm Úy Vũ.

Nhìn bóng lưng của Trầm Úy Vũ, Đào Lộ cảm thấy rất áp lực, cô chưa từng trông thấy anh tức giận như vậy, ngoại trừ hôm tổ chức hôn lễ...

Tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo sơ mi, Đào Lộ cố gắng suy nghĩ xem nên làm thế nào để ổn định lại tâm trạng của Trầm Úy Vũ.

Cô thật không nghĩ là anh sẽ về trước giờ dự tính, cho nên mới không đề phòng mà tán chuyện với Quản Sĩ Huân một lúc.

Hai người bước vào thang máy, Trầm Úy Vũ vẫn không nói một lời, Đào Lộ cũng không dám mở miệng, đi ra thang máy, cô vừa mới theo anh đi vào văn phòng, anh liền lấy tay đóng sầm cửa lại, sau đó đề cô vào ván cửa, cúi đầu chặn lại tiếng hét chói tai của cô.

Lợi dụng lúc cái miệng nhỏ nhắn của cô đang mở ra, anh đưa ngay đầu lưỡi của mình vào, dùng sức liếm mút lưỡi cô, mạnh mẽ đến mức làm cho cô thấy hơi đau, muốn tránh đi thì lại bị anh ôm chặt lấy, chỉ còn biết đứng im chịu trận.

Đào Lộ thật sự không hiểu, hiện tại...là tình huống gì đây?

38. Chương 38

Người này là muốn ăn cái miệng nhỏ của cô đến khi nào hết tức giận thì thôi đấy à?

Cũng không phải là không được, nhưng mà anh có thể nhẹ nhàng một chút không? Tuy nhiên Đào Lộ lại không có cơ hội nói ra suy nghĩ của mình, bởi vì lưỡi còn đang bị anh cắn nát.

Cô cảm thấy mình sắp bị hôn đến rách da rồi, bởi vậy mới vươn tay nhỏ bé muốn đẩy anh ra, lại không ngờ cổ tay mảnh khảnh của cô lại bị anh nhanh chóng tóm gọn rồi giơ lên đỉnh đầu.

Cô bé này, đến bây giờ còn muốn kháng cự anh! Không lẽ là do tên Quân Sĩ Huân kia?

Trầm Úy Vũ nghĩ xong thì toàn thân đã bốc đầy mùi dấm rồi, tay trái đè lại hai tay có ý đồ phản kháng của Đào Lộ, tay phải gọn gàng cởi cúc áo sơ mi của cô, chỉ trong chốc lát, cổ áo đã mở phanh ra, nhìn thấy cả áo lót màu đen bên trong.

Buông tha cho đôi môi cô, anh chuyển xuống liếm một đường thẳng đến xương quai xanh, làm cho cô run rẩy cả người, sau đó lại nhìn vào bộ ngực đang được nội y bao bọc của cô.

Chất vải tơ tằm mềm mỏng làm phần trong như ẩn như hiện, màu đen càng làm tôn lên nước da trắng nõn và khuôn ngực đầy đặn của cô, vô cùng gợi cảm.

“Úy...Úy Vũ...Đây là văn phòng mà...” Cô bị hôn đến khó thở, vừa nói vừa phải thở gấp. Mắt nhìn áo sơ mi đã bị phanh ra của mình, khuôn mặt tuần tú của Trầm Úy Vũ còn đang chôn vào ngực cô cắn nát, khiến cho cô nóng bừng cả người.

Nhưng lại nghĩ đây là văn phòng, nhờ đâu có người đi vào thì chẳng phải sẽ xấu hổ lắm sao? Trước khi lửa còn chưa bùng lên, cô phải lo dập tắt lửa mới được!

“Chuyện tối ngày hôm qua em còn chưa nói với anh một chữ, đáng xử phạt!” Trầm Úy Vũ không để ý đến chuyện đây là đâu, anh chỉ biết là cô gái nhỏ này quá can đảm rồi, phải dạy dỗ một chút thì anh mới yên tâm được.

“Em...Là em sai. . . Nhưng trước hết anh cứ dừng lại đã, được không?” Đào Lộ cắn môi, tự biết mình đuối lý nên không tranh cãi với anh, chị dâu nói, chỉ có dựa ngốc mới đi cãi cọ phân rõ phải trái với đàn ông thôi.

Cho dù nghe thấy cô đã nhận sai, nhưng Trầm Úy Vũ cũng không có ý định dừng lại, ai kêu cô làm anh tức giận chứ? Chẳng lẽ cô không biết đàn ông khó chịu nhất là khi nhìn thấy cô gái của mình đi với một người đàn ông khác sao, nói gì thì nói cũng không được.

Đột nhiên, anh phát hiện, tầm ảnh hưởng của Đào Lộ đối với anh đã vượt xa cả sự tưởng tượng của anh rồi!

Anh chỉ hận không thể giam cô ở nhà, không để cho bảo bối mà anh mơ ước bị người khác nhìn thấy, chỉ là liếc mắt thôi anh cũng không chịu nổi, anh muốn trong lòng cô chỉ có duy nhất anh thôi, một mình anh thôi!

“Không được!” Trầm Úy Vũ khê quát, lại nói tiếp: “Muốn anh không giận nữa thì mau nịnh anh đi, nếu không thì em cứ chờ mỗi ngày ở nhà để anh nuôi nhé!”

Gì cơ?

Đào Lộ bị anh làm cho ngạc nhiên trợn hai mắt, không thể tin được là Trầm Úy Vũ lại quyết liệt đến vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy như mình đang chọc giận một con sư tử, một con sư tử đang ngủ say...

Ở nhà để anh nuôi, ý là cô không thể đi làm, chỉ có thể hai mươi bốn giờ một ngày ngồi trong nhà ư? Cuộc sống như vậy làm sao cô chịu được? Cô đâu phải là đại tiểu thư hay thiên kim cổ đại được nuông chiều từ bé chứ!

Bàn tay to thuần thực cởi áo ngực của cô ra, sau đó đẩy lên cao, làm cho bộ ngực no đủ được giải phóng ra ngoài, anh cúi xuống ngậm lấy đầu ngực, đầu lưỡi qua lại liếm mát hai quả mam xồi.

Từng cơn tê dại truyền đến làm cho đầu óc Đào Lộ trở nên hỗn độn, biết nếu không trấn an người đàn ông đang lên cơn ghen này thì thế nào anh cũng sẽ không bỏ qua, đành phải thả lỏng tâm tình mà nín nọt anh vậy.

“Ừm...Đừng dừng lại...” Cô nhẹ nhàng nói, rút cổ tay đang bị anh nắm chặt ra, rồi mới mò xuống tìm kiếm, cách một lớp quần áo vuốt ve nơi riêng tư của anh, lập tức cảm giác được vật đó đang sưng cứng lên trong lòng bàn tay cô.

Bên tai truyền đến sự hưởng ứng của Đào Lộ, cảm giác ghen tuông của Trầm Úy Vũ giảm xuống một chút, tiếp tục đùa nghịch hai bên ngực cô, bàn tay to lần xuống vén váy cô lên, dùng sức kéo quần lót của cô xuống.

Đang muốn sờ lên đóa hoa mềm mại kia thì Đào Lộ lại ghé vào tai anh làm nũng: “Tổng giám đốc...Em muốn ở trên salon...Phục vụ anh...” Vừa nói vừa thở nhẹ vào tai anh, vừa lòng cảm giác được toàn thân anh trở nên cứng đờ.

Từ “tổng giám đốc” kia mềm mại tiến vào tim, khiến cho anh muốn nhìn thấy thân thể mềm mại của cô nở rộ dưới thân anh!

“Ý kiến hay!” Trầm Úy Vũ một tay bế cô lên, rất tự nhiên cặp chân dài của cô vòng lên hông anh như một chú gấu trúc, nơi riêng tư khe cọt sát lẫn nhau, chất vải mềm kích thích hoa huyết của cô, làm cho nơi mềm mại kia chảy ra chút mật dịch.

Trầm Úy Vũ nằm lên sofa, Đào Lộ ngồi lên đùi anh, mắt nhìn cô quần áo không chỉnh tề, khiến anh không nhịn được nhéo mông cô một cái, bá đạo nói: “Quả đào nhỏ, anh đang chờ mong biểu hiện của em đây. ”

Đôi môi đỏ mọng ướt át hôn lên yết hầu anh, khẽ liếm một cái, thân dưới dán chặt vào nhau, khẽ nâng thắt lưng lên cọt nhẹ một cái, nơi riêng tư của anh vừa vận chọc vào miệng hoa huyết, làm cho cô ý loạn tình mê.

Tay nhỏ bé cởi áo sơ mi của anh ra, cô sờ lên cơ ngực rắn chắc, nhẹ vận về điểm đỏ trên ngực anh một chút rồi mới cúi xuống liếm mút nó.

“Quả đào nhỏ...Em đúng là...Yêu tinh...” Trầm Úy Vũ bị cô khiêu khích nên cực kỳ hưng phấn, bàn tay to không ngừng vuốt ve mông và đùi cô.

Bảo bối của anh đúng là rất có bản lĩnh!

39. Chương 39

Đào Lộ tiếp tục chuyển hướng hôn xuống bụng Trầm Úy Vũ, ngẩng đầu nhìn gương mặt tuần mỹ nhuộm màu tình dục của anh, nhìn càng thêm mê người, da thịt trơn bóng bị cô lưu lại dấu hôn, làm cho cô xúc động muốn hạ gục anh.

Tuy rằng trên danh nghĩa là “Ninh anh”, nhưng cô muốn nhìn thấy dáng vẻ không kìm chế được của anh, cảm giác đó cực kỳ sung sướng.

Lúc cô cúi xuống cắn một cái lên cơ bụng anh, tức thì cũng nghe được một tiếng thở nặng nề, làm cho Đào Lộ cười trộm, tiếp theo là di chuyển xuống bộ vị nam tính kia.

Tay nhỏ bé kéo quần lót của anh xuống, cọt thật to lớn liền được giải thoát mà bật ra, khiến cô choáng váng mất một lúc.

Cái của anh...của anh...còn to hơn cả của nam diễn viên đóng phim xxx nữa! Ai ya...

Khó trách kiếp trước cô lại bị anh làm cho khó chịu đến vậy, lần đầu tiên của mấy hôm trước vẫn thấy đau như cũ, nhưng có thể là vì có tình yêu, cho nên cô mới có thể hưởng thụ được cao trào?!

Có chút xấu hổ nhìn vật to lớn của Trầm Úy Vũ, trên đó còn hiện lên mạch máu xanh tím, phần đỉnh còn chảy ra chút tinh dịch, làm cho cô cảm thấy miệng lưỡi khô rát.

“Quả đào nhỏ nhìn đến choáng váng rồi à? Sao vậy? Em sờ nó đi, nó sẽ rất vui đấy!” Trầm Ủy Vũ nheo mắt cười, bàn tay to vuốt ve mái tóc ngắn mềm mại của cô.

“Ừm...Vật này của tổng giám đốc thật là to...” Đào Lộ giơ tay ra nắm lấy côn thịt, phát hiện cái đó của anh còn to hơn một nắm tay cô, người này bề ngoài nhìn nho nhỏ như vậy, không ngờ dưới lớp quần áo chỉnh chu lại là một thân hình đẹp đến thế!

Lúc ngón tay mát lạnh của cô chạm vào vật nóng rực của anh, anh đã nhin không được mà thở hắt một tiếng, xúc cảm mềm mại làm cho anh càng thêm sừng sững.

Đào Lộ bắt đầu hồi tưởng lại cảnh nữ diễn viên trong phim xxx giúp người tình của mình khẩu giao, cũng dùng tay cầm lấy côn thịt rồi để vào miệng giống cô lúc này.

Trước tiên cô cúi đầu liếm hết chỗ chất lỏng dính trên phần đỉnh của anh một chút, vị mặn mặn lan tỏa trong miệng, nhưng lại không hề hôi tanh, hơn nữa mũi còn ngửi thấy mùi thơm ngát, có thể là do Trầm Ủy Vũ có bệnh sạch sẽ, cho nên lúc nào người anh cũng sạch, cô cũng có thể thoải mái mà phục vụ anh hơn.

“Bây giờ tiểu yêu tinh muốn ăn tổng giám đốc rồi!” Đào Lộ kiêu mỵ nhìn anh, quỳ gối giữa hai chân anh rồi há miệng ngậm lấy côn thịt, lưỡi thử đưa ra liếm lên lỗ nhỏ vài cái.

Màn mở đầu này làm cho Trầm Ủy Vũ mất đi hô hấp, bàn tay to nắm chặt, toàn thân căng cứng, bởi vì cái miệng nhỏ của cô tuyệt quá!

Khoang miệng ầm áp mót lên côn thịt, hơn nữa còn tiếp tục đẩy mạnh vào sâu bên trong, khiến cho anh suýt nữa là rướn mông đâm vào cổ họng của cô rồi, nhưng vì cô quá yếu ớt nên anh không muốn làm cô bị thương, chỉ còn cách là cố gắng nhẫn nhịn.

Lưỡi mềm cọ liếm côn thịt anh, làm cho nó lại càng thêm cứng rắn hơn trước, Đào Lộ đương nhiên cũng biết được điều đó, nhưng cô chỉ cảm thấy tò mò, lại di động cái lưỡi nhỏ đùa nghịch từ trên xuống dưới nó.

Nhưng dù cho cô có cố gắng thế nào thì cũng chỉ ngậm được hai phần ba côn thịt của anh, vẫn còn một phần ở bên ngoài, nên cô đành dùng tay cầm lấy nó.

Cảnh tượng đâm mị trước mắt làm cho Trầm Ủy Vũ sắp nổi điên, cô gái nhỏ của anh đang say mê liếm mót, đôi môi đỏ tươi càng thêm quyến rũ, ánh mắt lại khẽ khép hờ như đang rất mê mẩn.

“Cái miệng của quả đào nhỏ...giỏi quá...A...” Cảm giác tê dại từ hạ thân lan tỏa ra khắp cơ thể, Đào Lộ còn tự nhiên mót mạnh một cái làm cho anh phải kêu lên.

Anh rốt cục nhin không được di chuyển mông một chút, để cho phân thân ra vào cái miệng nhỏ mềm của cô, rồi mới đưa tay ra xoa bóp bộ ngực đang run rẩy kia, ngón tay khẽ vân vê trên đầu nhũ hoa.

Chỉ mới dùng miệng thôi mà cũng khiến cho hoa cốt của cô ươn rồi, hơn nữa lại còn được anh vuốt ve, bụng dưới càng nhờ đó mà ngứa ngáy khó chịu, mật thủy cứ như vậy không kìm chế được mà chảy ra ngoài.

Cô rời miệng ra khỏi hạ thân anh, chuyển sang liếm dọc phần bên ngoài, hành động này không thể làm đạt tới khoái cảm, nhưng lại rất kích thích thị giác, cũng để iệng nghỉ ngơi một chút.

Mà Trầm Ủy Vũ đang hưng phấn làm sao chịu nổi bị cô hành hạ như vậy, anh quả thực sắp phát điên rồi! Thế là anh lại tiếp tục đưa côn thịt vào miệng cô mà đưa đẩy, nước bọt không kịp nuốt vào bị tràn ra khỏi miệng.

Cuối cùng Đào Lộ chịu không nổi mà rời khỏi hạ thân anh, kéo theo một đường chỉ bạc, theo bản năng cô đưa lưỡi ra liếm vào, sau đó cười tươi nhìn gương mặt ửng đỏ của anh.

Lần đầu tiên nhìn thấy anh đỏ mặt khiến cô rất vui sướng, điều này chứng tỏ anh rất hưng phấn với động tác của cô, là căn cứ để xác định anh đã động tình!

“Tổng giám đốc, miệng người ta mỏi quá.” Đào Lộ làm nũng giận dỗi nói, tay nhỏ bé xoa xoa má mình, muốn cảm giác nhức mỏi này mau chóng tan biến đi.

Trầm Ủy Vũ nhíu mi nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bảo bối, đôi mắt cô long lanh, gò má đỏ ửng, đôi môi ươn ớt, lúc này, trông cô xinh đẹp hơn bất cứ người phụ nữ nào anh từng gặp!

“Vậy thì sao nào?” Anh khàn giọng hỏi, nghĩ thầm cô gái nhỏ này không phải nghĩ cứ như vậy mà làm thỏa mãn được anh đâu chứ?

Đào Lộ khẽ cười, nhồm dầy ngồi lên người anh, cúi người cắn lên môi anh một cái rồi nói: “Cho nên...Tiểu yêu tinh muốn dùng cái miệng dưới này để ăn anh!”

Bụng dưới nóng rực khiến cô khó chịu, dâm thủy sớm đã chảy dọc xuống đùi giống như dòng suối nhỏ, cho nên cô quyết định cười lên người anh luôn.

“Nhìn xem em ăn anh như thế nào nhé ~” Cô vừa nói vừa cầm côn thịt đưa vào miệng hoa huyệt, vào được một nửa, cô liền dùng sức ngồi mạnh xuống!

40. Chương 40

“A...” Trầm Úy Vũ được đưa vào hoàn toàn trong cơ thể cô, phát ra tiếng thở dốc khoan khoái.

“Quả đào nhỏ của anh đẹp quá!” Đây là suy nghĩ của Trầm Úy Vũ ngay sau khi bị cô áp đảo, nhìn gương mặt nhỏ nhắn nhuộm màu tình dục của cô, thật xinh đẹp giống như một đóa hoa đào.

Anh cũng không quá kinh ngạc vì sự chủ động của Đào Lộ, bởi vì hôm trước lúc anh vào phòng cô lấy đồ, trong lúc vô ý đã phát hiện ra mấy cuốn sách và đĩa phim có nội dung tình dục đặt trên bàn máy tính của cô.

Nếu cô đã cố gắng để trở thành học trò tốt, vậy thì anh cũng nên cho cô có cơ hội luyện tập, đây là phúc lợi của đàn ông, mà đương nhiên là cô chỉ được thực hành trên người anh thôi!

Tuy rằng côn thịt của Trầm Úy Vũ khi tiến vào không còn làm cô đau như lần đầu tiên nữa, nhưng sự thô to của anh vẫn khiến cho cô ăn không tiêu.

Cô đưa tay nâng mặt Trầm Úy Vũ lên, lúc này khuôn mặt của anh còn âm trầm hơn bình thường, cô cũng không ngại đem anh biến thành phụ nữ mà áp đảo đâu, cái miệng nhỏ nhắn cúi xuống hôn lên môi anh, lưỡi mềm xâm nhập vào bên trong, cùng anh triển miên.

Mà động tác thân dưới của cô cũng không dừng lại, vòng eo nhỏ khẽ dong đưa, mông khẽ nhích lên phía trước, để cho côn thịt cọ xát với tiểu huyệt.

Hành động này kích thích trực tiếp đến điểm mẫn cảm nhất bên trong cô, làm cho cô run rẩy cả người, bụng dưới nóng ran, mặt thủy của hai người cùng nhau giao hợp một chỗ.

“Ừm...A...Tổng giám đốc...Có thích em làm thế này không...Ừm...” Cô mềm mại ghé vào tai anh hỏi, mắt to khẽ chớp, tay vòng ra sau ôm gáy anh.

“Yêu muốn chết luôn, em giỏi lắm!” Trầm Úy Vũ khàn giọng trả lời, há miệng cắn lên vai cô, bàn tay to mò xuống xoa bóp bờ mông tròn trịa.

Côn thịt bị cô mút đến sảng khoái, cảm giác như đang được cô bao bọc, như cô chính là một phần trong cơ thể của anh vậy.

Đào Lộ cho tới bây giờ mới biết rằng thì ra nếu phóng dăng khiêu khích thì sẽ có thể khống chế được đàn ông, hơn nữa chủ động trong chuyện này còn là một loại hưởng thụ, thích hơn nhiều so với khi bị áp đảo.

Tiếp theo, tay nhỏ bé của cô vịn lên sô pha, nhờ đó mà gia tăng tốc độ, nâng mông lên đẩy hai phần ba côn thịt của anh ra, sau đó lại dùng sức ngồi xuống nuốt toàn bộ côn thịt vào.

“A...Ừm...Tổng tài đại nhân...Cây gậy của anh...Ăn ngon lắm...Người ta...A...Càng ăn càng a...nghiên...” Đào Lộ kiều miễm rên rỉ, hai má ửng đỏ, toàn thân nóng lên làm cho cơ thể chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, tỏa ra mùi quýt thơm nồng.

“Quả đào nhỏ thích lắm đúng không?” Trầm Úy Vũ căng cứng người, nhìn bảo bối mặt ửng hồng đang ngồi trên đùi anh, hai quả đào vì động tác của cô mà lay động lên xuống, làm cho anh muốn ăn chúng.

Không biết là do yêu nhau mà tâm linh tương thông, hay là do trùng hợp, mà Đào Lộ lại ưỡn nửa người trên, mở miệng yêu cầu: “Ừm...Tổng giám đốc...Ngứa quá...Anh mút nó đi...A...” Tay nhỏ bé lập tức nâng hai vú đặt vào miệng anh.

Trầm Úy Vũ há to miệng cắn bộ ngực sữa trắng nõn của cô, miệng cũng bắt đầu liếm hai quả mam xôi, kỹ thuật của anh làm cho cô gái nhỏ rên rỉ không ngừng, bàn tay to đỡ lấy hông cô, nhân tiện giúp cô đong đưa một phen.

Mỗi lần đâm vào rồi rút ra đều kéo theo một lượng nước tràn ra, chảy xuống đùi hai người, sau đó thấm vào ghế salon.

“A...Anh mạnh lên...A...Tổng giám đốc...Sâu quá...Tiểu yêu tinh...kẹp chết anh này...” Đào Lộ phóng đặng kêu to, nộn huyết co rút kẹp chặt lấy côn thịt, làm cho anh điên cuồng mà cọ xát.

Hai cơ thể va chạm phát ra tiếng bạch bạch trong văn phòng, điều hòa phả ra hơi lạnh, nhưng cũng chưa đủ để làm mát cho đôi nam nữ đang chìm trong lửa dục.

Đào Lộ cảm thấy mình trở nên thật dâm dăng, nhưng hình như càng như vậy thì Trầm Úy Vũ càng thích, nếu đúng vậy thì cô cũng không ngại dâm dăng hơn để quyến rũ anh.

“Quả đào nhỏ...Em nghe đi...Toàn là tiếng nước của em đó...” Trầm Úy Vũ ranh mãnh nói, khuôn mặt tuấn mỹ vì sáng khoái mà hơi nhăn lại, ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào cô, làm cho cơ thể cô lại nóng bừng, tiểu huyết cũng càng thêm co rút.

“Có mà...có mà nước của anh ý...Anh đâm vào người ta...Nước chảy ròn ròn này...” Cô trực tiếp đáp lại, phần eo đong đưa càng nhanh hơn, cảm giác tuyệt vời kia cũng sắp tới rồi, khiến cô phải bám chặt vào người anh hơn, dùng sức ma xát thật nhanh.

Trầm Úy Vũ cũng đồng thời thẳng lưng đâm sâu vào trong, chạm vào nơi sâu nhất trong tiểu huyết, làm cho cô hét chói tai vì lên cao trào: “A...Tới rồi...” Mật dịch phun vào côn thịt anh, khiến anh cực kỳ hưng phấn.

Bàn tay to giữ chặt eo cô, anh cuồng dã lay động cơ thể, nâng người cô lên rồi lại hạ xuống, côn thịt thô to chà xát vào tiểu huyết sưng đỏ, làm cho cô không chịu nổi phải cầu xin tha thứ.

“Ồ...A...Tổng giám đốc...Phá hỏng mất...Tê quá...Tê quá...” Đào Lộ mất hết sức lực, tay chân cũng trở nên mềm nhũn.

Trong đợt cao trào thứ hai của cô, cảm nhận được sự co chặt của tiểu huyết, anh lại nhấn côn thịt xuống chạm vào miệng tử cung, sau đó đem tinh dịch nồng đậm bắn vào sâu bên trong....

41. Chương 41

Ánh nắng chiếu lên khung cửa, tiếng vù vù của điều hòa nổi bật trong không gian, trong văn phòng tiếng thở dốc của đôi nam nữ cũng dần dần ổn định lại.

Đào Lộ ôm cổ Trầm Úy Vũ, miệng thở nhẹ lên tai anh, hạ thân của anh vẫn cắm vào cơ thể cô như cũ, sự thân mật lúc này làm cho cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Đột nhiên, cô chợt nhớ hai người từ này vẫn cuồng nhiệt trong văn phòng, không biết có nhân viên nào đi qua đây hay không nữa?

Hơn nữa, với tác phong của Trầm Úy Vũ, anh sẽ không bao giờ làm chuyện này!

“Đều tại anh đó...Tự nhiên lại...” Đào Lộ rời khỏi hõm vai anh, nhìn vào bộ dạng như vừa được ăn uống no đủ của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng hơi ửng đỏ.

Trầm Úy Vũ nhướn mày, bàn tay to vuốt ve dọc lưng cô, lúc này, áo sơ mi của cô bị cởi hết cúc rồi phanh ra, áo lót đẩy lên cao lộ ra bộ ngực sữa, váy vẫn nguyên vẹn mặc bên dưới, mà tiểu huyết thì vẫn mút chặt lấy anh, làm cho anh lại muốn ăn nữa rồi!

Tiểu huyết vì mới đạt cao trào nên rất miễn cảm, cho nên cô cảm nhận được ngay là cơn thịnh của anh lại cứng lên, trong lòng thầm nghĩ không lẽ anh đói bụng lâu lắm rồi sao? Trong một ngày thôi mà đã có thể làm hết số lần mà anh làm trong một tháng của kiếp trước rồi!

Nhận thấy ánh mắt của anh hiện ra câu “Còn không phải tại em”, Đào Lộ nghĩ mà muốn phát hỏa, tuy là cô sai trước, nhưng còn không phải là do anh muốn trực tiếp làm luôn trong văn phòng sao!

“Tổng giám đốc, anh hết giận chưa?” Cô cố ý xê dịch hông, để cho cơn thịnh “không cẩn thận” cọ vào tiểu huyết vài cái, miệng lại ngây thơ nở nụ cười.

Phụ nữ thông minh sẽ không nổi giận với đàn ông, dù là không vui thì cũng không được biểu hiện ra, phải thật dịu dàng làm nũng để hóa giải xích mích, khiến cho đàn ông tình nguyện ngã vào gót giày của mình!

Bị Đào Lộ ma xát, Trầm Úy Vũ không nhịn được mà thở một tiếng, dục hỏa lại bốc lên, anh dùng ánh mắt sáng rực nhìn gương mặt tươi cười của cô, thật muốn hăng hái chiến đấu thêm lần nữa.

“Hết rồi, nhưng nếu quả đào nhỏ làm thêm một lần nữa thì anh sẽ càng vui vẻ hơn!” Trầm Úy Vũ mỉa hoặc nói, dong đưa hông đâm vào bên trong cô.

“A...” Đào Lộ thở hắt ra, tay nhỏ bé bám chặt vào cánh tay anh.

Hừ! Cô không ngốc mà chiều theo ý anh đâu! Một chết đi được!

Tiếng kêu mềm nhũn vang lên, khiến cho Trầm Úy Vũ càng thêm giữ chặt hông cô, chậm rãi dong đưa, chất lỏng trong tiểu huyết cứ như vậy bị tràn ra ngoài.

Đào Lộ đương nhiên cũng cảm giác được điều đó, cuống quýt lấy tay dè lên ngực anh, đáng yêu nói: “Đừng đùa nữa mà...Người ta đau lắm...Tổng giám đốc...”

Cô gái nhỏ này đau thật hay giả vờ đây? Nếu đau thật thì tại sao vừa nãy lúc cô chủ động dong đưa thì lại không kêu, sao bây giờ anh vừa mới cọ vào thì lại kêu hả?

Mặc kệ! Hiện giờ Trầm Úy Vũ đang hưng phấn, lại tiếp tục chăm chỉ cày cấy, ai bảo cô làm cho người ta thêm thường như vậy, ăn mấy lần cũng không thấy chán!

“Úy Vũ...Đau thật mà...” Cô dán lên mặt anh nói.

Lần này thì vị tổng giám đốc cố chấp đã phải dừng hành động dong đưa lại, hai tay ôm lấy cô, nói: “Được được, không trêu quả đào nhỏ của anh nữa.” Dù không biết là cô đau thật hay giả!

“Thật sao?” Đào Lộ hoài nghi nhìn anh, thật ra nếu anh thật sự muốn thì cô cũng nguyện ý thôi, chẳng qua vẫn phải tỏ ý kháng cự một chút.

“Thật.” Trầm Úy Vũ đáp, khẽ hôn lên môi cô một cái, cố gắng không để ý đến thân dưới đang bùng bùng dục vọng.

Nhìn chằm chằm vào anh, cô cảm thấy Trầm Úy Vũ lúc này không giống với Trầm Úy Vũ của kiếp trước nữa, không ngờ anh lại biết quan tâm chăm sóc như vậy.

Tựa đầu vào ngực anh, cô nhẹ nhàng hỏi: “Úy Vũ...Sao anh lại tốt với em như vậy?” Tốt đến mức khiến cho lòng cô rất ấm áp.

Giờ phút này, cô thật sự mơ hồ, liệu có phải nếu anh càng tốt với cô, thì sau khi phát hiện ra sự thật anh sẽ càng đau khổ? Càng khó đón nhận nó? Cũng càng...khó mà bỏ qua cho ân oán của một thế hệ?

“Quả đào ngốc, em là bảo bối của anh mà, anh không tốt với em thì tốt với ai đây?” Trầm Úy Vũ xoa nhẹ mái tóc ngắn của cô, nói tiếp: “Càng ngày anh càng thấy thích em!”

Trầm Úy Vũ chưa từng rung động vì ai, chỉ có duy nhất cô gái này là có thể khống chế được tâm tình của anh, làm cho cuộc sống của anh trở nên nhiều màu sắc, anh chỉ muốn yêu cô thật nhiều hơn nữa, không bao giờ hối hận!

“VẬY...LIỆU anh có thể bắt chấp tất cả mà yêu em không? Dù tương lai có xảy ra chuyện gì, anh cũng vẫn yêu em chứ?” Đào Lộ thấp giọng hỏi, tuy rằng trong lòng cô đã có đáp án, nhưng vẫn muốn nghe chính anh nói ra.

Anh dịu dàng cười, trêu ghẹo hỏi: “Sợ anh bỏ rơi em à?” Phụ nữ đúng là vừa tinh tế vừa mẫn cảm, may là anh không phải là người khó mở miệng nói những lời yêu thương, cho nên cô cũng sẽ không phải lo lắng nhiều!

Tổng tài đại nhân làm sao mà biết được lúc này cô thư ký của mình đang nghĩ gì chứ, chỉ nghĩ phụ nữ trời sinh rất nhạy cảm, luôn cần đến sự yêu thương và bảo vệ của người yêu mà thôi.

“Anh nói đi ~ Nói cho em biết đáp án đi mà ~” Cô làm nũng thúc giục anh, thực sự cô không hề sợ Trầm Úy Vũ sẽ bỏ rơi cô, kiếp trước là cô chủ động buông tay anh, còn anh chưa bao giờ nói chia tay với cô.

“Đúng vậy, dù cho tương lai có ra sao thì anh vẫn sẽ yêu em.” Trầm Úy Vũ hôn lên tóc cô, cho cô một lời hứa, trong lòng còn nghĩ, nếu cô có muốn trốn thì anh cũng không bao giờ cho phép!

Đào Lộ nghe thấy đáp án của anh thì sự bất an trong lòng mới thoáng vơi đi một chút, điều này chứng tỏ là anh thật sự yêu cô, vậy thì, nếu như khi sự thực được vạch trần, có lẽ cô sẽ cố gắng để tiếp nhận nó một cách thoải mái nhất...

42. Chương 42

Hai người ôm nhau nói chuyện một lát, sau đó Trầm Úy Vũ mặc lại quần áo cho Đào Lộ, tiếp đó cũng sửa sang lại bản thân, nhìn lên đồng hồ đã là mười hai rưỡi rồi.

Đào Lộ ngồi trên đùi anh, mắt đã híu tít cả lại, còn ngáp một cái, cơn buồn ngủ sắp kéo đến rồi.

“Quả đào nhỏ, đi ăn trưa thôi.” Anh vỗ nhẹ lên má cô, muốn giúp cô tỉnh táo lại, dù biết cô mệt nhưng vẫn phải đi ăn đã rồi muốn làm gì thì làm.

“Ừm...Vâng...” Đào Lộ nhỏ giọng đáp, ý thức đã hơi hỗn độn, tùy ý để mặc cho anh cầm tay cô đi ra khỏi phòng làm việc.

Thế nhưng tình huống bên ngoài khiến cho cô giật mình bừng tỉnh!

Quản Sĩ Huân lại đang ung dung ngồi trên ghế salon ở bên ngoài, không biết hắn đã đợi ở đây bao lâu rồi, có nghe được tiếng rên rỉ của cô hay không?

“Sĩ Huân, có chuyện gì không?” Trầm Úy Vũ vừa gặp con ruồi bọ đang muốn theo đuổi cô gái nhỏ của mình thì sắc mặt liền sầm xuống, nhưng anh vẫn bảo trì lễ nghi, không có ý định tỏ thái độ đối địch với hắn.

Quản Sĩ Huân đặt cuốn tạp chí kinh doanh trong tay xuống rồi đứng dậy, giơ lên tạp văn kiện nói: “Thư ký Đào vừa nãy để quên văn kiện ở chỗ tôi, cho nên tôi đến đưa lại, nhưng mà...lại không thấy cô ấy ngồi ở đây, thì ra là ở trong phòng của tổng giám đốc ~ Xem ra là có chuyện quan trọng cần bàn bạc phải không? Ha ha ~”

Trời ạ! Rốt cục thì hắn đợi ở bên ngoài bao lâu rồi? Mười phút? Nửa tiếng? Hay là ngay khi cô đi theo Trầm Úy Vũ về văn phòng thì hắn đã bám theo sau rồi? Đào Lộ bối rối nghĩ, hai má lại bắt đầu ửng hồng.

Liệu hắn có nghe thấy tiếng kêu và mấy lời dâm dăng của cô không? Thật xấu hổ quá đi mất!

Sớm biết rằng ở trong văn phòng hoan ái sẽ dễ bị phát hiện như thế thì có đánh chết cô cũng sẽ ngăn lại hành động bá đạo của Trầm Úy Vũ, tình nguyện đợi đến khi tan tầm rồi về nhà cho anh tùy ý trừng phạt!

Đào Lộ một bên còn đang suy nghĩ lung tung, bên kia Trầm Úy Vũ lại mặt dày mỉm cười, vẻ mặt tỏ ý “Cậu hiểu là tốt rồi”, thật sự là anh chỉ mong thẳng nhóc này trông thấy được cảnh bọn họ chiến đấu đến long trời lở đất ở trong phòng thôi.

Tiếp nhận ánh mắt không chút giấu diếm của lãnh đạo, Quản Sĩ Huân lại nổi tính xấu trêu đùa, tiếp tục ra vẻ nghiền ngẫm nói: “Ai ~ Tôi ngồi đây đợi một lát, còn nghe được tiếng kêu phát ra ~ Chất giọng còn

rất dễ nghe nữa.” Thứ mà hắn đang ám chỉ thực ra là tiếng chuông điện thoại của Đào Lộ đặt trên bàn làm việc, giọng hát của nữ ca sĩ quả thật rất hay.

Người quen biết với Quản Sĩ Huân thì sẽ biết hắn là người rất thích nói đùa, hơn nữa còn thích suy diễn ý nghĩ của người khác, có thể cũng bởi vì có nhiều ý tưởng trong đầu, nên vị trí trưởng phòng kế hoạch hiển nhiên là được giao cho hắn.

Quả nhiên, câu nói kia của hắn đã đâm trúng tim đen của Trầm Ủy Vũ, anh tức giận nhìn nụ cười tỏa sáng của tên họ Quản, thật sự có ý định muốn xông lên đánh người!

Quản Sĩ Huân nhìn thấy ánh mắt sắc bén của đối phương, nhin không được cười thầm, quả nhiên người có thông minh đến vậy mà yêu vào thì cũng sẽ biến thành mù quáng thôi!

Ít nhất thì, hắn chưa từng nhìn thấy Trầm Ủy Vũ yêu đương công khai như vậy, thái độ lãnh đạm thường ngày cũng đã dần mất đi rồi.

“Trưởng phòng Quản, nếu không còn việc gì nữa thì phiền anh quay về chỗ làm việc của mình đi!” Trầm Ủy Vũ trực tiếp ra lệnh, bàn tay to ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của Đào Lộ, sau đó quay người đi về phía thang máy.

Nhưng mà Quản Sĩ Huân lại không dễ để thủ trưởng xua đuổi như vậy, lập tức đáp lại: “Ngoài chuyện văn kiện ra thì tôi còn muốn mời thư ký Đào cùng đi ăn trưa nữa.”

Đào Lộ bị lời nói của Quản Sĩ Huân làm cho hoảng sợ, mở to mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú mất bình tĩnh của Trầm Ủy Vũ, trong lòng thầm nghĩ trưởng phòng Quản là đang muốn cô khó xử đấy à? Nhìn khuôn mặt của tổng giám đốc hết xanh rồi lại đen, đáng vẻ tức giận sắp bùng nổ rồi kia kìa!

“Cô ấy bây giờ không rảnh ăn cơm với anh, sau này cũng không rảnh!” Trầm Ủy Vũ lạnh lùng thay cô trả lời, nhìn cô cũng không biết phản ứng thế nào, đã vậy thì anh sẽ dùng dao chặt đứt tâm tư của tên kia luôn!

“Tổng giám đốc à, tôi đang hỏi thư ký Đào mà, thư ký Đào còn chưa trả lời tôi đâu! Mới vừa rồi cô ấy còn hẹn tôi lần tới đi ăn cơm với nhau đó!” Quản Sĩ Huân trực tiếp nhìn thẳng vào Đào Lộ đang im thin thít, muốn chờ cô trả lời.

Thảm rồi! Thảm thật rồi! Cô cực kỳ xấu hổ cắn môi, tự hỏi nên làm thế nào để vừa giải quyết được vấn đề của Quản Sĩ Huân, vừa khiến cho Trầm Ủy Vũ vui vẻ.

Đột nhiên cô cảm thấy tên trưởng phòng Quản này rất khó hiểu! Nếu hắn đã nghe thấy được âm thanh phát ra từ trong phòng, vậy sao bây giờ vẫn còn cố làm cho Trầm Ủy Vũ ghen chứ!

Một giờ trước vừa mới giải quyết xong mùi dấm chua, hiện tại mà còn làm anh giận nữa thì chắc chiều nay cô khỏi phải làm việc rồi!

“Trưởng phòng Quản, chuyện tôi đã hứa với anh, tôi sẽ không đổi ý, nhưng mà hiện tại tôi thật sự không thể đi ăn với anh được, hẹn anh trưa mai được không?” Đào Lộ cười nhẹ đáp, cảm giác bàn tay nắm bên hông cô có xu thế bóp chặt hơn.

Quản Sĩ Huân vừa lòng gật đầu, huyết sáo một cái rồi biến mất trong thang máy, rời khỏi tầng mười lăm, để lại một mình Đào Lộ đối phó với Trầm Ủy Vũ đang tức giận.

Chờ tên nhóc kia rời đi, Trầm Ủy Vũ mới đánh giọng hỏi: “Sao em lại đáp ứng cậu ta? Có phải là anh chưa dạy dỗ em đủ phải không?!” Nói xong thì lập tức có ý định kéo cô về phòng xử phạt một lần nữa.

“Tổng giám đốc, người em yêu là anh mà, anh tin em đi, em không muốn trở thành người không có chữ tín ~ Em cam đoan với anh ngày mai là lần cuối cùng em đi ăn với trưởng phòng Quản, anh đừng giận nữa được không?” Đào Lộ ôm anh, nũng nịu nói.

Bị cô làm nũng như vậy, anh cũng bớt tức giận hơn, nhưng vẫn nén giận nói: “Em cũng không nghĩ xem, khi em đi ăn với một tên đàn ông khác thì cảm giác của anh như thế nào!”

“Ừ ~ Em biết mà, cho nên...” Cô ngọt ngào cười, kéo dài âm cuối, sau đó ghé vào tai anh nói: “Tối nay tiểu yêu tinh sẽ giúp anh giảm nhiệt nhé!”

Chết tiệt! Một câu kia của cô lại khiến cho anh có phản ứng rồi, hiện tại, anh chỉ mong sao thời gian trôi qua thật nhanh, để tối nay lại có thể đè cô ra mà ăn sạch sẽ!

43. Chương 43

Trầm Úy Vũ nhìn xuống đồng hồ trên máy tính, từng con số đang chậm rãi biến đổi, lúc đồng hồ hiện mười một giờ năm chín phút, thì khuôn mặt anh cũng đã cứng ngắc lại rồi.

Bỏ lại công việc đã hoàn thành được 95%, anh đứng lên đi tới chỗ cô gái nhỏ vẫn đang tập trung vào đồng hồ sơ kia.

Trước đây khi chưa hoàn thành xong công việc thì anh sẽ không bao giờ bỏ dở như vậy, nhưng thói quen này đã bị Đào Lộ làm cho thay đổi.

Đào Lộ dừng động tác đánh máy lại, mắt hướng lên nhìn về mặt âm trầm của anh, nhin không được mà bật cười, trông anh bây giờ giống như một đứa trẻ bị người ta cướp mất đồ chơi vậy.

Còn dám cười à? Lại còn cười đến mức không kiêng dè gì nữa chứ?

“Xem ra quả đào nhỏ đang vui lắm nhỉ ~” Trầm Úy Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, cúi người xuống giang hai tay ôm chặt lấy cô, lại không cam lòng mà cắn vào cổ cô một cái.

Cảm giác đau nhói làm cho cô hét lên: “A ~ Đừng cắn mà, trời đang nóng lắm, người ta không muốn mặc áo cao cổ để hun chết mình đâu!” Vội vàng né đầu ra, không muốn để anh tiếp tục cắn nữa.

Nếu Trầm Úy Vũ vì lý do này mà bỏ qua thì đã không phải là Trầm Úy Vũ rồi!

Hơn nữa, anh thật sự muốn lưu lại dấu hôn trên cổ cô, như vậy có thể chứng minh rằng cô gái này thuộc về ai, để đối phương biết điều mà không dám ra tay.

“Không cần mặc áo cao cổ đâu! Anh sẽ cắn khéo một chút, như vậy coi như là một món trang sức rồi.” Miệng thì nói như vậy, nhưng lực đạo đã nhẹ đi rất nhiều, bởi vì anh biết cô gái của anh ngày mai nhất định sẽ mặc áo cao cổ rồi mới ra khỏi nhà.

Trời đất! Anh lại có thể tìm được lý do để hợp lý hóa hành vi của mình, thật sự là da mặt càng ngày càng dày!

“Đừng nghịch nữa mà ~ Lát nữa trưởng phòng Quản mà lên đây, nhìn thấy anh như vậy, thì hình tượng tổng giám đốc sẽ không còn đâu!” Đào Lộ tốt bụng nhắc nhở người đàn ông đang động tay động chân với cô, anh không sợ có người xuất hiện, nhưng mà cô thì sợ đó

~Không nhắc tới thì còn đỡ, nhắc tới rồi thì Trầm Úy Vũ lại càng tức giận hơn, càng muốn tà ác gây rối cô một trận, bàn tay to không do dự chui thẳng vào trong váy cô, cách lớp vải mỏng xoa bóp nơi riêng tư nhạy cảm.

Dòng điện kích thích bất chợt xông thẳng lên gáy cô, khiến cho cô phải kêu lên: “A!” Tay nhỏ bé cố gắng giữ cánh tay đang tác quái nơi tư mật của cô lại.

“Suyt...Đừng phát ra tiếng kêu, nếu không lát nữa thằng nhóc họ Quản kia sẽ nghe thấy đó!” Anh ghé vào tai cô nói, vừa đùa cô vừa nghe động tĩnh từ phía thang máy.

Gì cơ? Nếu...nếu vậy thì anh đừng sờ nữa ~ Sợ Quản Sĩ Huân nghe thấy mà vẫn còn mãnh liệt sờ cô là thể nào hả? Đúng là một thùng dấm chua cỡ đại! Hai ngày này cô mới biết là Trầm Úy Vũ ghen tuông khủng khiếp đến cỡ nào đó!

Ngón tay thâm nhập vào bên trong lớp quần, cảm giác được bên trong ướt át, anh sung sướng mỉm cười, bèn đưa cả ngón tay đâm sâu xuống.

Đào Lộ há miệng thở dốc, bị ngón tay anh ma sát trong cơ thể, bụng dưới lập tức bị dục hỏa chiếm giữ, thân thể khát khao được anh hung hăng âu yếm.

Nếu anh đã muốn giỡn thì cô cũng sẽ phối hợp mà giỡn cùng anh, rồi sau đó nhìn anh bị dục vọng thiêu đốt mà không có chỗ giải tỏa, để anh đợi đến tối về nhà thì mới có kẹo ăn.

Tay nhỏ bé vịn lên thành ghế, cô khẽ nâng người lên, chủ động đưa vòng eo nhỏ nhắn, làm cho ngón tay anh càng thêm ra vào thuận lợi, mà cô cũng có thể cảm nhận được nhiều khoái cảm hơn.

“Quả đào nhỏ nhiệt tình thật đó ~ Ướt ơi là ướt!” Trầm Úy Vũ xấu xa nói, lại tà ác cầm thêm một ngón tay nữa vào, muốn làm cho cô thêm thoải mái.

Như vậy anh sẽ có cơ hội kéo cô vào văn phòng, đem nhốt Quản Sĩ Huân ở bên ngoài, đương nhiên anh không ngại để cô lưu lại dấu răng trên vai đâu, miễn cô không kêu lên là được.

Càng nghĩ anh càng thấy hưng phấn, hạ thân cũng đã cứng cứng, chỉ muốn nhanh chóng mà đâm vào cơ thể của cô thôi.

Đáng tiếc, Trầm Úy Vũ đã tính sai giờ!

Đang lúc anh rút hai ngón tay ra, muốn kéo Đào Lộ vào văn phòng, thì thang máy kia lại kêu đình một tiếng, sau đó là tiếng bước chân.

“Chết tiệt! Quả đào nhỏ, hẹn anh ta hôm khác đi đi.” Trầm Úy Vũ chửi một tiếng rồi nói, cùng lúc đó Quản Sĩ Huân xuất hiện trong tầm mắt hai người.

“Hi ~ Trưởng phòng Quản.” Đào Lộ mỉm cười chào hỏi, sau đó kéo bàn tay to của Trầm Úy Vũ rồi nói thầm với anh: “Tổng giám đốc, lời đã nói ra thì không được nuốt lời ~ Người ta còn muốn giữ được dáng đi bình thường đó!”

Thấy khoe miệng đang nhếch lên của anh có dấu hiệu hạ xuống, Đào Lộ quyết định cho anh chút an ủi, bằng không anh nhất định sẽ tức giận mất. Nghĩ xong, cô liền hôn lên mặt anh một cái, hành động này cũng coi như là để cho Quản Sĩ Huân nhìn thấy.

Đàn ông mà ~ Luôn rất sĩ diện, nhất là khi được công khai chủ quyền trước mặt tình địch, mà đây còn là do cô gái của mình chủ động, cảm giác quả thật là vui ngắt trời.

Trầm Úy Vũ đang chìm trong lửa giận cũng không chống lại được sự nịnh nọt này của cô, dù không muốn nhưng vẫn nhẹ nhàng dặn dò: “Ăn xong thì quay trở về ngay, không được muộn.”

“Vâng ~ Tạ ơn đại nhân đại lượng.” Đào Lộ cười ngọt ngào, công nhận anh đáng yêu thật đấy

~Cô cầm lấy túi xách rồi đi cùng với Quản Sĩ Huân, lúc này Trầm Úy Vũ mới nhớ ra là nhu cầu của mình còn chưa được giải quyết, nhin không được lại chửi thề một tiếng, như vậy rốt cục là anh được lợi hay là chịu thiệt đây?

44. Chương 44

Vẫn là nhà hàng đó, nhưng cảm giác lại khác với lần trước, hôm trước buổi tối nên rất yên tĩnh, mà lúc này là giữa trưa nên có vẻ ồn ào náo nhiệt hơn.

Mà tâm trạng của Đào Lộ cũng khác hẳn, cô nghĩ là mình nên dứt khoát từ chối Quản Sĩ Huân, thứ nhất là vì cô không muốn hấn phí thời gian cho cô, thứ hai là cơn ghen của Trầm Úy Vũ ngày một lớn, mỗi lần cô đều bị anh ăn một muốn chết!

Cô nuốt miếng thịt bò xuống, nhấp một ngụm nước chanh, nhìn lên thấy hắn vẫn như cũ tươi cười nhìn cô. Giống hệt với lần trước, như thể nhìn cô ăn là hắn cũng no vậy.

“Trưởng phòng Quản, anh mau ăn đi, tôi mà về muộn là sẽ bị tổng giám đốc phạt đó!” Đào Lộ nhắc nhở hần, hần có thể đi làm muộn nhưng cô thì không.

“Khó có dịp tổng giám đốc đồng ý để em đi anh cơm với anh, anh đương nhiên phải quang minh chính đại nhìn ngắm người đẹp một lần mới được.” Quản Sĩ Huân trêu ghẹo nói, sau đó mới bắt đầu cầm dao cắt thịt bò.

“Đây sẽ là lần cuối cùng!” Đào Lộ mỉm cười nói ra lời hứa mà mình đã nói với Trầm Ủy Vũ.

Quản Sĩ Huân cũng không quá kinh ngạc, nhưng vẫn ra vẻ vô cùng tiếc nuối nói: “Hả...Sao lại như vậy...Bỗng dưng lại tuyên bố knock-out anh! Anh không thể so được với tổng giám đốc ư?”

Người này rất có thiên phú làm diễn viên đó!

Tuy rằng thoát nhìn hần có vẻ như đang rất tiếc nuối, không cam lòng, nhưng ánh mắt lại trái ngược hần, dường như đã biết trước là sẽ có kết quả như vậy.

Biết thế mà sao vẫn còn muốn theo đuổi cô chứ? Thật kỳ lạ.

Đào Lộ lấy tay chống má, im lặng một lúc mới đáp lại: “Bởi vì tôi xác định người tôi yêu là anh ấy, hai anh đều có những ưu điểm, tựa như mặt trời và mặt trăng vậy, sao có thể đem ra so sánh được chứ? Nhưng mà có vẻ trưởng phòng Quản không mấy buồn khi bị tôi từ chối nhỉ.”

Quản Sĩ Huân có chút kinh ngạc nhìn Đào Lộ, hần cứ nghĩ là cô sẽ kể ra một số ưu điểm của Trầm Ủy Vũ, có thể còn ca tụng nữa, giống như đám phụ nữ trong công ty vậy, lúc nào cũng tung hô anh ta lên tận trời xanh, hần đã nghe đến phát chán rồi!

“Ha ha ~ Bị em phát hiện rồi, đúng là một cô gái thông minh.” Hần thẳng thắn thừa nhận, tiếp tục cúi xuống ăn, chờ cô hỏi tiếp, bởi vì hần biết chắc là cô sẽ nói ra suy nghĩ của mình.

“Nếu anh đã sớm biết là sẽ bị tôi từ chối, vậy tại sao còn cố chấp theo đuổi tôi?” Đào Lộ hoang mang hỏi, không lẽ Quản Sĩ Huân thích cái cảm giác bị người ta từ chối sao? Hần không biến thái đến vậy chứ?

Xiên lên một miếng thịt, hần chậm rãi nói: “Lần đầu tiên gặp em anh đã thích em rồi, nhưng sau đó cũng biết là mình không có khả năng, mà thái độ của tổng giám đốc lại rất thú vị, anh chưa từng trông thấy sếp có nhiều biểu hiện như vậy, có thể khiến sếp tức giận cũng vui lắm, ha ha ~”

Thì ra là anh ta chỉ muốn trêu tức Trầm Ủy Vũ thôi, thật đúng là, chuyện này không thể nói cho anh biết, nếu không nhất định anh sẽ phát điên mất!

“Mà...Chuyện em thật sự muốn hỏi chắc không phải là chuyện đó đúng không?” Quản Sĩ Huân tươi cười hỏi, hần rất thích nói ra hiểu biết và kinh nghiệm của mình với người khác, có thể điều Đào Lộ muốn hỏi anh có thể giúp được.

Cô nghe xong thì sửng sốt, mạnh dạn gạt đầu, buông dao đĩa trong tay xuống rồi hỏi: “Đàn ông có phải luôn thích một người phụ nữ thành thật hay không? Kiểu như không hề có bí mật gì ý!”

“Trên cơ bản thì đúng như vậy...Nhất là khi cô ấy là bạn gái của mình.” Hần tao nhã nhai thức ăn, bắt đầu làm quân sư.

“Vậy nếu...Có bí mật...Nhưng hiện giờ không thể nói ra, nhưng cuối cùng rồi anh ấy cũng sẽ biết, thì phải làm gì mới tốt đây? Bí mật đó...Có thể sẽ khiến anh ấy hận tôi.” Cô nhún mày nói.

Quản Sĩ Huân nhếch miệng nói: “Vậy thì khiến cho anh ta khẳng khái một mực yêu thương em, yêu đến mức quên cả hận thù, như vậy cuối cùng dù cho anh ta có biết được bí mật đó, thì vẫn sẽ không thể rời khỏi em ~”

Rất nhiều người nói rằng đàn ông là loài động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, nhưng bọn họ lại không hề nghĩ rằng thật ra đàn ông cũng là loài động vật biết suy nghĩ!

Nếu một người đàn ông thật sự yêu một cô gái đến thê thảm, thì dù cho cô gái ấy có thế nào đi nữa, thì anh ta vẫn sẽ đặt trong lòng bàn tay mà nâng niu, chỉ cần phụ nữ thật lòng với đàn ông, thì đàn ông cũng sẽ đáp lại y như vậy.

Cho nên, ai dám nói đàn ông đều là kẻ bạc tình chứ? Đó là vì anh ta chưa gặp được người mà mình thật sự yêu thương thôi!

Đào Lộ nghĩ một lúc rồi lại đưa ra giả thiết: “Vậy nếu...Anh ấy vừa yêu lại vừa hận, không khống chế được tâm trạng thì sao?”

“Ừm ~ Vậy thì tìm cách để khống chế được tâm trạng của anh ta là ổn thôi ~ Tiểu Lộ, em phải hiểu được đạo lý lạt mềm buộc chặt, như vậy cuối cùng rồi anh ta cũng sẽ quay về bên em thôi.” Quản Sĩ Huân mang tâm trạng như đang xem kịch vui, lớn mật đưa ra lời khuyên, không sợ sẽ bị người nào đó biết được rồi đánh chết.

“Nếu như cần sự giúp đỡ, thì anh là một sự lựa chọn không tồi đâu, ha ha ~” Hần bổ sung thêm, nghĩ đến việc có thể chinh người kia, mỹ thực trong miệng lại càng thêm đậm đà hương vị.

Khẽ nở nụ cười với hần, Đào Lộ vui vẻ gật đầu, tiếp tục dùng cơm với Quản Sĩ Huân.

Xem ra cô đã tìm được một vị quân sư khác rồi, dù sao chuyện này cũng không nên nói cho chị dâu biết, mà Quản Sĩ Huân cũng không tồi, hần nguyện ý giúp đỡ cô, đây đương nhiên là một chuyện không thể nào tốt hơn.

45. Chương 45

Lần đầu tiên Trầm Úy Vũ biết đến cái cảm giác gọi là “Đứng trên đồng lửa, ngồi xuống đồng than”.

Trong từ điển của anh thì câu thành ngữ này chưa từng một lần tồn tại, vì từ trước đến nay mỗi khi làm việc gì anh đều rất thông dong tự tại, thời gian có gì đáng để bận tâm và lo lắng chứ?!

Tuyệt đối không bao giờ có tình huống như vậy, anh cũng không bao giờ cho phép cục diện đó phát sinh.

Mỗi lần ở trên thương trường, khi thấy đối thủ nhúu chặt mày, bối rối uống một ngụm cà phê, thường xuyên lau mồ hôi hoặc đi toilet, anh đều tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, thản nhiên mà nhếch miệng cười.

Nhưng hôm nay, anh mới biết, cái cảm giác đứng ngồi không yên nó làm cho người ta phiền chán đến cỡ nào!

Đôi mắt phượng chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, năm mươi phút đã trôi qua, công việc vẫn dừng lại ở tiến độ cũ, còn 5% chưa được Trầm Úy Vũ hoàn thành nốt.

Bàn tay to bực dọc hất tóc mái, anh đứng lên rồi cầm theo di động, quyết định phải đi xuống lầu, đem cô gái đáng ghét kia bắt trở về.

Còn chưa ra khỏi văn phòng thì chợt nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên, anh lại lập tức ngồi xuống, tay cầm lấy con chuột, giả vờ như vẫn đang làm việc.

Đào Lộ trộm ghé vào cánh cửa, lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt nhìn Trầm Úy Vũ vẫn còn đang chuyên tâm làm việc, không rời mắt khỏi màn hình máy tính.

Xem ra không tiện quấy rầy anh làm việc rồi. Nhưng mà, người ta vẫn nói đàn ông khi đang làm việc chăm chỉ là quyến rũ nhất, lúc này anh thật sự đã thu hút sự chú ý của cô.

Gương mặt tuấn tú của anh trông rất kiên định, đôi môi đỏ khẽ nhếch lên, làm cho cô muốn...muốn...cắn anh một cái!

Ngắm anh xong, cô quyết định quay về chỗ ngồi của mình trước, chờ sau khi anh làm việc xong thì mới dỗ dành anh, thế nhưng, vừa mới lùi mặt về thì đã bị anh gọi lại.

“Quả đào nhỏ, mới trở về mà lại muốn đi ngay à?” Trầm Úy Vũ đã sớm biết cô đang đứng ngoài cửa nhìn anh, còn tưởng là cô sẽ đi vào, ai ngờ cô lại làm như không có chuyện gì rồi định quay về chỗ ngồi.

Hả? Sao giọng của anh có vẻ khó chịu thế nhỉ? Có một chút...cảm giác ai oán?

Đào Lộ nhẹ nhàng đi tới bên người anh, miệng khẽ nở nụ cười, dịu dàng nói: “Em có đi đâu đâu, chẳng qua thấy anh đang bận nên em định chờ anh hết bận rồi mới vào mà. ”

Anh xoay ghế một vòng, hai tay vòng ra ôm lấy eo cô, đem gương mặt tuấn mỹ dán lên bụng cô, chậm rãi cọ xát, lúc này tâm tình anh mới thoáng bình ổn trở lại.

Này...này...Sao anh có thể làm ra động tác đáng yêu không phù hợp với tính cách của mình như vậy?!

Trong ấn tượng của cô, anh chưa bao giờ làm nũng cô như thế này, lúc nào anh cũng chỉ ra vẻ trầm tĩnh thành thực thôi, còn bây giờ thì lại như trẻ con vậy.

“Quả đào nhỏ, anh đói bụng!” Trầm Úy Vũ sau khi ổn định tâm tình thì mới cảm nhận được bụng đang làm loạn đòi ăn.

“Hả... Vừa rồi anh không đi ăn cơm à?” Đào Lộ đưa tay lên xoa tóc anh, tóc anh vừa mềm lại vừa dày, làm cho cô thích thú mà sờ qua sờ lại.

Hừ! Anh chỉ một lòng nghĩ đến cô, làm gì có tâm tình mà đi ăn chứ, với lại ăn một mình chán lắm, đương nhiên là phải có cô đi cùng thì anh mới chịu.

Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt giận dữ nhìn cô, rầu rĩ nói: “Anh chưa ăn, nghĩ đến việc em đang ăn với tên nhóc kia là anh nuốt không trôi rồi...Anh đói quá, em đi mua cơm về đây cho anh ăn được không?”

Nhìn anh như thế đang nói “Anh là một đứa trẻ đáng thương” làm cho Đào Lộ muốn cười thật to, nhưng tuyệt đối không thể làm vậy, anh sẽ xấu hổ mà giận mất!

“Thật là, để em đi mua, anh ngoan ngoãn ngồi đây chờ em nhé!” Cô khẽ bóp mũi anh, vỗ vỗ hai má anh một cái, sau đó nhanh nhẹn rời khỏi văn phòng.

Mười phút sau Đào Lộ quay trở lại văn phòng, chỉ thấy Trầm Úy Vũ vẫn nhìn cô chằm chằm, một tay ôm cô ngồi trên đùi, hôn lên môi cô một chút, không có ý định mở hộp cơm ra.

“Tổng giám đốc, không phải anh đói bụng lắm à? Sao không ăn đi?” Cô khó hiểu hỏi, đẩy hộp cơm lại gần anh, tay còn cầm thìa đưa cho anh.

“Thì tại anh đói quá nên không đủ sức cầm thìa nữa rồi, quả đào nhỏ dứt anh ăn đi. ” Trầm Úy Vũ mặt dày nói, dùng dáng vẻ điềm đạm đáng yêu nhìn cô.

Hôm nay Đào Lộ mới biết, hóa ra Trầm Úy Vũ lúc làm nũng lại “dễ thương” như vậy đó, lông mi dài còn khẽ run, môi đỏ chu lên, gương mặt còn đẹp hơn cả phụ nữ.

Đúng là yêu nghiệt!

Trước kia nghe đám phụ nữ nói Trầm Úy Vũ là yêu nghiệt, cô còn nghe không hiểu, chỉ biết là anh có gương mặt đẹp hơn cả con gái thôi, giờ phút này mới nhận ra, người đàn ông của cô đúng là yêu nghiệt!

“Hừm ~ Đại mỹ nhân, để ta chăm sóc cho nàng nhé ~” Đào Lộ nổi tính côn đồ đùa giỡn, xúc một thìa cơm rồi dứt cho anh, còn không quên tặng anh một nụ hôn vào môi mỗi khi anh ăn xong một thìa cơm.

Dứt cho anh ăn, vừa khiến anh vui lại vừa được hôn mấy chục cái vào môi anh, quá lời cho cô rồi ~ Đương nhiên, cô cũng không quên vừa dứt vừa kể lại chuyện đi ăn với Quản Sĩ Huân cho anh nghe, giúp anh với bớt đi oán khí!

46. Chương 46

Đào Lộ và Trầm Úy Vũ giống như một đôi nam nữ bình thường đang chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt, thiếu đi sự dằn dũa của Quản Sĩ Huân, hai người càng thêm ngọt ngào ấm áp, ít nhất Trầm Úy Vũ cũng không phải lo lắng về đám ruồi bọ xung quanh cô gái của mình, tâm trạng nhờ đó cũng thoải mái hơn nhiều.

Thời tiết đã bắt đầu trở lạnh, chuẩn bị đón Tết Âm lịch, ngày cuối cùng của năm cũ, các nhân viên đều gấp rút hoàn thành xong công việc, hy vọng sau giờ tan làm lúc năm giờ có thể kịp thu xếp hành lý rồi đón xe trở về quê nhà.

Cuối cùng kim đồng hồ cũng chỉ đến số năm, Đào Lộ thở phào, không phải ở lại tăng ca rồi.

Dù sao, trong ngày đặc biệt mà phải làm thêm giờ thì thật không vui chút nào!

Cô sửa sang lại bàn làm việc, đem văn kiện sắp xếp cẩn thận, bê trên tay rồi đi vào phòng tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, văn kiện đã chuẩn bị xong rồi, chờ hết năm rồi trình lên là được!” Đào Lộ nở nụ cười ngọt ngào, đem chồng giấy tờ đặt trên bàn, nhân tiện nhắc nhở anh.

Trầm Ủy Vũ dừng lại hành động đánh máy, hơi nhíu mày, giọng điệu có chút tức giận nói: “Quả đào nhỏ, lại đây!”

Trong lòng cô khẽ cười trộm, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh.

“Anh có mệt không? Hôm nay thư ký nhỏ không cho phép tổng giám đốc tăng ca đâu ~” Cô cười nói, tay nhỏ bé khoác lên vai anh.

“Hừm ~ Cho dù tôi có tăng ca thì cô thư ký nhỏ cũng có bận tâm đâu!” Trầm Ủy Vũ lạnh nhạt nói, bàn tay to vuốt ve ngực cô, còn như thể muốn phát tiết mà nhéo mông cô một cái, làm cho cô khẽ kêu lên.

Ai ~ Sao tự nhiên lại khó chịu rồi! Phải nhanh chóng cho anh kẹo ăn, không thì cô sẽ lại chịu thảm cho xem!

Khẽ nâng mặt anh lên, cúi đầu hôn lên đôi môi ấm áp của anh, khẽ mút vào một cái, chậm rãi đưa lưỡi vào bên trong, quần quýt lấy lưỡi anh, vừa nhẹ nhàng mà lại không quá mức cuồng nhiệt.

Cô gái nhỏ này không phải nghĩ cứ như vậy là có thể trấn an được sự mất mát của anh đấy chứ?! Nhân cơ hội anh lại hỏi lại lần thứ N vấn đề mà anh luôn bận tâm: “Không thể ở lại Đài Bắc đón năm mới cùng anh sao?”

Đúng vậy, Tết Âm lịch Đào Lộ bị ba mẹ gọi về Hoa Liên (Đài Loan), đương nhiên chị dâu và anh trai cũng về nhà ăn tết, cho nên cô cũng nên về, vì cả năm chỉ có dịp này là cả gia đình mới được đoàn tụ mà.

“Ủy Vũ...Anh có hỏi bao nhiêu lần thì đáp án vẫn chỉ có một thôi ~” Cô cười nhẹ, phát hiện nghị lực của anh tốt thật đấy, muốn cái gì là phải đòi hỏi đến tận giây cuối cùng.

Anh nheo mắt lại, nhếch môi lên, hôm nay cô mặc một cái váy len ngắn, vô cùng tiện lợi cho tay anh, cho nên ngón tay liền tà ác mò vào trong sở nắn mảnh đất mềm mại, đầu ngón tay nhẹ ma xát qua lớp vải dệt.

“Nào...Hừ hổng, không được, cửa còn không khóa đâu!” Đào Lộ cuống quýt nói, tuy tầng này chỉ có hai người họ, nhưng cũng không phải là không có nhân viên khác đi lên, hơn nữa lúc tan tầm tần suất có người đến đưa văn kiện tương đối nhiều.

Ngón tay dài xoa nắn một lúc, đóa hoa thẹn thùng bên trong liền phun ra đủ mật dịch, hai vách thịt nhờ vậy mà càng trở nên mềm mại.

“Em cũng ướt rồi này! Còn không phải vì em muốn nên anh mới phải làm chuyện xấu hay sao!” Trầm Ủy Vũ mặt không đỏ khí không suyễn đổ tội cho cô, ngón tay dài lại làm càn cầm vào tiểu huyết mà ma xát, sau đó ấn nhẹ vào hoa hạc.

Đào Lộ ảo não nhìn gương mặt xấu xa của anh, kẹp chặt đùi không cho anh nhúc nhích, nhưng anh lại chen một chân vào giữa hai chân cô, khiến cho cô có muốn khép chân lại cũng không thể.

Anh đã tuyên bố rõ ràng là muốn đùa cô, cô đành phải sử dụng chiêu khác, chân phải lùi về sau từng bước, nhưng đầu gối lại bị anh tóm lại, hại cả người cô mất trọng tâm mà ngã vào người anh.

Nơi riêng tư đành để mặc cho bàn tay to của anh đùa giỡn, Đào Lộ ngẩng cao đầu, dù đã cắn môi nhưng tiếng rên rỉ vẫn không kìm được mà phát ra, tay nhỏ bám chặt vào áo anh.

Lúc đầu óc còn đang hỗn loạn, cô bị xoay người lại, đưa lưng về phía anh, sau đó mông bị anh ấn xuống, cảm giác cự long của anh đang ở ngay trước miệng tiểu huyết, cô bèn hét hoảng nói: “Ủy Vũ...Đừng mà...Ừm...”

Trầm Úy Vũ không cho cô có cơ hội từ chối, trực tiếp dùng lực ấn cô ngồi xuống, cơn thịnh nộ nhanh chóng bị cô kìm lại, khoái cảm khiến cho anh thở hắt ra một tiếng.

“Bảo bối thoải mái không? Bên trong thật là ấm. ” Anh hôn lên vành tai cô rồi hỏi, cảm giác được sự mềm mại đang bao bọc, dục hỏa càng lúc càng lớn.

“Vâng...Thoải mái...” Cô thuận theo trả lời, tay vịn vào ghế da, nâng mông lên để anh ma sát thuận lợi hơn.

Tần suất đâm vào ngày một lớn, mỗi lần đều đâm thật sâu, khiến cho cô nhịn không được khát khao càng nhiều, quên luôn việc vừa nãy còn kháng cự không cho anh vào.

Hai người vì đang đắm chìm trong lửa dục nên không chú ý tới động tĩnh bên ngoài, mãi đến khi tiếng bước chân đi tới gần văn phòng tổng giám đốc ngày một trở nên rõ ràng, bọn họ mới giật mình sửng sốt!

47. Chương 47

Tiếng bước chân rõ ràng truyền vào tai, Đào Lộ biết có chuyện không ổn, sợ tới mức muốn rời khỏi anh, nhưng lại bị anh giữ chặt lại.

“Úy Vũ...?” Cô bối rối khẽ hỏi, tay nhỏ bé cố gắng đẩy tay anh ra, cái mông vụng vơ muốn thoát khỏi sự giam cầm của anh.

“Đừng nhúc nhích...Sẽ bị phát hiện đấy!” Anh ghé vào tai cô nói, vừa rồi cô giả vờ làm cho anh càng tăng thêm khoái cảm, suýt nữa là muốn liều lĩnh tiếp tục làm rồi.

Cảm giác được giọng nói đầy mùi tình dục của anh, cả người cô trở nên cứng đờ, không dám vụng vơ mông nữa.

Trời ơi ~ Rốt cục là ai vậy?! Tự nhiên lại đến vào lúc này, tuy nói cô không nên ý loạn tình mê mà phối hợp với anh, nhưng mà cũng đến giờ tan tầm rồi, các nhân viên cũng phải bắt xe về quê rồi mới đúng!

Không lẽ là Quản Sĩ Huân? Người này thường rất im lặng lên đây đưa văn kiện, mục đích chính là muốn nhìn thấy dáng vẻ bốc hỏa của tổng giám đốc, coi như là một cách để hấn giải trí.

Nếu quả thật là Quản Sĩ Huân tới đây rình mò chuyện của người ta, thì chắc chắn không thể trong nhất thời mà đuổi anh ta đi được! Đang lúc Đào Lộ còn đang miên man suy nghĩ thì một bàn tay thon dài khẽ gõ hai tiếng lên cánh cửa.

“Vào đi. ” Trầm Úy Vũ trầm ổn nói, tay trái ôm lấy eo cô, tay phải đặt lên con chuột, làm vậy là để che đi cảnh xuân bên dưới cửa hai người.

Hu hu...Cô rất muốn anh sẽ nói là “Đợi một chút. ”, mà anh lại nói vậy thì cô biết làm sao bây giờ! Lúc này cô thật muốn có một phép màu nào đó để cô có thể biến mất ngay tại đây!

Người kia đi vào văn phòng, nói: “Tổng giám đốc, tôi muốn hỏi Tiểu Lộ...”, người tới không phải trưởng phòng Quản, mà là...Đào Tử Tuấn, vừa rồi anh có gọi điện thoại nội tuyến cho Đào Lộ nhưng không thấy ai nghe máy.

Anh muốn mau chóng đưa em gái rời khỏi công ty, sau đó đi đón Diệp Linh Tiệp rồi về Hoa Liên luôn, vì đến giờ tan tầm nên chắc xe cộ rất đông, không đi sớm thì sợ phải tới ba giờ sáng mới về được đến nhà.

“Cô ấy còn đang ngồi trên đùi tôi đây này. ” Trầm Úy Vũ nở một nụ cười ôn hòa, coi như bọn họ chỉ đang ôm nhau bình thường thôi chứ không phải đang làm chuyện mờ ám gì.

Nhưng cái gì gọi là tâm tư bất chính thì sẽ dẫn đến suy nghĩ lệch lạc, ngay cả một câu trả lời rất bình thường của Trầm Úy Vũ cũng bị Đào Lộ nghĩ rằng anh đang ám chỉ điều gì đó cho anh trai cô.

“Em không...” Đào Lộ đang muốn đính chính thì lại thấy anh trai đang dùng nét mặt khó tả nhìn cô, thế là cô bèn cười nói: “Anh...Sao anh lại lên đây ạ?”

Dây thần kinh của cô bị buộc chặt, tiểu huyết cũng không tự giác mà co rút lại, làm cho cơ thể cô run bần lên, vành tai cũng khẽ ửng đỏ.

“À...Thời gian vẫn còn sớm, anh lên đây gọi em để cùng về Hoa Liên. ” Đào Tử Tuấn hơi xấu hổ mỉm cười, tuy rằng anh biết thủ trưởng rất yêu em gái mình, nhưng nhìn cảnh ân ái này thì anh thật sự không quen!

Không xong rồi! Anh lại đi nhắc lại chuyện khiến cho Trầm Ủy Vũ buồn bực!

“Vâng...Đúng đúng, phải đi ngay thôi!” Đào Lộ vội vàng phụ họa, lập tức muốn đi theo anh, tay nhỏ bé chống lên mặt bàn muốn đứng dậy.

Trầm Ủy Vũ ngồi trên ghế phản ứng nhanh hơn, một tay nắm lấy eo cô, dùng sức ấn cô ngồi xuống đùi của mình, côn thịt vừa mới bị rút ra một nửa thì lại một lần nữa chui hết vào trong tiểu huyết.

Cô suýt chút nữa là bị cảm giác tê dại làm cho kêu lên rồi, đành phải ra vẻ tự nhiên nói: “Ừm...Tổng giám đốc?”

“Tiểu Lộ, còn một phần này anh chưa dạy xong mà! Sao đã muốn đi rồi?” Trầm Ủy Vũ giả bộ di chuyển con chuột, vừa rồi thật sự khiến cho anh mất hồn, thật muốn ma sát nhiều hơn một chút, mà giọng điệu trấn định của anh quả nhiên đã làm cho Đào Tử Tuấn nghĩ rằng bọn họ đang bàn công việc, chẳng qua là đáng vẻ hơi thân mật một chút mà thôi.

“Em...em phải về nhà ~” Đào Lộ cắn môi trả lời, cô sợ để lâu sẽ càng làm cho anh trai hoài nghi, tốt nhất là chạy lấy người càng sớm càng tốt, cùng lắm thì thân dưới cảm thấy hơi khó chịu một chút mà thôi.

Điều này khiến cho Đào Tử Tuấn khó xử, ý tứ của tổng giám đốc thì không muốn cho Đào Lộ đi, trừ phi dạy xong việc, mà Đào Lộ thì lại có vẻ nôn nóng muốn đi ngay.

Trầm Ủy Vũ nhìn Đào Tử Tuấn đang đứng ở cửa không biết nên làm thế nào cho phải, bèn ra quyết định luôn: “Tử Tuấn, anh có thể đợi khoảng nửa tiếng được không, để cho Tiểu Lộ học xong đã!”

Nghe thấy lời của lãnh đạo, tuy là câu hỏi nhưng cũng là mệnh lệnh, đương nhiên là Đào Tử Tuấn phải đồng ý rồi!

“Tất nhiên rồi, không thành vấn đề, Tiểu Lộ, anh ở sảnh tầng một chờ em, học xong thì xuống ngay nhé. ” Anh mỉm cười trả lời.

Nghe thấy lời anh trai, Đào Lộ quả thực muốn trực tiếp đứng lên chạy lấy người, nhưng lại bị giữ chặt, thế là đành gật đầu, nhưng tay phải lại mò xuống nắm lấy túi côn thịt của anh, đặc ý cảm nhận được toàn thân anh trở nên cứng ngắc.

Hừ! Đây là quả báo cho việc anh dám trêu chọc cô, còn cưỡng chế giữ cô lại nữa!

Ngay khi Đào Tử Tuấn quay người rời đi, Trầm Ủy Vũ mở miệng nói: “Tử Tuấn, thuận tiện đóng cửa lại giúp tôi, “nội dung” công việc này là cơ mật, không thể cho người khác nghe thấy, làm phiền anh!”

Tuy rằng Đào Tử Tuấn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng vẫn không suy nghĩ nhiều, bởi vì ánh mắt của Trầm Ủy Vũ luôn rất bình tĩnh văn nhã, hơn nữa có thể là do tính chất công việc nên yêu cầu này của thủ trưởng cũng là bình thường.

Cạch một cái, cửa cứ như vậy bị anh đóng vào!

“Quả đào nhỏ, lá gan lớn thật đấy ~ Tốt lắm, chúng ta có nửa tiếng, em nghĩ xem anh nên làm thế nào để báo đáp cái tay phải của em đây? Hả?” Trầm Ủy Vũ cắn nhẹ vành tai cô, tà mị hỏi.

Đào Lộ hồi hận quá, biết thế hai mươi phút trước cô cứ thế mà về nhà cho xong, tự nhiên lại vào đây rồi lao vào lòng anh làm gì không biết nữa!

48. Chương 48

Trầm Ủy Vũ với tay đem văn kiện, bút máy này nọ xếp thành một núi ở cạnh bàn, chừa lại một khoảng trống ở giữa bàn, may là bàn làm việc của anh lớn, không thì phải hất hết đồ xuống đất rồi.

Gì vậy! Anh thật sự muốn tử hình cô ở ngay đây đó hả?!

Đào Lộ chống hai tay lên mặt bàn, giấy dựa muốn đứng dậy, giọng mềm dịu nói: “Tổng giám đốc, người ta biết sai rồi, anh đừng so đo với em nữa mà!”

Trong đầu cô chỉ suy nghĩ đến anh trai đang đợi ở dưới lầu, nếu Trần Ủy Vũ còn làm rận thì cô biết đi kiểu gì đây!

“Không kịp nữa rồi, quả đào nhỏ thông minh phải biết được hậu quả sau khi mò mẫm tay lung tung như thế chứ! Không phải vừa nãy em còn vui vẻ lắm à!” Trần Ủy Vũ quyết tâm phải ăn sạch cô luôn, mặc kệ cô nói gì.

Nếu cô không có ý xấu khơi mào dục hỏa của anh thì có lẽ anh đã thả cô đi rồi, cùng lắm là anh vào WC tắm rửa, nhưng ai bảo cô lại mò xuống bóp anh như vậy, điều này không thể dùng nước lạnh để giải quyết được nữa rồi!

Cảm giác được bàn tay anh đang vuốt dọc lưng cô, sau đó áo lót trối buộc trước ngực đã biến mất, rõ ràng là bị anh cởi ra.

Anh đẩy cao áo cô lên, lòng bàn tay ấm áp bao phủ bộ ngực trắng nõn, lại nắm vào đầu ngực mà vân vê, khiến cho cảm giác tê dại lan tỏa toàn bộ khuôn ngực cô.

“Ừm...Tổng giám đốc...Tha cho em được không?” Cô chưa từ bỏ ý định muốn ngăn cản anh, cảm thấy cứ để cho anh trai chờ lâu thì không hay lắm, họ còn phải đi đón chị dâu nữa mà!

Trần Ủy Vũ thoáng đem côn thịt rút khỏi đường mòn, lập tức cảm nhận được một chút nước tuôn ra, trêu đùa đáp: “Không được đâu ~ Miệng em thì xin anh tha thứ, nhưng miệng dưới lại yêu cầu anh đừng buông tha em, còn chảy nhiều nước như vậy, phải dỗ dành nó một chút thôi ~”

Gì vậy hả! Không phải đều tại anh sao! Chọc cho dục hỏa của cô bùng lên!

Xem ra nếu không dập lửa thì không thể bước ra khỏi đây rồi, hơn nữa phải khiến cho anh hài lòng mới thôi, một khi đã thế thì cô đành phải hào phóng cho anh hưởng dụng vậy.

“Hả? Đúng là vậy rồi ~” Đào Lộ lần xuống sờ lên nơi riêng tư của mình, ngón tay dính đầy mật dịch, sau đó lại đưa ngón tay ướt át đặt lên môi anh, làm nũng nói: “Vậy anh phải dùng hết toàn lực an ủi nó đó!”

Bị hành động của cô trêu chọc đến nóng cả người, hai tay anh ôm lấy eo cô rồi mới đứng dậy khỏi ghế, nhanh chóng đem Đào Lộ từ trên đùi anh đặt xuống ghé lên mặt bàn, để cho cái mông nhỏ của cô vênh lên đối mặt với anh.

Cảm giác mát lạnh bất chợt xông tới làm cho cô khẽ run lên, toàn thân căng cứng, cái miệng nhỏ liền méo xẹo: “Lạnh quá. . . Người ta cần tổng giám đốc làm nóng lên ~” Nói xong còn khẽ lắc lư cái mông.

Thân dưới bị cô kẹp chặt, anh hòa theo cô đáp: “Anh làm nóng người cho em ngay đây, làm cho em toát mồ hôi nhé!”

Bàn tay to đặt lên eo cô, anh bắt đầu đóng đưa hông, mãnh liệt ma sát mật huyết, đem lối vào chật hẹp giãn căng ra, mỗi lần khi anh đưa vào, bên trong tiểu huyết lại kẹp anh vô cùng chặt.

“A...Chật quá, sao em lại nhỏ như vậy hả?” Trần Ủy Vũ tán thưởng nói, giọng điệu bao hàm mùi tình dục nồng đậm.

Anh muốn cắm vào chỗ sâu nhất của cô, đem cô nhập vào trong cơ thể, có như thế thì cô mới không thể rời anh đi, mãi mãi ở bên cạnh anh.

“A...Ừm...Là vì anh...quá lớn a...Thích quá...” Đào Lộ cố gắng vênh mông lên, nhũ hoa theo sự đóng đưa của anh mà khẽ chạm vào thành bàn, khiến cho nó trở nên ngứa ngáy khó chịu.

Côn thịt không ngừng va chạm vào sâu bên trong, phát ra tiếng bạch bạch của nước, túi côn thịt đập vào phát ra tiếng vang, làm tăng thêm dục hỏa của hai người.

“Chờ đã...Ủy Vũ...Đổi...Đổi tư thế đi...” Cô thật sự chịu không nổi việc bị anh ngăn chặn mà không thể làm được gì, cô còn muốn làm nhiều việc nữa cơ!

Trầm Ủy Vũ nhướn mi, tà ác cười nói: “Quả đào nhỏ càng ngày càng đậm đắng rồi, đổi thì đổi!” Dứt lời liền rút côn thịt ra, xoay người cô lại, để cô dựa lưng vào bàn, côn thịt thô to lại tiếp tục cắm vào tiểu huyết.

Mắt nhìn cô gái nằm dưới thân mình, bộ ngực lộ ra một nửa, váy ngắn kéo lên thắt lưng, quần lót bị tụt xuống nhưng vẫn còn mặc trên đùi, khuôn mặt nhỏ nhắn đang tràn đầy sắc xuân.

Đào Lộ vòng hai chân lên eo anh, tay nhỏ bé cầm lấy ngực mình rồi tự ý dùa bõn, lúc bóp lúc xoa, còn khẽ nắm lấy hai quả mâm xôi trước ngực khiến cho nó cứng lên.

Trầm Ủy Vũ nhìn vào mà miệng đắng lưỡi khô, bụng dưới càng bị thiêu đốt, dẫn tới côn thịt ở bên trong cô cũng cứng rắn theo, vừa cọ xát cô vừa phóng đắng nói: “Đúng là tiểu yêu tinh, còn tự nghịch hai quả đào nhỏ nữa, không dứt em ăn no cái miệng nhỏ phía dưới thì đúng là không được mà ~”

“A...Tổng giám đốc...Ừm...Thoải mái quá...Anh mạnh nữa lên...Chật quá...” Đào Lộ đậm đắng rên rỉ, bất chấp cả việc có ai đứng bên ngoài nghe hay không, cô chỉ thấy hiện tại toàn thân chỗ nào cũng vui thích, muốn được anh âu yếm nhiều hơn nữa.

“Kêu phóng đắng thêm chút nữa đi, anh thích nghe thấy em kêu!” Trầm Ủy Vũ thở dốc nói, nhìn vào nơi riêng tư đang giao hợp của hai người, mặt dịch chảy dọc ra đùi, hai vách thịt bị anh đưa vào rút ra, giống như một cái miệng nhỏ tham ăn vậy.

“Tổng giám đốc...Đâm em thích quá...Nóng quá...Còn ướt nữa...Mạnh nữa lên a...Phá hư em đi...” Cô thở gấp kêu, hai chân vòng chặt lên hông anh, vách thịt hút ngày một chặt, cuối cùng hét chói tai vì đạt cao trào.

Trầm Ủy Vũ phát cuồng va chạm tiểu huyết của cô, chạy nước rút khoảng hơn mười lần rồi thỏa mãn gầm nhẹ: “A...Sướng thật...”, côn thịt chạm vào miệng tử cung của cô rồi bắn tinh dịch nồng đậm vào sâu bên trong.

49. Chương 49

Buổi chiều đầu tiên của năm mới, ánh mắt trời vẫn chiếu rọi trên mặt đất, thỉnh thoảng có một cơn gió lạnh thổi tới, làm cho người ta phải rét run.

Đào Lộ đứng ở trong vườn phơi quần áo, trong đầu không khỏi nghĩ tới Trầm Ủy Vũ, không biết hiện tại anh đang làm gì nhỉ? Ở bên bà nội? Hay là bị Tô Trinh Trinh quán lấy? Hoặc có lẽ là đang làm ỏ trên sofa xem sách?

Người ta thường nói cách một ngày như cách ba thu, hai người đã xa nhau ba ngày rồi, như vậy tính ra là chín năm, thật nhớ anh quá.

Hôm qua là đêm 30, cả nhà cô quây quần ăn bữa cơm đoàn viên, ba mẹ còn tiện thể nhắc: “Tiểu Lộ, đang còn trẻ phải đi tìm bạn trai đi, tốt nhất là tìm được một người để dựa vào rồi ổn định cuộc sống. ”

Mà anh trai ngồi bên cạnh lập tức thay cô trả lời: “Tất nhiên rồi mẹ ~ Tiểu Lộ em ấy...” Còn chưa nói xong thì đã bị cô nhét một cái chân gà vào miệng.

Cô đương nhiên là hiểu được sự lo lắng của ba mẹ, vì từ trước đến giờ cô chẳng có ai theo đuổi, cách ăn mặc lại trung tính, có thể còn bị coi là đồng tính cũng nên!

Nhưng mà cô còn chưa chuẩn bị tinh thần nói chuyện của Trầm Ủy Vũ cho ba mẹ biết, cho nên trước hết cứ phải bịt miệng anh trai lại đã, sau đó tùy cơ mà ứng biến, cuối cùng đánh trống lảng sang chuyện họ hàng thân thích.

Phơi xong rồi quần áo, Đào Lộ xoay người đi vào trong, định đi ra mấy tiệm sách báo gần đây mua mấy quyển tạp chí về đọc, nhưng vừa mới ra đến cửa thì chuông di động vang lên, cô cuống quýt lấy điện thoại trong túi ra nghe.

“Bảo bối, em đang làm gì vậy? Có nhớ anh không?” Trầm Ủy Vũ dịu dàng nói.

“Hi hi ~ Người ta đang muốn đi ra ngoài một chút, thỉnh thoảng cũng thấy nhớ anh. ” Đào Lộ cười trả lời, ngồi xuống bậc cửa nói chuyện, cô còn lâu mới nói với anh là cô lúc nào cũng thấy nhớ anh.

“Thỉnh thoảng thôi à? Nhưng mà tiểu Úy Vũ của anh nhớ em lắm đó ~ Xem ra là anh không đủ chăm chỉ rồi, lúc gặp mặt thể nào cũng phải cho em ăn đến nghiện thì thôi. ” Anh nhẹ nhàng nói, rõ ràng nội dung có phần nhạy cảm, nhưng anh lại bình tĩnh như thể đang nói chuyện phiếm bình thường vậy.

Đào Lộ nghe xong hai má đỏ ửng, hờn dỗi nói: “Anh bắt nạt em!”

Anh khẽ cười, thanh âm trầm thấp nghe rất gợi cảm, làm cho cô thật muốn gặp anh ngay bây giờ.

Anh lại nói tiếp: “Quả đào nhỏ, chờ đến khi gặp nhau, anh sẽ cho em một niềm vui bất ngờ. ”

Đào Lộ nghe vậy thì rất tò mò, nhưng cho dù cô có hỏi thế nào thì anh cũng không tiết lộ nửa chữ, làm cho cô khó chịu nhằn cả mặt.

Kính coong

~“Anh chờ em một chút, chắc là anh trai em về, để em ra mở cửa. ” Cô giơ tay mở cửa ra, trong nháy mắt liền ngơ ngẩn, suýt nữa là đánh rơi điện thoại xuống đất.

Người đứng ngoài cửa tươi cười nhìn cô, áo khoác gió bó sát và quần bò, làm tôn lên vóc dáng thon dài của anh, trong tay còn cầm theo một món quà.

“Úy...Úy...Úy Vũ!” Đào Lộ giật mình không tin nổi, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng tái nhợt.

Bỏ điện thoại di động vào túi, anh nhướn mi nhìn cô, thấy cô không giống như là đang vui, trái lại còn hơi hoảng sợ, hơi tức giận nói: “Em không chào đón anh sao?”

Thật ra trước đó anh đã không dưới ba lần nhắc đến việc đến nhà thăm ba mẹ Đào Lộ, nhưng mỗi lần nói đến là cô gái này lại ra sức từ chối. Lúc thì nói ba mẹ không có ở nhà, lúc thì nói cả nhà đang đi chơi, lúc thì lại bảo đang cùng bạn học ăn cơm, tóm lại lần nào cũng có lý do hết, không biết là như thế nào.

“Nào có, sao anh lại đến đây?” Đào Lộ nhỏ giọng nói, đang định đóng cửa lại rồi ra ngoài nói chuyện với anh, không ngờ lại bị ba mẹ phát hiện ra.

Mẹ Đào đi từ phòng bếp ra phòng khách, còn lớn giọng hỏi: “Tiểu Lộ, ai tới vậy con? Sao không mời khách vào nhà?”

Trời ơi! Sao mẹ nhanh quá vậy? Sớm biết phản ứng của mẹ nhanh như vậy thì cô đã kéo anh ra ngoài ngay từ đầu rồi.

“Con...con...con...” Đào Lộ “con” ba lần rồi mà vẫn không nói tiếp được, giống như đĩa vấp vậy, đang định nói là có bạn đến chơi thì đã bị người ta cướp lời.

“Chào bác ạ, cháu là bạn trai của Tiểu Lộ, tên là Trầm Úy Vũ. ” Anh khó hiểu liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó trực tiếp chào hỏi người phụ nữ đang đứng sau lưng Đào Lộ, điệu bộ còn rất hiền lành.

Xong rồi...xong thật rồi...

Đào Lộ xấu hổ cắn môi, lại nghe thấy mẹ vui vẻ nói: “Bạn trai? Ai nha ~ Mời vào mời vào, dì là mẹ của Tiểu Lộ, cháu cứ gọi dì là dì Đào, đứa nhỏ này còn xấu hổ nên không nói gì với dì cả, tối hôm qua hỏi nó thì nó còn đánh trống lảng nữa kìa.

Hai mắt không ngừng đánh giá Trầm Úy Vũ, mẹ Đào cực kỳ vừa lòng về cậu bạn trai của con, thoát nhìn rất tuấn tú lịch sự, tuy là đáng vẻ hơi đẹp quá mức nhưng lễ phép như vậy, còn mang quà tới nữa, bà rất rất vừa lòng!

Đào Lộ thầm hét trong lòng: Mẹ ơi ~ Đừng nói nữa mà! Còn nói nữa thì chắc cô ăn không tiêu mất. Bởi vì cô vừa mới phát hiện ra ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của Trầm Úy Vũ kìa!

Cứ như vậy, ba người mang theo ba tâm trạng khác nhau cùng đi vào trong phòng khách.

50. Chương 50

Đào Lộ cứng ngắc ngồi nghe mẹ và Trầm Úy Vũ ngồi trong phòng khách nói chuyện, không có chuyện gì đặc biệt, chỉ là cuối cùng mẹ cô còn nói thẳng với anh là ‘con gái dì sau này giao cho cháu chăm sóc’.

Trầm Úy Vũ nghe vậy đương nhiên hiểu được ý tứ của mẹ Đào, liền dặn bà cứ yên tâm để Đào Lộ cho anh chăm sóc, còn nói thêm nhiều ưu điểm của cô nữa, làm cho cô nghe mà đỏ cả mặt.

Thật không biết có phải “Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi” hay không mà anh lại có thể nói tốt về cô như vậy?!

Cứ tưởng rằng sau khi thăm hỏi mẹ cô xong thì anh sẽ về, nào ngờ mẹ cô lại giữ anh ở lại ăn cơm tối, còn nói hôm nay cứ qua đêm ở đây cũng được.

Đương nhiên là Trầm Úy Vũ cung kính vâng mệnh ngay lập tức, tuy rằng cô rất muốn mở miệng ngăn cản, nhưng nghĩ chắc chắn là hai người kia sẽ không nghe nên lại thôi.

Còn một lúc nữa mới đến bữa tối, Đào Lộ dẫn Trầm Úy Vũ đi ra ngoài tản bộ một chút.

“Quả đào nhỏ, sao hôm nay gặp anh mà em lại không tỏ vẻ gì vậy?” Anh cầm tay cô bước đi trên đường.

“Dạ...Cái gì cơ?” Hiện giờ suy nghĩ của cô đang rất hỗn loạn, đến bữa tối sẽ có cả bố cô, có thể ông sẽ hỏi về gia thế bối cảnh của anh, nghĩ đến thôi là cô đã thấy ruột gan quặn thắt rồi.

Trầm Úy Vũ nhẩn mây dừng bước, bàn tay to ôm lấy mặt Đào Lộ, nhìn thẳng vào mắt cô, muốn nhìn xem cô đang nghĩ điều gì.

Có vẻ cô gái nhỏ của anh có phần không yên lòng, tuy trên mặt vẫn ngọt ngào cười, nhưng không thể che giấu được sự phức tạp trên đôi mắt.

Bị Trầm Úy Vũ nhìn đến tâm hoảng ý loạn, nhưng cô vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, ngây thơ hỏi: “Phải tỏ vẻ thế nào đây?”, tay nhỏ bé chủ động ôm lấy thắt lưng anh.

Đôi mắt thâm thúy của anh luôn sắc bén vô cùng, cho nên phải thật cẩn thận ứng phó với câu hỏi của anh mới được.

“Tỏ vẻ là em rất nhớ anh, muốn gặp anh ~ Còn nữa, em đang suy nghĩ gì vậy? Trông em có vẻ như đang thấp thỏm lo âu điều gì đó. ” Anh nhẹ nhàng nói, tay khẽ vuốt ve má cô.

Anh thật sự nhớ cô đến không chịu nổi, phải tức tốc phi xe xuống Hoa Liên tìm cô, trên đường nôn nóng đến phát điên, càng gần đến nhà thì tim đập càng nhanh hơn.

Tay nhỏ bé chuyển hướng vòng ra sau gáy anh, cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh một cái, đầu lưỡi tinh tế phác họa đường nét trên môi anh, tiếp theo tiến vào trong đùa giỡn với đầu lưỡi anh.

Mùi vị quen thuộc, xúc cảm tuyệt vời, thân hình kề sát nhau, làm cho trái tim đang bất an của cô dần bình tĩnh trở lại, cô không quan tâm lúc này mình đang đứng ở nơi có nhiều người qua lại, không quan tâm đến việc hôn nhau ngoài đường là trái với suy nghĩ của người phương Đông, lúc này cô chỉ muốn cuồng nhiệt tìm lấy sự ấm áp nơi anh mà thôi.

Mãi cho đến khi cảm thấy khó thở, cô mới rời khỏi môi anh, thở nhẹ nói: “Em rất nhớ anh, nhớ...rất nhớ anh, vì quá nhớ nên khi gặp nhau mới không thể bình tĩnh được. ” Bây giờ cô mới có thể bày tỏ được cảm xúc thật của mình.

“Ai...Đáng tiếc bây giờ đang ở bên ngoài...Nếu không thì...” Trầm Úy Vũ giơ tay lên vuốt ve đôi môi vừa bị anh tàn sát bữa bãi kia, ánh mắt ánh lên ngọn lửa nhỏ, bụng dưới lại bắt đầu có phản ứng.

“Hừm ~ Sau khi về nhà bốn tiểu thư sẽ giúp người nhé ~ Hy vọng rằng người không bị ghen đến hỏng ~” Đào Lộ cười quyến rũ, không quên trêu chọc vỗ mặt anh một cái.

Đáng chết thật! Trong đầu anh lập tức tưởng tượng ra bộ dạng phóng dăng của cô khi làm tình, tiểu Úy Vũ cũng cứng thêm một chút rồi, thật hận không thể đè cô xuống ngay tại đây, ra sức khiến cho cô phải kêu rên liên tục.

Tuy nhiên, hiện tại anh có việc quan trọng hơn phải làm, cho nên đành phải chuyển sự chú ý sang hướng khác.

Kéo Đào Lộ ngồi xuống một chiếc ghế đá, cùng nhau ngắm nhìn ánh chiều tà màu cam sáng rực trên mặt sông, anh nghĩ nếu có thể được ở bên cô cả đời thì thật hạnh phúc.

Anh đứng dậy khỏi ghế rồi quỳ xuống đất, khuôn mặt tuấn tú nở một nụ cười quyến rũ say lòng người, dịu dàng nói: “Quả đào nhỏ, còn nhớ anh đã nói là sẽ cho em một niềm vui bất ngờ không?”

“Kìa...Anh...” Đào Lộ bị hành động của anh làm cho sửng sốt, chỉ biết ngây ngốc nhìn người đàn ông đang quỳ trước mặt, tim không khỏi loạn nhịp.

Anh lấy ra từ trong áo một chiếc hộp nhung màu xanh ngọc, chậm rãi mở ra, là một chiếc nhẫn kim cương được chế tác đơn giản nhưng rất tinh tế.

Dưới ánh sáng mặt trời, viên kim cương như tỏa ra ánh hào quang, thêm màu xanh ngọc làm nền trông càng thêm đoan trang và sang trọng.

“Đào Lộ, quả đào nhỏ của anh, anh muốn giữ em lại bên cạnh anh cả đời này, giấu đi hết dáng vẻ xinh đẹp và đáng yêu của em, không cho ai được nhìn thấy, cho nên, em hãy cưới anh nhé ~” Trầm Úy Vũ nhẹ nhàng vén những lọn tóc của cô ra sau tai, mắt nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn của cô.

Đối mặt với những câu nói bất ngờ của anh, Đào Lộ sửng sốt đến không biết phải làm sao, cô thật sự không thể đoán được là anh sẽ cầu hôn cô ngay tại lúc này.

Tại sao sự tình lại không diễn ra theo tiết tấu giống như kiếp trước? Ở kiếp trước, phải quen nhau một năm thì bọn họ mới tiến tới hôn nhân cơ mà?

Cô cắn chặt môi, thấy trong mắt anh tràn ngập sự chờ mong, khiến cho cô cảm thấy thật bối rối...

51. Chương 51

Đào Lộ nhìn vào chiếc nhẫn kim cương đang tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như đang chứng minh cho tình yêu của hai người lúc này, làm cô chợt nhớ tới một câu.

Hạnh phúc đến từ một lời ước hẹn hoàn mỹ.

Đối với việc Trầm Úy Vũ cầu hôn, cô thật sự cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng một khi đã đồng ý, thì cô nhất định phải trao được cho anh một lời ước hẹn hoàn mỹ.

Nhưng mà...Lời ước hẹn đó có tồn tại được không thì cô hoàn toàn không biết!

Ở kiếp trước, Trầm Úy Vũ cũng như bây giờ, không hề hay biết về quá khứ mà đã nói muốn kết hôn với cô, chỉ khi tới hôn lễ, anh mới biết được ba của cô là hung thủ đã giết chết ba mẹ anh, khiến cho anh không còn ai để nương tựa.

Mà lần này, chẳng lẽ cô lại phải đứng trước cha sứ một lần nữa, rồi để cho sự thật tàn khốc kia phá hủy tình cảm giữa hai người hay sao? Sau đó lại nhìn anh đứng yên với ánh mắt rét lạnh đầy đau đớn?

Đột nhiên, cô cảm thấy mình không còn đủ dũng khí và tự tin nữa...

Dù sao bọn họ mới chỉ bên nhau được nửa năm thôi! Trầm Úy Vũ thật sự yêu cô nhiều đến đâu? Có đủ khiến anh kiên định cả đời không? Có đủ để xóa đi oán hận với nguyên nhân cái chết của ba mẹ mình hay không?

Trầm Úy Vũ thấy cô trầm mặc không nói, nghĩ là do cô quá bất ngờ nên không biết trả lời thế nào, bèn tiếp tục dịu dàng nói: “Quả đào nhỏ, vui quá nên không biết phản ứng thế nào đúng không?”

“Lấy anh nhé, anh sẽ toàn tâm toàn ý che chở cho em. ” Anh cầm tay cô lên rồi đưa lên môi hôn, muốn làm cho cô cảm nhận được thành ý của mình.

Sự chờ đợi trong ánh mắt anh biểu lộ quá rõ ràng, đến mức khiến cho cô có muốn giả bộ không nhìn thấy cũng không được, đành phải rũ mắt xuống, nhìn đầu gối đang run rẩy của mình.

Cô rất sợ, rất sợ lịch sử lại tái diễn một lần nữa...

“Em...Ừm...Chúng ta...” Đào Lộ đang suy nghĩ xem nên làm thế nào để tránh chuyện này, vừa không làm anh tổn thương, vừa để anh có thời gian để xử lý mọi chuyện.

Mắt nhìn chăm chú vào cô, Trầm Ủy Vũ cảm nhận được sự do dự của Đào Lộ, anh không muốn cho cô có cơ hội né tránh, chỉ mong sao có thể cưới được cô ngay lập tức, để cho tất cả mọi người đều biết cô chính là vợ anh.

“Quả đào ngốc, em có yêu anh không?” Giọng nói của anh trong trẻo như dòng suối mát chảy vào tim cô, khiến cho cô cảm thấy trong lòng khê đau.

Mũi có chút chua xót, đôi mắt mờ sương, cô nhẹ nhàng đáp: “Yêu...rất yêu anh...” Nếu không yêu thì sau khi sống lại, cô tìm đủ mọi cách để được gần anh làm gì chứ.

Nhìn cô gái mình yêu đang sắp khóc, Trầm Ủy Vũ đưa tay khê nhéo mũi cô một cái, miệng mỉm cười.

“Anh cũng rất yêu em ~” Giọng nói của anh tràn ngập sự cưng chiều, đem nhẫn kim cương từ trong hộp lấy ra, cầm lấy tay cô nói: “Cho nên mới muốn cưới em về nhà. ”

Nhưng anh còn chưa biết chuyện gì mà ~ Nếu anh biết thì anh có còn quyết định sẽ cưới em nữa không? Đào Lộ thầm hỏi trong lòng.

Mắt thấy chiếc nhẫn sắp bị anh đưa đến ngón tay, cô bèn cuống quýt rút tay về rồi co thành nắm đấm, khiến cho Trầm Ủy Vũ sững sốt, khuôn mặt tràn đầy sự hoang mang. Anh không hiểu vì sao anh đã gần như xé lòng ra cho cô xem rồi, vậy mà cô lại chần chừ, cuối cùng biến thành cự tuyệt!

Biết hành động của mình đã làm cho anh không vui, Đào Lộ cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn anh nữa, tuy rằng trước đây cô đã từng nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh rồi, nhưng cũng không có nghĩa là cô đã quen thuộc với nó.

“Ủy Vũ...Em còn chưa nghĩ đến việc kết hôn với anh...Vì...Vì...Em cảm thấy chuyện này quá nhanh, em vẫn chưa chuẩn bị tâm lý, với lại...Em cũng chỉ mới vừa tốt nghiệp đại học...” Cô lo lắng nắm chặt váy, lớp vải cũng đã trở nên nhăn nhúm.

Cô đã đem những lý do xác đáng nhất để từ chối rồi, chỉ mong anh có thể tin tưởng và cho cô thêm chút thời gian nữa.

Nhưng thật lâu vẫn không nghe thấy anh đáp lại, Đào Lộ càng thêm hoảng hốt, nước mắt đã đảo quanh, đang do dự không biết nên làm gì thì bàn tay nhỏ bé đã bị anh nắm lấy.

Ai ~ Đúng là do anh quá nóng vội, chưa thăm dò ý kiến cô lần nào, không quan tâm đến suy nghĩ của cô, cho nên cô mới bị dọa thành như vậy.

“Không sao, anh sẽ chờ em. ” Trầm Ủy Vũ ngồi lại trên ghế, vòng một tay kéo cô vào trong ngực, hôn lên môi cô để dỗ dành.

Hành động dịu dàng này khiến cho lòng cô thêm đau xót, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào ngực anh, nước mắt tuôn ra như mưa, làm ướt cả áo anh.

Em xin lỗi...Xin lỗi anh...Cô khê nói trong lòng, cô có thể cảm nhận được sự buồn bã của anh, nhưng lời xin lỗi lại không thể nói ra khỏi miệng.

Trầm Ủy Vũ vỗ nhẹ lên lưng cô, khê thở dài một tiếng, đem nhẫn kim cương để lại vào túi áo, chờ một ngày khác lại đưa ra cho cô.

Ý niệm này anh sẽ không bao giờ thay đổi!

52. Chương 52

Ráng chiều đã hoàn toàn biến mất ở đường chân trời, sắc trời trở nên tối xầm, đèn giao thông ở các ngã tư bắt đầu sáng lên, Đào Lộ và Trầm Ủy Vũ thấy vậy liền quay trở về nhà.

Mặc dù Đào Lộ không muốn trở về chút nào, nhưng mẹ đã gọi ba cuộc điện thoại giục cô về, vì vậy cô không thể kiếm ra lý do để chần chừ ngoài đường lâu hơn nữa.

Trầm Ủy Vũ ngẫm nghĩ, có phải cô gái nhỏ của anh không vui kể từ khi về Hoa Liên đúng không? Vừa ra khỏi nhà đã kéo anh đi dạo phố, như thể muốn lang thang ngoài đường đến nửa đêm mới về không bằng.

Nhìn từ xa thấy trong nhà đã bật đèn sáng trưng, trông vô cùng ấm áp, nhưng bây giờ đối với Đào Lộ mà nói thì đó như một nơi để tra tấn tinh thần cô vậy, cho nên bước đi của cô lại càng thêm nặng nề.

Kiếp trước, cô chưa từng đưa Trầm Ủy Vũ về nhà gặp ba mẹ, thứ nhất là vì cô có phần sợ anh, thứ hai là nghĩ dù sao sau khi kết hôn thì thời gian gặp nhau cũng nhiều, không cần gì phải vội, mà hiện tại mọi việc đã hoàn toàn thay đổi!

Trong lòng buồn bực bước đi, song dù có cố bước chậm đến mấy thì cuối cùng cũng phải về đến nhà, sau khi hít một hơi thật sâu, cô rút chìa khóa ra mở cửa rồi dẫn anh vào nhà.

Ba mẹ Đào Lộ, Đào Tử Tuấn và Diệp Linh Tiệp thấy hai người có vẻ không được vui, sáu người ngồi xuống bàn rồi cùng nhau ăn tối.

Nói thật thì Đào Lộ không hề có tâm trạng ăn uống chút nào, trong lòng luôn nơm nớp lo sợ, động tác nhai cơm cũng cực kỳ chậm.

Đào Tử Tuấn không ngừng khen thủ trưởng của mình trước mặt ba mẹ, nghĩ thầm lần này phải cố gắng giúp muội muội một phen, dù sao cũng đưa về nhà gặp mặt rồi, hôn lễ chắc cũng không còn bao lâu nữa.

Diệp Linh Tiệp ngồi bên cạnh Đào Lộ, thấy cô có vẻ buồn rầu, liền ghé vào tai cô nói thầm: “Tiểu Lộ, ăn không thấy ngon sao? Các em cãi nhau đấy à?”

Đào Lộ lắc đầu, miễn cưỡng nở một nụ cười, nghĩ đến lúc Trầm Ủy Vũ cầu hôn mà lòng đau đớn không thôi, tuy rằng sau đó anh vẫn tỏ ra dịu dàng như thường ngày, nhưng cô lại cảm thấy được anh có phần xấu hổ.

Thấy em dâu không muốn nói, Diệp Linh Tiệp cũng không hỏi nữa, với lại trước mặt nhiều người cũng không tiện nói chuyện, liền gấp một miếng thịt gà vào bát Đào Lộ rồi tiếp tục ăn cơm.

Đối với cậu bạn trai mà con gái đưa về, ba Đào Lộ phải nói là vô cùng hài lòng, tuy Trầm Ủy Vũ ngồi yên không nói lời nào, khuôn mặt còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ làm cho người ta đau đầu, nhưng khi bắt chuyện với Trầm Ủy Vũ thì lại cảm thấy cậu này tính cách vững vàng như núi Thái Sơn, cũng thật khiêm tốn nữa, coi như bù lại được phần nào cho gương mặt đẹp kia.

“Chà chà ~ Tôi đã nghĩ rồi mà, con gái chúng ta chắc chắn là đang yêu, bằng không sao lại từ một thằng nhóc con biến thành một cô bé gái rồi, nửa năm trước gặp vẫn còn giống hệt con trai, hiện tại thì đã trở nên xinh đẹp thế này. ” Ba Đào cười toe toét, trong nhà có hai đứa con, Tử Tuấn thì đã kết hôn, còn mỗi Tiểu Lộ là làm cho ông đau đầu suy nghĩ suốt ngày.

“Ba à...” Đào Lộ nghe vậy thì hai má đỏ bừng cả lên, sau đó lại nghe Trầm Ủy Vũ phụ họa theo: “Đúng vậy ạ! Lúc mới nhìn thấy Tiểu Lộ cháu còn tưởng cô ấy là con trai, hóa ra là bị người ta đánh lừa. ”

“Ủy Vũ!” Cô xấu hổ trừng mắt nhìn anh, đáng vẻ như đang làm nũng, đáng yêu đến mức khiến anh chỉ muốn hôn một cái.

Ba Đào thấy con gái có phần mất hứng, liền chuyển đề tài sang gia thế bối cảnh của Trầm Ủy Vũ.

Vốn gương mặt của Đào Lộ còn đang ửng đỏ thì bây giờ đã trở nên tái xanh, nghe Trầm Ủy Vũ nói ba mẹ đã qua đời, ba Đào cảm thấy vô cùng thương xót nên không hỏi thêm nữa. Tưởng như cửa ải khó khăn nhất đã qua thì ba cô lại kể về công việc trước đây của mình.

“Hai ba mươi năm trước bác cũng chỉ từ một công chức nhỏ mà bò lên, lúc đó bác làm ở Hoàn Điện, làm đến chức tổng giám đốc thì chuyển nghề, nếu khi đó không đổi công tác thì đã có thể mở được một công ty riêng rồi. ” Ba Đào nói xong thì mỉm cười, nếu không phải vì bí mật không thể nói ra kia, thì ông đã kiếm được thật nhiều tiền hơn bây giờ rồi.

“Hoành Điện? Trùng hợp quá, trước khi ba cháu mất, ông ấy cũng đã làm việc ở công ty đó. ” Trầm Ủy Vũ lúc đó mới sáu tuổi nên không nhớ gì nhiều lắm, chỉ biết là ba mẹ rất yêu anh, anh lúc nào cũng thích chơi đùa với ba, sau này, mọi chuyện về ba mẹ đều là do bà ngoại bà nội kể lại.

Nghe Trầm Ủy Vũ nói, ba Đào liền tràn đầy hưng trí, vui vẻ hỏi: “Ba cháu tên là gì? Có lẽ bác với ba cháu cũng từng là đồng nghiệp cùng nên!”

“Ba à, Ủy Vũ đã nói là ba anh ấy mất rồi, sao ba vẫn còn hỏi nhiều thế?” Đào Lộ không để tâm đến ánh mắt của mọi người khi thấy cô cuống lên như vậy, cô chỉ muốn cố gắng bảo vệ hạnh phúc nhỏ của mình mà thôi.

Ba Đào nghe vậy cũng thấy con gái nói đúng, song chẳng qua là điệu bộ của Đào Lộ có phần nghiêm túc đến kỳ lạ, làm cho ông nhăn trán khó chịu.

Mà Trầm Ủy Vũ thì lại nghĩ là cô sợ anh tổn thương khi nhắc tới ba mẹ, bởi vì anh nhớ rõ có lần cô đã ở trong thư phòng anh khóc không ngừng, thật sự làm cho người ta vừa buồn cười vừa không biết phải làm sao.

Thế là anh bèn nhẹ nhàng nói: “Tiểu Lộ, không sao đâu, anh không ngại mà ~ Ba cháu tên là Trầm Xuất Lương, bác có quen không ạ?”

Trong nháy mắt, ba Đào Lộ cảm thấy như tim mình ngừng đập, cánh tay đang gấp thết cũng dừng lại trong bát, sững sờ vài giây rồi mới trả lời: “Bác không biết, nhưng có nghe đồng nghiệp nhắc tới...”

Nhìn hành động của ba Đào Lộ, Trầm Ủy Vũ cảm thấy phản ứng và lời nói của ông có phần không đồng nhất, nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Cho dù Đào Lộ rất muốn phủ định điều này, cũng không dám đi thăm dò sự thật, thậm chí còn hy vọng tất cả đều là giả, nhưng nhìn dáng vẻ của ba, cô biết hết thảy mọi chuyện đều là thật, một sự thật không thể chối cãi được!

53. Chương 53

Đào Lộ lăn qua lộn lại trên giường, mắt mở to, không hề buồn ngủ nhìn những ngôi sao phát sáng dán trên trần nhà, thứ ánh sáng yếu ớt giống như tình yêu sắp vụt tắt của cô vậy.

Sau bữa tối, không biết là do ba cô không thể đối mặt, hay là thật sự có hẹn mà ngay lập tức ra ngoài gặp bạn bè, mãi đến khi cô vào phòng cũng chưa thấy ba về.

Cô và Trầm Ủy Vũ cùng mấy người trong nhà xem chương trình ca nhạc đầu năm, mặc dù không có tâm trạng, nhưng vẫn phải giả bộ như đang rất vui vẻ nói chuyện phiếm với nhau.

Xem xong, cô dẫn Trầm Ủy Vũ đến phòng dành cho khách ở bên cạnh phòng mình, dù sao bọn họ vẫn chưa kết hôn, quang minh chính đại ngủ một phòng thì hơi kỳ, hơn nữa hiện tại cô thật sự không có tâm tình ở cạnh anh, trong đầu chỉ nghĩ mãi về tình huống lúc ăn tối.

“Ba của cháu tên là Trầm Xuất Lương, bác có quen không ạ?” “Bác không biết, nhưng có nghe đồng nghiệp nhắc qua...”

Hai câu nói khiến cho cô như rơi xuống vực thẳm, dù có giãy dụa muốn thoát ra thì cũng không thể.

Rạng sáng bốn giờ rưỡi, Đào Lộ cẩn thận bước ra khỏi phòng rồi đi xuống lầu, muốn đến phòng khách uống một cốc nước, không ngờ đã thấy bên trong sáng đèn.

Một thân ảnh già nua cô độc ngồi trên salon, một tay còn cầm chai rượu, trong miệng đang thì thào tự nói, không nghe rõ là ông đang nói gì.

“Ba à...Ba uống nhiều rồi. ” Đào Lộ đi đến bên cạnh ông, nhẹ nhàng nói, rồi lại đưa tay muốn lấy lại chai rượu trên tay ông, nhưng lại bắt vào khoảng không.

“Không nhiều...Không nhiều...Nếu say được thì đã tốt...Đã tốt...” Ba Đào Lộ mặt đỏ bừng, nhưng ý thức của ông vẫn rất tỉnh táo, hồi trẻ đã từng đi xã giao rất nhiều nên tư lượng cũng coi như khá tốt.

Đào Lộ nghe ba nói, lại thấy ông buồn rầu, trong lòng cũng khẽ nhói đau, bèn đứng im cắn môi không biết nên làm gì.

Cô rất muốn hỏi ba xem sự thật là như thế nào, nhưng điều này phải cần rất nhiều dũng khí mới có thể nói ra, với lại cô cũng không biết nên mở lời thế nào.

Chẳng lẽ hỏi, ba ơi, ba có phải là người hại chết ba của Trầm Úy Vũ không? Hay là, ba ơi, ba đã từng làm điều gì mà khiến mình phải hối hận hay chưa?

Mặc kệ có hỏi thế nào thì Đào Lộ cũng không mở miệng được, vấn đề là đặt trên yết hầu, ra không được mà nuốt cũng không xong.

“Ba à, ba mệt rồi, để con dìu ba lên nhà nghỉ ngơi. ” Cô khẽ mỉm cười nhẹ, muốn để mình thoát nhìn vui vẻ một chút, không nên trầm ngâm buồn bã quá.

“Con gái, nói cho ba ba nghe, vì sao con không yêu người khác, mà lại đi yêu một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng như vậy? Nó còn đẹp hơn con, có tiền có thế, chẳng lẽ con không sợ là nó chỉ chơi đùa với con thôi sao? Ba ba khuyên con nên chia tay sớm với nó đi, miễn cho đến khi thất tình thì lại đau khổ!” Ba Đào Lộ đột nhiên hỏi, cặp mắt hơi mờ đục nhìn thẳng vào con gái.

Bị hỏi thẳng như vậy, cánh tay đang vươn ra của Đào Lộ bất chợt dừng lại giữa không trung, cô đáp: “Ba à, anh ấy không phải là người như vậy đâu, con thật sự rất yêu anh ấy...” Còn chưa nói xong thì đã bị cắt lời.

“Yêu? Con yêu nó thì có ích gì chứ? Nó có yêu con như vậy không? Nếu như nó biết được vì sao ngày xưa ba nó chết, thì nó sẽ không còn yêu con nữa đâu!” Ông quát lên, rồi mới nhìn thấy ánh mắt của con gái đang nhìn mình, miệng khẽ nói: “Ba...Có phải ba đã...” Lời nói bị nghẹn lại không sao thốt ra được.

Đào Lộ toàn thân ngày càng run rẩy, cô muốn...muốn chạy về phòng, muốn đem tất cả mọi chuyện biến thành một giấc mơ, sau khi tỉnh giấc sẽ không còn gì nữa, nhưng ngược lại, cô chỉ có thể đứng im một chỗ, không sao cử động nổi.

“Ha ha...Ha ha...Con đoán đúng rồi đấy, như vậy đã khiến con chết tâm mà chia tay với nó được chưa?” Ba Đào Lộ cười khổ, cảm thấy bản thân quá vô dụng, vì một phút nhất thời bùng bột mà làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của con gái, vô cùng đáng tiếc, nhưng những thứ đã qua thì sẽ không thể lấy lại được.

Không nghe thấy Đào Lộ trả lời, ông tiếp tục nói: “Năm đó ba và ba cậu ta làm việc chung trong một công ty, cấp trên có người chuyển công tác, cần một trưởng phòng mới, con cũng biết đấy, một núi không thể chứa hai cọp, đó là một cơ hội tốt để cho ba thăng chức. Ba đã làm việc sáu năm rồi, vậy mà vẫn chỉ là một viên chức bình thường, mà ba nó mới vào công ty hai năm đã được công ty coi trọng, nói gì cũng không thể nuốt trôi cơn tức này...Vốn ba chỉ muốn cho ông ta một chút giáo huấn, cho nên đã táy máy vào phanh xe của ông ta, lại không ngờ vì vậy mà xảy ra tai nạn...Con gái, con có trách ba không? Có trách hay không...”

Ba Đào Lộ nghẹn ngào kể lại, lòng bàn tay úp lên mắt, cổ nuốt nước mắt vào trong.

Cảm giác chua xót ập tới, tim cũng khẽ nhói đau, một giọt nước mắt yên lặng chảy xuống gò má, cứ ngỡ là mình sẽ có thể bình tĩnh mà đối diện với sự thật, nhưng cuối cùng lại không thể.

“Ba...Con không trách ba đâu...” Đào Lộ không thể cấm hận ba, bởi vì từ nhỏ đến giờ, ba cô đều đặt cô trong lòng bàn tay mà thương yêu, chuyện gì cô muốn ba cũng chiều, chuyện gì cô không thích thì ba sẽ không bao giờ nói lần thứ hai.

Một người cha như vậy, sao cô có thể hận được chứ? Cô chỉ còn cách tự mình đối diện với tương lai mà thôi, đối mặt với sự chỉ trích của Trầm Úy Vũ, thậm chí sẽ phải...Rời xa anh lần nữa.

54. Chương 54

Bên ngoài sắc trời đã hửng sáng, nhưng Đào Lộ vẫn chưa nhận ra.

Cô ngồi một mình trong phòng khách, ngay cả ba cô lên nhà lúc nào cô cũng không biết, chỉ biết rằng sau khi chân tướng bị lộ diện, ý thức của cô bắt đầu trở nên hỗn loạn, bèn cầm chai rượu của ba lên tu vài ngụm.

Giống như ba nói, nếu say được thì có phải tốt không? Nhưng say rồi thì vẫn phải đối mặt với sự thật thôi.

Đào Lộ mệt mỏi đứng dậy, nhấc chân đi lên cầu thang, mỗi bậc thang đều trở nên hư ảo, bước đi cũng không được chắc chắn, cô nghĩ, nếu vụ tai nạn xe kia cũng là hư ảo thì tốt biết mấy!

Đi đến cửa phòng mình, chần chờ một lúc rồi lại chuyển hướng đi tiếp sang bên cạnh, đôi môi tái nhợt, tay nhỏ bé nhẹ nhàng mở cửa tiến vào.

Cô giống như một con mèo nhỏ vô thanh vô tức đi đến bên giường, hai mắt nhìn Trầm Ủy Vũ đang ngủ say, gương mặt tuần tú khi ngủ khiến cho cô nhìn đến mê mẩn, sợ không cẩn thận lại đánh thức anh.

Cô quỳ xuống, nghiêng đầu áp tai vào ngực Trầm Ủy Vũ, nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh.

Cô thích nhất là lúc như thế này, mỗi lần làm vậy, tựa như trái tim của hai người đang ở cùng một chỗ, tần suất nhịp tim cũng giống nhau, không thể tách rời.

Đào Lộ ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn nhẹ lên môi anh.

Ngay khi cô rời khỏi gương mặt tuần mỹ của anh, ngoài ý muốn lại phát hiện ra anh đang mở mắt nhìn cô.

Hai người nhìn nhau vài giây, nhưng lại lâu như thế cả vạn năm vậy, cô bối rối rũ mắt xuống.

“Chào...Chào buổi sáng, Ủy Vũ. ” Đào Lộ cảm thấy hơi có lỗi khi đã đánh thức anh, ngay cả câu chào hỏi cũng lắp bắp không rõ ràng.

Nhưng, anh lại không hề mỉm cười như cô mong muốn, cũng không cứng chiều kéo cô vào trong ngực, trao cho cô một nụ hôn buổi sáng như thường ngày.

Trầm Ủy Vũ chỉ lạnh lùng nhìn cô, nhìn đến mức tay chân cô cũng trở nên rét run, cho dù trên người vẫn đang mặc quần áo ấm.

“Tôi nên gọi cô là gì đây?... Mà tôi cũng nên xưng hô với ba cô như thế nào?” Giọng nói của anh lạnh nhạt vang lên, sau đó anh chậm rãi ngồi dậy.

Đào Lộ tròn mắt, cái miệng nhỏ nhắn há ra, tâm phiền ý loạn, thật lâu sau mới run rẩy nói: “Anh...Anh đang...Nói gì vậy?... Ủy Vũ...”

Anh đưa tay lên, ngón tay thon dài vuốt ve má cô, chậm rãi di chuyển xuống cổ, cả bàn tay bao trùm lên nó, chỉ thiếu là không dùng lực bóp chặt lại thôi.

“Đào Lộ, cô thông minh lắm mà, đừng có nói với tôi là cô không hiểu tôi đang nói gì nhé. ” Anh nhếch miệng lên, giọng điệu mang theo sự châm biếm.

Đào Lộ! Anh gọi cô là Đào Lộ!

Đôi mắt cô mờ sương, cắn chặt môi không biết nên nói gì, bởi vì dù cô có nói gì đi nữa thì tất cả đều trở thành thừa thãi.

Trầm Ủy Vũ tuy ngoài mặt thì lạnh lùng, nhưng nội tâm thì đang cực kỳ khiếp sợ, giống như mặt biển lúc đầu còn đang yên bình, giờ đã bắt đầu nổi sóng.

Vốn là nửa đêm anh có rời giường để ra ngoài đi vệ sinh, kết quả lại lơ đãng đứng ở cầu thang nghe thấy Đào Lộ và ba cô đang nói chuyện.

Anh đã nghĩ là mình không nên đứng lại nghe chuyện riêng của họ, nhưng khi ba Đào Lộ phản đối chuyện giữa cô và anh, anh bèn không nhịn được mà im lặng lắng nghe. Bởi vì anh không rõ vì sao lúc ăn tối ba cô còn đang rất vui vẻ chấp nhận anh, sao đột nhiên lại phản đối? Có phải vì anh đã vô tình đắc tội với ba cô không?

Tuy rằng nghe lén là chuyện không nên, nhưng anh muốn biết lý do tại sao, như vậy thì anh mới có thể tìm cách để cứu vãn.

Nhưng thật không ngờ, đáp án mà anh chờ đợi lại không có cách nào cứu vãn được!

“Thật không ngờ tôi với cô lại oan gia ngõ hẹp như vậy đây!” Anh khẽ cười thu tay lại, lướt qua Đào Lộ rồi đi xuống giường.

Cô ngồi yên trên giường không nhúc nhích, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo, ngẩng đầu lên nhìn bóng dáng của anh, ngay cả mắt cũng không dám chớp, sợ anh sẽ ở trong cái nháy mắt đó mà biến mất.

Trầm Úy Vũ lấy áo sơ mi và quần bò từ trong tủ rồi mặc vào, sau đó tiếp tục thu thập hành lý, từ đầu tới cuối không nói một lời.

“Úy Vũ...Chúng ta...” Đào Lộ khóc lóc nói, cô không biết ý của anh là gì, cũng không muốn mình và anh cứ như vậy mà kết thúc.

“Cô nghĩ chúng ta còn có thể sao?” Trầm Úy Vũ gầm nhẹ nói, ngực đau đớn vô cùng, anh không thể tiếp nhận được điều này, không thể, cuối cùng bỏ lại một câu: “Chúng ta dừng ở đây đi!”

Người con gái duy nhất mà anh yêu thương lại khiến cho anh đau lòng như vậy, có phải kiếp trước anh đã gây tổn thương cho cô hay không? Cho nên kiếp này ông trời mới bắt anh phải trả giá!

Nếu thật sự là vậy, thì anh tình nguyện buông tay, như vậy sẽ không phải chịu đau đớn nữa!

“Không!” Đào Lộ kích động lao tới ôm lấy Trầm Úy Vũ từ đằng sau, tay nhỏ bé siết chặt lấy hông anh, giống như một con thú nhỏ bị thương, nước mắt thấm đẫm cả lưng áo anh.

Trầm Úy Vũ nắm chặt tay, cảm giác nóng ầm phía sau lưng khiến cho anh không thể chịu đựng nổi, anh nhắm chặt mắt lại, bàn tay to dứt khoát hất tay cô ra, không quay đầu lại mà đi thẳng xuống dưới nhà, rời khỏi nơi làm cho anh không thể hô hấp được.

“Không...Dừng đi...Úy Vũ...” Đào Lộ ngồi bệt xuống sàn nhà, nhìn anh biến mất trong tầm mắt, đau đớn khóc không thành tiếng.

Chẳng lẽ, cho dù có sống lại, thì kết cục vẫn không thể thay đổi hay sao?

Nếu đã như vậy thì ông trời tội gì lại muốn cho cô sống lại để yêu anh? Để cho cô phải chịu nỗi đau này thêm một lần nữa?

55. Chương 55

Từ ngày Trầm Úy Vũ rời đi cho đến nay, Đào Lộ đã khóc sưng cả hai mắt, trừ có ba cô là biết nguyên nhân ra thì những người khác đều không biết, tuy rằng họ luôn hỏi cô có chuyện gì, nhưng cô không chịu nói, đành phải dùng lý do “Yêu nhau thì cũng có lúc xảy ra cãi vã” để tự trả lời.

Vài ngày sau, Đào Lộ như người mất hồn, không phải ở trong phòng từ sáng đến tối thì cũng một mình ra bờ sông ngồi, mặc cho gió lạnh thổi đến choáng váng đầu óc.

Đào Tử Tuấn người luôn yêu thương em gái thậm chí còn gọi điện cho Trầm Úy Vũ, hỏi xem rốt cục hai người đã xảy ra chuyện gì mà cô lại biến thành như vậy, kết quả đối phương chỉ lạnh nhạt nói một câu: “Đào Tử Tuấn, cậu tự đi mà hỏi Đào Lộ, cô ấy biết rõ nhất, đừng làm phiền tôi, tôi còn phải làm việc!”

Tiếp theo là tiếng tút tút trong điện thoại, khiến anh tức giận đến mức muốn đập nát di động ra, nhìn không được khẽ chữ: “Nếu biết rồi thì cần gì phải gọi điện cho anh nữa? Mẹ nó chứ!”

Tha lỗi cho anh vì không có chỗ phát tiết nên đành phải chửi tục!

Nếu Trầm Úy Vũ không chịu nói, em gái cũng không cần anh quan tâm, Đào Tử Tuấn đành phải dẹp chuyện này sang một bên.

Đào Lộ cứ buồn bã như vậy, Đào Tử Tuấn và Diệp Linh Tiệp phải an ủi chăm sóc cô, sau đó ba người mới lên xe quay trở về Đài Bắc.

Dọc đường đi, Đào Lộ ngồi ở đằng sau yên lặng không nói, đôi mắt không có tiêu cự nhìn quang cảnh bên ngoài cửa sổ, ánh nắng buổi chiều lúc hai giờ chiếu sáng rực rỡ, nhưng lại không thể chiếu sâu vào bên trong đáy lòng âm u của cô.

Rời xa Trầm Ủy Vũ, sinh mệnh của cô chỉ còn lại một khoảng hư vô trống rỗng, cảm giác này còn đau hơn cả khi biết được tin anh đã kết hôn ở kiếp trước.

Cô nghĩ, nếu kiếp trước cứ như thế bị tai nạn xe chết đi, thì cũng không phải là chuyện gì quá đau buồn, ôm tâm trạng chúc phúc cho anh và sự tiếc nuối rồi kết thúc sinh mệnh, có lẽ còn thoải mái hơn bây giờ!

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì chuông điện thoại vang lên, nhưng Đào Lộ không hề nghe thấy, Diệp Linh Tiệp phải gọi cô mấy lần, còn vỗ nhẹ lên đùi cô, lúc đó cô mới hoàn hồn mà lấy di động ra.

Trên màn hình hiện tên người gọi là Quán Sĩ Huân.

Tay bấm nút nghe, cô rầu rĩ nói: “Xin chào...Chúc mừng năm mới. ” Cô không muốn gọi tên Quán Sĩ Huân vì sợ anh trai và chị dâu chú ý.

“Hi ~ Chúc mừng năm mới, nhưng mà sao giọng của Tiểu Lộ nghe có vẻ không vui thế?” Quán Sĩ Huân đứng ở một cửa hàng gần công ty, còn không quên chào hỏi nhân viên cửa hàng một câu.

“...” Đào Lộ nghe xong, nước mắt lại suýt không nhịn được mà chảy ra, đành phải cố gắng chớp mắt để kìm chế.

Thấy trong điện thoại truyền đến tiếng thở nhẹ, Quán Sĩ Huân không hề tỏ ra kinh ngạc hay kích động, chỉ rất tự nhiên nói: “Cãi nhau với sếp Trầm chứ gì? Hôm nay đi ăn tối với anh được không?” Hắn đã gặp Trầm Ủy Vũ, thấy tâm tình của anh ta có vẻ cực kỳ khó chịu, tuy rằng bình thường Trầm Ủy Vũ luôn tỏ ra trầm mặc và khinh thường khi nhìn thấy hắn.

Thế là hắn bèn gọi điện ngay cho Đào Lộ để chúc tết, thuận tiện hỏi xem tình hình cô thế nào, quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, hơn nữa lần cãi vã này chắc chắn là vô cùng nghiêm trọng.

Đào Lộ và Quán Sĩ Huân hẹn gặp nhau ở nhà hàng, cúp điện thoại, anh trai và chị dâu ngay lập tức hỏi han cô, cô bèn nói là có hẹn đi ăn với một người bạn học cùng đại học, đánh chết cô cũng không nói là đi ăn với trưởng phòng Quán, để phòng anh trai lại hiểu lầm.

Khi Đào Lộ xuất hiện trước mặt Quán Sĩ Huân, thái độ của hắn như thể đang thăm dò một lượt người cô vậy, thấy hai mắt cô sưng to như quả đào, khuôn mặt gầy hóp lại, nói: “Trời ạ ~ Bom nguyên tử nổ mạnh thật rồi ~”

Nói xong liền rước lấy cái tròng mắt của cô, nhưng hắn cũng không giận, bởi vì cô còn có tâm tình để tức giận thì chắc tâm trạng cũng không đến nỗi suy sụp quá mức. Với lại thấy cô tức giận còn đáng yêu hơn ý chứ, ha ha

~Hai người ngồi ở một góc yên tĩnh trong nhà hàng, đồ ăn được đưa lên, tay cầm đĩa của Đào Lộ không ngừng chọc trái chọc phải, nhưng một miếng cũng không đưa vào miệng.

“Đại tiểu thư của tôi ơi, em muốn chiến tranh thì cũng phải có sức đã chứ, nhìn em gầy như vậy, anh đau lòng lắm. ” Quán Sĩ Huân ngừng động tác trên tay, thở dài nói tiếp: “Nếu dinh dưỡng của em không đầy đủ, té xỉu thì ai tới chăm sóc đây? Mau ăn cho anh! Ăn xong anh sẽ cùng em tâm sự, không ăn thì không có sức mà nói đâu!”

Đào Lộ nghe lời hắn, cúi xuống bắt đầu ăn.

Mãi đến khi ăn xong điểm tâm ngọt, Quán Sĩ Huân mới hỏi Đào Lộ rằng đã xảy ra chuyện gì với Trầm Ủy Vũ, kèm theo lời cam đoan sẽ không nói cho ai biết, lúc đó cô mới đồng ý kể hết mọi chuyện cho hắn nghe.

Quán Sĩ Huân chỉ cảm thấy chuyện này quá mức khó tin, nhiều đàn ông như vậy mà Đào Lộ lại không yêu, cứ cố chấp đựng phải quả bom này.

“Nếu anh đã đồng ý sẽ giúp em thì chắc chắn anh sẽ giúp đến cùng. Cách giải quyết đương nhiên là có, đó là phải đánh cược xem tình yêu của sếp Trầm đối với em nhiều đến đâu. ” Hắn đoán Trầm Ủy Vũ không phải là người hoàn toàn tuyệt tình như vậy.

Điều quan trọng là phải làm thế nào để cho người đàn ông này thoát ra khỏi thù hận, cái này có lẽ phải cần nhiều thời gian!

56. Chương 56

Đào Lộ đứng trước cửa nhà trên tầng sáu, lúc này cô không biết nên gọi nơi đây là nhà của Trầm Úy Vũ hay là nhà của hai người nữa, một tay cầm vali, tay kia giơ lên chìa khóa nhưng chần chờ mãi mà vẫn không dám mở cửa.

Cô lo lắng đến toát cả mồ hôi, nghĩ tới việc lát nữa sẽ phải đối mặt với Trầm Úy Vũ là tim lại đập loạn nhịp.

Cô vốn định sẽ thuê một phòng khách sạn ở gần đây, nhưng Quản Sĩ Huân lại khuyên cô là không nên, nếu không quyết tâm nghe theo hẳn thì bây giờ cô đã ở một mình trong phòng khách sạn rồi.

Cắn chặt môi, hít sâu một cái, cô mới từ từ đưa chìa khóa ra mở cửa.

Được thôi! Dù sao sớm muộn gì rồi cũng phải đối mặt, hơn nữa kiếp trước cũng đã trải qua một lần rồi, kiếp này không được nhát gan như thế nữa!

Hơn nữa cô còn có quân sư Quản ở sau lưng giúp đỡ mà, đừng sợ đừng sợ, cô còn lâu mới sợ, nghĩ là làm, cô dứt khoát đưa tay đẩy cửa bước vào.

Phòng khách có bật đèn vàng, cửa thư phòng hơi hé mở, Đào Lộ biết là anh đang bận rộn ở bên trong, cô định trực tiếp đi vào phòng mình, nhưng lại cảm thấy về nhà mà không chào hỏi một tiếng thì cũng không nên, do dự một lúc, cuối cùng cô bèn đi về hướng thư phòng rồi im lặng đứng ở cửa.

Trùng hợp là Trầm Úy Vũ cũng vừa nâng mắt lên nhìn về phía cô, Đào Lộ giật mình nhìn anh, thời gian tựa như đang ngừng trôi, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

“Ừm...Chào...Tổng giám đốc, em về rồi. ” Đào Lộ lên tiếng phá vỡ sự im lặng, cố gắng để cho giọng nói của mình vui vẻ, tuy không được tự nhiên lắm nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Lúc này mà gọi anh là “Úy Vũ” thì hơi ngượng ngùng, gọi “anh Trầm” thì lại quá kỳ lạ, cho nên cô vẫn gọi anh là “Tổng giám đốc”.

Ánh mắt của Trầm Úy Vũ nhìn cô một cách lạnh lùng, đôi môi cong duyên dáng mím chặt lại thành đường thẳng, dường như không có ý định đáp lại cô.

Tầm mắt dừng lại trên bông mắt sừng đỏ của cô, cho dù ánh đèn hơi mỏng manh, nhưng anh vẫn có thể phát hiện được, hơn nữa cô cũng gầy đi rất nhiều, khuôn mặt càng trở nên nhỏ hơn trước.

Bị anh nhìn đến mức da đầu phát run lên, Đào Lộ cảm thấy toàn thân đang dần lạnh ngắt, từ lòng bàn chân truyền lên trên, sau đó lan tỏa ra khắp cơ thể.

Ngay cả như vậy cô cũng không biểu hiện ra sự yếu đuối, trong sách tiểu ác ma đã nói, phụ nữ phải giữ lòng tự trọng, cho dù chia tay cũng không được quyến luyến bám riết lấy người ta, làm vậy chỉ khiến cho đàn ông càng thêm chán ghét mà thôi.

“Ừm...Em cần một chút thời gian để đi tìm nhà ở, cho nên mong tổng giám đốc hãy nhẫn nại cho em ở đây thêm vài ngày nữa. Đêm rồi, tổng giám đốc cũng nên nghỉ ngơi sớm đi, chúc anh ngủ ngon. ” Đào Lộ nói xong thì mỉm cười, tiếp theo quay người đi đến phòng dành cho khách ở bên cạnh phòng anh.

Đóng cửa phòng lại, cô lập tức ngồi bệt xuống thảm, ánh mắt đã hơi mờ sương, nhưng tâm trạng lại khá bình tĩnh, không còn buồn bã đến mức chỉ biết khóc như trước nữa.

Cô nghe lời Quản Sĩ Huân, phải ngủ sớm để cho cơ thể khỏe mạnh, nếu không ngày mai đi làm cô sẽ không có sức. Cô tuyệt đối sẽ đi làm với một tinh thần tốt nhất, vì nếu không biểu hiện tốt thì sẽ bị anh cách chức, theo đó thì cơ hội cứu vãn sẽ càng mong manh hơn.

Thật ra, trong ấn tượng của cô thì Trầm Úy Vũ là một người công tư rất rõ ràng, nhưng sau mấy tháng sống chung với nhau, cô cảm thấy điều này cũng không đúng lắm. Cho nên ngày mai cô phải thật cẩn thận ứng phó mới được!

Vội vàng tắm rửa xong, tâm tình bị buộc chặt của Đào Lộ mấy ngày nay cuối cùng cũng thoáng được buông lỏng, bởi vậy nên vừa đặt lưng xuống giường là cô đã chìm vào giấc ngủ.

Mà Trầm Úy Vũ ngồi trong thư phòng nghe cô nói là sẽ dọn ra ngoài, trong mắt liền ánh lên lửa giận, nhưng lại bị anh dùng toàn bộ sức lực để áp chế xuống.

Tại sao anh phải tức giận chứ? Hai người đã không còn liên quan đến nhau nữa rồi, cô dọn ra ngoài sống cũng là điều dễ hiểu, nhưng không hiểu tại sao anh nghe xong lại cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

Trước khi cô trở về, anh cũng đã nghĩ tới chuyện bảo cô rời đi, nhưng lại không ngờ chính cô lại là người mở miệng trước, nếu vậy thì anh hẳn là phải nên vui mới đúng.

Thế nhưng càng nghĩ lại càng thấy tức giận, rõ ràng đã muốn mặc kệ rồi, vậy mà cầm bản báo cáo lại không đọc vào đầu được một chữ, đột nhiên, anh cảm thấy không gian xung quanh trở nên rất nặng nề.

Cuối cùng anh bèn thu dọn văn kiện giấy tờ lại rồi ra khỏi thư phòng, đi qua cửa phòng cô, thấy bên trong khe cửa đã tối đen.

Chết tiệt! Anh lập tức lại muốn phát hỏa rồi!

Anh vẫn còn chưa ngủ, vậy mà cô gái này lại có thể coi như không có việc gì xảy ra mà đi ngủ sớm trước anh?!

Nếu như là lúc trước, thấy anh làm việc muộn, cô sẽ đi vào thư phòng rồi nhào vào lòng anh làm nũng, giục anh đi ngủ, ghé vào người anh mà cọ tới cọ lui, đến khi nào anh không chịu nổi được nữa mà bế cô về phòng ngủ thì mới thôi.

Đột nhiên trong đầu lại nhảy ra một suy nghĩ: Đợi đã! Trầm Úy Vũ, mày đang nghĩ cái gì vậy? Một cô gái đã chia tay với mày thì người ta sẽ không tiếp tục làm những chuyện thân mật như thế với mày nữa đâu, mày đã quên rồi sao?! Hai người đã chia tay! Chia tay rồi!

Tâm trạng thoáng chốc bị buộc chặt, anh mau chóng quay lại phòng ngủ của mình, ra lệnh inh không được suy nghĩ lung tung nữa.

Dù cho anh có yêu cô nhiều đến đâu, thì cũng không thể thay đổi một sự thật rằng, cô chính là con gái của một kẻ giết người!

Người anh thật lòng yêu đúng là cô, nhưng nỗi hận này...lại rất khó để xóa bỏ.

57. Chương 57

Đêm qua lặn lộn khó ngủ đến mấy giờ sáng, cuối cùng Trầm Úy Vũ cũng không cưỡng lại được nhu cầu của cơ thể mà ngủ thiếp đi, đến mức sáng ra suýt ngủ quên.

Mãi đến khi chuông điện thoại vang lên lần thứ ba thì anh mới tỉnh dậy, với tay cầm lấy rồi tắt đi, nhìn màn hình đã là tám giờ bốn mươi phút rồi.

“Shit!” Anh khê chữ một tiếng, sau đó mau chóng xuống giường rồi đi vào phòng vệ sinh tắm rửa gội đầu.

Nếu là trước đây, nếu sau tiếng chuông lần đầu tiên vang lên mà anh còn không rời giường, thì Đào Lộ nhất định sẽ nằm sấp trên người anh, hôn hôn sờ sờ đến khi nào anh chịu dậy mới thôi.

Hiện tại để bỏ được thói quen này thật đúng là có chút khó khăn, điều này khiến cho anh không cảm thấy vui lắm, nhưng anh cho rằng thói quen là do thời gian tạo thành, nếu có thể quen được thì chắc chắn cũng sẽ bỏ được. Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

Anh dùng tốc độ nhanh nhất làm xong mọi chuyện, đi ra khỏi phòng, tiện thể lướt qua phòng bên cạnh, phát hiện cửa không khóa, hiển nhiên Đào Lộ đã đi làm rồi.

Bước ra phòng khách, mặt bàn trống trơn sạch sẽ, không có một thứ đồ nào trên bàn. Đột nhiên anh cảm thấy không thoải mái với điều này, bởi vì mọi khi Đào Lộ luôn chuẩn bị bữa sáng cho anh ăn.

Nếu đã không còn là người yêu của nhau, vậy thì cũng không nên hưởng thụ phúc lợi này, anh thầm nhắc nhở chính mình như vậy. Tuy phải nói thật là tay nghề nấu nướng của cô rất tốt, nhưng nếu bị cô làm cho ngại thì xem ra cũng không phải là một chuyện tốt.

Trầm Ủy Vũ mang theo tâm trạng không tốt đi đến công ty, lên tầng thứ mười lăm, đã thấy Đào Lộ đang ngồi làm việc ở chỗ của mình, đôi mắt nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, ngay cả anh đến gần cũng không phát hiện ra.

Trầm Ủy Vũ ho nhẹ một tiếng, lúc này Đào Lộ mới chú ý tới anh, cô phục hồi lại tinh thần, thản nhiên mỉm cười chào anh: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc. ”

Sau đó cô lại vội đầu vào công việc, dáng vẻ như không rảnh để nói chuyện với anh, làm cho anh có “một chút” kinh ngạc. Tại sao lại là “một chút”, bởi vì anh cho rằng đây là vấn đề về thói quen.

Nếu cô gái này đã không để ý đến anh, thì anh cũng không muốn tốn thời gian nói chuyện với cô, bèn trực tiếp đi vào phòng tổng giám đốc rồi ngồi vào chỗ của mình, bắt đầu làm việc.

Đào Lộ liếc mắt trộm nhìn anh, hiện tại dáng vẻ của anh giống như một cây kem vậy, làm cô lạnh muốn chết, nhưng mà, lạnh thì lạnh, ai sợ ai chứ?!

Hai người yên lặng ngồi làm việc trên tầng mười lăm, nhưng các tầng dưới thì đang thi nhau bàn tán về chuyện của bọn họ.

Các nhân viên trong công ty đều biết chuyện Trầm Ủy Vũ và Đào Lộ yêu nhau, hiện giờ lại chia tay một cách chớp nhoáng, có không ít các anh chàng độc thân đang chờ đợi ngày này, không có sự uy hiếp của Trầm Ủy Vũ, họ đương nhiên sẽ có nhiều cơ hội để theo đuổi thư ký Đào.

Đừng thấy khi mới vào công ty Đào Lộ chỉ giống như một tên nhóc mà nhảm, sau nửa năm cải tạo, cô đã biến thành một cô gái ngọt ngào dễ mến được không ít người yêu thích.

Mà tâm điểm của mọi nguồn tin đương nhiên là Quản Sĩ Huân, kích động quần chúng là việc mà hắn thích làm nhất, cứ để cho bọn họ bàn tán đi, càng náo nhiệt càng tốt.

Nào thì Đào Lộ thích ăn gì, làm gì, tất cả đều được hắn nói ra, còn nói thêm là cô hiện tại đang không có bạn trai, hy vọng có thể quên đi tình cũ, cho nên nghênh đón mọi người tới làm quen.

Miệng lưỡi con người thật đáng sợ, trong nháy mắt Đào Lộ đã trở thành chủ đề cho người ta nói từ sáng đến khi tan làm, hơn nữa xem ra sẽ còn kéo dài một thời gian nữa, đến khi cô yêu người khác thì mới thôi cũng nên.

Một buổi sáng nọ, Đào Lộ sắp xếp lại văn kiện và các giấy tờ quan trọng, trước giờ nghỉ trưa mới vào đưa cho tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, đây là văn kiện cần anh xét duyệt, sau khi xét xong thì đưa lại cho tôi. ” Đào Lộ mỉm cười nói, sau đó đặt xuống bàn làm việc.

Mấy ngày nay bởi vì Đào Lộ toàn ngồi ở chỗ của mình, nên anh không có cơ hội nhìn thấy cách ăn mặc của cô, hôm nay ngẩng lên nhìn mới thấy rõ.

Tuy rằng bên trên cô vẫn mặc áo dài tay có in hoa, nhưng bên dưới thì lại mặc một chiếc váy da ngắn mê người, lộ ra cặp đùi trắng nõn.

Lúc trước anh cho phép cô được mặc váy ngắn, nhưng cùng lắm là loại trên đầu gối 5cm, bình thường cô đều mặc váy ngang đầu gối hoặc váy dài, nếu mặc váy ngắn thì phải mặc quần tất bên trong mới được.

Nhưng hôm nay cô lại mặc váy ngắn mà không có quần tất bên trong, da thịt trắng nõn sáng bóng lại còn tương phản rõ rệt với màu đen của váy nữa. Cặp mông cong vênh lên, đôi chân thon dài cuốn hút ánh nhìn, khiến cho đàn ông nhìn vào chỉ muốn cưỡi ngay nó ra để tìm hiểu bên trong.

Người phụ nữ chết tiệt này!

Suy nghĩ vừa hiện lên trong đầu, miệng lại không tự chủ được mà lạnh lùng nói: “Sao cô lại mặc váy ngắn như vậy hả? Muốn trêu hoa ghẹo nguyệt phải không?”

Nghe anh nói xong, cô liền giật mình sửng sốt, ngay sau đó lại nhanh chóng hồi phục tinh thần, khước miệng nở nụ cười xinh đẹp, nhẹ nhàng đáp: “Chỉ đơn giản là tôi muốn mặc thôi, tổng giám đốc thấy có vấn đề gì không ạ?”

Trầm Úy Vũ neho mắt nhìn cô, trong đầu hối hận tại sao mình lại nói ra! Nhưng mà cô gái này ăn gan hùm mặt báo hay sao mà dám chất vấn lại anh hả!

Đợi mãi không thấy anh trả lời, di động của Đào Lộ chợt vang lên, cô cầm lên nghe, nói mấy câu trong điện thoại rồi quay sang anh nói: “Tổng giám đốc, đến giờ ăn trưa rồi, tôi xin phép đi ăn trước, tạm biệt. ”

Nói xong, cô mau chóng xoay người đi ra khỏi phòng, đồng thời cũng không che dấu được mà cười thật to, bởi vì cô thấy sắc mặt của anh xanh mét, hiển nhiên là cực kỳ khó chịu, ha ha

58. Chương 58

Ánh nắng mặt trời của mùa đông xuyên qua cửa sổ rồi chiếu vào phòng, ấm áp làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Tuy nhiên Trầm Úy Vũ lại hoàn toàn không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp, thậm chí ánh sáng ấm áp kia còn khiến cho anh phiền lòng và khó chịu hơn. Hơn nữa khi anh đứng ở cửa phòng tổng giám đốc, thoáng liếc nhìn chỗ ngồi của Đào Lộ, anh lập tức cảm thấy không gian sáng rực kia thật đúng là quá chói mắt.

Từ khi bắt đầu đi làm trở lại, chỗ làm việc của cô gái kia luôn được duy trì trạng thái vô cùng phong phú và sặc sỡ.

Đúng! Rất sặc sỡ! Muôn màu muôn vẻ!

Xung quanh có khoảng ba bốn bó hoa to, có hoa hồng, hoa bách hợp, hoa hướng dương, khoa trương nhất là mỗi ngày lại có những loại hoa khác nhau. Bên trên còn có những tấm thiệp viết mấy lời buồn nôn như “My baby, hãy nhận lấy tình yêu của anh”, “Mỗi ngày chỉ muốn được nhìn thấy nụ cười của em”, “Sweety, em là mặt trời nhỏ của lòng anh”...

Tầm mắt anh lại chuyển tới những món quà, đủ các loại chocolate, nào là chocolate Ferrero Rocher, chocolate tươi Godiva, chocolate Chuao, chocolate Richart của Pháp...

Trừ chocolate ra thì còn có kẹo mềm hương quýt, bánh ngọt vị quýt... Tất cả đều là những món đồ ngọt mà cô thích ăn.

Đột nhiên anh rất muốn cầm lấy thùng rác, sau đó cầm hết mấy thứ đồ kia vứt hết vào trong đó.

Trầm Úy Vũ chưa bao giờ biết rằng Đào Lộ lại chịu được việc đàn ông tới làm quen, trước đây anh chỉ nhìn thấy có duy nhất Quản Sĩ Huân là mãnh liệt công khai theo đuổi cô thôi, nhưng bây giờ lại có cả đồng ruồi bọ bầu xung quanh cô thế này.

Mấy tên kia có phải là quá nhàn rồi rồi không? Công ty có nhiều phụ nữ như thế mà không theo đuổi, lại cứ cố tình nhắm tới Đào Lộ, có làm hay không hả?! Đào Lộ là...là...

Huyệt thái dương khẽ nổi gân xanh, anh lại nhịn không được mà muốn kéo cô về lãnh thổ của mình, rốt cục phải tới khi nào thì anh mới thôi không chú ý đến cô nữa đây!

Lúc anh đang lâm vào sự mâu thuẫn thì Đào Lộ đã nhẹ nhàng quay trở lại tầng mười lăm.

Cách đó không xa cô nhìn thấy Trầm Úy Vũ đang yên lặng đứng nhìn vào bàn làm việc của cô, làm cho cô muốn bật cười thật lớn, nhưng lại không dám nên đành cố gắng nhịn xuống.

Quản Sĩ Huân nói, nếu như Trầm Úy Vũ thật sự yêu cô, thì anh sẽ tiếp tục duy trì sự lạnh lùng vì không muốn phá hỏng hình tượng, chỉ khi nào anh chủ động tìm đến cô, thì lúc đó mới có thể gương vỡ lại lành.

“Tổng giám đốc, bàn làm việc của tôi rất đẹp đúng không? Thật nhiều màu sắc ~” Đào Lộ dịu dàng nói, sau đó đi tới ngồi xuống vị trí của mình, ngón tay khẽ vuốt ve cánh hoa hồng, khóe miệng còn khẽ mỉm cười.

Giọng nói ngọt ngào của cô truyền vào tai anh, làm cho anh có chút thất thần lặng nhìn khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cô.

Lúc anh còn chưa kịp trả lời thì cô đã cầm văn kiện trên bàn lên rồi mở miệng nhắc nhở anh: “Tổng giám đốc, mười một giờ có cuộc họp đó ~ Tôi xin phép tới phòng họp trước để chuẩn bị. ” Nói xong liền bỏ lại anh rồi rời khỏi chỗ ngồi.

Trầm Ủy Vũ phải một lúc sau mới định thần lại được, cầm giấy tờ lên rồi mau chóng đi tới phòng họp, lại không ngờ rằng anh là người đến cuối cùng.

Vừa thấy cấp trên đến, những người đàn ông đang nói chuyện với Đào Lộ đều đồng loạt thu lại nụ cười, tuy là Trầm Ủy Vũ và Đào Lộ đã chia tay, nhưng cũng không có nghĩa là Trầm Ủy Vũ sẽ không để ý nha ~ Đặc biệt khi nhìn vào ánh mắt lạnh lùng kia, mọi người vẫn nghĩ là nên đứng đắn một chút thì hơn, không nên đắc tội với ông chủ.

Hội nghị diễn ra khoảng năm mươi phút rồi mới chấm dứt, cũng gần với giờ ăn trưa, cho nên bụng ai nấy đều đã đói lắm rồi.

Đào Lộ đang thu dọn tài liệu thì trưởng phòng nhân sự tên là Tiểu Ngũ đi tới, thường ngày hẳn là người rất nhã nhặn, thái độ ôn hòa với mọi người, lúc này cũng rất lịch sự hỏi Đào Lộ: “Thư ký Đào, lát nữa tôi có thể mời cô cùng đi ăn trưa được không?”

“À vâng...Tôi rất sẵn lòng...Nhưng mà tôi đã hẹn với Sĩ Huân rồi...Làm thế nào bây giờ?” Cô tỏ ra khá bối rối, cái miệng nhỏ còn cong lên, hai má ửng hồng, thoạt nhìn vô cùng ngọt ngào đáng yêu.

Tiểu Ngũ bị dáng vẻ làm nũng của cô làm cho hồn bay phách lạc, vành tai đỏ lên, hồi hộp đáp: “Không sao, có trưởng phòng Quản thì càng vui, cô cứ nói với anh ấy là lát nữa ba người chúng ta cùng nhau đi ăn trưa. ” Sợ người đẹp không đồng ý, hẳn bèn cuống quýt nói.

Vài đồng nghiệp nam khác nghe vậy thì đương nhiên cũng muốn có cơ hội gần gũi cô gái nhỏ một chút, tuy là một bữa cơm mà có nhiều người quá thì cũng hơi sát phong cảnh, nhưng có thêm Đào Lộ thì sẽ vui vẻ hơn nhiều.

Ngay lập tức các đồng nghiệp nam đều mở miệng nói “Thư ký Đào cho tôi đi cùng nữa. ” “Tôi nữa tôi nữa. ”, “Tôi cũng muốn đi, càng đông càng vui mà ~”

Đào Lộ nhìn bọn họ đang nhảy nhót như mấy đứa nhóc vậy, đang định mở miệng nhận lời thì chợt nghe thấy một giọng nam lạnh lùng cắt ngang ý định của mọi người.

“Thư ký Đào, có một văn kiện cần cô xử lý gấp, tôi cần thảo luận với cô một chút, chỉ sợ cô dùng cơm xong thì sẽ mất nhiều thời gian. ” Trầm Ủy Vũ một tay dứt túi quần, một tay giơ lên văn kiện, gương mặt tuần tú tỏ ý không cho phép cô từ chối.

Lập tức không ai còn muốn chống lại ý của tổng giám đốc nữa, đồng loạt nói: “Thư ký Đào, vậy để ngày mai cũng được, không thì hôm nào chúng tôi cũng sẵn sàng, tóm lại cứ có cơ hội thì cứ tìm chúng tôi rồi cùng nhau đi ăn nhé!”

Nói xong ai nấy đều nhanh chóng rời khỏi phòng họp, nhìn thôi cũng thấy sắc mặt của tổng giám đốc đã tối sầm lại rồi, bọn họ không muốn bị gây khó dễ đâu!

“Này này...Các anh...Được thôi, vậy để hôm khác nhé. ” Đào Lộ cắn môi, liếc mắt nhìn Trầm Ủy Vũ một cái, không quên giơ tay lên vẫy chào bọn họ.

Sau đó trong phòng họp trở nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn lại anh và cô đang đứng cách xa một đoạn, yên lặng nhìn nhau.

59. Chương 59

Trầm Ủy Vũ như có một ngọn lửa thiêu đốt trong lồng ngực, nhìn mấy con ruồi bọ bay tới bay lui trước mặt cô, phải nói là cực kỳ cực kỳ chướng mắt, thế mà cô gái kia còn tỏ ra thích thú nữa chứ.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của cô khiến áu của anh như thể không lưu thông được, chỉ thiếu là không phụt ra một ngụm máu để tỏ ý kháng nghị mà thôi.

Nhưng mà, trong lòng anh lại cực kỳ mâu thuẫn, có phải là anh ăn nhầm thuốc hay không? Rõ ràng là anh đi đường Dương quan của anh, cô đi cầu độc mộc của cô rồi, không còn liên quan gì đến nhau nữa!

Nhưng sự không liên quan này khiến anh rất không vui, bởi vì tại sao cô có vẻ đã thích ứng được với mọi chuyện, còn anh thì như thể vẫn đang đắm chìm không thoát ra được?!

Ánh mắt hừng hực lửa cháy, như muốn thiêu đốt người cô mới cam chịu, mà tuy bị anh nhìn như vậy nhưng Đào Lộ vẫn không có biểu hiện gì.

Tuy nhiên, thực tế thì trong lòng cô sớm đã toát mồ hôi hột rồi, dù sao hiện tại Trầm Ủy Vũ là một con sư tử đang giận dữ, chứ không phải là một con sư tử đang say ngủ

~“Tổng giám đốc, có vấn đề gì cần thảo luận vậy?” Đào Lộ nhẹ nhàng mở miệng nói, đứng yên tại chỗ mỉm cười với anh, không đi tới trước mặt anh là bởi vì lửa giận của anh lúc này quá lớn, cô sợ.

Tuy là Trầm Ủy Vũ cũng không biết mình giữ cô lại với mục đích gì, chỉ biết là anh không thích cô đi ăn với lũ quỷ háo sắc kia, vậy thôi!

Tác giả: Tổng giám đốc à, bọn Tiểu Ngũ chỉ muốn đi ăn một bữa cơm bình thường thôi mà, đâu có làm chuyện bỉ ổi gì?

“Hừ!” Anh khó chịu hừ một tiếng, không được tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác, ngồi trên ghế chủ tịch mở tài liệu ra xem, sau đó bỏ lại một câu: “Lại đây! Sợ tôi ăn thịt cô à?”

Gì hả!!!

Nhìn xem cái thái độ gì kìa?! Anh tỏ ý khinh thường cho ai xem?! Muốn đem cô dẫm nát dưới lòng bàn chân mới vừa lòng à?!

Trong lòng cô khê mắng anh, nhưng chung quy vẫn phải nhịn xuống, sau đó chậm rãi đi tới, ngồi xuống một chiếc ghế ở gần cách anh khoảng 30cm, cuối cùng mở tài liệu ra xem.

Đối với sự bảo trì khoảng cách của Đào Lộ, anh thật sự không vui chút nào, nếu cô không muốn đến gần anh thì anh đến gần cô là được chứ gì, nghĩ là làm, anh đẩy ghế ngồi gần cô một chút, lại không ngờ là cô gái kia lại tự giác lùi ra sau.

“Thư ký Đào, ngồi xa như vậy thì làm sao thảo luận được!” Anh lên giọng nói, ngữ điệu ngập mùi thuốc súng.

Đùa à, vẻ mặt của anh lúc này như muốn bóp chết cô vậy, sao cô dám đến gần anh chứ!

Đang lúc Đào Lộ suy nghĩ không biết có nên lại gần anh hay không thì di động lại vang lên, làm cho cô khê thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lấy ra nghe.

“Hello ~ Sĩ Huân à. ” Cô cố tình cười thật ngọt ngào, giọng điệu còn nhẹ nhàng nũng nịu, làm cho người ta nghe mà tê dại từ đầu đến ngón chân.

Dám vênh mặt với cô à, vậy thì cô sẵn sàng đáp lễ anh, cho anh tức đến mức sắc mặt tím như gan heo luôn!

Trầm Ủy Vũ ngồi cạnh nghe thấy tên một người đàn ông khác được phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn của cô, trong lòng cực kỳ khó chịu, hung hăng trợn mắt nhìn cái điện thoại trong tay cô.

Sĩ Huân?! Trước đây cô đều gọi anh ta là trưởng phòng Quản, sao bây giờ lại thân thiết như vậy? Chia tay với anh xong là chạy ngay đến người khác rồi à?

Hơn nữa cô gái vô tâm này lại còn cười đến vui vẻ như vậy, để cho anh mỗi đêm nằm một mình nghĩ tới mà lẫn lộn mãi không ngủ được.

“Sĩ Huân, chuyển sang ăn tối được không ~ Trưa nay không được rồi, tổng giám đốc có một văn kiện cần thảo luận với em...Vâng, anh tốt nhất!” Đào Lộ cố tình cười tươi, nhẹ nhàng liếc nhìn gương mặt xanh mét của Trầm Ủy Vũ một cái.

Chờ lúc cô tắt máy, Trầm Úy Vũ mới không quản được miệng mình mà nghiêm khắc chất vấn: “Buổi tối cô định đi ăn với Quản Sĩ Huân? Tôi không cho phép!” Nói xong, anh nhìn vào ánh mắt khó hiểu của Đào Lộ, trong lòng lại vô cùng hối hận!

Nhưng lời đã nói ra thì không thể lấy lại được, cho nên anh lại khó chịu nói lại lần nữa: “Tóm lại tối nay cô không được đi ăn với Quản Sĩ Huân!”

“Tổng giám đốc, xin hỏi anh là gì của tôi vậy? Tôi cứ nghĩ rằng tổng giám đốc chỉ quan tâm xem tôi làm việc thế nào thôi, không ngờ còn muốn quản cả việc tôi quen ai và đi ăn cơm với ai nữa sao?” Đào Lộ mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo lên cao thoáng để lộ ra tam giác thần bí, rất có khí chất của một nữ vương.

Cảnh xuân lộ ra đương nhiên đã lọt vào tầm mắt của Trầm Úy Vũ, cảnh này mà bị tên Quản Sĩ Huân nhìn thấy thì làm sao đây!

“Tôi...tôi ngoại trừ là ông chủ của cô thì còn là...ừm...Là bạn cùng phòng của cô, đúng, tôi vẫn là bạn cùng phòng của cô, cho nên an nguy của cô vẫn là do tôi phụ trách, vậy nên buổi tối không được đi ăn với bất cứ tên đàn ông nào!” Trầm Úy Vũ nghĩ tới việc cô vẫn còn ở nhà mình, bèn lập tức đưa ra lý do, nghe có vẻ rất đúng đắn.

Đây là lần đầu tiên mà anh có giọng điệu như vậy trước mặt phụ nữ, bình thường ngữ điệu của anh đều vô cùng hùng hồn và đầy lý lẽ, uy phong vô cùng, chứ không nói lấp bắp như lúc này, thật buồn cười quá đi mất...

Đào Lộ yên lặng nhìn anh một lúc, sau đó tao nhã đứng lên nói: “Tổng giám đốc, tôi đi toilet một lát. ” Lúc ra tới cửa còn quay lại cười tươi với anh một cái, nói: “Tổng giám đốc, nói như vậy, nếu tôi chuyển ra ngoài sống thì sẽ không còn là bạn cùng phòng của anh nữa, lúc đó tôi yêu ai làm gì cũng không cần anh phí công mà quan tâm rồi. ”

Trầm Úy Vũ nghe vậy thì thoáng sửng sốt, sau đó nghe thấy tiếng giày cao gót của cô ngày một nhỏ đi, thật sự chỉ muốn kéo cô lại rồi đánh đòn một trận mà thôi!

Không có chỗ giải tỏa cơn giận, anh bèn dùng sức đập tay xuống bàn rồi hất tay gạt phăng tất cả đồng giấy tờ văn kiện trên bàn xuống, từng tờ giấy cứ như vậy bay xuống đất như tuyết rơi.

Ở đằng xa, Đào Lộ bỗng nhiên nghe thấy tiếng vang mạnh, tâm trạng dễ chịu vô cùng

~Tổng giám đốc à, chiều của em còn chưa xuất ra hết đâu

~

60. Chương 60

Suốt cả buổi chiều, tâm trạng của Trầm Úy Vũ tệ vô cùng, đơn giản là vì cô gái làm việc cùng tầng với anh kia buông ra một câu như thể đó là một việc cực kỳ bình thường.

“Nếu tôi dọn ra ngoài sống thì sẽ không còn là bạn cùng phòng của anh nữa rồi. ”

Chướng tai! Chướng tai! Quá chướng tai! Trong đầu không ngừng lặp lại hai chữ này, huyết thái dương co rút đến phát đau, mãi cho đến lúc tan tầm.

Anh cứ nghĩ đến lúc tan tầm thì tâm tình sẽ được thả lỏng, bởi vì trong lúc vô tình anh có nghe thấy một tên trợ lý nào đó hỏi Đào Lộ tối nay có bận gì không, cô nói là phải về nhà ăn cơm, xem ra là có để tâm đến lời anh nói.

Nhưng có phải là anh lại nghĩ sai rồi không?!

Trầm Úy Vũ ngồi trong chiếc xe BMW màu lam của mình, nhìn vào bên xe bus cách đó không xa, giữa đám người có một nam một nữ đang đứng tán gẫu vui vẻ.

Nữ thì không cần phải nói cũng biết là Đào Lộ, còn tên kia chính là trưởng phòng nhân sự Tiểu Ngũ.

Không biết Tiểu Ngũ nói gì mà cô gái kia lại cười ngọt ngào đến vậy, như một đóa hoa đang nở rộ, trông rất động lòng người, cũng bởi vậy cho nên mấy cậu thanh niên xa lạ đứng bên cạnh cũng không nhin được mà quay sang ngắm nhìn cô.

Từng chiếc xe bus cứ đến rồi đi, nhưng cô gái nhỏ kia lại không có ý định muốn lên xe đi về nhà, điều này khiến cho anh càng thấy khó chịu hơn!

Không biết là do tuyến xe bus đi về nhà chưa tới hay vì bọn họ tán gẫu vui vẻ quá nên không để ý đến, nhưng cho dù là lý do gì đi chăng nữa thì anh cũng không muốn nhìn nữa, thậm chí phải mau chóng đưa cô về nhà.

Đang lúc Trầm Úy Vũ đang tự hỏi không biết có nên lái xe đưa Đào Lộ đi một đoạn không thì bỗng xuất hiện một màn “Anh hùng cứu mỹ nhân.”

Tuyến xe bus mà Đào Lộ đang đợi cuối cùng cũng tới, nhưng lại không có ý định dừng lại mà tiếp tục đi thẳng, thế là Tiểu Ngũ vội vàng giơ tay lên vẫy, sau đó đuổi theo chiếc xe đó.

Tài xế lái xe qua bên một đoạn rồi mới dừng lại, Tiểu Ngũ đứng ở cửa xe nói chuyện với tài xế một chút, mà lúc đó Đào Lộ cũng đã nhanh chóng chạy tới, cười với Tiểu Ngũ một cái, rồi mới vẫy tay chào rồi bước lên xe bus.

Nhìn Tiểu Ngũ có vẻ như đang rất hạnh phúc, Trầm Úy Vũ không thể nào mà cười nổi, lại nghĩ đến tính cách tốt đẹp của cô, ai giúp đỡ cô thì cô đều sẽ nhớ như in trong lòng.

Nếu như khi này người giúp đỡ cô là anh thì tốt quá...Nhưng anh biết lấy thân phận gì để giúp cô đây? Một vị tổng giám đốc cao cao tại thượng? Hay một người bạn cùng phòng bình thường?

Quan trọng là, tâm tình của anh vẫn vô cùng rối rắm, bởi vì anh vẫn không thể xóa bỏ được chuyện ngoài ý muốn kia, nhưng lại vẫn để ý đến việc cô kết giao với ai, hai mặt đều cân xứng năm mươi năm mươi, làm cho anh không biết phải giải quyết thế nào.

Thật ra, Trầm Úy Vũ vẫn chưa nhận ra rằng tỷ lệ kia đang dần được thay đổi, ngay từ đầu vì oán hận nên anh muốn rời khỏi cô, nhưng sau một thời gian, anh lại muốn bắt cô về, nhưng chung quy vẫn không thể làm được.

Trở về nhà, Đào Lộ đi vào phòng tắm rửa. Tay nhỏ bé đổ sữa tắm ra rồi xoa lên người, cô vui sướng khẽ hát một bài hát, tối nay cô không đi ăn với Quản Sĩ Huân nữa, là vì sợ làm cho anh tức giận đến đỉnh điểm, như vậy có thể anh sẽ thật sự mất hy vọng mà buông tay cô, lúc đó mọi kế hoạch của cô đều sẽ trở nên vô dụng.

Buổi chiều lúc đứng chờ xe bus, cô có liếc đến chiếc xe của Trầm Úy Vũ đậu cách đó không xa, xe của anh cô chỉ cần nhìn thoáng qua là phát hiện ra ngay, bởi vậy nên cô còn cố ý bắt chuyện với mấy người, bỏ qua mấy chuyến xe bus.

Việc đuổi theo xe bus đúng là nằm ngoài dự kiến của cô, tuy nhiên lại rất có hiệu quả, nghĩ đến cô liền vui vẻ nở một nụ cười.

Tắm rửa xong, cô thay một bộ áo ngủ mới, bắt đồng với kiểu dáng đơn giản đáng yêu trước kia, bộ này lại mang một phong cách nóng bỏng quyến rũ, là một chiếc áo lụa mỏng cổ chữ V sâu và quần sooc ngắn, ngoài bộ ngực trắng nõn ra thì phần lưng trơn bóng và đôi chân dài cũng bị hở ra ngoài.

Đào Lộ đi xuyên qua phòng khách rồi tiến vào bếp, mở tủ lạnh ra lấy đồ nấu ăn.

Khi cô đang bận rộn đi tới đi lui trong phòng bếp thì Trầm Úy Vũ cũng từ thư phòng đi vào bếp muốn lấy nước uống, không ngờ lại gặp cô ở đó.

Con người đen nhánh nhìn thẳng vào đường cong như ẩn như hiện của cô, miễn cưỡng mà nói thì chỉ có một ít phần ngực và nơi riêng tư được che lại, hiệu quả thị giác làm iệng lưỡi anh trở nên khô nóng.

Sau đó anh mới nghĩ đến việc nếu như cô cứ mặc thế này đi ra ngoài thì làm sao?! Đặc biệt là khi đi cùng tên Quân Sĩ Huân kia...

Cơn tức lại xông thẳng lên đầu, anh khó chịu nói: “Đào Lộ, sao cô lại ăn mặc hở hang như vậy hả! Cô mặc thế này cho ai xem?”, tay cầm cổc của anh không tự chủ được mà siết chặt lại.

“Gi? Tôi mặc cho tôi xem đó ~ Anh không thích thì đừng nhìn, đâu có ai quy định là ở nhà tôi không được ăn mặc như vậy, miễn là tôi thấy thoải mái là được rồi. ” Đào Lộ nghiêng mặt nhìn anh đáp, đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo.

Tiếp theo, cô cố tình không cẩn thận đánh rơi nguyên liệu trong tay xuống đất, miệng khẽ kêu lên “A...”, sau đó quay lưng lại về phía anh rồi cúi xuống nhặt lên.

Anh thấy chiếc quần ngủ mỏng tan này như thể là lớp da thứ hai của cô vậy, bao trọn bờ mông tròn của cô, hơn nữa còn vì động tác của cô mà kéo lên một chút, chỉ còn bao được một phần ba cái mông, chỗ mềm mại giữa hai chân được chiếc quần bó sát phác họa lại ra bên ngoài, vô cùng gợi cảm và nóng bỏng.

Anh nhìn vào mà bưng bưng dục hỏa, không còn biết là lửa giận hay lửa dục nữa, tóm lại anh cảm thấy người mình đang bị thiêu đốt một cách nghiêm trọng, vội vàng cầm cốc nước đá trong tay lên rồi uống ừng ực.

Cuối cùng anh bỏ lại một câu: “Cô...Cô chỉ có thể ăn mặc hở hang trong nhà thôi, đi ra ngoài không cho phép cô mặc như vậy!” Sau đó mang theo cơn thịnh nộ đang dần sừng sững quay về phòng.

Anh sợ nếu ở đây lâu thì sẽ biến thành sói lao vào ăn sạch tiểu yêu tinh kia mất!

“Ha ha ~ Tổng giám đốc, anh chờ bị em thu phục đi ~” Đào Lộ nghe thấy tiếng cửa phòng đóng sập lại, liền nhẹ nhàng nở nụ cười, cảm thấy phần thắng càng lúc càng lớn rồi!

61. Chương 61

Mặc đồ ngủ gợi cảm thoát ẩn thoát hiện trong nhà là ý kiến của Quân Sĩ Huân, hơn nữa quân sư còn nói là ngày nào cũng phải mặc, cho nên Đào Lộ mỗi ngày cứ đứng giờ tan tầm về nhà là sẽ mặc đồ mát mẻ rồi đi lại trong nhà làm chuyện của mình.

Đôi mắt nhạy bén của cô đương nhiên là có quan sát đến việc Trầm Úy Vũ luôn luôn nhìn mình, ánh mắt cực kỳ hung mãnh, lúc thì hiện lên sự tức giận, lúc thì lại bưng bưng dục hỏa.

Mà cô lại thỉnh thoảng cố tình làm một vài hành động nhỏ khiến gợi, sau đó mới khoái trá quay trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Trầm Úy Vũ rõ ràng đang ở cạnh người đẹp, vậy mà phải tìm mọi cách để cấm dục, thật sự là làm cho anh ghen đến muốn học máu, tối nào cũng phải đi tắm nước lạnh.

Nếu tiểu Úy Vũ tắm rửa xong mà vẫn còn hưng phấn như cũ, vậy thì anh đành phải dùng hai tay vịn nạng để giải quyết, nếu mà...nếu mà có thể ăn luôn tiểu yêu tinh kia, thì anh việc gì phải dùng tới cách này chứ!

Anh thật không nghĩ đến việc nhìn được mà không ăn được nó lại khổ sở như vậy, trong lòng thầm bội phục Liễu Hạ Huệ có một tinh thần cực kỳ sắt đá.

Nửa tháng qua đi, vào một buổi tối Trầm Úy Vũ như ngày thường ngồi trên ghế salon, mắt nhìn vào TV, nhưng sự chú ý lại đặt vào cô gái đang ở trong bếp kia.

Lúc này, di động của cô để trong phòng khách đổ chuông, anh rất muốn cầm lên nghe, xem xem muộn thế này rồi mà tên đàn ông nào còn gọi điện cho cô! (Tác giả: Tổng giám đốc à, không cứ phải là đàn ông mà!)

Nghĩ nghĩ một lúc, Trầm Úy Vũ không cam lòng nói: “Đào Lộ, điện thoại của cô này!”, anh không muốn làm những chuyện mà chưa được cô cho phép, nếu làm cô không vui, ngày mai lại đòi dọn ra ngoài ở thì xong!

Bạch bạch bạch! Tiếng dép của cô đập vào sàn đá cẩm thạch, đi vội ra phòng khách rồi vội vàng bắt máy, sau đó lại quay về phòng bếp.

Cặp mắt đào hoa của Trầm Úy Vũ nhìn vào thân ảnh di động của cô, vừa rồi lúc cô cúi người xuống, có lẽ là do dây áo của cô khá lỏng, nên lớp vải không che được bộ ngực sữa, để cho anh dễ dàng trông thấy nụ hoa đỏ tươi ẩn giấu ở bên trong.

Trong nháy mắt, anh lại cảm thấy tiểu Úy Vũ của mình đang hưng phấn muốn đi tìm tiểu yêu tinh kia, vội vàng hít sâu một hơi mới có thể đè nén sự xúc động của mình.

Tuy nhiên, tiếp theo không cần anh hít sâu thì cũng bị cô làm át hứng rồi!

“Hello, Sĩ Huân à, vâng...Em ăn rồi...Người ta đang nấu ăn này...Ha ha...À, ngày mai em mang cho anh ăn nhé? . . Có sườn lợn rán này ~ Bánh pút-đing nữa nhé ~” Đào Lộ cười nói, cố tình đứng nói thật to trong bếp để cho tổng giám đốc Trầm kia nghe thấy.

Cái gì vậy hả!? Cô gái chết tiệt kia lại nói sẽ làm sườn rán và bánh pút-đing cho Quản Sĩ Huân ăn? Có làm không vậy??

Anh đã lâu chưa được thưởng thức tay nghề của Đào Lộ rồi, nhưng cũng không mặt dày đòi cô làm cho anh ăn, kết quả tại sao thằng nhóc thối kia lại không biết xấu hổ mà hưởng lợi như vậy??

Sườn rán và bánh pút-đing đều là những món mà anh thích ăn cơ mà, sao lại để cho tên Quản Sĩ Huân kia cướp mất!?

Mãi đến khi cô nghe điện thoại xong, huyết thái dương của Trầm Úy Vũ cũng đã nổi đầy gân xanh rồi, nếu hiện tại Quản Sĩ Huân mà ở trước mặt anh, anh sẽ trực tiếp tặng cho nó một cú đấm!

Đứng lên khỏi sofa, anh vốn định đi qua nói mấy lời “yêu thương” với Đào Lộ, nhưng lại nghĩ làm vậy thì chứng tỏ anh quá để ý đến cô, thế là bèn quay về phòng muốn đi tắm nước lạnh.

Đào Lộ có chút ngoài ý muốn nhìn anh rời đi, cô khẽ cắn môi, sau đó để thức ăn vào trong cặp lồng, bỏ vào tủ lạnh, cuối cùng lau dọn sạch sẽ phòng bếp.

Tiếp theo cô đi vào phòng khách, ngồi xuống chỗ mà anh vừa ngồi, ở đó vẫn còn lưu lại hơi ấm, trong không khí còn thoang thoảng mùi hương thơm mát của anh.

Cô với lấy gối ôm vào trong ngực, coi nó như Trầm Úy Vũ mà siết thật chặt, co hai chân lại rồi nằm xuống sofa, nghĩ đến mọi thứ về anh.

Nghĩ đến lúc anh cười, đôi mắt phượng quyền rũ khiến cho tim cô đập nhanh hơn, nghĩ đến ánh mắt lúc anh khó chịu làm cô vui vẻ, nghĩ đến đôi môi cánh hoa mê người vô cùng, nghĩ đến thân hình hoàn mỹ rắn chắc của anh, nghĩ...

Cứ miên man suy nghĩ mãi, cuối cùng cô mang theo dư vị ngọt ngào hạnh phúc rồi chìm vào giấc ngủ.

Lúc Trầm Úy Vũ tắm rửa xong, kiểm tra email trên máy thì đã qua nửa tiếng, trong lòng thầm nghĩ không biết cô đã về phòng chưa, liền đi ra ngoài xem.

Đứng bên cạnh sofa, mắt nhìn Đào Lộ đang ngủ say, anh chậm rãi ngồi xuống, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve bàn chân nhỏ của cô.

Đã lâu...Lâu lắm rồi...Anh không được ngắm nhìn đáng vẻ cô lúc ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn mang nét ngây thơ, môi khẽ cong lên, đáng người tuyệt đẹp quyền rũ, vừa giống như một bông hoa trắng nhỏ thuần khiết, lại vừa giống như một đóa hoa hồng đỏ kiêu diễm.

Lúc này, anh không muốn yên lặng ở bên cạnh ngắm nhìn cô nữa, mà muốn vuốt ve cô thật nhiều, thật nhiều!

Nghĩ là làm, bàn tay anh khẽ di chuyển lên trên, sờ vào cặp đùi trắng nõn của cô, sau đó lại hướng ra sau xoa xoa cái mông nhỏ, nhẹ nhàng bóp nhẹ một cái.

Anh cúi mặt xuống, áp mũi lên đùi cô, tham lam hít thở hương quýt thơm ngọt mà anh đã quen thuộc từ lâu.

62. Chương 62

Đào Lộ là người nếu đã ở trong hoàn cảnh an toàn thì sẽ ngủ đến bất tỉnh nhân sự, trừ phi có sấm sét, hoặc là thân thể bị quấy rầy một cách thô bạo thì mới có thể tỉnh lại.

Bởi vậy, lực đạo mềm nhẹ của Trầm Ủy Vũ căn bản không đủ để quấy nhiễu cô, cho nên cô vẫn ngủ một cách ngọt ngào yên ổn, không hề phòng việc anh đang nhân cơ hội ăn vụng.

Bình thường đàn ông sẽ rất nhanh bị sắc đẹp hấp dẫn, nhưng bình thường vẫn có thể kìm chế được. Tuy nhiên, đã khoảng ba tuần Trầm Ủy Vũ không chạm vào người cô rồi, một khi đã sờ thì sẽ rất khó dứt ra. Huống hồ, sao anh có thể bỏ qua cơ hội hiếm hoi được gần gũi với tiểu yêu tinh cơ chứ!

Đối với việc cô thay đổi phong cách ăn mặc ở nhà, anh không phải là không nghĩ đến mục đích của cô, chắc chắn là muốn làm anh giận, quyến rũ anh, trêu chọc anh.

Nếu đúng là như vậy, thì cô đã thành công!

Bởi vì anh tức giận đến nỗi không muốn cô bị người khác nhìn thấy, mỗi ngày nằm trên giường đều nghĩ đến dáng vẻ khiêu gợi của cô, hận không thể đem cô đặt dưới thân mà hung hăng tra tấn.

Nhưng chung quy trong lòng anh vẫn còn vương chút khúc mắc, mặc dù không còn oán hận như lúc đầu, nhưng hiện tại cũng không có cách nào để tha thứ.

“Đào Lộ...Anh phải làm thế nào mới tốt đây?” Trầm Ủy Vũ cúi đầu nói, môi cánh hoa lướt dọc đùi cô.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang say ngủ, đôi môi khẽ nhếch lên, miệng nhẹ nhàng nói ra hai chữ: “Ủy...Vũ...”

Anh bất ngờ bừng tỉnh, ba tuần liền nghe cô gọi là “Tổng giám đốc”, lúc này mới biết tên của anh được phát ra từ miệng cô vẫn là dễ nghe nhất, khiến anh thật lâu vẫn không thể thoát ra được cảm xúc ngọt ngào đang tràn ngập trong lòng.

Tiếp theo, anh cẩn thận rút chiếc gối mà cô đang ôm chặt kia ra, sau đó đem thứ che khuất cảnh đẹp này đặt sang ghế bên cạnh.

Tay trái của anh bắt đầu xoa lên mông cô, cảm thụ xúc cảm đầy đà mềm mại, tay phải lại dễ dàng vén lớp vải mỏng che đậy lên, một bên ngực tròn trịa lập tức hiện ra ngay trước mắt.

Cảnh xuân vô hạn tuyệt đẹp thế này mà không tiếp tục âu yếm thì thật không phải là đàn ông!

Anh, Trầm Ủy Vũ không phải là Liễu Hạ Huệ, cũng không muốn làm Liễu Hạ Huệ!

Cúi đầu há miệng ngậm lấy đầu ngực kiều diễm, anh dùng đầu lưỡi khẽ đùa giỡn hai quả mâm xôi ngon miệng, sau đó lại dùng lực mút mạnh một cái, tư vị ngọt ngào lập tức tràn ngập trong ngực anh.

Đụng chạm như vậy mà vẫn không thể khiến cho Đào Lộ có phản ứng kháng cự, anh lại to gan dùng răng cắn nhẹ một cái, chọc cho nó cứng lên.

Trước ngực truyền đến cảm giác hơi đau, như thể bị muỗi đốt, làm cho cô khẽ co ngực lại, nhẹ nhàng nhúu chặt mi.

Hành động đáng yêu của cô làm cho Trầm Ủy Vũ khẽ cười, răng buông đầu ngực của cô ra, thay vào đó là dùng lưỡi liếm. Bàn tay đang xoa mông cô nhẹ nhàng chuyển xuống đùi, tách hai chân cô ra, làm cho nơi riêng tư của cô hoàn toàn bại lộ trước mắt anh.

Trầm Ủy Vũ như một con sói ăn chay lâu ngày nhìn thấy thịt, đôi mắt hưng phấn tỏa sáng, chỉ kém là không có cái đuôi để vẫy qua vẫy lại mà thôi.

Ngón tay chạm vào lớp vải mỏng bên dưới, khẽ cọ xát qua lại giữa lối vào, lập tức anh cảm nhận được sự ướt át của cô. Mật dịch thấm ra quần ngay một nhiều, càng làm cho ngón tay anh ra vào thuận lợi hơn, tiểu Ủy Vũ lại hưng phấn oai hùng ngẩng cao đầu, sưng cứng đến phát đau.

Đào Lộ bị cảm giác tê dại làm cho không nhịn được mà kêu ưm một tiếng, tiện thể quay đi chỗ khác, muốn trốn tránh cảm giác khó chịu đang lan tỏa toàn thân này. Thế nhưng dường như không có tác dụng, thế là cô đành mặc kệ, ngoan ngoãn nằm im không giãy dụa nữa.

Cô quay người sang phải thì miệng lưỡi anh cũng theo sang bên trái, cô trở mình sang trái thì anh lại theo đến bên phải, dứt khoát không có ý định muốn buông tha miếng thịt ngon lành trước mắt, căn bản Đào Lộ cũng sẽ không ngờ rằng Trầm Úy Vũ lại lợi dụng lúc người ta ngủ để làm chuyện này!

Ngón tay anh càng lúc càng chơi đùa một cách hăng say hơn, mật huyết của cô co dãn thật tốt, khiến cho anh có thể đâm sâu vào khe hở chật hẹp. Anh cúi xuống, vừa liếm mật dịch của cô, vừa nhẹ nhàng kéo quần ngoài của cô xuống, sau đó lại tiếp tục tập trung tiến công, muốn liếm cô đến ướt đầm mới cam lòng.

Lúc này, anh không có ý định đùa giỡn bên ngoài nữa, dù sao cô cũng ngủ say như vậy rồi, ngón tay liền chui hẳn vào trong bắt đầu ma sát.

“Ừm...” Đào Lộ khẽ kêu lên, nhưng tần suất ngón tay anh ra vào rất thông thả, cặp lông mày vốn đang nhăn lại bỗng thả lỏng, một lát sau, anh lại nhanh chóng đẩy nhanh tốc độ, dường như không hề sợ rằng hành động này sẽ khiến cô tỉnh lại.

Tiểu huyết co chặt kẹp lấy dị vật xâm nhập, hơn nữa vì có lớp quần lót nên càng thêm nhạy cảm, mật dịch chảy ra không ngừng, thấm vào quần rồi chảy dọc đùi cô. Mà anh thì dường như đang muốn đâm xuyên qua lớp vải mỏng, cho nên càng thêm mãnh liệt cọ xát vào chỗ sâu, lúc cô nhú chặt mày, anh đột nhiên rút ngón tay ra, làm cho cô bình tĩnh trở lại.

Đào Lộ mơ màng nghĩ rằng mình có thể tiếp tục an tâm mà ngủ tiếp, không ngờ tự nhiên cô lại hoàn toàn tỉnh táo, mang đôi mắt buồn ngủ ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt mình.

Trầm Úy Vũ không chịu nổi cơn thịnh nộ đang kháng nghị, nhanh chóng cởi quần ra, một tay nâng eo nhỏ của cô lên, một tay trực tiếp cởi quần lót cô ra, trong lòng chỉ muốn đi vào thân thể mềm mại của cô ngay lập tức.

Cơn thịnh nộ lớn cọ xát miệng tiểu huyết ướt đầm, Trầm Úy Vũ dứt khoát uốn thẳng lưng rồi đâm vào bên trong cô...

63. Chương 63

“Ừm...” Đào Lộ bị cơn thịnh nộ của Trầm Úy Vũ đâm vào trong nên khẽ kêu ra tiếng, ngẩng đầu lên nhìn gương mặt tuần tú của anh, trong lòng vừa mừng vừa tức giận.

Gần đây cô rất thích ngủ, bình thường không có việc gì làm thì sẽ lên giường ngủ sớm, có hôm đang làm việc còn chui vào trong wc, trong đó có một chiếc sofa, cho nên cô cứ nằm trên đó mà đánh một giấc luôn.

Lúc này cô đang ngủ rất ngon lành thì lại bị Trầm Úy Vũ đánh thức rồi!

Đào Lộ tính cách vô cùng tốt, bình thường đều có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, không hay khó chịu bực bội với điều gì, nhưng điều cô quan tâm nhất chính là giấc ngủ. Cô rất ghét có người quấy nhiễu lúc đang ngủ say, ngủ không đủ giấc mà tỉnh lại thì tính khí sẽ trở nên quật cường hơn.

Điều này Trầm Úy Vũ cũng biết, nhưng vấn đề là anh đang bị dục hỏa thiêu đốt muốn phát điên, ăn no trước đã rồi tính sau!

“Nào...Ừm...Anh...Anh...Đứng lên...Cho em...” Đào Lộ cắn môi nói, tay nhỏ không ngừng đẩy anh ra, đưa mắt nhìn áo ngủ đã sớm hỗn độn của mình, hai bầu ngực đều lộ ra, còn có chút ướt nữa, hẳn là anh đã liếm qua nó rồi.

Một người đàn ông đã nếm được mùi vị thơm ngọt thì sao có thể nói buông là buông chứ?! Đương nhiên là càng phải thêm cứng rắn mà ma sát tiểu huyết rồi!

Anh không vội đẩy nhanh tần suất, mà dùng phương thức cầm cọc, nhấn xuống thật sâu rồi rút ra, sau đó lại đâm mạnh vào, cảm thụ tiểu huyết nhỏ bé đang kẹp chặt mình.

Tay nhỏ bé của cô không ngừng làm loạn, lúc thì đẩy cánh tay anh ra, lúc lại đánh vào ngực anh, thế là anh bèn dứt khoát tóm hai tay cô lại rồi giơ lên đỉnh đầu.

Đào Lộ thở gấp, trừng mắt nhìn anh, muốn nói chuyện một cách nghiêm túc, nhưng lời ra đến miệng thì lại không được rõ ràng: “Anh...A...Anh...Đáng ghét...Dám quấy rầy em...Ngủ...Cút đi...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn bị nhuộm màu tình dục, hai má vốn trắng nõn nổi lên màu hồng nhạt, là bởi vì then quá hóa giận, nhưng trong mắt anh thì lại thành ra là cô đang động tình.

“Em có thể tiếp tục ngủ, còn anh sẽ làm tiếp việc của mình!” Trầm Ủy Vũ xấu xa cười, mặt dày giúp cô tìm cách giải quyết.

Gì chứ! Nếu như cô có thể tách riêng linh hồn và thể xác thì cần gì phải lãng phí sức lực bảo anh cút đi làm gì hử, cứ lìa hồn đi rồi để lại một cái xác chết cho anh tha hồ mà gian dâm là được rồi!

Thân thể của cô là do Trầm Ủy Vũ tổn tâm tư day dỗ sờ soạng mà thành, cho nên cô có muốn mặc kệ khoái cảm truyền đến từ bụng dưới cũng không được, mặc dù chỉ là đơn thuần cọ xát thôi cũng đủ khiến cô có cảm giác rồi.

Nhưng Đào Lộ rất không cam tâm tình nguyện để cho anh chiếm không cơ thể mình như vậy, đôi mắt ngập nước nói: “Anh đồ háo sắc này...A...Em không muốn...”

Vốn lúc đầu anh tiến vào, vì chưa đủ hưng phấn nên tiểu huyết của cô không đủ nước, nhưng lúc này lại dần dần ầm ứ, mật dịch chảy ra thấm xuống ghế salon.

“Không muốn mà còn chảy nhiều nước như vậy à? Vậy thì là do kỹ thuật của anh rất tốt, xứng với thân thể dâm dăng của em, mới có thể làm cho tiểu huyết cắn chặt anh như thế!” Trầm Ủy Vũ bị cô kháng cự, lửa giận không kiềm chế được mà bùng lên.

Cũng không nghĩ xem là do ai, mỗi ngày ăn no xong không có chuyện gì lại ăn mặc hở hang rồi đi tới đi lui trong nhà, làm cho trong công ty lũ đàn ông lúc nào cũng dùng ánh mắt dâm dăng đáng khinh nhìn cô.

(Tác giả: Tổng giám đốc à, anh đừng có chỉ hươu bảo ngựa như thế! Bọn họ cũng là những người đàn ông bình thường, với lại yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu mà.)

Nghĩ đến mấy người Tiểu Ngũ, Quản Sĩ Huân vân vân, Trầm Ủy Vũ lại vô cùng tức giận, lửa ghen, lửa giận, lửa dục đồng loạt ra trận, trong lòng chỉ muốn đem tiểu yêu tinh này hung hăng tra tấn đến chết mới cam lòng!

Nghĩ là làm, côn thịt bên dưới không chút lưu tình mà lỗ mãng đâm vào cô, tiếp đó anh lại cúi xuống há miệng cắn mạnh lên bầu ngực căng tròn, lưỡi liếm mát vào đầu ngực.

Hành động của anh làm cho Đào Lộ vừa khóc vừa kêu, chắc là kinh nguyệt sắp tới, nên bộ ngực trưởng đau kinh khủng, nhẹ nhàng ấn nhẹ thôi cũng thấy đau rồi, huống chi là bị anh dùng sức mà đùa bỡn.

“Nói linh tinh...A đau quá...Đáng ghét...Ừm...Đau quá đau quá...” Cô lớn tiếng kháng nghị, tay nhỏ bé và hai chân theo bản năng không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Đàn ông mà đã chìm trong lửa dục rồi thì còn tâm tư đâu mà để ý đến cảm giác của phụ nữ, anh chỉ nghĩ rằng cô nói thế vì muốn chọc giận anh, cho nên cũng không mấy để tâm.

Côn thịt càng không ngừng đâm mạnh vào bên trong tiểu huyết ứ ất, cảm giác sung sướng truyền đến khắp cơ thể, huống hồ đã lâu rồi anh không được chạm vào cô, cho nên cảm xúc lúc này thật sự là rất mất hồn.

Có lẽ là đau đến mức khó chịu, Đào Lộ ngo nguậy hai chân, không ngừng lùi mông lại, muốn cách xa phạm vi tiến công của anh một chút, nhưng càng lui về sau thì anh lại càng tiến tới, cuối cùng bị dồn về góc, thân mình nhỏ xinh bị vây bởi sô pha và hai cánh tay tinh tráng của anh.

“A...Đừng cần mà...Ừm...Anh...Phát điên chuyện gì vậy...A...” Đào Lộ thở gấp mắng anh, giống như một con mèo nhỏ, đôi mắt vừa qu怨 rừ vừa cao ngạo.

Hai bên nhũ hoa bị anh cắn đến đỏ hồng, cơ hồ như sắp chảy ra máu, cảm giác đau đớn khó chịu khiến cô không thoải mái cắn chặt môi.

“Anh làm sao?! Anh là một người đàn ông bình thường! Thấy em mỗi ngày đều ăn mặc hở hang đi tới đi lui, nhện tới hôm nay mới động thủ, vậy mà em còn hỏi anh phát điên cái gì! Nếu mà anh không động dục thì em nên xem lại sự quyến rũ của mình đi!” Trầm Ủy Vũ giận dữ nói, chỉ vì cô gái này lại có ý xem anh như loại chó động dục mà so sánh!

Côn thịt to lớn đùa bỡn bên trong tiểu huyết, chỗ hai người giao hợp đã trở nên ướt đầm, biên độ đóng đưa eo của anh cũng nhanh hơn, hai bên túi côn thịt không ngừng đánh vào mông cô, phát ra tiếng vang khiến cho người ta nghe mà xấu hổ.

Mà hai bên vách thịt của cô bị anh mạnh mẽ đâm vào rút ra như vậy, chỉ còn biết yếu ớt bất lực mà chịu đựng.

Trầm Ủy Vũ tức giận cắn lên đầu ngực cô, sự đau đớn làm cho Đào Lộ bỗng có thêm sức lực, hai chân và tay cố gắng đẩy anh ra sau, côn thịt cũng bởi vậy mà rời khỏi người cô.

Thừa dịp này, cô nhanh chóng xoay người đi xuống sô pha, bỏ chạy trong vài giây ngắn ngủi. Tuy nhiên...Trong lòng cô cảm thấy không ổn, hai chân như nhũn ra, kể cả như vậy thì cũng phải liều mạng mà chạy đi.

Đáng tiếc, Đào Lộ cũng không tính đến việc chân tay của Trầm Ủy Vũ dài hơn cô nhiều, cho dù cô chạy trốn, bàn tay to của anh vẫn có thể gọn gàng chế trụ mắt cá chân cô, sau đó giống như sói hoang bổ nhào lên lưng cô, may là trên sàn có trải thảm lông dày, không thì cô đã bị đập mạnh xuống đến bầm dập mặt mũi rồi.

Tiếp theo, anh dùng một tay ôm lấy eo cô, để cho cô quỳ trên thảm, nửa người trên nằm sấp trên sô pha, côn thịt to lớn lại dùng sức đâm sâu vào trong cô một lần nữa.

“A...Trầm...Ủy Vũ...Anh...A a....” Đào Lộ bị anh kìm chặt dựa vào sô pha, hai bầu ngực cọ xát mạnh lên lớp da gẻ, đau đớn vô cùng, muốn mắng anh nhưng lời lại không thể thốt ra.

Thấy cô có ý khiêu khích anh, anh bèn giữ chặt hông cô, mãnh liệt đóng đưa thất lưng, muốn đâm cho cô không nói nên lời mới thôi, chỉ có thể đâm đặng mà rên rĩ.

Lúc này dục hỏa như lan rộng ra, hai người đều đang chìm đắm trong cơn mê say của tình ái.

Anh xâm nhập vào sâu bên trong cô, như muốn khảm cô vào trong cơ thể mình. Cô cũng chủ động nâng ông lên, nghênh đón anh tiến vào.

Trong tiếng kêu rên sung sướng, hai người cùng lên tới cao trào, tiết ra mật dịch hòa vào nhau.

Đào Lộ tứ chi như nhũn ra nằm lên ghế sô pha, lúc Trầm Ủy Vũ rút côn thịt ra, chất lỏng màu trắng đục bên trong mãnh liệt chảy xuống, men theo đùi cô.

Mắt nhìn vào cảnh tượng này, bụng dưới vừa mới phóng thích xong lại bắt đầu co rút, côn thịt lại bùng bùng phấn chấn trở lại, thế là anh lại cúi người xuống dán lên lưng cô, đem côn thịt tiến vào bên trong một lần nữa.

“A...Anh...Anh...A...” Cô chỉ có thể khẽ ngậm nga chứ không phản kháng được, tiếp tục chịu đựng sự tàn sát bừa bãi của anh.

Cả phòng lại vang lên tiếng thở dốc của cô, cho nên nửa đêm mới bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Chỉ có thể kết luận lại, Đào Lộ để cho Trầm Ủy Vũ nghiền lâu như vậy, lần này như được khai trai, chính là bị ăn đến xương cốt cũng không còn!

64. Chương 64

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong xe, Trầm Ủy Vũ chuyên tâm ngồi lái, mắt nhìn thẳng phía trước, nhưng thỉnh thoảng lại khẽ liếc sang nhìn Đào Lộ đang ngồi bên cạnh một cái.

Đào Lộ híp mắt, tâm trạng không tốt chút nào, thậm chí còn có thể dùng từ ác liệt để hình dung, đều là do con sói hoang động dục kia hại cô tới hôm qua ngủ không đủ giấc.

Không biết là đã làm mấy lần, chỉ biết là anh liên tục thay đổi tư thế, mặc kệ cô có phản kháng, tức giận hay khóc lóc cầu xin tha thứ thì anh cũng không chịu buông tha.

Cuối cùng cô vì mất hết sức lực mà ngất xỉu thì anh mới đành chỉ việc xâm phạm chà đạp cô, tắm rửa cho cô xong rồi bế cô về phòng ngủ cho khách.

Cũng bởi vì quá sức mệt mỏi, cho nên sáng nay Đào Lộ gần như không thể dậy nổi, bỏ lỡ xe bus, sau đó Trầm Ủy Vũ lại tỏ ra áy náy nói muốn đưa cô đi một đoạn.

Nghĩ đến sáng nay lúc cô mở tủ lạnh để tìm hộp cơm thì không thấy đâu nữa, liếc mắt lại thấy nó đã nằm trong máy sấy bát, chợt cảm thấy khó chịu cực kỳ.

“Anh Trầm, tại sao anh chưa hỏi ý kiến tôi mà đã ăn mất hộp cơm mà tôi làm tối qua?” Cô liếc mắt nhìn anh, giọng điệu rõ ràng là đang tức giận.

Đó là đồ mà cô đã hứa sẽ làm cho Quản Sĩ Huân, mục đích để cảm ơn hắn vì đã làm quân sư giúp đỡ cô, kết quả lại bị Trầm Ủy Vũ ăn mất, nếu anh dám mặt dày nói không phải anh ăn thì cô nhất định sẽ đâm anh một cái, chẳng lẽ trong nhà lại có một con vật nhỏ nào đó biết mở tủ lạnh ra lấy đồ ăn? Hừ!

“Đồ trong tủ lạnh vốn là để ăn mà, trên đó cũng đâu có dán giấy ghi là không được ăn, nửa đêm anh đói bụng, vừa vặn lấy nó để lót dạ, không phải là em keo kiệt đến mức không cho anh ăn đấy chứ?!” Trầm Ủy Vũ đưa ra lý do rất thỏa đáng nói.

Đào Lộ quay sang trừng mắt nhìn anh, mà anh cũng đang nghiêng mặt nhìn cô, miệng còn khê nở nụ cười, tựa như muốn nói rằng, nếu cô không cho anh ăn thì cô đúng là quỷ hẹp hòi!

Dựa vào đâu mà anh dám nói vậy chứ! Đào Lộ thầm nghĩ trong lòng, cắn môi nói: “Tổng giám đốc Trầm, anh nên biết rằng đồ của người khác không được tùy tiện động vào, cho dù bên trên không có ghi thì nó cũng là đồ của người khác!”

Anh khê nhướn mày, dáng vẻ không cho là đúng, thừa dịp đèn đỏ quay sang nhìn cô gái nhỏ một chút, trên ngực của cô còn có một dấu hôn của anh đó

~“Anh biết chứ, nhưng em cũng đâu phải là của anh, vậy mà hôm qua khi anh động vào em, em vẫn rất sung sướng đấy chứ, không phải sao?” Anh cố ý xuyên tạc lời nói của cô, nhưng lời của anh nghe cũng có lý, bởi vì hiện tại Đào Lộ không phải bạn gái của anh, có thể là bạn gái của một người nào đó, nhưng cô vẫn cho anh đụng vào người đấy thôi!

Người này sao da mặt càng ngày càng dày vậy?! Trước đây cô cũng biết da của anh là da bò tốt không thể đâm thủng được rồi, nhưng hiện tại lại thấy da của anh còn bò tốt hơn cả bò tốt nữa!

Sự tức giận làm cho đầu óc vì thiếu ngủ của Đào Lộ đã đau nay còn đau hơn, cô hít sâu rồi thở ra mấy lượt mà vẫn không thể vơi đi cơn bức bối.

Dùng chút sức lực để tranh cãi với anh, cô hất cằm lên, vẻ mặt cao ngạo, trêu chọc nói: “Anh là tổng giám đốc, muốn ăn thì cứ nói một tiếng, tôi bảo Sĩ Huân chia cho anh là được rồi, sao phải lén lút ăn rồi bị tôi nghi ngờ chứ?”

Trầm Ủy Vũ nghe cô nói là bảo tên nhóc thối kia chia phần cho anh ăn, cơn tức liền xông tới, tuy rằng anh biết đồ cô làm là cho Sĩ Huân ăn, nhưng nghe câu đó từ trong miệng cô phát ra vẫn khiến anh rất khó chịu.

Hơn nữa, anh mà lén lút á! Anh quang minh chính đại ngồi ở phòng khách ăn mà, chẳng qua lúc đó cô mệt quá nên đã đi ngủ, không có cơ hội nhìn thấy anh ăn thôi, được chưa hả!

“Ha ha ~ Bị em nghi ngờ? Anh thân là tổng giám đốc sao phải để em có thái độ đó chứ? Anh quang minh chính đại thừa nhận là mình ăn đấy, anh thích ăn thì ăn thôi, không thích thì đạp đổ, sao phải cần em nghi ngờ?”

“Vậy xin hỏi tổng giám đốc, người hôm qua động dục rất cực là ai vậy? Tôi là gì của anh? Mà ngược lại anh là gì của tôi hả?” Đào Lộ nổi giận đùng đùng chất vấn anh.

Nói như anh thì có phải việc lên giường cũng vậy hay không? Tâm trạng của anh tốt, anh muốn làm thì làm? Làm xong thì vỗ mông chạy lấy người?

Vốn anh mà ăn nói khép nép nhận lỗi thì cô cũng không muốn so đo với anh làm gì, nhưng đều tại anh, làm cho cô đau hết cả đầu, lát nữa còn phải đi xin lỗi Quản Sĩ Huân nữa.

Trầm Úy Vũ bị câu hỏi của cô chọc giận, nhất thời kích động đáp: “Chúng ta không phải là bạn sao? Hôm qua là em tình anh nguyện, đùa giỡn rất vui vẻ, một đêm tận hứng đấy thôi!”

Được lắm! Ý của anh cũng chính là “Chúng ta là bạn giường”!

Một đêm tận hứng! Anh chỉ thiếu là không nói ra ba chữ “Tình một đêm” thôi!

Vì anh mà cho dù cô có tâm tình muốn đùa giỡn thì cũng sẽ tận tình phối hợp với anh, anh nói buổi tối không cho cô ra ngoài, cô liền ngoan ngoãn ở nhà, cô biết anh sẽ không vui nếu cô dọn đi chỗ khác ở, cho nên cô cũng không đi tìm nhà khác, nhưng kết quả dù cô có làm thế nào đi nữa thì cũng không thể lấy được lòng anh!

“Đúng vậy! Hôm qua coi như là tôi nhất thời sai lầm, không cẩn thận sa vào lòng anh, còn phối hợp với diễn xuất của anh nữa! Coi như là một đêm phóng túng đi!” Đào Lộ nghiêng rằng nghiêng lợi nói, sau đó quay đầu hướng mặt ra cửa xe, nhắm mắt nghỉ ngơi không để ý đến anh nữa.

Trầm Úy Vũ thấy cô quay lưng về phía mình không muốn nói chuyện, cũng không lên tiếng làm phiền cô nữa, bởi vì hiện tại tâm trạng của anh cũng đang rất hỗn loạn.

Cô nói coi như hai người nhất thời phóng túng một đêm, như vậy cũng không cần anh phải chịu trách nhiệm, quá tốt rồi còn gì! Nhưng anh lại không vì vậy mà thôi tức giận, ngược lại còn trở nên bức bối khó chịu hơn trước!

65. Chương 65

Trầm Úy Vũ và Đào Lộ cùng trải qua một buổi sáng làm việc trong nét mặt khó coi.

Đào Lộ tuy đầu óc vẫn không thoải mái, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng khởi động tinh thần làm việc, nơi riêng tư thỉnh thoảng vẫn cảm thấy rất đau đớn.

Trầm Úy Vũ bị cô lạnh lùng, sắc mặt cũng không khá hơn chút nào, hơn nữa lúc nói chuyện cô còn tỏ ra rất kiêu ngạo thờ ơ, làm cho anh càng thêm bức bối.

Thật vất vả mới đến giờ nghỉ trưa, Đào Lộ không nói hai lời liền cầm lấy túi xách muốn đi ra ngoài, song lại bị một giọng nói phía sau ngăn cản bước chân.

“Em định đi đâu? Tôi có một vấn đề cần thảo luận với em!” Trầm Úy Vũ mắt thấy cô đang mau chóng muốn rời khỏi, đương nhiên là phải ngăn lại trước, sợ cô lại đi ăn cơm với một người đàn ông khác.

Người này quả thật muốn đem cô quản lý chặt chẽ, nhưng lại không dám nói thật, vậy rốt cục là anh muốn thế nào? Chẳng lẽ bắt cô phải khóc lóc cầu xin anh quay lại với cô sao?

Nếu như là ba ngày sau khi chia tay, có lẽ cô còn nghĩ sẽ làm vậy, nhưng đã qua một tháng rồi, cô không khóc nữa, chỉ còn cách là chờ anh chủ động nói ra thôi. Dù sao thì, cô không muốn anh chỉ vì thương hại cô mà đồng ý quay lại.

“Tổng giám đốc, hôm nay có thể cho tôi đi ăn trưa được không? Tôi đã rất nhiều ngày phải vừa làm việc vừa ăn rồi, chẳng lẽ ngay cả một tiếng đồng hồ để tự do cũng không có sao?” Đào Lộ đứng ở cửa phòng tổng giám đốc trả lời, mi tâm nhíu chặt lại, trong mắt tràn ngập sự bất mãn.

Bị Đào Lộ nói như vậy, Trầm Úy Vũ cũng không kiên trì bắt cô ở cạnh anh nữa, nhưng thấy sắc mặt cô tái nhợt, bèn lo lắng hỏi: “Em có khỏe không?”

Khỏe ư? Sao mà khỏe được cơ chứ? Cô bị anh gây sức ép đến sắp chết rồi, khỏe thế nào được mà khỏe!

Hơn nữa lúc này cô vẫn còn giận anh vì lời nói lúc trên xe, cho nên không muốn nói chuyện nhiều với anh nữa.

“Không sao, tôi vẫn tốt, lát nữa vẫn quay lại làm việc đúng giờ là được!” Đào Lộ nói xong liền quay đầu bước đi, cô sợ nếu ở đây lâu nữa thì sẽ càng thấy mệt mỏi hơn.

Nhìn bóng dáng cô biến mất, Trầm Úy Vũ trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô rõ ràng hiện rõ hai chữ không khỏe, vậy mà còn mạnh mẽ chống đỡ, với lại anh biết hôm qua cô bị anh quấy rầy suốt đêm, cơ thể chắc chắn là rất mệt mỏi.

Anh rất muốn kéo cô vào lòng, giúp cô xoa bóp những nơi mà cô thấy đau, giúp cô giảm bớt khó chịu, muốn làm cho gương mặt nhỏ nhắn kia hồng hào trở lại, nhưng lòng tự trọng lại không cho phép anh cúi đầu giảng hòa như vậy.

Trầm Úy Vũ âm thầm thở dài, sau đó tiếp tục cầm văn kiện lên xem, khoảng hai mươi phút sau, anh đang mặc áo khoác, cầm ví tiền thì chuông di động vang lên.

Trên màn hình hiển thị tên người gọi đến là bà nội, khẽ giật mình, không biết bà có chuyện gì mà gọi anh, hay là Tô Trinh Trinh lại đến nói gì với bà rồi!

“Vâng, bà nội, con nghe đây. ” Trầm Úy Vũ vừa nghe máy vừa đi đến cửa sổ ngắm nhìn cảnh đẹp.

Bà nội và Trầm Úy Vũ hỏi thăm nhau một lúc rồi mới đi vào vấn đề chính: “Nghe Trinh Trinh nói con đã có bạn gái, sao lại không đưa về cho bà nội gặp? Tuổi của con cũng đã lớn, nếu còn không kết hôn thì bà nội sợ sẽ không đợi kịp để được ôm chặt mất. ”

Nhắc tới chuyện này làm anh cảm thấy xấu hổ, nghĩ xem phải nói thế nào với bà nội mới tốt, anh không muốn chia tay với Đào Lộ, bởi vì trong lòng anh vẫn còn vô cùng luyến tiếc, với lại anh cũng nghe ra được sự nóng vội của bà nội.

Biết cháu trai đang suy nghĩ, bà nội lại nói tiếp: “Cháu ngoan, người mà con lựa chọn chắc chắn là rất được, mắt nhìn người của con bà nội còn không biết hay sao, yên tâm, chỉ cần con thích là được!”

Trong lòng bà hiểu cháu mình không thích Tô Trinh Trinh, cho nên mới kéo dài chuyện kết hôn như vậy, lần này tuy là Tô Trinh Trinh có đến nói xấu về Đào Lộ với bà, muốn bà đứng ra giải quyết, nhưng cháu bà mà không thích thì bà cũng không có cách nào.

“Bà nội...Con hỏi bà, nếu như con thật sự thích cô gái kia, muốn cưới cô ấy về làm vợ, nhưng...Con sợ ba mẹ sẽ không thích, vậy có phải là con đã làm cho ba mẹ thất vọng rồi không ạ?” Trầm Úy Vũ đặt giả thiết cho bà nội, anh sợ nếu đem sự thật nói ra thì bà sẽ không chịu nổi.

“Ba mẹ con đã không còn trên trần thế nữa, nhưng bà nội nghĩ tấm lòng của ba con rất rộng, chắc sẽ không so đo tính toán đâu, với lại chắc chắn ba mẹ con cũng mong cho con thành gia lập nghiệp, có một gia đình nhỏ của mình rồi sống hạnh phúc cả đời, chuyện đã qua thì con hãy để nó qua đi. ” Bà nội khuyên bảo anh, cuối cùng còn khẽ cười.

Không nghe thấy Trầm Úy Vũ đáp lại, bà nói thêm: “Cháu à, đừng nghĩ nhiều làm gì, người còn sống thì phải sống sao cho thật vui vẻ, nếu con không hạnh phúc thì Xuất Lương ba con cũng sẽ không an tâm. Bà nội chỉ khuyên con vậy thôi, còn lại để con tự quyết định, sau đó nhanh nhanh đưa cháu dâu về đây ra mắt bà nghe chưa!”

Bà khuyên dặn anh xong, hàn huyên đôi ba câu nữa rồi cúp máy. Anh nhìn chăm chăm vào di động, trong đầu không ngừng nghĩ lại những lời bà nội nói.

Nếu như anh bỏ lỡ lần này, vậy có phải anh sẽ hối hận cả đời hay không?

Anh cũng không biết nữa!

Anh chỉ biết, nếu một ngày mà không có Đào Lộ bên cạnh, thì hết thấy mọi vật xung quanh đều mất đi ý nghĩa, phẳng phất chỉ có hai màu trắng đen.

Trầm Úy Vũ một mình đi ăn trưa, sau đó lại quay trở về phòng ngồi suy nghĩ miên man, mãi cho đến khi vô tình liếc mắt nhìn đồng hồ trên máy tính mới phát hiện là đã một giờ rưỡi rồi, mà chỗ ngồi của cô gái kia lại không thấy có ai, bỗng chốc tâm trạng anh lại trùng xuống!

Bấm điện thoại gọi xuống phòng lễ tân ở đại sảnh tầng một, hỏi nhân viên có nhìn thấy Đào Lộ đi ăn trưa về hay không, lại bất ngờ nghe được một tin tức khiến cho anh sửng sốt.

“Ồ? Tổng giám đốc vẫn chưa biết gì sao? Trưởng phòng Quản bề thư ký Đào chạy ra ngoài, nói là cô ấy mệt nên nghỉ, nên đã đưa cô ấy đến một bệnh viện gần đây rồi...”

Chưa đến ba phút đồng hồ, cô nhân viên lễ tân liền nhìn thấy vị tổng giám đốc luôn luôn cư xử tao nhã lúc này lại giống như một đứa trẻ hấp tấp chạy thẳng ra ngoài.

66. Chương 66

Trầm Ủy Vũ vừa đi nhanh vừa lấy di động ra gọi cho Quản Sĩ Huân, muốn hỏi hắn xem là hắn đang ở bệnh viện nào, bởi vì xung quanh công ty có tận ba bốn cái bệnh viện.

Kết quả là anh chỉ nghe thấy giọng hát của Thái Y Lâm ở đầu bên kia, cuối cùng chuyển tiếp sang hộp thư thoại, làm anh tức đến phát điên, gọi lại một lần nữa nhưng cũng không thấy ai nghe máy.

“Mẹ nó! Lúc này còn không nghe máy là thế nào!” Anh đứng giữa ngã tư quất, làm cho người đi đường giật bắn mình, kinh ngạc quay lại nhìn anh.

Tâm trạng của anh đang rất bức bối, cho nên không kìm chế được cảm xúc mà trừng mắt nhìn lại họ một cái, khiến cho người ta sợ quá phải mau chóng quay đầu đi tiếp, mới đầu năm, không ai muốn chỉ vì một ánh mắt mà xảy ra ẩu đả.

Trầm Ủy Vũ chạy tới ba cái bệnh viện nhưng không có bệnh nhân nào tên Đào Lộ cả, mãi đến khi hỏi đến bệnh viện thứ tư thì mới có tên cô, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, nôn nóng vò đầu bứt tai, nhớ kỹ số tầng và số phòng bệnh.

Đứng chờ thang máy, anh chỉ mong sao con số hiển thị chạy nhanh lên một chút, anh đang lo lắng muốn phát điên lên rồi.

Đình –

Cửa vừa mở ra, Trầm Ủy Vũ lại ngay lập tức thấy Quản Sĩ Huân bước ra, bèn túm lấy cổ áo hắn, lớn giọng hỏi: “Cô ấy đâu? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Quản Sĩ Huân miệng co rút, trên mặt hiện ba vạch đen, giọng của thủ trưởng đủ để cho cả tầng nghe thấy rồi, bèn giữ tay anh nói: “Ông chủ, nơi này không hợp để nói chuyện, chúng ta ra bên ngoài đi!” Quản Sĩ Huân đưa Trầm Ủy Vũ ra vườn hoa bên ngoài bệnh viện, lúc này mới buông tay anh ra, sau đó rút tay vào túi quần.

“Cậu nói mau đi! Đào Lộ rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tối qua cô ấy có vẻ không thoải mái, sáng hôm nay tinh thần cũng uể oải, sắc mặt không được tốt, có phải chỗ nào bị thương không? Có phải không?” Trầm Ủy Vũ kích động nói.

Câu hỏi của thủ trưởng làm Quản Sĩ Huân nhớ đến lời bác sĩ vừa nói cách đây không lâu, ngữ điệu có chút tức giận, còn mắng hắn là: “Sao anh không quan tâm đến bạn gái mình vậy, làm tình lại thô lỗ như vậy, không sợ làm rơi mất đứa bé à? Chỗ đó của cô ấy còn sưng đỏ, nhất định là do anh quá thô bạo rồi! Thật không hiểu nổi mấy người trẻ bây giờ, làm gì cũng không biết chừng mực!”

Quản Sĩ Huân nghe xong mà mặt lúc xanh lúc đỏ, sửng sốt một lúc mới phản ứng lại được, lúc đó bác sĩ đã sớm giao việc lại cho y tá rồi đi mất rồi. Hai một người đàn ông độc thân hoàng kim còn chưa từng hôn nhẹ Đào Lộ là anh đây mắc tội danh cầm thú, còn bị cô y tá lườm mấy lần nữa, oan uổng quá đi mất!

Khóe miệng trộm nhếch lên cười, trong đầu hiện lên một suy nghĩ tà ác, hắn nhất định phải nghiêm túc chỉnh Trầm Ủy Vũ một phen mới được, có thể mới bồi thường lại được cho danh dự của hắn chứ, mà đương nhiên người đàn ông đang lo lắng kia không thể nhìn thấy được vẻ mặt này của hắn.

“Tổng giám đốc, anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói. ” Quản Sĩ Huân thu lại nụ cười, cố tình tỏ ra sầu não, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa, chậm rãi nói: “Bác sĩ nói...Tiểu Lộ mắc một căn bệnh...Sợ là sẽ...Cần phải chăm sóc thật cẩn thận chu đáo, không được để cô ấy chịu đả kích...”

Hắn nói đâu có sai, Đào Lộ vì đang mang thai nên hay buồn ngủ, không ngủ thì cô ấy sẽ đau đầu, mà chuyện mang thai đâu phải chỉ qua mấy tuần là ổn, cho nên không thể chịu đả kích là đúng rồi, sẽ ảnh hưởng đến đứa bé.

Không ngờ lại nghe được tin xấu từ Quản Sĩ Huân, Trần Ủy Vũ vô cùng sợ hãi, vội vàng hỏi: “Vậy. . . vậy...vậy bệnh này có ảnh hưởng đến tính mạng của cô ấy không?”

Nếu cô gái nhỏ của anh hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, vậy thì anh biết sống sao đây? Hiện tại tuy bọn họ đã chia tay, nhưng anh vẫn có thể ngày ngày trông thấy cô, nhưng nếu có một ngày cô sẽ mãi mãi không xuất hiện trước mặt anh nữa, thì chắc chắn là anh sẽ không thể chịu đựng nổi!

“Ừm...Chuyện này rất khó nói, nếu được chăm sóc tốt và cẩn thận thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nếu ngược lại thì rất có thể đấy!” Quản Sĩ Huân nhìn Trần Ủy Vũ, nghiêm túc nói.

Theo cách nói của hắn thì, nếu phụ nữ khi mang thai mà không được chăm sóc tốt thì sẽ dẫn tới biến chứng xấu, đứa bé sẽ gặp nguy hiểm, người mẹ cũng vậy, cho nên phải nhắc nhở Trần Ủy Vũ nên biết đối xử tốt với Đào Lộ.

Trần Ủy Vũ nhú chặt mày không nói, trong lòng hối hận tối qua đã làm cô đau, lại còn không dừng lại hỏi han dỗ dành cô, sáng hôm nay lại không kìm chế được mà làm cô giận, khiến cho tâm trạng của cô không được vui.

Từ khi gặp cô, sự tự chủ của anh gần như đã không còn, thật đáng giận mà!

“Tổng giám đốc, tôi biết anh vẫn còn để bụng chuyện xảy ra ngoài ý muốn kia, tôi là người ngoài nên không dám nói nhiều, tôi chỉ biết một điều là Đào Lộ rất yêu anh, chuyện tai nạn kia không phải là lỗi của cô ấy, nếu có thể, cô ấy cũng muốn rằng mình không có một người bố như vậy. Nhưng tôi nghĩ, bố cô ấy cũng đang phải sống trong những ngày tháng ân hận và áy náy, cho dù trời không phạt thì người cũng tự phạt mình rồi, anh cũng yêu cô ấy, vậy thì sao phải dằn vặt đau khổ như vậy? Tôi đi mua mấy thứ rồi quay lại, anh lên trước thăm cô ấy đi!” Quản Sĩ Huân nói xong rồi quay người đi đến một cửa hàng tiện lợi ở gần đó.

Trần Ủy Vũ kinh ngạc nhìn bóng dáng của Quản Sĩ Huân, sau đó lại quay sang nhìn về hướng bệnh viện.

Con người nếu như mất đi rồi thì mới biết quý trọng, nếu như anh còn để đến khi chuyện đã muộn rồi mới luyến tiếc, vậy không phải sẽ không còn kịp nữa, đúng không!

Anh sai chân đi thẳng vào bệnh viện, rất nhanh đã tìm được phòng bệnh của Đào Lộ, đột nhiên anh cảm thấy rất khó thở, sợ sau khi đi vào, sẽ chỉ nhìn thấy một thân ảnh đang nằm đó, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra, anh cẩn thận bước tới cạnh giường, nhìn gương mặt tái nhợt của Đào Lộ, ngực vẫn đang phập phồng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh yên lặng ngồi im bên cạnh cô, mắt nhìn thẳng vào người con gái làm cho anh lúc nào cũng phải quan tâm, phải phiền lòng, phải đau đớn kia. Cô, chính là cả thế giới của anh.

67. Chương 67

Sự yên lặng bao trùm trong phòng bệnh, thỉnh thoảng vọng lại tiếng xe cứu thương, tiếng y tá và bệnh nhân trò chuyện với nhau ngoài hành lang, nhưng hầu hết âm thanh đều bị ngăn cách ra bên ngoài.

Trần Ủy Vũ mắt nhìn màn hình điện thoại xem tin tức trong và ngoài nước, sau đó lại liếc nhìn cô gái đang nằm trên giường bệnh, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Khi anh đưa mắt nhìn vào di động lần thứ hai thì Đào Lộ chậm rãi mở mắt ra, càng không ngờ hơn là cô lại nhìn thấy anh trong lúc này.

Dù là lúc nào thì Trần Ủy Vũ cũng tạo cho người ta một cảm giác bị áp bức, nhưng nếu cho cô chọn, thì cô vẫn thấy hình ảnh lúc này của anh vẫn là tuyệt nhất, yên lặng cúi đầu tập trung vào một chuyện gì đó, không kích động nói ra những câu châm chọc cộc.

Trầm Ủy Vũ cảm nhận được có một ánh mắt đang chăm chú nhìn mình, bèn liếc mắt nhìn cô, lập tức trông thấy đôi mắt to của cô đang ngập nước, thoát nhìn mềm yếu khiến cho người ta muốn thương yêu.

Anh vội vàng cắt di động vào túi quần, đưa tay ra nắm trọn lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: “Còn đau không em? Quả đào nhỏ...”

Vừa nghe thấy ba chữ “quả đào nhỏ” từ trong miệng anh, Đào Lộ liền cảm thấy mắt và mũi chua xót, nước mắt cũng lẳng lẳng rơi xuống.

Cô mím môi lắc đầu, đã lâu rồi không được nghe anh gọi cô như vậy, trong giọng nói còn hàm chứa cả sự quan tâm và yêu thương, khiến cho cô xúc động vô cùng.

Thấy cô rơi nước mắt, Trầm Ủy Vũ sợ hãi ngồi lên giường, ôm cô vào lòng, vừa vỗ nhẹ vừa nói: “Là do anh không tốt, em đừng khóc, nếu còn tức giận thì cứ đánh anh đây này, bảo bố không khóc không khóc...”, anh không quên lời dặn của Quản Sĩ Huân, rất sợ tâm trạng của cô xấu đi.

Đào Lộ dán vào ngực anh, sững sốt hồi lâu mới nhẹ nhàng vòng tay ra sau ôm lấy thắt lưng anh, dùng sức hít thở mùi hương thơm ngát quen thuộc, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp toàn thân.

“Quả đào nhỏ, trở về bên anh nhé, anh sẽ chăm sóc em thật tốt, dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng sẽ liều mạng bảo vệ em!” Trầm Ủy Vũ ôm chặt Đào Lộ, cảm cọ nhẹ lên tóc cô.

“Anh...Anh biết rồi à...” Đào Lộ nhỏ giọng hỏi, lúc nghe bác sĩ nói cô có thai, cô đã sợ đến choáng váng đầu óc, có nghĩ cũng không ngờ là mình đã có em bé!

Nghe thấy lời của anh, cô thật sự sợ rằng anh tình nguyện giảng hòa với cô không phải vì tình yêu, mà là vì trong bụng cô có con của anh, người ta nói mẹ dựa hơi con, lúc này giá trị của đứa bé chưa ra đời cao hơn cô, vị thế cũng quan trọng hơn cô.

Có phải anh sợ cô sẽ sảy thai, cho nên thái độ đối với cô mới thay đổi nhanh như vậy? Hơn nữa có thể anh cũng rất muốn có đứa con này, cho nên mới nói muốn cô quay trở về bên anh?

“Anh...Có phải vì thương hại em nên mới nói như vậy đúng không? Nếu là vì thế thì không cần đâu, em không muốn sống cùng với một người không thương em...” Còn chưa nói xong thì đã bị anh cắt ngang.

“Cô bé ngốc, anh thật lòng yêu em, không có em, anh sẽ phát điên, sẽ khó chịu, làm chuyện gì cũng không thấy hứng thú, anh rất sợ, bảo bố, anh không thể không có em. ” Trầm Ủy Vũ khẽ đẩy cô ra một chút, ánh mắt chân thành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đưa tay lên giúp cô lau đi những giọt nước mắt lăn trên má.

Cô nhẹ nhàng mỉm cười, nụ cười ngọt ngào vô cùng, giống như một đóa hoa đào nở rộ, xinh đẹp động lòng người, tay nhỏ bé sờ lên mặt anh, làm nũng nói: “Em cũng rất yêu anh, sau này chuyện gì anh cũng phải nghe theo em, không được bắt nạt em, không được mắng em, không được...Ừm...”

Trầm Ủy Vũ chịu không nổi nét mặt khả ái kia của cô, liền dứt khoát cúi đầu hôn lên đôi môi nhỏ, đem lời nói của cô nuốt hết vào trong bụng, miệng lưỡi cuồng nhiệt xâm chiếm hương vị ngọt ngào bên trong miệng cô.

Mãi đến khi thấy ánh mắt cô đã trở nên朦胧 lung, hai má ửng hồng, anh mới buông cô ra, khàn giọng nói: “Cái gì anh cũng nghe em hết, chỉ cần em đừng rời xa anh là được. ”

Lúc ôm cô vào lòng, anh mới cảm nhận được niềm hạnh phúc quen thuộc mà anh đã bỏ lỡ bấy lâu nay.

Mắt nhìn thấy lon cà phê đặt cạnh giường, Trầm Ủy Vũ đưa tay ra cầm lấy, giật nắp lon xuống rồi đặt lon về chỗ cũ.

Anh quyết định thừa dịp này đem trối cô lại, đời này đừng hòng rời khỏi anh!

“Quả đào nhỏ, trên thế giới này không có người nào tốt như anh đâu, cho nên em hãy làm vợ anh nhé, với lại dù sao em cũng chỉ có thể cưới một mình anh thôi!” Trầm Ủy Vũ bá đạo nói, nâng tay cô lên, đem cái nắp lon đeo vào ngón áp út của cô.

Oa! Người này đúng là da mặt dày! Nhưng mà cô lại rất thích nghe thấy giọng điệu cường thế như vậy của anh!

Cô khanh khách cười vang, nói: “Nào có ai lại cầu hôn như vậy! Lợi dụng lúc người ta không để ý mà đeo nhẫn, người ta có muốn đổi ý cũng không được. ”

Trầm Úy Vũ cắn nhẹ lên tai cô, tức giận cảnh cáo: “Không cho đổi ý, cũng không được thương lượng!”, sau đó lại nói thêm: “Không nhân cơ hội trối em lại, chỉ sợ em sẽ bị tên nhóc thối kia lừa gạt rồi cùng nó chạy mất, trong hôn lễ anh sẽ đeo nhẫn kim cương cho em. ”

Sờ lên cái nắp lon, Đào Lộ cảm thấy vô cùng hạnh phúc, song lại không khỏi suy nghĩ đến chuyện ngoài ý muốn kia, cắn môi nói: “Úy Vũ...Ba của em...Anh...”

“Bảo bối, em đừng lo, mặc dù nói thật là anh vẫn chưa thể chấp nhận được hành động của ba em, nhưng anh sẽ cố gắng để hòa thuận với ông, chuyện kia hãy cứ đem nó chôn vùi trong quá khứ đi...” Anh xoa đầu cô, mỉm cười đáp.

Đang lúc hai người đang nùng tình mật ý thì Quản Sĩ Huân đã đứng ở cửa, cười hì hì nói: “Tôi đã giúp Đào Lộ làm thủ tục xuất viện rồi, cũng đã hỏi bác sĩ, bác sĩ nói tạm thời không có chuyện gì rồi, về nhà nghỉ ngơi nhiều sẽ khỏe lại, cho nên bây giờ chúng ta có thể xuất viện về nhà rồi ~”

Đào Lộ xuống giường đi vệ sinh, Trầm Úy Vũ thu dọn lại mấy thứ, lúc này Quản Sĩ Huân lại nhỏ giọng nhắc nhở Trầm Úy Vũ: “Đúng rồi, bác sĩ nói là cô ấy không thể chịu nổi kích thích, nhất là chuyện giường chiếu, vất vả cho anh rồi, ha ha ~”

Trầm Úy Vũ nghe xong, sắc mặt liền trở nên khó coi, nhưng vì sức khỏe của cô nên cũng gật đầu đồng ý, trong lòng ai oán sao mình không sớm hòa hợp với Đào Lộ chứ, như vậy ít nhất cũng không phải nhẫn nhịn trong suốt một thời gian dài rồi!

Quản Sĩ Huân đương nhiên là có thể đọc được một phần suy nghĩ của thủ trưởng, nhìn anh có vẻ như đang lực bất tòng tâm, tất nhiên rồi, vì chuyện vận động kịch liệt trên giường sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng mà, ha ha

~

68. Chương 68

Cùng ngày cô xuất viện, Trầm Úy Vũ lập tức chuyển hết quần áo và đồ đạc của cô về phòng mình, hai người lại tiếp tục những ngày tháng ngọt ngào như lúc trước, thậm chí, vì dạo này Đào Lộ thường xuyên ngủ sớm, nên anh còn đem vãn kiện lên giường làm, thỉnh thoảng lại ngắm nhìn cô ngủ.

Hai người ngoại trừ thời gian làm việc ra thì cũng bắt đầu dành chút thời gian để chuẩn bị hôn lễ, hai bên gia đình cũng đã gặp mặt, bà nội Trầm Úy Vũ cực kỳ thích Đào Lộ, chỉ hy vọng cho hôn lễ mau chóng được cử hành.

Vì có anh ở bên cẩn thận chăm sóc, cho nên mỗi ngày tâm trạng của Đào Lộ đều vô cùng thoải mái, chỉ có Trầm Úy Vũ là khổ, ngày ngày phải nén dục vọng mà không dám giải tỏa.

Nhưng khi nghe Đào Lộ mở lời, anh lại cương chiều hôn cô từ phía sau, dịu dàng đáp: “Anh không sao, bác sĩ đã nói là em không được vận động mạnh, cho nên anh dùng tay giải quyết là được rồi, tất nhiên là...Nếu em muốn dùng tay giúp anh thì anh sẽ rất vui vẻ mà tiếp nhận. ”

Thế là, quả đào nhỏ của chúng ta tự nhiên lại luyện thêm được kỹ thuật sử dụng tay một cách thuần thục, phục vụ tiểu Úy Vũ một cách tận tình và chu đáo.

Một buổi tối của ba tuần sau, Đào Lộ ngồi trên giường đọc sách về nuôi dạy con mà hôm nay vừa mới đến nhà sách mua về.

Ngày mai là ngày khám thai của cô, mà thời gian này vì bận rộn quá nên cô không có thời gian để trau dồi kiến thức về sinh đẻ, thừa dịp hôm nay rảnh rỗi, cô muốn nhanh chóng đọc thêm để bù lại một chút, ngày mai sẽ không sợ không nghe hiểu bác sĩ nói gì.

Lật được vài trang, chợt nghe thấy tiếng bước chân của anh đang tiến vào phòng ngủ, cô ngẩng đầu lên mỉm cười với anh, sau đó lại tiếp tục cúi xuống đọc.

Trầm Ủy Vũ ngồi lên giường, thấy cô gái nhỏ đang tập trung đọc sách, không biết là loại sách gì có thể khiến cô chú ý đến như vậy, bèn cúi đầu nhìn trang bìa, thấy trên đó ghi “Con yêu của mẹ. ”

“Ha ha~ Quả đào nhỏ đọc say mê thật đấy, bắt đầu chuẩn bị làm mẹ rồi. ” Anh khẽ cười, hôn lên má cô một cái rồi nói tiếp: “Chờ em khỏe lại, chúng ta lại có thể tiếp tục tăng gia sản xuất trả nợ cho tổ quốc rồi!”

Đào Lộ đặt sách xuống đầu giường, chui vào lòng anh tìm một tư thế thoải mái để dựa vào, sau đó cầm lấy tay anh rồi đặt lên bụng mình.

“Cơ thể của người ta vẫn tốt mà, với lại chúng ta cũng đang tăng gia sản xuất để trả nợ cho tổ quốc đó thôi ~” Cô chu môi đáp, lại ngáp một cái, cơn buồn ngủ lại kéo tới rồi.

Đang tăng gia sản xuất? Có sao? Hai người lần thứ hai ngủ chung một giường, vậy mà anh còn không được ăn cô, chỉ dựa vào cái miệng nhỏ nhắn và hai bàn tay bé xinh của cô để an ủi ỉn ỉn mà thôi.

Anh bật cười, nói: “Chẳng lẽ quả đào nhỏ là thánh mẫu Maria à? Chỉ dùng phương pháp bắn vào trong miệng là có thể mang thai rồi?”

Từ ngữ của anh sao nghe kỳ quái vậy, sao lại so sánh cô với thánh mẫu Maria chứ? Cô đương nhiên cũng không ngờ đến mức tin vào phương pháp kia là có thể mang thai.

“Anh nói gì vậy hả ~ Ngày mai đi bệnh viện, nên em phải ngồi đọc qua để biết thêm kiến thức! Em không muốn lại bị bác sĩ trùng mắt nhìn đâu. ” Đào Lộ nâng mặt anh lên, tay nhỏ nắm lấy cằm anh đẩy qua đẩy lại.

“Bệnh của em còn chưa hồi phục, ngày mai mà còn đề cập đến việc sinh con với bác sĩ thì chắc chắn sẽ bị bác sĩ trùng mắt đấy, tin anh đi!” Trầm Ủy Vũ đưa tay xoa đầu Đào Lộ, dùng ánh mắt bắt mắt nhìn cô.

Tuy rằng anh cũng rất muốn có con, nhưng trước tiên vẫn phải bồi bổ sức khỏe cho Đào Lộ đã, khi nào hết bệnh rồi tính. Anh vẫn không quên lời Quân Sĩ Huân, nói nếu cơ thể của cô không tốt thì không nên mang thai.

Đào Lộ bắt đầu cảm thấy nội dung cuộc nói chuyện của cô và anh có chút kỳ lạ đến khó hiểu.

Cô có bệnh ư? Sao cô lại không biết? Hay là bác sĩ thừa dịp cô ngủ say nên đã nói gì đó với anh? Phải hỏi cho rõ ràng mới được!

Đào Lộ nghĩ xong liền nhanh chóng rời khỏi ngực anh, mặt đối mặt nói: “Bác sĩ nói em có bệnh ư? Bác sĩ chỉ nói là em mang thai thôi mà, không phải sao?”

“Quân Sĩ Huân nói với anh là em bị bệnh...” Trầm Ủy Vũ đang nói bình thường thì bất ngờ sững sờ dừng lại, ánh mắt không thể tin được nhìn vào bụng cô.

Mở to mắt nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của anh, Đào Lộ đoán chắc là anh bị Quân Sĩ Huân lừa rồi, thật sự là dở khóc dở cười.

“Anh vẫn không biết là em đang mang thai à? Bác sĩ nói phụ nữ có thai sẽ rất thèm ngủ, em không được ăn no ngủ kỹ thì sẽ đau đầu, hơn nữa đêm hôm trước anh lại quá thô bạo, làm cho người ta mệt chết đi được. Bác sĩ nói không được vận động mạnh, nếu không đứa bé sẽ bị anh làm rơi mất lúc nào không biết chừng, em cứ nghĩ là Sĩ Huân đã nói với anh rồi chứ. ” Cô nhẹ nhàng giải thích, thấy sắc mặt của anh ngày một khó coi, biết là anh hiểu lầm rằng cô có bệnh nan y gì đó!

Thì ra là cô không giải thích rõ ràng, anh cũng không hỏi cô, cho nên chủ đề nói chuyện của hai người mới thành ra ông nói gà bà nói vịt như vậy!

Thấy Trầm Úy Vũ vẫn chưa có phản ứng, Đào Lộ lại chu môi lên làm nũng: “Cũng đã chín tuần rồi đó ~ Hiện tại anh chính là ba ba Trầm rồi!”

Nghe được ba chữ “ba ba Trầm”, anh mới kinh ngạc phản ứng lại, nhưng lời đầu tiên nói ra lại là...

“Quản Sĩ Huân! Cậu chết với tôi!” Anh tức giận gầm nhẹ, nếu Quản Sĩ Huân ở đây, anh sẽ trực tiếp xông lên đánh cậu ta một trận.

Đào Lộ không sợ khi thấy anh như vậy, trái lại còn vui vẻ cười vang, lao vào ngực anh rồi hôn anh một cái, nhẹ nhàng nói: “Úy Vũ...em yêu anh...”

“Anh cũng yêu em...Nào nào, em đừng kích động như thế, đừng ôm chặt quá, đè lên con bây giờ!”

“Trời ạ, chúng ta phải mau chóng hoàn thành hôn lễ thôi, không đến lúc bụng em to ra thì lại không mặc được váy cưới. ”

“Còn nữa, anh sẽ mua cho em mấy bộ quần áo rộng cho em mặc...”

Tổng giám đốc Trầm của chúng ta đang trở nên ngốc nghếch vì quá vui mừng, bị quả đào nhỏ hôn môi mà vẫn còn lẩm bẩm không dứt, cứ dờ môi anh ra là anh lại nói thêm một câu, còn cuống quýt lo lắng đủ thứ, cuối cùng bị cô mạnh mẽ cưỡng chế thì mới dừng lại.

Lúc hai người nằm trong chăn ấm chuẩn bị đi vào giấc ngủ, anh lại không kìm được mà tức giận chỉ trích: “Tên nhóc Quản Sĩ Huân này, ngày mai anh phải giáo huấn cậu ta một trận mới được, dám lừa anh!”

Đào Lộ vỗ nhẹ lên ngực anh, dịu dàng nói: “Suyt...ba ba ngủ đi, cục cưng của anh muốn nghỉ ngơi rồi đó ~” sau đó nhắm mắt lại ngủ.

Trước khi tiến vào mộng đẹp, Đào Lộ khẽ cười thầm trong lòng, nghĩ: Quân sư thân mến của tôi, tha thứ cho tôi vì tôi không thể bảo vệ được anh nhé!

69. Chương 69: Ngoại Truyện 1

Diệp Linh Tiệp dáng vẻ xinh đẹp, mềm mại đáng yêu ngồi trên salon, nghe thấy tiếng bước chân liền liếc mắt nhìn người đàn ông đang bước ra từ phòng ngủ một cái, sau đó lại quay lại tiếp tục dán mắt lên màn hình TV.

Đào Tử Tuấn trên người chỉ mặc một cái quần đùi, khăn mặt còn trùm lên đầu, từng giọt nước trên tóc chảy xuống ngực anh, thoát nhìn vô cùng gợi cảm.

Nhưng mà, Diệp Linh Tiệp cũng chẳng thêm để ý đến anh!

Vì cô đang rất tức giận!

Rõ ràng là bọn họ đã hẹn nhau là tối nay sẽ cùng nhau đi ăn, vậy mà anh lại chạy đi liên hoan với đồng nghiệp, thật quá đáng!

Đào Tử Tuấn ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi: “Giận anh à?”

“Ai dám giận dữ với anh chứ!” Diệp Linh Tiệp hừ nhẹ, chân dài gác lên đùi chồng, quần ngủ tơ tằm ngắn cũn lúc này chỉ đủ che đi cặp mông tròn.

Bàn tay to của anh lập tức sờ lên chân giúp cô mát xa, nụ cười càng thêm thâm sâu, anh biết là cô gái của anh sẽ không giận anh lâu đâu mà!

Tuy rằng tính khí của Diệp Linh Tiệp rất tùy hứng, nhưng cũng không đến mức làm cho anh không thể chịu nổi, chỉ cần anh nhẹ nhàng dỗ dành lấy lòng là cô sẽ hết giận ngay!

“Vợ yêu của anh!” Anh dịu dàng nói, tay chậm rãi xoa nắn từ bắp chân lên trên đùi, bắt đầu xuất hiện ý đồ bất lương rồi.

Diệp Linh Tiệp nâng đùi lên tránh khỏi móng vuốt của anh, quyến rũ nở nụ cười, hỏi: “Chồng yêu của em, tay anh đang làm gì vậy?”

“Anh giúp vợ anh mát xa!” Lời của anh rất hợp tình hợp lý, hoàn toàn không thể hiện ra một chút quẫn bách nào.

Hừ! Anh nghĩ rằng cô không nhìn ra ý đồ của anh sao?

Nếu cứ như vậy bị anh sờ soạng, chắc chắn cô sẽ phải buông vũ khí xuống đầu hàng, cho nên không thể để anh đạt được mục đích một cách dễ dàng như thế được!

Thế là, cô với tay cầm lấy một quả chuối tiêu đặt trên bàn, chậm rãi lột vỏ chuối ra, cuối cùng cho vào miệng cắn một cái.

Hành động của cô rất nhẹ nhàng từ tốn, không phải là cô muốn ăn, cô chỉ muốn dụ dỗ anh thôi, cái lưỡi giống như vô tình liếm lên đỉnh quả chuối một cái, nói: “Chồng ơi, anh bóp chỗ bắp chân nhiều vào, chỗ đó mỏi lắm!”

Đào Tử Tuấn nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, cái lưỡi và đôi môi đỏ tươi cọ xát vào quả chuối, trông quyến rũ vô cùng, khiến cho lực xoa bóp của anh cũng mạnh thêm một chút.

Lúc này, không biết là do cố ý hay vô tình, mà cổ áo ngủ hai dây của cô trễ thấp xuống, rãnh ngực cứ như vậy mà nhô lên, một bên dây áo còn tuột khỏi vai, cảnh sắc cực kỳ mê người.

“Chuối ăn ngon không?” Ánh mắt của anh hiện lên một tia tà ác, nhìn vợ yêu đã ăn được một nửa quả chuối.

“Ngon lắm, chồng ăn thử đi!” Diệp Linh Tiệp cười đưa nửa quả chuối còn lại vào miệng anh, cố ý cúi thấp người xuống, để cho anh nhìn thấy được cảnh đẹp bên trong áo ngủ, bộ ngực trắng nõn căng tròn hiện ra, đủ để quyến rũ bất kỳ tên đàn ông nào.

Yêu nữ đáng ghét này!

Bụng dưới của anh đã bưng bưng lửa dục, sau khi nuốt xuống một miếng chuối, anh dứt khoát nhổm dậy đè lên chân trái cô, tay lại cầm lấy mắt cá chân phải, làm cho hạ thân của cô mở rộng ra thật lớn.

“A...Chồng, anh làm gì vậy?” Diệp Linh Tiệp khê kêu lên, mắt to vô tội nhìn thân thể cường tráng của anh.

“Anh làm gì mà em còn không biết sao? Làm cái việc mà em thích đó!” Đào Tử Tuấn cúi xuống ghé vào tai cô đáp, vươn đầu lưỡi liếm lên vành tai cô, làm cho cô bật cười khanh khách.

“Anh không nói thì làm sao mà em biết...A...” Lời còn chưa nói xong thì bỗng biến thành một âm thanh ngâm nga đáng yêu mềm mại, tay nhỏ bé bám chặt lên sở phạ.

Tay của anh trực tiếp tấn công vào nơi riêng tư mềm mại giữa hai chân cô, quần đùi nhỏ căn bản không đủ để che đậy cảnh xuân bên trong, khiến cho anh có thể dễ dàng đưa ngón tay đâm vào.

Lúc đầu vì chưa đủ ướt nên cô cảm thấy rất khô ráp, sau đó lại có chút khoái cảm xông lên sau gáy, trong nháy mắt cả người liền mềm nhũn.

“Anh đâu cần phải nói, anh trực tiếp hành động để cho em biết là được rồi, vợ yêu của anh. ” Anh dùng lực ma xát ngón tay, chỉ trong chốc lát bên trong nụ hoa đã tràn ra một lượng nước lớn, thấm ướt cả quần ngủ.

Đóa hoa mẫn cảm vì vui sướng mà đang co rút, siết chặt lấy ngón tay anh, hình ảnh đầy kích thích khiến cho anh hưng phấn muốn phát điên, tuy vậy anh vẫn không vội vàng tiến vào ngay. Anh muốn để cho cô chịu đựng không nổi nữa, phải lên tiếng cầu xin anh mới thôi!

“Ừm ~ Vợ ơi, hết giận rồi đúng không? Nhìn em đang hưng phấn quá rồi này!” Đào Tử Tuấn trêu chọc con mèo hoang nhỏ đáng yêu dưới thân, ngón tay lại tà ác đâm vào sâu hơn.

“A a...Còn lâu nhé...Em vẫn còn giận...Ừm...Anh mới hưng phấn thì có...” Diệp Linh Tiệp khẩu thị tâm phi cãi lại, bụng dưới truyền đến cảm giác tê dại khiến cho cô không kìm chế được mà khê kêu lên.

Đào Tử Tuấn rút ngón tay ra, kéo áo ngủ của cô xuống, để ột bên ngực lộ ra bên ngoài, tay nhẹ nhàng chụp lên xoa nắn, còn khê nắm lấy đầu vú cô mà vân vê đùa bỡn.

Một bên đầu gối của anh khẽ áp lên nơi riêng tư của cô rồi ma xát, mắt nhìn khuôn mặt vợ yêu đang đỏ ửng vì kích thích, mái tóc dài xoăn nhẹ xõa tung trên ghế, xinh đẹp động lòng người.

Rõ ràng là cô đang rất dễ chịu!

Diệp Linh Tiệp cảm thấy tiểu huyết như đang bị gãi ngứa, hai bên vách thịt bị đầu gối của anh cọ đến nóng cả lên, càng thêm khát vọng được anh âu yếm nhiều hơn, cảm giác trống rỗng lan tỏa ra khắp cơ thể.

“Sao vậy? Không phải em nói là chỉ mỗi anh đang hưng phấn thôi sao? Thế nào mà lúc này biểu tình của vợ yêu lại có vẻ đói khát hơn cả anh vậy?” Đào Tử Tuấn lưu manh trêu chọc mèo hoang nhỏ, chờ xem cô sẽ phản kích lại anh như thế nào!

70. Chương 70: Ngoại Truyện 2

Cho dù bị chồng nói trúng suy nghĩ, nhưng Diệp Linh Tiệp vẫn không muốn thừa nhận, mặc dù lúc này cơ thể của cô đang bị lửa dục khiêu khích đến không thể chịu nổi nữa rồi.

Cô đưa ngón tay dài nhỏ lên môi mình, xoa nhẹ vuốt ve một lúc rồi khẽ đưa lưỡi ra liếm, vẻ mặt đáng thương đáp: “Ừm...Người ta không đói khát...Người ta là đang chờ mong...”

“Chờ mong? Ha ha ~ Chờ mong bị anh hung hăng cắm vào đúng không?” Đào Tử Tuấn vô lại nói, tay càng thêm dùng lực xoa bóp ngực cô, đầu gối cũng khẽ ấn nhẹ xuống ma xát nơi mềm mại ướt át kia.

Áo bị kéo lên lộ ra bầu ngực căng tròn, hoàn toàn phơi bày trước mắt anh, cực kỳ cực kỳ mê người!

Nhìn xuống nơi bên dưới ngày một ướt át, Diệp Linh Tiệp biết mình yếu thế nhưng vẫn cố gắng nhõm người dậy, cởi bỏ quần sịp của chồng xuống, vật nam tính to lớn lập tức bắn ra, bồng bồng phần chắn đứng thẳng lên.

“Không phải ~ Là chờ mong anh bị em ăn đến sáng khoái!” Cô nâng mắt lên nhìn anh, sau đó mới há miệng liếm lên côn thịt của anh một cái.

Vừa mới tắm rửa xong, cho nên trên người anh thoang thoảng một mùi hương nhẹ nhàng dễ chịu, không có mùi tanh, làm cho cô càng thêm cố gắng muốn lấy lòng anh.

Giống như đang ăn kẹo mút, cô đưa lưỡi ra liếm lên túi ngọc, sau đó mới quay về trêu đùa côn thịt, rất nhanh chỗ đó của anh đã bị cô liếm đến ướt sũng.

Hình ảnh mà Đào Tử Tuấn đang chứng kiến dâm dăng vô cùng, cô gái của anh đang rất say mê, đôi môi đỏ tươi chạy dọc hạ thân anh, khiến anh nhăn nhó đến mức đau đớn.

“Vợ yêu, ngâm nó đi!” Anh khàn giọng nói, hai bàn tay xoa bóp ngực cô, ngón tay còn kẹp lấy đầu vú trêu đùa.

Diệp Linh Tiệp trong lòng cười thầm, mở miệng nhỏ ra nhét côn thịt của anh vào miệng, một hơi liền ngâm đến chỗ sâu nhất, còn dùng sức mút vài cái.

Hành động của cô làm cho Đào Tử Tuấn sướng khoái muốn phát điên, suýt nữa là không chịu nổi mà bắn thẳng vào miệng cô, nhìn ánh mắt nghịch ngợm của cô, anh không khỏi có chút tức giận.

Bởi vì, Diệp Linh Tiệp biết cách làm cho anh thoải mái phải bắn tinh dịch ra!

Nói giỡn à! Sao anh có thể lãng phí tinh hoa của mình như vậy chứ, cứ thế mà bắn hết vào miệng cô sao?! Phải bắn toàn bộ vào trong cơ thể của cô thì mới đã nghiên!

Dứt khoát đẩy cô nằm xuống ghế, anh quỳ trên sàn nhà, bàn tay to kéo quần ngủ của cô xuống, hoa cốc giằng giụa mặt dịch lập tức hiện ra trước mắt anh.

Tại sao lại như vậy? Bởi vì Diệp Linh Tiệp chủ động mở hai chân ra, cố tình để cho anh nhìn thấy, làm cho khuôn mặt tuấn tú của anh càng trở nên hưng phấn hơn.

Thấy vậy, cô lại khẽ nâng mông lên đóng đưa vài cái, hành động càng ngày càng dâm loạn!

“Tiểu dâm phụ, còn dám đong đưa nữa hả! Đợi lát nữa cho em đong đưa thoải mái luôn!” Đào Tử Tuấn nghiêng răng nghiêng lợi nói, vợ của anh luôn có bản lĩnh làm cho anh thất điên bát đảo, làm cho anh giống như một con cún đến ngày động dục chỉ muốn lao vào cô ngay lập tức.

Độ cao của sô pha khiến anh không cần cúi xuống mà vẫn có thể đối diện với cô, bàn tay to của anh nắm lấy đôi chân dài, đem mặt dán vào nơi riêng tư của cô, há miệng cắn lên hai vách thịt, mạnh mẽ liếm mát lên hoa hạc mẫn cảm.

“Ừm...Người ta không phải...A...” Diệp Linh Tiệp nũng nịu phản bác, tay nhỏ vò đầu anh, thẳng lưng ưỡn người hưởng thụ được chồng âu yếm.

Miệng lưỡi nóng bỏng tàn sát bờ bãi hoa cỏ, lồi vào bị lưỡi anh đưa vào cọ xát, từng đợt khoái cảm lan tỏa khắp cơ thể.

Mật dịch chảy ra bị anh nuốt vào trong miệng, phần không kịp ăn thì chảy dọc xuống mông cô rồi thấm xuống sô pha.

Đào Tử Tuấn ngửi thấy hương hoa hồng ngọt ngào trên da thịt cô, kích thích từng dây thần kinh trên người anh, làm cho anh ăn không biết chán.

Tiếng kêu quyến rũ của cô vang vọng trong phòng khách, lý trí đã biến mất không còn một nửa, để mặc cho dục hỏa thiêu đốt toàn thân, mà cơn tức giận cũng đã sớm bay lên chín tầng mây rồi.

“Không phải? Vậy sao lúc anh liếm em, em lại đong đưa như vậy hả? Còn muốn giả bộ ngây thơ với anh sao?” Cuối cùng cảm thấy đã đủ, anh tà ác ngẩng đầu lên hỏi, lưỡi còn vươn ra liếm mật dịch vương trên môi.

Anh đứng dậy đá văng quần ra xa, dáng vẻ cường thế nhìn đáng vẻ mị hoặc của Diệp Linh Tiệp ở bên dưới mình.

Nhìn anh như thế rất hiểu biết hành động trêu chọc của cô vậy, Diệp Linh Tiệp mỉm cười, chủ động quỳ gối trên sô pha, mông hướng về phía anh nói: “Ừm ~ Trong lòng anh em chính là một dâm phụ ngây thơ mà!”

Cô nghiêng mặt đáng thương nhìn Đào Tử Tuấn, lại cố ý đong đưa mông, ma sát lên vật thô cứng của anh, nũng nịu nói: “Ừm...Chồng à...Hoa nhỏ của em nói là muốn anh...”

Nhìn cái mông trắng nõn mượt mà của vợ đang cọ lên côn thịt của mình, anh quyết định sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa!

Bàn tay to đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hạ thân hướng đến lồi vào, khàn giọng nói: “Em đồ dâm phụ đáng ghét này, anh cho em ngay đây!”

Nói xong, anh ưỡn thẳng lưng, dùng lực đâm thẳng vào tiểu huyệt, chạm đến chỗ sâu nhất bên trong cô...

71. Chương 71: Ngoại Truyện 3

“A...Ừm...” Diệp Linh Tiệp kiều mỵ kêu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại, tay nắm chặt lên thành ghế, nơi riêng tư cuối cùng cũng được thỏa mãn.

Đào Tử Tuấn cúi người hôn lên vai cô, bàn tay to sờ soạng kéo áo ngủ của cô xuống, hai bầu ngực căng tròn lại lắc lư trong không khí. Ngón tay anh bóp mạnh đầu vú cô, mông khẽ đong đưa, đầu tiên chỉ hơi ma sát nhẹ ở cửa huyệt, sau đó mới mạnh mẽ đâm vào, nhét đầy lồi vào chặt hẹp.

Anh dường như không biết mệt, mỗi khi anh đâm kiêu chín nông một sâu, tiểu huyệt của cô lại co rút mạnh, khiến cho anh không ngừng lặp đi lặp lại động tác này.

Côn thịt cứ lúc thì cọ xát nhẹ, lúc lại đâm mạnh vào, động tác không đồng đều này làm cho Diệp Linh Tiệp muốn nổi điên, khao khát muốn anh lấp đầy mình.

“Ừm...Đáng ghét...A...Chồng ơi...” Cô kháng nghị nói, tiểu huyệt khó chịu cực kỳ, hơn nữa rõ ràng anh biết cô nôn nóng nhưng lại vẫn kiên trì không thay đổi tần suất.

“Sao vậy? Em không thích thế này à?” Đào Tử Tuấn mỉm cười hỏi, dám trêu chọc anh, đương nhiên sẽ phải chịu phạt, sao có thể để cô chiếm thế thượng phong được!

Đáng ghét! Anh cố tình muốn cô tức điên lên đây mà!

Được thôi! Vậy hãy xem cô đáp trả đây!

Diệp Linh Tiệp nâng ông lên, đường cong chữ S hiện ra càng thêm rõ ràng, giống như một con bạch xà uốn lượn quanh người anh, cô chậm rãi vận vẹo vòng eo nhỏ nhắn, tay nhỏ sờ xuống nơi riêng tư, khẽ vuốt ve túi ngọc của anh.

“Ừm...a...Thích lắm...Thích được chồng yêu làm thế này...Ừm...Tiểu huyết nuốt lấy anh rồi...Thoải mái quá...” Cô phóng dăng kêu lên, cái miệng nâng lên hạ xuống trước mắt anh.

Cảnh tượng trước mắt khiến cho Đào Tử Tuấn không kìm chế được mà tăng tốc độ, mắt nhìn chăm chú vào côn thịt đỏ hồng của mình hiện ra rồi biến mất trong tiểu huyết của cô. Mật dịch theo nhịp ra vào của anh mà chảy ra, ướt nhẹp nơi giao hợp của hai người.

Tay nhỏ bé lau đi mật dịch đang chảy ra, cô đưa tay lên, mở rộng năm ngón tay, thấy hiện ra những sợi bạc dính dính, cười nói: “Ừm...Dính quá. . . Xấu hổ chưa kia...Phải ăn hết thôi...”

Dứt lời, cô nghiêng mặt, đưa lưỡi ra liếm lên chất lỏng trên ngón tay, mắt đẹp liếc nhìn Đào Tử Tuấn, vẻ mặt của anh bị cô quyến rũ trông thật đáng yêu quá. Thế là động tác liếm mút của cô càng bạo gan hơn, giống như đang ăn côn thịt của anh vậy, há miệng ngậm mút từng ngón tay, đáng vẻ đang rất say mê.

“Yêu nữ đáng ghét này, em thích ăn nó đến vậy sao? Hửm?” Anh khẽ cắn lên chiếc cổ trắng nõn của cô, giọng nói vô cùng gợi cảm, côn thịt đang chôn trong cơ thể cô đã đình chỉ động tác, cảm nhận từng tầng thịt mềm đang bao trùm lấy anh.

Diệp Linh Tiệp chủ động vận vẹo người, đóng đưa miệng, dịu dàng đáp: “A...Thích lắm...Thích muốn chết luôn...Thích nhất...Ừm...”

Lúc này cô cũng không rảnh nghĩ đến việc chồng đâm vào cô thế nào, cô chỉ thích cái cảm giác tự mình hành động và đạt được mục đích mà thôi!

Nghĩ là làm, cô lại ra sức đóng đưa phần hông, đôi môi đỏ tươi hé mở, vang lên từng tiếng kêu rên dễ nghe, khiến cho người ta tê dại cả người.

“A ~ Linh Tiệp của anh thật là dâm dăng, có muốn chồng em hung hăng đâm em không?” Anh mở miệng hỏi, bàn tay to vuốt dọc lưng cô, không ngừng âu yếm.

“Muốn...Muốn...Chồng ơi...Em muốn...Mau lên...Tiểu huyết của người ta ưm...khó chịu muốn chết...A a...Anh mau giúp em đi...Mau lên...” Cô vội vàng đáp, lửa dục trong người không có chỗ phát tiết, càng khiến cô thêm ra sức cầu xin.

Bàn tay to giữ chặt eo nhỏ của cô, anh khàn giọng nói: “Được, anh sẽ làm cho em sướng ngắt luôn!” sau đó côn thịt lại mạnh mẽ đâm vào, cọ sát hoa kính nhỏ hẹp.

Tiểu huyết nóng ẩm mút chặt lấy anh, cảm giác vui thích lan tỏa khắp các tế bào, không thể ngừng được việc điên cuồng đóng đưa eo, lý trí gần như đã bị lửa dục đốt sạch.

Côn thịt to lớn cứng rắn ma sát tiểu huyết non mềm, anh thở dốc nói: “Chật quá, thích quá ~ Anh đâm chết em!”

Anh giữ chặt miệng cô, hai tay tách hai vách thịt ra thật rộng, để cho anh có thể dễ dàng đâm thẳng vào miệng tử cung.

“A a ưm...Thích quá...A...Đâm hồng em đi...Xin anh đẩy...A...” Diệp Linh Tiệp phóng dăng kêu lên, ngữ điệu vô cùng dịu dàng và đáng yêu.

Nghe vợ yêu cầu, Đào Tử Tuấn đương nhiên là không thể không làm theo, côn thịt hung mãnh như dã thú càng đâm càng hăng say. Một lượng lớn mật dịch tràn ngập bên trong tiểu huyết, chưa kịp chảy ra thì lại bị côn thịt của anh đẩy trở về, phát ra tiếng kêu “bạch bạch” đầy dâm mị.

Tiếng thở gấp của cô ngày một lớn hơn, vang vọng trong không gian yên tĩnh, khoái cảm chồng chất xếp lên, cuối cùng lên cao trào sau một lần đâm thật sâu của anh.

“A a ~ Tới rồi ~ A...” Cô lớn giọng hét chói tai, mười ngón tay nắm chặt lên sô pha, cái mông vênh thật cao, mật dịch phun lên côn thịt, khiến anh kích động gầm nhẹ, tiếp tục gia tăng tốc độ đâm vào, sau khi đâm vào rút ra mấy trăm cái, anh mới cường dã gầm lên rồi bắn tinh dịch vào sâu bên trong cô...

72. Chương 72: Ngoại Truyện 4

Năm năm trước...

Trên bảng hiệu khá cũ tên “Antigua”, mặt tiền của cửa hàng không giống với các quán cà phê sang trọng hiện đại khác, trái lại mang theo một phong cách khá truyền thống và cổ xưa.

Vào cuối tuần, về lý mà nói thì các quán cà phê sẽ rất đông khách, nhưng Antigua lại nằm ở trong một con ngõ nhỏ thuộc khu buôn bán, cho nên dù hôm nay là chiều thứ bảy nhưng bên trong vẫn chưa kín chỗ, tuy vậy cũng không ít khách một chút nào.

Bốn cô gái ăn mặc thời thượng, dung mạo xinh đẹp bước vào Antigua, khiến cho đám đàn ông trong quán đều phải liếc mắt nhìn, dù sao thì có người đàn ông nào mà lại không thích ngắm người đẹp chứ!

Bốn cô gái mang theo bốn nét riêng khác nhau, một người trong số đó đi đến trước quầy bar, chào hỏi người đàn ông đang chuyên tâm pha cà phê.

“Hi ~ Cảnh Thừa, mình đưa bạn tới ủng hộ quán này ~ Các cô ấy đều rất điên rồ đó, cậu có ngại không?!” Diệp Linh Tiệp nói, sau đó hào phóng giơ tay vẫy ba người kia.

“Đến đây là tốt rồi, mình không ngại đâu!” Phương Cảnh Thừa vui vẻ đáp, hẳn là bạn đại học của Diệp Linh Tiệp, có thể coi là khá thân thiết.

Diệp Linh Tiệp trừng mắt nhìn hắn một cái rồi mới kéo ba cô gái kia ngồi xuống một góc trong quán, ăn uống xong, bốn cô gái lại bắt đầu riu rít trò chuyện.

Mấy cô tuổi cũng xấp xỉ hai lăm hai sáu tuổi, sau khi tốt nghiệp đại học thì đi làm vài năm, có đủ tiền để gửi ngân hàng. Cứ có thời gian rảnh là bọn họ lại hẹn nhau đến một quán cà phê bánh ngọt nào đó để gặp mặt.

Hôm nay là sinh nhật của Tiểu Quyên, trong ngày này người có sinh nhật là người có quyền to nhất, dù có đưa ra yêu cầu gì thì tất cả cũng phải đáp ứng, thế là cô ấy đề nghị tất cả chơi trò “Nói thật hay mạo hiểm.”

Nghe thấy tên trò chơi, Diệp Linh Tiệp chỉ khẽ nhướn đôi mi thanh tú, gì chứ cô luôn rất may mắn, với lại nếu bọn họ có bất cứ làm gì thì cô cũng sẽ thực hiện ngay mà mặt không đỏ tím không loạn.

Không ngờ chỉ ngay lần thứ hai chơi đoán số mà cô đã thua rồi, bèn tự tin nói: “Các cậu cứ ra yêu cầu đi, ha ha ~”

“Được ~ Cậu hãy tiếp cận người đàn ông mặc áo sơ mi màu lam, ngồi ở cạnh cửa sổ, đang đưa lưng về chúng ta kia kìa, nếu anh ta đồng ý làm quen với cậu thì cậu thành công!” Tiểu Quyên cười gian hạ chỉ.

“Anh ta ư? Được thôi! Cho mình năm phút, mình sẽ quay lại ngay!” Diệp Linh Tiệp hừ nhẹ, tuy rằng nhìn dáng vẻ của người kia thì có vẻ khá cứng nhắc, cũng không biết là bao nhiêu tuổi rồi, nhưng bằng mị lực của mình, cô tin mình sẽ chiến thắng!

Tiểu Quyên giơ tay, mắt nhìn đồng hồ, giơ dấu “OK” lên, thúc giục cô nhanh chóng đi tới tiếp cận đối phương.

Diệp Linh Tiệp trong lòng thầm hạ quyết tâm, nếu như người ta đồng ý thật thì cùng lắm là cô giải thích với người ta, sau đó say bye bye, dù sao chuyện này đối với cô dễ như trở bàn tay, nào có người đàn ông nào không quỳ gối dưới chân cô cơ chứ!

Đi đến ngồi xuống một ghế trống bên cạnh người kia, cô dịu dàng mở miệng: “Chào anh ~ Anh đi một mình à?”

Lúc này Diệp Linh Tiệp mới giật mình nhìn người đàn ông trước mắt, gương mặt mang nét cương nghị, đôi mắt có thần và đôi mày rậm, nhưng đã bị một cặp kính gọng kim loại che mất, sống mũi thẳng, đường cong của đôi môi rất đẹp, tuy nhiên lại đang mím chặt lại một cách nghiêm túc.

Oa ~ Không ngờ tướng mạo của người này lại đẹp như vậy!

Trong lúc cô còn đang đánh giá, Đào Tử Tuấn dừng hành động đang đánh máy của mình lại, liếc mắt nhìn cô gái đang ngồi đối diện, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt sáng như mèo, vừa nhìn là thấy ngay rằng cô ta chỉ biết đi quyến rũ người khác rồi, đặc biệt là đôi môi hồng nhỏ kia, kiều mỵ giống như một con mèo hoang nhỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Đào Tử Tuấn liếc mắt nhìn cô một cái rồi lại nhìn vào màn hình laptop, không hay biết rằng có rất nhiều người đàn ông đang ghen tỵ nhìn mình!

“Ừm...” Diệp Linh Tiệp bất ngờ sửng sốt, bởi vì người đàn ông này còn không thèm nhìn cô đến quá mấy giây, cũng không chú ý đến ngực cô nữa, đường cong của cô không đủ để hấp dẫn anh à?

Nghe thấy thanh âm của cô, anh có chút không kiên nhẫn nhìn cô một cái, nói: “Nếu cô không có chuyện gì thì có thể cho tôi chút không gian riêng được không? Tôi nghĩ trong quán này có rất nhiều người đàn ông khác muốn uống cà phê với cô đây. ”

Anh không có hứng thú với loại phụ nữ này, ngực lớn ngực ngếch, giống như một bình hoa vậy, lòng dạ thì như rắn rết, anh thật sự không dám động vào.

Không ngờ mình lại bị anh thẳng thừng đuổi như vậy, Diệp Linh Tiệp vẫn không dứt khoát quay đầu bỏ đi, mà tiếp tục duy trì nụ cười ngọt ngào, mục đích muốn quyến rũ anh.

“Thật ra thì ~ Bộ dạng của anh thật không tồi, có muốn thử kết bạn với em không?” Cô tao nhã chống tay trái lên cằm, tay phải khẽ vuốt lên màn hình laptop của anh.

Đào Tử Tuấn nhíu mày nhìn các ngón tay trắng nõn đang lướt trên màn hình, tức giận đến mức muốn đập vỡ máy, anh ghét nhất là loại phụ nữ vô duyên như vậy, hơn nữa cách nói của cô ta như đang muốn bỏ thí chút tình yêu cho anh vậy.

“Không cần, cảm ơn thành ý của cô, xin phép tôi còn có việc phải đi trước. ” Anh nhanh nhẹn tắt máy, gấp màn hình lại, cầm lấy túi xách rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Mất to trừng lớn, cô rất muốn mở miệng gào lên “Mẹ nhà anh!”, nhưng tay lại nắm chặt, cố gắng nhịn xuống, bước về chỗ cũ, mắt vẫn còn trợn to nhìn về phía cửa vào.

Được lắm! Nếu lần sau mà còn gặp anh, tôi nhất định sẽ báo thù!

73. Chương 73: Ngoại Truyện 6

Khụ khụ. . . Những tiếng ho vang lên, tràn ngập trong một không gian lớn. Thỉnh thoảng lại truyền tới tiếng khóc của những đứa trẻ: “Mẹ ơi...hu hu...Con không đến...đến bác sĩ đâu...”, mấy bà mẹ cũng chỉ biết ngồi yên mà ôm con dỗ dành.

Đây là phòng khám chuyên khoa tai mũi họng khá nổi tiếng trong thành phố, ngày thường lúc nào cũng chật ních người đến khám bệnh, nghe nói trình độ của các bác sĩ ở đây rất tốt, có ý đức, hơn nữa nơi này đã có truyền thống được hai mươi năm rồi, cho nên dù là mùa hè hay mùa đông thì vẫn luôn luôn có người đến đây thăm khám.

Đào Tử Tuấn yên lặng ngồi một chỗ, chờ y tá gọi đến số của mình, trong tay cầm điện thoại di động check e-mail, thỉnh thoảng lại khẽ ho một tiếng.

Thật không hiểu sao đang mùa hè mà lại bị cảm, hơn nữa dịch cảm cúm lần này còn diễn biến cực kỳ nhanh, nghe nói nếu để lâu thì người bệnh sẽ bị sốt cao không khỏi, phải điều trị một tháng mới khỏe lại.

Anh không muốn để đến lúc đó rồi mới đi khám, một tháng phải uống thuốc, mệt mỏi đi làm, sao anh chịu nổi chứ! Cho nên ngay khi cơ thể bắt đầu có triệu chứng ho và sổ mũi là anh đã lập tức đi đến bệnh viện rồi.

Mắt nhìn vào màn hình hiện số trên tường, thấy còn một số nữa là đến lượt mình, anh có chút nhàm chán cất di động vào túi, giờ tay khẽ xoa bóp mi tâm đau nhức.

Đinh ~ Sau tiếng kêu của màn hình là giọng nói từ micro phát ra: “Số một trăm chín mươi chín. ”

Y tá lại tiếp tục gọi lại một lần nữa “Số một trăm chín mươi chín, Đào Tử...”, còn chưa nói xong thì đã bị một đứa trẻ đang chạy nhảy xông tới, khiến cô lão đảo suýt thì ngã.

“Em gái! Lại đây cho chị! Còn không chịu ngồi ngoan thì chị sẽ gọi bác sĩ đến tiêm đấy nghe chưa!” Một cô gái lập tức lên tiếng ngăn cản cô bé gái, chạy tới bế bé lên rồi áy náy xin lỗi y tá.

Đào Tử Tuấn nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn kia thì cũng không có phản ứng gì, lúc đứng lên đi đến phòng khám, chợt nghe thấy có một giọng cười từ phía sau vang lên.

Thanh âm nhẹ nhàng xen lẫn chút khàn khiến anh bị thu hút quay đầu sang nhìn, không ngờ lại nhìn thấy cô gái xinh đẹp mà anh đã gặp một tháng trước ở quán cà phê, lúc này khuôn mặt cô trắng bệch, gò má tái nhợt, đôi môi cánh hoa vẫn có màu hồng nhạt.

Theo phán đoán của anh thì cô gái này cũng bị cảm, không thì sẽ không ở đây, hơn nữa tình trạng của cô còn nghiêm trọng hơn anh nhiều, bởi vì trời nóng thế này mà cô còn mặc một chiếc áo khoác dạ.

“Đào Tử...Ha ha ha ~” Diệp Linh Tiệp cười rộ lên, song cô không dám cười lớn quá, bởi vì cổ họng đang đau rát như bị thiêu đốt vậy.

“Cô kia, ngồi đây chờ tôi đi ra, cảm được chạy đó!” Đào Tử Tuấn trừng mắt nói với cô, sau đó đi vào phòng khám.

Năm phút sau, anh đã khám xong, đi trở về khu ghế chờ thì vẫn thấy cô ngoan ngoãn ngồi yên chỗ đó, nở nụ cười với anh, lộ ra cái răng nanh nho nhỏ, trông rất đáng yêu.

Anh vẫn giữ dáng vẻ bình tĩnh như trước, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh cô, giấy tiếp theo lại nghe thấy cô nói: “Đào Tử...A...” Ngữ điệu mang theo sự trêu chọc.

“Cô kia, cô cười đủ chưa? Tên tôi không phải là Đào Tử, tôi là Đào Tử Tuấn, họ Đào, tên Tuấn!” Anh nghiêm túc nói, giờ ngón trỏ đẩy gọng kính lên, động tác vô cùng tao nhã.

“Ừm...Tôi chỉ nghe thấy quả đào ngọt, quả đào lớn, chứ chưa từng nghe có quả đào anh Tuấn bao giờ ~ với lại gọi là Đào Tử nghe cũng đáng yêu mà. ” Diệp Linh Tiệp vui vẻ nói chuyện với anh, mục đích là để xoa dịu sự đau nhức nơi thái dương.

Đào Tử Tuấn cảm thấy mồm miệng của cô gái này vô cùng lạnh lợi, nếu có thể, anh chỉ muốn che cái miệng nhỏ của cô lại, để cô bớt nói những lời khó nghe đi một chút.

Mắt thấy anh vẫn đang im lặng nhìn mình, Diệp Linh Tiệp bỗng dừng lại bị anh thu hút, nhìn kỹ mới thấy đôi mắt của anh rất đẹp, lông mi dài đậm, đuôi mắt còn hơi hướng lên trên.

“Này, cô tên là gì?” Anh bị cô gái này nhìn đến mất tự nhiên, bởi vì đâu có cô gái nào lại đi nhìn chăm chăm một người đàn ông đến ngây ngốc như vậy chứ, hơn nữa bọn họ mới chỉ gặp nhau có ba lần.

Bị anh gọi làm cắt mạch suy nghĩ, cô cũng không giận mà dùng giọng nói khàn khàn hơi khó nghe nói: “Diệp Linh Tiệp, nếu không ngại thì cứ gọi tôi là Tiểu Tiệp, mọi người đều gọi tôi như vậy. ” Cô nghĩ nếu người đàn ông này là gay thì cứ gọi như danh của cô cũng được, coi như trở thành chị em tốt.

Đinh ~ Sau tiếng kêu báo hiệu, micro lại phát ra giọng nói: “Số hai trăm mười hai. ”

“Tới lượt cô rồi kìa, để tôi giúp cô cầm bình giữ nhiệt. ” Đào Tử Tuấn thản nhiên nói, rất tự nhiên giờ tay ra chờ cô đưa đồ ỉnh.

Hành động này làm cho Diệp Linh Tiệp sửng sốt, sau đó mới gật đầu đưa bình giữ nhiệt cho anh, đứng dậy xong còn nói: “Cảm ơn anh, trong đó là trà gừng, nếu anh không ngại tôi bị cảm nặng thì có thể uống nhé, Đào Tử!”

Dứt lời, cô vui vẻ đi theo y tá đến phòng khám, để lại Đào Tử Tuấn đang nheo mắt nhìn chằm chằm bình giữ nhiệt trong tay, thầm nghĩ: Cô gái này đúng là cần phải chỉnh đốn lại!

74. Chương 74: Ngoại Truyện 7

Đào Tử Tuấn một mình ngồi chờ trên ghế, mắt nhìn bình giữ nhiệt màu hồng, anh mở khóa an toàn bên ngoài, ấn nút một cái, nắp bình lập tức bật mở, mùi hương thơm ngát của gừng tỏa ra bốn phía, còn thoang thoang hương táo đỏ ngọt ngào.

Chỗ miệng bình để uống nước in rõ dấu son môi màu phấn hồng, còn có chút sáng bóng, làm cho anh nhìn đến thất thần, trong đầu lại vang lên lời nói của cô lúc nãy.

“Trong đó là trà gừng, nếu anh không ngại tôi bị cảm nặng thì có thể uống nhé. ”

Lời nói kia dường như trở thành một lời mời gọi không thể kháng cự, dụ dỗ anh hành động.

Chờ khi anh hoàn hồn lại thì mới phát hiện ra môi mình đang trườn lên dấu son môi của cô, mang theo một cảm xúc rất khó diễn tả.

Cứ như vậy, anh liền uống ngay một ngụm trà gừng táo đỏ, nếm hương vị vừa cay vừa ngọt ngào, đột nhiên nhận thấy vị của trà này rất giống với phong cách của cô, mùi vị ngấm ở trong miệng cũng không tệ lắm.

Đẩy nắp bình nước lại, anh ngẩng lên đã thấy cô bước ra, khoe miệng tươi cười ngồi xuống cạnh anh, chờ nhân viên ở quầy gọi cô đến lấy thuốc.

“Đào Tử...Anh có uống không vậy?” Diệp Linh Tiệp nhỏ giọng hỏi, cầm lấy bình nước từ trong tay anh, không biết tại sao mà bỗng nhiên cô rất chờ mong vào đáp án này. Song lại nghĩ hình như mình hơi hoang tưởng rồi, vì anh chàng đeo kính này rõ ràng là thích đàn ông mà, cô sao phải mong đợi đến nụ hôn gián tiếp của hai người chứ?

Anh khẽ nhướn mi, không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô mà hỏi lại: “Cô hy vọng tôi uống hay là không uống?”, anh nhìn khuôn mặt nhỏ tái nhợt của cô, chợt thấy rất đau lòng.

Anh đúng là điên rồi!

Loại phụ nữ xinh đẹp này căn bản không hợp khẩu vị của anh, nhất định là vì anh thấy cô sinh bệnh nên mới nổi lên chút quan tâm mà thôi.

“Ừm...Tất nhiên là hy vọng anh uống rồi...Như vậy quả đào sẽ biến thành quả đào hồng nha...Ha ha...” Diệp Linh Tiệp yếu ớt cười, mở bình nước ra rồi uống một ngụm trà.

Đào Tử Tuấn nghe cô nói, nghĩ thầm quả nhiên là loại phụ nữ lòng dạ rắn rết, hóa ra là muốn anh bị lây bệnh, lại còn tiếp tục gọi anh là Đào Tử nữa chứ!

Nhưng khi nhìn động tác của cô, anh bỗng tưởng tượng nếu như hôn lên môi cô thì không biết sẽ có hương vị gì nhỉ?!

Chỉ trong mười giây ngắn ngủi, tâm tình của anh đã trải qua ba cung bậc, lúc thì ảm áp, lúc lại nóng bỏng, khi thì lạnh lẽo.

Giữa lúc Đào Tử Tuấn đang bối rối thì lại thấy một cánh tay dài nhỏ bé nắm lấy tay áo anh, anh quay sang nhìn đôi mắt trong veo như nước của cô, có chút sửng sốt.

“Đào Tử...Giúp tôi đi...đến quầy lấy thuốc...Được không...Khụ khụ...” Cô dùng ánh mắt lấy lòng nhìn anh, đầu choáng váng đến buồn nôn nhưng vẫn cố nén nhịn.

Anh không nói hai lời liền đứng dậy đi đến quầy lấy thuốc.

“Đây là thuốc của cô Diệp, uống ba viên chia ba lần sáng trưa tối, còn gói màu đỏ này là thuốc hạ sốt. ” Nhân viên đưa thuốc cho anh xong rồi lại tiếp tục phục vụ cho bệnh nhân khác.

Cô ấy bị sốt sao?! Thế mà còn tỏ ra kiên cường như vậy! Không có ai đi cùng nên phải cố gắng đến bệnh viện một mình sao? Thật không biết cô gái này là không sợ sống chết hay là thế nào nữa!

Đi về chỗ ngồi, Đào Tử Tuấn từ trên cao nhìn xuống cô, có chút tức giận nói: “Cô thật là, phát sốt rồi mà vẫn còn cật lực, để tôi đưa cô về nhà. ”

Mắt to chớp chớp, Diệp Linh Tiệp mãi mới phản ứng lại được, nói: “Ừm...Được...Khụ khụ...” Vừa mới đứng lên thì cảm giác choáng váng mãnh liệt ủa tới, làm cho cô không đứng vững được mà dựa vào lòng anh, nói nhỏ: “Chóng mặt quá...”

Đào Tử Tuấn âm thầm thở dài, bàn tay to vòng qua vai cô, để cô có thể dựa vào người anh, hai người rời khỏi phòng khám rồi lên xe anh đi về.

Đỡ cô ngồi vào ghế lái phụ, anh ngồi vào ghế lái, đưa tay giúp cô cài dây an toàn rồi mới cài dây an toàn inh, sau khi hỏi cô địa chỉ nhà thì lập tức nổ máy lái xe đi.

Khẽ híp mắt nhìn khuôn mặt nghiêng của anh, Diệp Linh Tiệp cảm nhận được sự quan tâm của anh qua từng hành động, tuy rằng biểu hiện của anh vẫn có vẻ không được vui, nhưng động tác vẫn rất dịu dàng.

Nếu như, có một người đàn ông như vậy làm người yêu của mình thì tốt quá!

Đáng tiếc, ngay lần đầu tiên anh chẳng những từ chối cô thẳng thừng, đến lần thứ hai còn gặp anh đang hẹn hò với bạn trai, thật sự là quá bi phẫn, anh là GAY, là GAY đó!

Càng nghĩ thì đầu càng thấy đau, cô quyết định không suy nghĩ nữa mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Lúc xe dừng đèn đỏ, Đào Tử Tuấn liếc mắt nhìn cô gái ngồi bên cạnh, hình như cô đang ngủ, lông mi dài nhẹ nhàng rung động, đôi môi nhỏ có vẻ hồng hơn lúc trước, thoạt nhìn rất mê người, mái tóc dài xõa tung ra, trông rất giống búp bê.

Không phải là anh không thừa nhận một điều rằng cô rất xinh đẹp động lòng người, nhưng anh vẫn không quên cô gái này giống như một con bướm bay tới bay lui trong bụi cỏ vậy, nếu không sao mới lần đầu gặp mà cô đã thẳng thắn nói muốn kết bạn với anh chứ!

Làm bạn thì có thể, nhưng làm người yêu thì...Quên đi!

75. Chương 75: Ngoại Truyện 8

Chỗ ở của Diệp Linh Tiệp nằm trong một con ngõ nhỏ, tòa nhà có tuổi thọ khoảng bốn năm nhưng vẫn rất đẹp, cô không thích ở cao quá, cho nên chọn ở tầng ba.

Đỡ cô vào phòng ngủ, Đào Tử Tuấn đưa tay sờ lên trán cô, cảm giác nóng bỏng khiến anh khẽ nhíu mày.

“Ừm...Đào Tử...Cảm ơn anh...Xin lỗi vì không tiễn anh được...” Cô khẽ mở mắt nhìn anh, hiện tại ngay cả sức để đứng lên cũng không có. Cố gắng về được đến nhà đã là cực hạn của cô rồi, lúc này người đã dính lên giường, cô thật sự không muốn cử động nữa.

Đào Tử Tuấn thầm than một tiếng, không nói lại mà quay người rời khỏi phòng ngủ của cô, nhân tiện đóng cửa lại, nhưng cũng không đóng chặt.

Nhắm mắt lại, bên tai truyền đến tiếng khép cửa, Diệp Linh Tiệp đột nhiên cảm thấy có chút buồn bã và mất mát. Cô đã quên mất không xin số điện thoại và danh thiếp của anh chàng đeo kính kia rồi, chỉ biết là anh tên Đào Tử Tuấn mà thôi.

Tuy là bọn họ rất có duyên với nhau, gặp nhau ba lần rồi, nhưng không có nghĩa là sẽ tiếp tục như vậy, có khi nào duyên phận hết thì bọn họ cũng sẽ không có cơ hội gặp mặt nữa hay không?

“Đào Tử...” Cô thì thào tự nói, sau đó chìm vào giấc ngủ.

Một giờ trôi qua, cô giật mình khi bỗng dưng nghe thấy có người gọi cô: “Tiểu Tiệp...Dậy ăn chút gì đi. ”

Đây là mơ sao? Trong nhà làm gì có đàn ông, vậy mà cô lại nghe thấy giọng của đàn ông là thế nào?

Theo bản năng cô lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ, không ngờ tiếng nói kia vẫn không ngừng vang lên bên tai, làm cho cô phải miễn cưỡng mở mắt ra, trong lúc nhất thời còn chưa định hình được tiêu điểm.

“Ừm...Đào Tử...?” Diệp Linh Tiệp thật không ngờ người mà cô nhìn thấy lại chính là anh, cô cứ ngỡ là anh đã quay về tiếp tục công việc của mình rồi chứ.

Nghe cô yếu ớt gọi tên anh, bên trong còn hàm chứa sự vui mừng, khiến cho tâm trạng của Đào Tử Tuấn có chút xao động, may là cô còn gọi anh là Đào Tử đấy, nếu mà dám gọi tên của người đàn ông khác thì anh nhất định sẽ...

Ý niệm đáng sợ trong đầu trực tiếp bị anh cho knock-out ngay lập tức, hơn nữa còn nghiêm cấm mình không được suy nghĩ linh tinh như vậy nữa!

“Cô vẫn còn sốt, mau ăn chút cháo, uống thuốc xong rồi ngủ tiếp. ” Đào Tử Tuấn biết thuốc cảm có được tính rất mạnh, nếu không ăn lót dạ thì sẽ rất nguy hiểm. Cho nên anh mới chạy ra ngoài mua cháo, sau đó lại lấy laptop trong xe ra, nhân tiện lúc rảnh còn có thể đem việc ra làm.

“Ừm...Người ta không muốn ăn...” Diệp Linh Tiệp lúc này chỉ cảm thấy đầu đang đau như muốn nứt ra, cổ họng cũng khô rát, chẳng muốn ăn gì hết, bèn dẹt cái miệng nhỏ nhìn anh.

Cô gái này hiện tại đáng vẻ yếu ớt, mắt to phàm hồng như một con thỏ nhỏ, nhưng vẫn có khí chất như một con mèo hoang, làm anh nhìn vào mà rạo rức trong lòng.

Bàn tay to đơ cô dựa vào đầu giường, để cho cô ngồi nửa người, sau đó anh cầm lấy bát cháo, xúc một thìa rồi đưa tới miệng cô: “Ngoan, không muốn cũng phải ăn, đừng để cơ thể bị mệt. ”

Cô nâng mắt lên nhìn đáng vẻ cố chấp của anh, rõ ràng là đã hạ quyết tâm bắt cô phải ăn, cho nên cô cũng đành ngoan ngoãn mở miệng ra ăn một thìa cháo.

Đào Tử Tuấn dứt cho cô từng thìa một, cuối cùng cả bát cháo đã nằm gọn trong bụng cô, sau khi cô ăn xong, Đào Tử Tuấn lại đưa thuốc và nước cho cô, thấy cô nuốt thuốc xuống thì mới yên tâm.

Có thể vì dạ dày ảm lên nên cô đã không còn khó chịu như trước nữa, Diệp Linh Tiệp mắt thấy anh lại thu dọn thìa bát rồi đi ra ngoài, bèn cuống quýt nắm chặt lấy ống tay áo của anh.

Một bàn tay yếu ớt bỗng dưng kéo lấy tay anh, anh đưa mắt nhìn vào bàn tay trắng nõn kia, sau đó lại chuyển lên trên nhìn cô.

“Đào Tử...Khụ...Ừm...Nếu đi thì nhớ...Khụ...Để lại số điện thoại cho tôi...” Cô cắn môi nói, sợ nếu bỏ qua lần này thì sẽ không còn được gặp lại anh nữa.

“Cô yên tâm, nếu tôi bị lây bệnh thì nhất định tôi sẽ gọi điện thoại bảo cô tới chăm sóc tôi, còn phải trả lại gấp bội nữa kia. ” Đào Tử Tuấn hậm hừ nói, ngoài mặt thì cô ta trông có vẻ rất kín đáo, không ngờ trong lòng lại nhiều toan tính như vậy.

Thật ra anh hoàn toàn có thể mặc kệ cô gái đáng ghét này, nhưng trong đầu lại cứ hiện ra đáng vẻ lúc cô yếu ớt cười với anh, khiến anh muốn không để tâm cũng không được.

Có phải những cô gái đẹp đều dùng cách này để quyến rũ đàn ông hay không? Thật không biết là anh bị trúng tà gì nữa!

Nghe thấy lời anh nói, Diệp Linh Tiệp không hề tức giận đáp: “Vậy là tốt rồi...Khụ...Nếu thật sự như vậy...Khụ...Tôi nhất định sẽ chịu trách nhiệm...” Nói xong cô mới buông tay ra, nhắm mắt lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Trong suốt quá trình, cô vẫn có thể cảm giác được trên trán truyền đến cảm giác mát lạnh, đầu không còn đau như trước nữa.

“Cô gái này sao không có một chút đề phòng gì vậy hả?! Thật kỳ lạ!” Đào Tử Tuấn ngồi xuống giường, đưa tay nắm nhẹ lấy một bên má của cô.

Hôm nay may mà cô gặp được một người đàn ông biết tự chủ là anh, chứ nếu gặp một tên háo sắc nào đó thì cô đã sớm bị ăn sạch rồi!

Anh Đào của chúng ta căn bản vẫn chưa hiểu được rằng người đẹp Diệp đã hoàn toàn coi anh là GAY rồi, hai chị em ở chung một phòng thì có gì mà phải đề phòng chứ! Diệp Linh Tiệp trong đầu chỉ nghĩ nếu Đào Tử Tuấn có háo sắc thì cũng không mò lên giường của cô đâu, mà là mò lên giường của một người đàn ông khác!

76. Chương 76: Ngoại Truyện 9

Diệp Linh Tiệp bị cơn sốt giầy vò suốt đêm, may là có Đào Tử Tuấn ở bên cạnh chăm sóc cẩn thận, lấy thuốc, đổi khăn lạnh giúp cô. Đến lúc cô hạ sốt thì đã gần năm giờ sáng, anh chỉ cảm thấy rất may mắn vì hai người gặp nhau vào cuối tuần, không thì anh lại phải mang đôi mắt gấu trúc đi làm mất.

Xác định hơi thở của cô đã ổn định, không còn cựa quậy kêu rên nữa, Đào Tử Tuấn mới đi tới ghế nằm rồi nằm xuống, chỉ vài giây sau đã ngủ mất, dù sao anh cũng đang là một người bệnh, người bệnh nhẹ chăm sóc cho người bệnh nặng, cũng kiệt sức rồi!

Trong phòng ngủ chỉ còn nghe thấy tiếng hơi điều hòa phả ra, cộng thêm tiếng thở nhẹ của hai người.

Mãi đến giữa trưa, khi ánh mặt trời chói lóa chiếu vào mặt Diệp Linh Tiệp, cô mới cảm thấy không thoải mái mà khẽ mở mắt ra.

Gặp ánh mặt trời chiếu vào, cô vẫn quyết định không ngồi dậy mà trở mình quay sang chỗ khác, dựa lưng về phía cửa sổ, nhưng cũng bởi vậy mà nhìn thấy Đào Tử Tuấn đang ngủ trong phòng mình.

Không ngờ là anh lại tận tâm chăm sóc cô suốt đêm như vậy, làm cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp, căn phòng vốn cô đơn trống vắng nay vì có anh mà tươi sáng hơn rất nhiều.

Nhẹ nhàng ngồi dậy, Diệp Linh Tiệp rón rén đi xuống giường rồi bước tới chỗ ghế nằm.

Lúc này cô mới nhìn rõ dáng vẻ của Đào Tử Tuấn, cái kính thường ngày che lấp mắt đã được anh tháo ra, trông vẫn nhả nhặn nhưng lại mang theo một chút gì đó cuồng dã.

Thật ra bộ dạng của người này rất đẹp trai, đôi lông mày rậm nhíu lại, lông mi dài thẳng, sống mũi cao hài hòa, cặp môi mỏng, tóc mái xòa xuống trán. Diệp Linh Tiệp không thể rời mắt khỏi gương mặt này, cứ như vậy ngây ngốc ngắm anh một lúc lâu mới hoàn hồn lại được.

Khóe miệng gợi lên một đường cong nho nhỏ, cô cẩn thận đi tìm túi xách, lấy iphone ra rồi mở máy ảnh lên chụp một tấm lúc anh đang ngủ, không quên lưu lại vào thư mục của mình.

Cô ngồi xồm xuống, chậm rãi tới gần anh, một mùi hương thơm ngát nam tính lập tức xông đến chóp mũi, làm cho tim cô đập loạn xạ.

Diệp Linh Tiệp là một cô gái có thể được xếp vào loại ưu, khuôn mặt xinh đẹp, dáng chuẩn, có bằng cấp, tốt nghiệp đại học, giao tiếp tốt, cho nên cũng đã từng có mấy cuộc tình. Nhưng cô chưa từng cảm thấy trái tim xao động mãnh liệt như lúc này, mấy người bạn trai trước cũng không tồi, nhưng cảm giác đối với họ lại không thể sâu sắc bằng anh.

Mắt nhìn vào bờ môi của Đào Tử Tuấn, cuối cùng cô quyết định cúi người hôn lên đôi môi kia, cảm xúc nóng ấm làm cho cô không kìm chế được mà hăm sâu vào.

Khẽ vươn đầu lưỡi liếm một cái, lúc anh theo bản năng há miệng ra, cô liền đưa lưỡi tiến sâu vào, cùng anh triển miên quần quýt.

Đào Tử Tuấn vì quá mệt mỏi nên đã ngủ say, không hề biết rằng có một cô gái đang hôn mình, chỉ cảm thấy có một mùi hương thơm ngát ngọt ngào phảng phất trong miệng, giống như đang được ăn thạch hoa quả ướp lạnh, khiến anh theo bản năng khẽ mút vào nhấm nháp.

Mãi cho đến khi cảm thấy hô hấp không thông, cô mới luyến tiếc rời khỏi đôi môi anh.

Trời ơi ~ Cô lại đi rung động với một tên gay! Thế là thế nào hả? Đáng ghét đáng ghét!

Từ rất lâu rồi Diệp Linh Tiệp đã mong muốn sẽ gặp được một người đàn ông khiến cho cô hoàn toàn rung động, nói cô ảo tưởng thì cũng không sai, cô rất muốn một lần được trải qua cảm giác ngọt ngào trong tình yêu như tiểu thuyết thường hay viết.

Hiện tại, chỉ cần một nụ hôn là đã khiến cho cô mất khống chế rồi, thật muốn được hôn nữa, thậm chí muốn được sà vào lòng anh, cảm nhận tình yêu của anh.

Nhưng buồn làm sao, người đàn ông này lại chỉ thích đàn ông, điều này làm cho cô chỉ còn biết cắn khăn mà khóc!

Lúc này, cô thầm nghĩ không biết có phải vì hồi trước mình đã từ chối và vứt bỏ nhiều đàn ông quá, cho nên ông trời mới bắt cô phải cảm nhận được cái cảm giác khi yêu mà không được đáp lại hay không?!

Đúng là đáng ghét mà!

Lúc Diệp Linh Tiệp còn đang buồn bực thì Đào Tử Tuấn bỗng tỉnh lại. Việc đầu tiên mà anh làm là sờ lên trán cô xem đã hết sốt chưa, thấy không còn nóng nữa thì mới yên tâm.

Bị hành động của anh làm cho kinh ngạc, tâm của cô lại bắt đầu gợn sóng, nhẹ nhàng nói: “Đào Tử...Hôm qua làm anh vất vả rồi...”

“Khoan đã! Tôi đã nói tên tôi là Đào Tử Tuấn!” Đào Tử Tuấn nhìn cô gái nhỏ xinh trước mặt, gò má cô có chút ửng hồng, đôi mắt to ngập nước, thoát nhìn rất ngon miệng.

Anh biết Diệp Linh Tiệp là vì vừa hôn trộm anh nên khuôn mặt trắng nõn mới ửng hồng như vậy, tuy nhiên nhìn cô có sức sống như thế còn hơn là đáng vẻ yếu ớt như tối qua.

“Ừm...Người ta muốn gọi anh là Đào Tử đấy...Nghe vậy thân thiết hơn mà đúng không? Ha ha...Tôi đi nấu cháo cho anh ăn nhé. ” Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Cô không dám nói thật lòng mình với anh...rằng cô muốn anh là Đào Tử độc nhất vô nhị của cô...là Đào Tử đã khiến cho cô rung động...

77. Chương 77: Ngoại Truyện 10

Bầu trời trở nên âm u, từng đám mây đen bao phủ, chậm rãi biến thành một cơn mưa, sau đó dần dần tạnh. Mặt đất khô ráo giờ đã ẩm ướt, làm cho các hàng quán san sát ven đường càng thêm ẩm đậm, hôm nay cũng rất ít người ra ngoài đi mua sắm.

Lúc này trong một cửa hàng không một bóng khách lui tới, ba cô gái đang ngồi trước quầy tính tiền nhàm chán lời điện thoại ra nghịch, thỉnh thoảng lại quay sang tán gẫu với nhau đôi ba câu.

Đây là một cửa hàng tây trang rất đẹp và thanh lịch, lấy hai màu đen vàng làm chủ đạo, sàn đá cẩm thạch màu đen khiến cho người ta cảm thấy xa hoa, màu vàng của đồ trang trí lại tăng thêm nét sang trọng, các bộ đồ thì phong phú cả về kiểu dáng lẫn màu sắc.

“Tiểu Tiệp, cuối tuần này là sinh nhật của phó tổng, nói là sẽ mời mọi người đến dự, cậu có đi không?” Tiểu Mễ làm việc cùng Diệp Linh Tiệp cẩn thận hỏi, phó tổng cũng không phải người xa lạ gì, chính là bạn trai cũ của Diệp Linh Tiệp, hai tháng trước đã chia tay.

“Ừm...Chắc là có!” Diệp Linh Tiệp không tập trung đáp, mắt nhìn vào bức ảnh trong di động, khóe miệng khẽ nở nụ cười.

Trong ảnh, khuôn mặt nhợt nhạt của một người đàn ông dưới ánh sáng trông càng thêm mờ ảo, ngũ quan tuấn tú rõ ràng, chỉ tiếc là đôi mắt kia đang nhắm lại, tuy thế cũng làm cho người ta ngẩn ngơ mà không chán.

Từ lần gặp nhau ở phòng khám, Đào Tử Tuấn sau khi chăm sóc cô một đêm thì hai người cũng từ đó mà trở nên thân thiết, thỉnh thoảng lại ra ngoài ăn cơm cùng nhau, rảnh rỗi thì lên núi ngắm cảnh đêm, đi dạo phố cổ.

Khi ở bên anh cô cảm thấy rất thoải mái, không như những người đàn ông khác mà cô từng quen, bởi vì hầu như cô chưa bao giờ thêm quan tâm đến cảm xúc của bọn họ. Nhưng Đào Tử Tuấn thì không như vậy, bởi vì đó là Đào Tử độc nhất vô nhị của cô!

Nghĩ đến hai chữ “Đào Tử”, Diệp Linh Tiệp thấy rất buồn cười, anh không thích cô gọi anh như vậy, nhưng cuối cùng vì không chịu nổi sự kiên trì của cô nên đành nhận cách gọi này, cũng để mặc cho cô chọc tức anh, bởi vì...Đường như anh đã bắt đầu biểu lộ chút cưng chiều dành cho cô rồi.

Tiểu Mễ liếc mắt nhìn đối phương một cái, thấy cô đang si ngốc nhìn di động nên cũng tò mò lao người tới nhìn vào màn hình.

“Trời ơi trời ơi trời ơi ~ Mình đã nghĩ là Tiểu Tiệp có bạn trai mới rồi mà! Thảo nào tháng này suốt ngày ngồi nhẩn tìn, số lần đi chơi với bọn mình cũng ít đi, thì ra sự thật là đây!” Tiểu Mễ hưng phấn nói, không quên bổ sung thêm một câu: “Anh này đẹp trai thật đó ~”

Lời này lập tức lôi kéo sự chú ý của một cô gái khác: “Đâu đâu, mình muốn xem mình muốn xem!” Tiểu Nhân nhanh chóng xúm lại đoạt lấy di động trong tay Diệp Linh Tiệp, hai mắt mở to ngắm thật kỹ.

Tiểu Mễ và Tiểu Nhân thì nhau khoa trương khen Đào Tử Tuấn đẹp trai, còn oán giận Diệp Linh Tiệp không coi bọn họ là chị em tốt, có bạn trai mà không nói một tiếng.

“Xin các cậu, mình thích thì sao chứ, người ta là gay mà!” Diệp Linh Tiệp tức giận đáp, còn thưởng thêm cho họ một cái lườm.

Lời vừa nói ra lập tức nhận lấy tiếng kinh hô của hai người, cô tiếp tục nói: “Người ta cũng có bạn trai rồi.”

Nghĩ đến những lúc ở cùng anh, cô tin chắc anh là công, bởi vì dù có tưởng tượng thế nào thì cô cũng không hình dung ra được dáng vẻ của anh khi làm thụ. (Tác giả: Suy nghĩ này của người đẹp Diệp mà bị Đào Tử Tuấn biết được thì chắc chắn là cô sẽ bị anh bóp chết!”)

Đang lúc các cô đang thảo luận về chuyện công thụ thì cửa vào được đẩy ra, hai người đàn ông bước vào không phải ai khác mà chính là Đào Tử Tuấn và Trầm Úy Vũ.

Diệp Linh Tiệp khẽ chớp đôi mắt to quầng rử, kinh ngạc hỏi: “Đào Tử! Sao anh lại đến đây?” Tay lập tức cướp lại di động trong tay Tiểu Mễ, tắt màn hình rồi cất vào trong túi.

Nghe thấy hai từ “Đào Tử” trong miệng cô, Tiểu Mễ và Tiểu Nhân muốn cười mà không dám, Trầm Úy Vũ còn tao nhã nhếch miệng lên, trong nháy mắt đã thành công mê hoặc được các cô.

“Đừng có gọi tôi như vậy!” Đào Tử Tuấn tức giận trừng mắt nhìn Diệp Linh Tiệp, mắt quét một lượt từ trên xuống dưới người cô, bởi vì chưa từng thấy cô mặc đồng phục đi làm nên thấy có chút mới mẻ.

Áo sơ mi màu tím bó sát người tôn lên nước da trắng nõn, nhưng mà phần ngực có phải hơi chật với cô không? Anh lo rằng lớp vải kia sẽ không thể chống đỡ nổi với cúp D của cô mà bục ra mất! Thêm cả chiếc váy đen ngắn khéo léo bao trọn bờ mông căng tròn kia nữa, trông cô thật sự rất cuốn hút.

“Hi, anh đến ủng hộ đấy à? Đào Tử...Tuấn, ha ha. ” Cô vốn muốn tiếp tục dùng cách xưng hô thân mật, nhưng lại gặp ánh mắt cảnh cáo của anh nên đành phải chuyển sang gọi tên đầy đủ.

Ai ~ Anh còn mang cả bạn trai đến đây mua sắm, nếu cô làm cho anh mất mặt thì không phải sẽ khiến người yêu của anh coi thường anh sao?

Đào Tử Tuấn ừ một tiếng, sau đó nhìn quanh một chút, cuối cùng cầm lấy một khối vải mịn trơn nhẵn màu đen đưa cho Diệp Linh Tiệp, nói là muốn đặt may một bộ tây trang.

Thế là Diệp Linh Tiệp dẫn anh đi tới phòng thay đồ để lấy số đo, bởi vì cô chưa từng trực tiếp nhìn xem số đo của anh là bao nhiêu, bây giờ có cơ hội được động tay động chân, nên đương nhiên là cô rất vui rồi.

“Đầu tiên là vòng ngực ~” Cô nũng nịu nói, tay nhỏ bé vòng thước dây dưới nách anh, bầu ngực nhẹ nhàng áp lên ngực anh, còn cổ tình cọ xát hai cái.

Mũi ngửi thấy mùi hương quả mâm xôi mê người trên cơ thể Diệp Linh Tiệp, tầm mắt của anh cũng vừa vịn nhìn xuống ngực cô, không nhìn thì thôi, nhìn rồi là không dứt ra được.

Đo vòng ngực xong, Diệp Linh Tiệp lại tiếp tục đo xuống thắt lưng, hông, đùi, cuối cùng mới đến vai và chiều cao, trong lòng khẽ cười trộm, hôm nay coi như tay cô được “ăn no” rồi.

Đào Tử Tuấn bị cô sờ loạn mà bụng dưới nóng rực, vật kia cũng đang rục rịch thức tỉnh nhưng đã bị anh cố gắng giữ bình tĩnh để trấn an lại, vừa rồi anh thật hoài nghi không biết có phải là cô cố ý hay không, sau lại nghĩ đây vốn là công việc của cô.

Trong lúc anh vẫn đang cúi đầu nhìn cô thì đột nhiên cô lại ngẩng đầu lên, môi vô tình chạm lên môi anh, đã vậy cô còn nghịch ngợm vươn lưỡi ra liếm một cái nữa chứ!

Bị cô đùa ác như vậy, anh rốt cục cũng không nhịn được nữa mà ôm lấy eo cô, hôn thật sâu lên đôi môi kia, dùng sức mà liếm mát.

Hành động này của anh hoàn toàn là ngoài ý muốn của cô, khiến cho cô chỉ biết ngây ngốc mà há miệng, biến thành một lời mời gọi cho anh đưa lưỡi tiến vào.

Gắt gao cuồng nhiệt hấp thụ nước bọt ngọt ngào trong miệng cô, xúc cảm kia quả thật mềm mại giống như đang ăn một miếng đậu hũ, làm người ta muốn ăn mãi không thôi, mà cô cũng đã bắt đầu nhiệt tình hôn trả lại, cùng anh quấn quýt chơi đùa.

Lúc này, trong không gian yên ắng vang lên tiếng mút nước chắc chắn vô cùng mờ ám...

78. Chương 78: Ngoại Truyện 11

Trong miệng Diệp Linh Tiệp tràn ngập hương vị tinh khiết nam tính của Đào Tử Tuấn, khiến cho cô say mê đáp lại anh, để mặc anh dùng sức liếm mát cái miệng nhỏ của cô.

Từ sau lần hôn trộm cô vẫn luôn nhung nhớ tư vị này, trong mơ cũng thấy, mỗi khi nhớ đến là tìm lại đập rộn ràng, vô cùng quyến luyến cái cảm giác khi được hôn anh. Hơn nữa cô cũng thường tưởng tượng ra cảnh Đào Tử Tuấn hôn cô lúc còn đang tỉnh táo thì sẽ như thế nào? Chắc là sẽ rất tuyệt vời!

Không biết có phải ông trời đã nghe thấu nguyện vọng của cô hay không mà hôm nay lại giúp cô hoàn thành được tâm nguyện thể này.

Nếu đã có cơ hội thì đương nhiên không thể để nó trôi qua dễ dàng được, bởi vậy cô bèn vòng tay ra sau ôm chặt cổ anh, môi lưỡi chủ động xâm nhập vào miệng anh.

Đào Tử Tuấn khẽ híp mắt nhìn đôi mắt đang nhắm chặt lại của cô, đôi mi dài khẽ rung động, giống như một con bướm đen đang lay động, gò má ửng hồng, lúc này nhìn cô ngoài sự xinh đẹp ra thì còn mang theo nét dịu dàng đáng yêu. Điều này khiến cho tim anh đập loạn, theo bản năng dứt khoát đẩy cô áp lên tường, lực đạo không nhẹ khiến cho lưng cô hơi đau.

Nhưng Diệp Linh Tiệp còn chưa kịp hô đau thì miệng lại bị Đào Tử Tuấn đoạt chủ quyền, cái miệng nhỏ nhắn chỉ biết bị động tiếp nhận sự cuồng dã của anh, nước bọt trong miệng cũng không kịp nuốt vào mà tràn xuống khóe miệng.

Đúng là càng hôn càng nghiện – Lúc này suy nghĩ trong đầu Đào Tử Tuấn chỉ có vậy thôi!

Tay đưa lên cởi cúc áo của cô, áo lót màu đỏ tươi bên trong chỉ đủ che được hai phần ba bầu ngực căng tròn, tạo nên rãnh ngực vô cùng quyến rũ.

Cô gái này đúng là yêu nữ mà!

Tay kéo áo lót của cô xuống, ngón tay trực tiếp vịn về đùa bỡn hai quả mâm xôi trước ngực cô, xoa nắn làm cho nó cứng lên.

“Ừm...” Diệp Linh Tiệp cảm thấy sự tê dại truyền đến trước ngực, khát vọng được anh âu yếm càng nhiều hơn, hai đôi chân còn cọ xát lẫn nhau. Hai người đã hoàn toàn quên mất rằng họ đang ở trong phòng thay đồ của cửa hàng chứ không phải là phòng riêng, không khí xung quanh càng ngày càng trở nên nóng hơn.

Đào Tử Tuấn dù có đứng đắn thế nào đi nữa thì vẫn là một người đàn ông bình thường, nếu Diệp Linh Tiệp mà không khiêu khích thì anh cũng vẫn nhìn được, đằng này hết lần này đến lần khác cô đều cố tình quyến rũ anh một cách trắng trợn, cứ vậy mãi thì sao mà anh chịu nổi chứ?

Buông cái miệng nhỏ của cô ra, anh chuyển sang công kích lỗ tai cô, tinh tế và khéo léo liếm mát, nói nhỏ: “Tiểu Tiệp...Thơm quá...”

Nghe thấy anh gọi nhũ danh của cô, hai tay còn vỗ về làm cô bưng bưng lửa dục, Diệp Linh Tiệp run rẩy nói: “Ừm...Thật thoải mái...Đào Tử...A...”

Tay nhỏ bé gọn gàng cởi áo sơ mi của anh, sờ lên cơ ngực rắn chắc, xúc cảm đúng là ngoài ý muốn của cô, làm cho cô sờ đến mê mẩn, không muốn buông tay ra.

“Ừm...Thật rắn chắc nha...Đẹp quá...ừm...” Lời nói của cô trở nên không gãy gọn, bởi vì anh đột nhiên cúi người xuống ngậm lấy nhũ hoa của cô, còn dùng sức mà mút rất mạnh.

Tại sao cô lại mềm mại như vậy chứ? Từ miệng đến tai, cho đến bộ ngực đều làm người ta điên cuồng mà muốn ăn tươi nuốt sống!

Bên tai liên tục truyền đến tiếng thở gấp của Diệp Linh Tiệp, từ ngữ phóng đảng như đổ thêm dầu vào lửa, khiến cho anh không thể dừng lại được. Tay phải của anh mò xuống dò xét nơi riêng tư của cô, chỗ đó đang cực kỳ nóng, ngón tay anh còn cảm nhận được sự ẩm ướt trên quần lót, bèn cười khẽ nói: “Em ướt rồi hả? Muốn anh sờ em không?”

“Ừm...Muốn...Muốn...Thích quá...” Diệp Linh Tiệp thổ lộ hết những khao khát nhớ nhung suốt mấy hôm nay của mình, mở hai chân ra chờ được anh vuốt ve.

Đào Tử Tuấn chiều theo ý cô, ngón tay vén quần lót ngăn cản của cô xuống, trực tiếp sờ vào đóa hoa ẩm ướt, càng vuốt ve thì mật dịch bên trong càng chảy ra nhiều hơn.

Thấy anh chàng đeo kính này lại thật sự làm theo từng câu từng chữ như vậy, nói sờ là nhất quyết chỉ sờ thôi, làm cho cô ngứa ngáy không chịu nổi, bèn mềm mại yêu cầu: “Đào Tử...Ừm...Cắm ngón tay vào đi mà...Em muốn...”

Thật ra không phải là Đào Tử Tuấn chỉ muốn cọ xát bên ngoài thôi đâu, mà là do vách thịt non mềm bên ngoài của cô khi sờ vào rất sướng tay, khiến cho anh không kiềm được mà xoa tới xoa lui. Tuy nhiên vừa nghe thấy cô nói, anh lập tức không nói hai lời mà đưa ngón tay vào bên trong, bởi vì chỉ cần cô muốn thì anh nhất định sẽ chiều.

Hoa kính nhỏ hẹp bị dị vật đưa vào, cảm giác tê dại đột ngột xông tới khiến cô thở hắt ra tiếng, tay nhỏ bé bám chặt lấy vai anh, hai chân như sắp nhũn ra tới nơi.

Bên trong tiểu huyết rất ẩm áp, co rút ép chặt ngón tay anh, sự đụng chạm này khiến cho cơn thịnh của anh trở nên căng thẳng, anh thầm nghĩ nếu như đưa vào trong cơ thể cô thì chắc sẽ rất sướng!

Nghĩ xong, Đào Tử Tuấn bắt đầu đẩy nhanh tốc độ ma sát của ngón tay, khiến ật dịch chảy đầy ra lòng bàn tay anh.

Ngay tại lúc tình cảm đang đến mức đỉnh điểm thì cửa phòng thay đồ lại truyền tới tiếng gõ cửa, sau đó là một giọng nam nhẹ nhàng nói: “Tử Tuấn, sao lâu vậy...”

Diệp Linh Tiệp lúc này như vừa bị một khẩu súng bắn thẳng vào đầu khiến cho cô không thể suy nghĩ được gì, chỉ còn biết kêu thảm một từ trong lòng với thật nhiều dấu chấm than theo sau: A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

79. Chương 79: Ngoại Truyện 12

Lúc trong đầu Diệp Linh Tiệp xuất hiện rất nhiều dấu chấm than thì miệng cũng đồng thời kêu “A.... ” một tiếng, tay vội vàng che kín lại cổ áo vừa mới bị Đào Tử Tuấn cởi phanh ra.

Đào Tử Tuấn đang đứng quay lưng về phía cửa phòng thay quần áo, trên đầu còn nghe thấy tiếng kêu của cô, lúc này mới nhận ra tình thế không ổn, cơ thể lập tức cứng đờ cả lại.

Trầm Úy Vũ mở hé cửa ra, lại không ngờ trong không gian bé xíu thế này mà có thể tràn ngập cảnh xuân như vậy, đương sự cũng đang bất ngờ đến ngây ngẩn cả người, may là anh chỉ nhìn thấy mỗi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gái kia đang tựa vào vai Đào Tử Tuấn mà thôi, còn từ cổ cô trở xuống thì đã bị cơ thể của Đào Tử Tuấn che lại rồi.

“Tử Tuấn...A...Xin lỗi!” Trầm Úy Vũ sợ run người đến hơn mười giây sau mới định thần lại được, vội vàng xấu hổ đóng cửa lại.

Tiểu Mễ và Tiểu Nhân còn chưa kịp chạy tới xem thì cửa phòng thay đồ đã bị đóng lại, mà anh chàng xinh đẹp kia còn đang đứng trước cửa, bèn tò mò hỏi: “Có chuyện gì vậy ạ?”

Trầm Úy Vũ không biết nên trả lời thế nào cho phải, chẳng lẽ nói là đồng nghiệp của các cô và cấp dưới của tôi đang “làm” ở bên trong? Hay là nói cô nam quả nữ ở chung một chỗ, xảy ra chuyện gì thì các cô cũng đoán được rồi đây?

Nhưng mà lần trước ở quán cà phê anh cũng đã hỏi qua Đào Tử Tuấn về cô gái kia, lúc đó cậu ta còn bịu môi nói bọn họ không có quan hệ gì, sau đó anh còn nhắc đi nhắc lại với Đào Tử Tuấn là khi nào có bạn gái thì nhất định không được giấu anh.

Cái loại quan hệ xúc động nhất thời, lửa cháy không thể dập tắt được này làm cho anh thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Cuối cùng anh liền thản nhiên nhếch môi cười, nói: “Ừm...Chắc vì tôi đi vào đột ngột nên làm đồng nghiệp của các cô giật mình té ngã ý mà ~ Không có gì đâu, chuyện nhỏ thôi. ” Nói xong Trầm Úy Vũ đi đến salon ngồi, cầm lấy một cuốn tạp chí rồi giở ra đọc, tựa hồ không muốn quan tâm đến phản ứng của hai cô gái kia.

Diệp Linh Tiệp thề, đời này cô chưa từng mất mặt như lúc này bao giờ!

Tự nhiên lại không hề quan tâm đến hoàn cảnh mà đi quyến rũ đàn ông, hơn nữa lại còn là một người đàn ông không có hứng thú với phụ nữ nữa chứ! Nhưng cũng phải công nhận là sức hút của cô quá lớn đi, đến cả gay cũng bị cô cảm hóa, nguyện ý phá lệ thưởng thức hương vị phụ nữ một lần!

Nhưng...nhưng...nhưng...Đây không phải là vấn đề trọng điểm! Trọng điểm là cô bỗng dưng lại biến thành tiểu tam để cho người ta phỉ nhổ!

Cô không thể quên được vẻ mặt khiếp sợ của Trầm Úy Vũ khi nhìn thấy bọn họ, khi định thần lại anh ta chỉ thản nhiên nói một câu xin lỗi rồi rũ mắt quay người bước đi.

Quả nhiên, anh chàng xinh đẹp kia rất yêu Đào Tử Tuấn! Nếu không thì sao lúc bắt gian anh ta còn bày ra dáng vẻ ảm ức đáng thương như vậy chứ, chắc chắn là đang sợ bị Đào Tử Tuấn vứt bỏ rồi!

(Tác giả: Người đẹp Diệp à, trí tưởng tượng của cô phong phú thật đấy! Ngay cả ma quỷ nghe xong cũng không nhịn được cười!)

Diệp Linh Tiệp và Đào Tử Tuấn vội vàng chỉnh lại quần áo, lúc này bên trong phòng thay đồ trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ.

Đào Tử Tuấn cố gắng hòa hoãn lại lửa dục trong lòng, thâm hối hận về sự nôn nóng xúc động của mình, anh không nên cùng cô làm chuyện đó ở đây, càng không nên từ quan hệ bạn bè tốt mà thăng cấp lên mức cao hơn nhanh như vậy.

Dạng phụ nữ như cô anh không thể động vào, cô quá xinh đẹp, quá quyến rũ, cũng rất độc lập, không phải là hình mẫu mà anh nghĩ tương lai sẽ trở thành một người vợ tốt.

Tuy vậy, anh vẫn nợ cô một lời xin lỗi, bèn bình tĩnh mở miệng nói: “Xin lỗi em. ”

Nghe thấy anh nói vậy, Diệp Linh Tiệp sững sốt một lúc rồi mới phản ứng lại được, nghĩ thầm chắc anh đang cảm thấy rất có lỗi vì có ý định bắt cá hai tay.

“Anh không cần phải cảm thấy áy náy đâu! Đào Tử! Mau ra xem bạn của anh...Ừm...Xem anh ấy sao rồi. ” Cô thoải mái nở nụ cười, mặc dù trong lòng đang cực kỳ mất mát.

“Tiểu Tiệp, em đúng là bạn tốt của tôi. ” Đào Tử Tuấn nhìn dáng người xinh đẹp của cô phản chiếu trong gương, khát vọng trong cơ thể lại bắt đầu được nhen nhóm. Suy nghĩ này khiến cho anh rất phiền não, bèn lập tức quay người bước ra khỏi phòng thay đồ, đi đến chỗ Trầm Ủy Vũ rồi áy náy xin lỗi thủ trưởng.

Diệp Linh Tiệp trở về quầy, nhìn bọn họ nói với nhau mấy câu, sau đó Đào Tử Tuấn thanh toán tiền đặt cọc may quần áo, cuối cùng hai người cùng nhau rời khỏi cửa hàng.

Vừa thấy khách ra về, Tiểu Mễ lập tức hỏi: “Này này, Tiểu Tiệp, cái anh đeo kính kia là người trong ảnh đúng không?! Hai người vừa nãy ở bên trong phòng có phải đã...Hí hí...Yêu đương mãnh liệt hay không ~”

“Ha ha ~ Còn đến tận đây mua đồ để ủng hộ Tiểu Tiệp nữa chứ ~ Không tôi không tôi ~” Tiểu Nhân dựa vào bàn, vẻ mặt hâm mộ nói.

Liếc mắt nhìn hai người một cái, Diệp Linh Tiệp chống tay lên cằm, buồn rầu đáp: “Yêu đương mãnh liệt thì có kết quả gì chứ, mình đã nói rồi, anh ta là gay, hôm nay còn dẫn theo một anh bạn gái xinh đẹp hơn cả phụ nữ đó thôi, hừ!”

“Cái gì! Thảo nào anh thụ kia lại bày ra dáng vẻ muốn nói lại thôi như vậy, hình như còn hơi buồn nữa, có vẻ như không thể chấp nhận được cường công của mình lại trắng trợn làm như thế ở bên ngoài! Nhưng mà phải công nhận là trông anh ta đáng yêu thật đấy ~ Nếu mình mà là đàn ông thì mình cũng sẽ...Hắc hắc...” Tiểu Nhân là một hủ nữ, vừa nghe thấy Trầm Ủy Vũ là tiểu thụ thì hai mắt liền sáng rực hẳn lên.

“Cậu đúng là, mau mau đi tìm bạn trai đi, không thôi suốt ngày nghe thấy công thụ là bắt đầu xoắn suốt hết cả lên!” Tiểu Mễ xem thường nói, lại quay sang hỏi Diệp Linh Tiệp: “Vậy bây giờ phải làm sao? Cậu thích anh ta, nhưng anh ta lại có người yêu rồi, khó mà có thể có cơ hội! Hay là ~ Cứ chen vào phá đám thôi ~”

Diệp Linh Tiệp trề môi, mặt nhăn lại, tỏ vẻ chính mình cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Làm người thứ ba sao? Đời này cô thống hận nhất chính là kẻ thứ ba!

Cướp ngôi lên làm chính thất? Mị lực của cô có đủ để đánh bại tên tiểu thụ yêu nghiệt kia hay không đây?

Thôi quên đi quên đi! Nghĩ đến là đầu lại thấy đau, cứ mặc kệ đi, thích đến đâu thì đến!

80. Chương 80: Ngoại Truyện 13

Từ sau hôm nhìn Đào Tử Tuấn và tiểu thụ của mình rời đi, lý trí và tình cảm của Diệp Linh Tiệp bắt đầu giao chiến. Cô biết làm kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người ta là không được, nhưng cô lại không thể khống chế bản thân mình, mỗi ngày đều gọi điện hỏi thăm anh, có lúc thì nhắn tin nói chuyện đôi ba câu.

Cô cũng biết là hành vi của mình thật đáng bị coi thường! Nhưng mà...nhưng mà...nhưng mà...

“Tiểu Tiệp, còn nhìn nữa là sẽ chảy nước miếng đó. ” Tiểu Mễ vừa quét dọn vừa buồn cười nhìn bộ dạng đang si ngốc nhìn đi động của Diệp Linh Tiệp.

Song đáp lại cô chỉ là một tiếng thở dài: “Ai

~~”.

Tiểu Mễ liếc mắt nhìn Diệp Linh Tiệp một cái, bĩu môi nói: “Sao dạo này suốt ngày chỉ thấy cậu thở dài vậy hả, còn than thở nữa là già đi đó!”

Cái này gọi là gì chứ? Yêu trong tuyệt vọng sao? Người đẹp Diệp tươi tắn như bông hoa của các cô thì có người đàn ông nào mà không say mê, nhưng lại cứ cố chấp đi yêu một tên gay, mà tên gay đó còn đã có một tiểu thụ xinh đẹp rồi, đúng là vận mệnh trên người mà!

“Ai

” Một tiếng thở dài lại tiếp tục vang lên, Diệp Linh Tiệp chán nản tựa lên bàn, ánh mắt u oán nhìn vào màn hình đi động.

“Dừng dừng dừng! Tiểu Nhàn, cậu lại đây làm tiếp hộ mình với!” Tiểu Mễ thật sự không thể chịu nổi bộ dạng bi thảm như bị người ta vứt bỏ của Diệp Linh Tiệp, hôm nay đã là ngày thứ ba rồi, bèn đưa chổi cho Tiểu Nhàn rồi đi tới ngồi bên cạnh Diệp Linh Tiệp.

Diệp Linh Tiệp lúc này mới miễn cưỡng ngả người ra sau ghế, mím môi nhăn mày nhìn về phía Tiểu Mễ.

Chắc chắc! Dáng vẻ đáng thương của mỹ nữ Diệp đúng là thừa sức quyến rũ người ta mà, nếu Tiểu Mễ cô là đàn ông thì nhất định sẽ ngay lập tức kéo Diệp Linh Tiệp vào lòng mà yêu thương dỗ dành, nhưng đáng tiếc cô lại là phụ nữ.

“Tiểu Tiệp, cậu có yêu đơn phương thì cũng không nên yên lặng như vậy chứ! Cá tính dám yêu dám hận của cậu đi đâu hết rồi hả? Thích thì cứ theo đuổi đi! Không thì sao cậu biết được là trong lòng của anh ta có cậu hay không, có lẽ anh ta với tên tiểu thụ kia đã chia tay rồi cũng nên, cậu còn chưa hỏi cho rõ ràng thì đã ngồi đây than thở, một Diệp Linh Tiệp sắc sảo và táo bạo của mình đi đâu rồi!” Tiểu Mễ đoạt lấy di động của Diệp Linh Tiệp, vừa chỉ vào hình của Đào Tử Tuấn vừa nói.

“Này này, cái gì mà táo bạo hả! Người ta hiền lành mà!” Diệp Linh Tiệp tức giận nói, tay giơ lên nắm lấy má Tiểu Mễ lắc qua lắc lại.

Tiểu Mễ nói cũng đúng ~ Chần chừ do dự không phải là tác phong của cô, nếu thích ai thì cô nhất định sẽ thổ lộ, dù cho kết quả có thể nào thì cũng sẽ không tiếc nuối, cũng không phải ngồi đây mà lo được lo mất.

Tiểu Nhàn đang quét nhà cũng nhân cơ hội đưa ra ý kiến: “Tiểu Tiệp, hay là chín giờ rưỡi sau khi tan tầm cậu viện cớ mang quần áo đã may xong để đến gặp anh ta, sau đó vào nhà ngồi nói chuyện, nếu anh ta có ý với cậu thì cậu tới luôn đi! Tuy rằng mình rất thích kính mắt công và nữ vương thụ, nhưng mà vẫn nên ưu tiên giúp đỡ người đẹp Diệp của chúng ta chứ ~”

Diệp Linh Tiệp suy nghĩ một phút rồi gật đầu đồng ý với phương án của Tiểu Nhàn, nếu muốn nói chuyện quan trọng thì phải đến nhà Đào Tử Tuấn, nhưng suy nghĩ kỹ thì nếu như cô nói muốn đến nhà anh, anh lại bảo muộn rồi không nên đến thì chẳng phải là cô sẽ mất cơ hội sao?

Cuối cùng, cô quyết định sẽ đi xe bus tới đó, như vậy mới có cớ để Đào Tử Tuấn lái xe đưa cô về nhà, coi như tạo thêm được một cơ hội để ở cùng nhau!

Cứ như vậy, mười giờ tối Diệp Linh Tiệp đã đứng trước cửa nhà Đào Tử Tuấn, tay cầm bộ tây trang đã được đóng gói đẹp mắt, tuy rằng trang phục mà cô đang mặc mang đậm phong cách Office Lady, nhưng vẫn không làm mất đi nét trẻ trung xinh đẹp của cô.

Bấm chuông tới lần thứ ba mà vẫn chưa có ai ra mở cửa, đang nghĩ chắc là anh không có ở nhà, định bụng sẽ quay về thì cửa lại được mở ra.

Đào Tử Tuấn chỉ mặc một cái quần bò, khăn tắm màu trắng trùm lên mái tóc đen nhánh ướt sũng, từng giọt nước rơi xuống bộ ngực rắn chắc rồi dần dần chảy xuống bụng.

Diệp Linh Tiệp nhìn mà khô hết cả miệng, thật muốn lao tới liếm hết những giọt nước chảy trên người anh, lúc này nhìn anh quyến rũ và mạnh mẽ vô cùng!

“Sao muộn vậy rồi mà em còn tới đây?” Đào Tử Tuấn nhìn khuôn mặt ửng đỏ của cô, miệng khẽ nhếch lên cười, tuy ngạc nhiên nhưng vẫn lùi xuống nhường lối cho cô vào nhà.

Lời của anh cắt đứt mạch suy nghĩ của cô, cô hoàn hồn lại rồi cười nói: “Âu phục của anh đã may xong rồi, cho nên em nóng lòng muốn nhìn anh mặc thử xem có hợp hay không. ”

Diệp Linh Tiệp đảo mắt qua phòng khách và phòng bếp, sau lại mở cửa phòng ngủ, xác nhận xong là nữ vương thụ hôm nay không có ở đây thì mới an tâm đưa âu phục cho anh rồi ngồi xuống sofa. ”

“Sao không gọi anh ngày mai tới cửa hàng mặc thử? Đi đường vào buổi tối một mình rất nguy hiểm em có biết không hả?” Đào Tử Tuấn nhíu mày cầm lấy quần áo, thầm nghĩ cô gái này không có tinh thần cảnh giác gì hết, phải đánh ầy phát vào mông thì mới nhớ được, nhờ may mà bị người xấu theo dõi thì làm thế nào!

“Đào Tử, người ta không muốn nghĩ nhiều như vậy đâu ~ Người ta vui quá nên muốn trực tiếp đưa cho anh mặc mà, anh lo lắng cho em có đúng không? Em biết là anh rất tốt với em mà!” Diệp Linh Tiệp chu môi nói, ánh mắt vô tội nhìn anh, còn không quên tặng cho anh một cái hôn gió.

Đáng ghét! Cô gái này toàn dùng chiêu đó mỗi khi anh tức giận, thế mà lần nào anh cũng phải bỏ qua cho cô, đúng là hết thuốc chữa mà!

“Em muốn uống gì thì ra tủ lạnh mà lấy, anh vào phòng thay quần áo!” Đào Tử Tuấn đi qua phòng bếp rồi vào phòng ngủ.

Diệp Linh Tiệp nghe lời đứng dậy đi đến phòng bếp mở tủ lạnh, nhìn lướt qua đồ uống một lượt rồi quyết định cầm một chai rượu hoa quả, không thèm nhìn nội dung ghi trên đó mà mở ra uống luôn.

Mùi hoa quả thơm nồng, ngậm vào miệng thì ngọt vô cùng, còn mang theo vị chan chất của bia nữa, làm cho cô mê mẩn không thôi, cứ cầm chai mà tu ừng ực.

Ừm...Người đẹp Diệp à, đây là rượu hoa quả với nồng độ cồn 20% đó

81. Chương 81: Ngoại Truyện 14

Diệp Linh Tiệp cứ như vậy dùng cảm uống hết một chai rượu hoa quả, sau đó ném chai vào thùng rác, đang muốn quay lại phòng khách thì trùng hợp là Đào Tử Tuấn cũng đã thay xong âu phục và bước ra phòng ngủ.

Cô bước chậm rãi đến trước mặt anh, dáng vẻ anh khi mặc âu phục trông thật tuấn mỹ, màu đen phụ trợ cho khí chất nhã nhặn, khiến cho người ta nhìn không rời mắt.

Đồng thời cô cũng cảm thấy đầu óc rất choáng váng, thân thể không ngừng nóng lên, rõ ràng trong phòng có bật điều hòa nhưng đồng quần áo trên người vẫn làm cho cô khó chịu cực kỳ. Thế là cô bèn đưa tay cởi bỏ hai cúc áo trên cùng, quyền rũ huyết sáo một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ si mê.

“Hừm...Đào Tử mặc vậy nhìn đẹp trai lắm ~” Diệp Linh Tiệp hào phóng ca ngợi.

“Tiểu Tiệp, sao tự nhiên em lại cởi cúc áo vậy?” Đào Tử Tuấn nhíu mày nhìn cô, tuy rất vui khi nghe thấy lời cô nói, nhưng lại vì hành động kia của cô làm ịeng nóng lười khô.

Cô cởi một cúc áo trên thì không sao, nhưng đằng này còn cởi hẳn hai cúc, vừa vặn khoe ra bộ ngực quyền rũ chết người, màu đen của áo càng làm tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Chất cồn quá mạnh khiến ột người có tử lượng tốt như Diệp Linh Tiệp cũng không thể chịu đựng được, cơn choáng váng bất ngờ ập tới làm cho cô mất trọng tâm, chân lão đảo sắp ngã.

Đang lúc cô cho rằng mình sẽ ngã xuống thì lại được Đào Tử Tuấn ngay lập tức kéo vào trong lòng.

Mắt to chớp chớp, cô ngẩng đầu lên ngây ngô cười với anh, mà anh thì lại khó chịu hỏi: “Em làm gì vậy hả? Đến đứng cũng không vững!” Nếu anh mà không đỡ kịp thì chẳng phải là sẽ ngã xuống sao? Nếu bị trầy da thì chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nhờ bị đập đầu xuống đất thì thành chuyện lớn rồi!

“Ừm...Người ta chóng mặt...Hi...Người anh thơm quá...” Diệp Linh Tiệp dán mũi lên ngực anh mà hít hà, còn bướng bỉnh cọ qua cọ lại, tay nhỏ bé không hề khách khí mà ôm chặt thắt lưng anh.

Cô gái này đang làm gì vậy? Anh chỉ thay quần áo thôi mà, sao cô lại thay đổi thái độ nhanh thế hả? Cá tính khéo léo tinh tế thường ngày đi đâu mất rồi? Hơn nữa hành động can đảm này của cô đã khơi dậy phản ứng sinh lý của anh, tiểu đệ đệ trong nháy mắt đã biến thành đại đệ đệ rồi!

Đang bị cơn ma men chi phối nên Diệp Linh Tiệp chẳng thèm quan tâm xem anh có đồng ý inh ôm hay không, cứ tiếp tục dính lấy anh mà nhõng nhẽo, còn chu cái miệng nhỏ lên nói: “Ừm...Đào Tử, em muốn ăn anh, muốn anh ôm em, muốn anh là của em...”

“Em làm sao vậy...” Đào Tử Tuấn cảm thấy vô cùng bế tắc, đang muốn mở miệng bảo cô chỉnh đốn lại tác phong thì lại bị cô đột ngột hôn lên môi.

Diệp Linh Tiệp vòng tay ôm lấy cổ anh, khẽ nhấc gót chân, vươn đầu lưỡi vẽ một vòng lên môi anh, nhẹ nhàng cắn một cái, sau đó mới đưa lưỡi vào trong quần quýt triển miên, nuốt hết nước bọt của anh vào bụng.

Hai thân hình kề sát nhau, nên đương nhiên là cô có thể cảm nhận được sự biến hóa từ chỗ đó của anh đang cọ vào bụng mình, theo bản năng cô khẽ đóng đưa người ma xát chỗ cứng rắn kia, tay còn đưa lên cởi áo khoác của anh xuống.

Đào Tử Tuấn lần trước đã được ném qua hương vị ngọt ngào trên cơ thể mềm mại của cô nhưng lại bị cắt ngang, bây giờ bị cô trêu chọc, lửa dục lập tức tràn ra như một cơn đại hồng thủy, tay vòng ra sau ôm lấy eo cô, vừa hôn vừa đưa cô vào phòng ngủ.

Từ phòng khách đến phòng ngủ chỉ cách nhau vài bước ngắn ngủi nhưng lại mất khá nhiều thời gian, bởi vì hai người đang hôn nhau đến quên cả trời đất, rất khó để tách ra, hơn nữa cô lại còn mãnh liệt cọ xát lên người anh nữa chứ.

Khi tới gần giường lớn, Diệp Linh Tiệp dùng sức đẩy ngã anh xuống giường, tiếp đó ngồi lên đùi anh. Đào Tử Tuấn không thể dời mắt khỏi cô, chiếc váy ngắn bị tư thế ngồi của cô làm cho vén lên, lộ ra cặp đùi trắng nõn. Cảnh tượng này vô cùng đẹp mắt, lúc này anh mới phát hiện thì ra không phải là cô mặc quần tất dài, mà chỉ là quần tất đến đùi thôi, hướng lên trên nữa là chiếc quần lót màu lam che đầy nơi riêng tư, khiến cho anh kìm lòng không được mà sờ lên đùi cô vuốt ve, sau đó lại rời ra đằng sau nắn bóp cặp mông tròn.

Diệp Linh Tiệp gọn gàng cởi áo sơ mi của mình ra, nửa người trên chỉ còn duy nhất chiếc áo lót cùng màu với quần lót, tiếp đó cô lại giúp anh cởi áo sơ mi ra, cúi người xuống hôn lên da thịt anh, chơi đùa với tiểu đậu đỗ trước ngực anh một chút.

Nói thật, cô không phải là xử nữ, nhưng cũng không đói khát đến mức làm tình với bất cứ người bạn trai nào, cô có nguyên tắc của mình, số lần phát sinh quan hệ cũng chỉ có hai lần, còn các chiêu thức tán tỉnh một phần là học được từ những người bạn trai trước, một phần là xem được từ phim xxx.

Yêu nữ này!

Cái lưỡi mềm của cô cứ quét tới quét lui trên người anh, xúc cảm nóng ấm làm cho lửa dục của anh bùng cháy, với lại cô còn ghé nửa người vào lòng anh, bộ ngực to tròn trịa cọ xát vào khiến anh ngứa ngáy vô cùng.

Đào Tử Tuấn vòng tay phải ra sau cởi móc áo lót của cô xuống, vật che đầy cuối cùng cũng đã được gỡ bỏ, bộ ngực sữa lập tức bật ra, anh cười nói: “Ngực của Tiểu Tiệp nhảy nhót như một con thỏ con vậy, có phải đang chờ anh đến bắt lấy đúng không?”

“Dạ...Người ta cho anh sờ nó mà...” Diệp Linh Tiệp vừa dứt lời thì ngực bỗng truyền đến một trận tê dại, bàn tay to của anh khẽ bóp lấy bộ ngực mềm, ngón tay còn vân vê đùa bốn quả mâm xôi đỏ bồng.

Đêm nay, nhất định cô sẽ làm cho anh vui sướng đến thất điên bát đảo mới thôi!

82. Chương 82: Ngoại Truyện 15

Một bên ngực đầy đặn của Diệp Linh Tiệp bị Đào Tử Tuấn nắm chặt, nhũ hoa bị anh khiêu khích trở nên cứng rắn, làm cho cô không nhận được mà khẽ ngậm nga. Nơi riêng tư dính sát vào nhau qua lớp vải khiến cho cô hưng phấn đến phát run, cô nôn nóng dịch mông xuống, tay nhỏ bé bạo dạn xoa lên vật cứng rắn của anh.

Ban đầu cô chỉ khẽ cọ xát bên ngoài quần, sau đó lại lớn mật nắn bóp làm cho côn thịt của anh ngày một cứng hơn.

“Tiểu Tiệp, em đang đùa với lửa đấy!” Đào Tử Tuấn vô cùng kích động, mắt nguy hiểm nheo lại nhìn hành động to gan của cô.

Cô gái này sao lại bạo dạn như vậy chứ? Bạo dạn đến mức trực tiếp tấn công vào nơi quan trọng nhất của anh!

Lúc này, áo lót của Diệp Linh Tiệp đã bị cô ném xuống đất, tiếp đó cô lại tháo kính anh xuống rồi đặt lên tủ đầu giường. Cũng may là anh chỉ cận khoảng 3 độ 5, cho nên không có kính thì anh vẫn có thể nhìn được cảnh đẹp trước mắt.

“Đùa với lửa ư? Ha ha ~ Anh không biết sao? Em rất thích ăn cay, càng cay càng nóng thì em càng nghiện, cho nên em thích nhất là đùa với lửa đó!” Diệp Linh Tiệp quyến rũ nói, tay nhỏ bé cởi thắt lưng của anh ra rồi lại dứt khoát kéo quần anh xuống.

Giọng nói của cô thật làm say mê lòng người, khiến cho vật cứng mà cô đang nắm chặt kia trở nên ngày một nóng, lửa trong người anh cũng càng ngày càng bùng cháy dữ dội hơn.

Đáng lẽ anh nên đẩy cô ra, ngăn cản cô, thậm chí còn phải thấy chán ghét mới phải, nhưng anh lại phát hiện dường như mình không thể kìm chế được mà dần lún sâu vào, hai tay được tự do, nhưng lại luyến tiếc không muốn rời ra bộ ngực mềm mại kia.

Ánh mắt trở nên thâm sâu, anh giống như bị yểm bùa vậy, không thể rời mắt khỏi nhất cử nhất động của cô.

Đôi tay nhỏ bé của cô cởi quần lót của anh xuống, sau đó lại nắm lấy côn thịt đang trưởng đau của anh, thỉnh thoảng lại đột ngột bóp chặt một cái, làm cho anh hưng phấn thở hắt một tiếng.

Thoáng nâng nửa người trên dậy, Đào Tử Tuấn nói: “Nếu em đã thích nghịch lửa như vậy, thì biểu diễn cho anh xem em nghịch như thế nào nào, được không?”

Nếu đã không thể kìm chế được lửa dục trong người, vậy thì đành phải giải tỏa ra ngoài thôi!

Đào Tử Tuấn nâng tay trái lên đặt lên môi cô, đưa một ngón tay vào trong miệng cô, khẽ nghịch đầu lưỡi mềm mại của cô một chút, vốn chỉ muốn đùa cô thôi, ai ngờ cô lại ngậm luôn ngón tay anh mà mút mát. Hành động này khiến cho anh chỉ biết say mê ngắm nhìn, tuy rằng động tác của cô rất phóng đảng, nhưng lại không hề thấp kém như mấy cô diễn viên trong phim xxx, ngược lại trông còn rất đáng yêu, mắt to ngập nước nhìn anh chăm chú, như thể anh là chủ nhân của cô, và cô thì đang cố gắng muốn lấy lòng anh.

Động tác vuốt ve côn thịt của Diệp Linh Tiệp lúc nhanh lúc chậm, cô cảm thấy bụng dưới của mình đang nhen nhóm một ngọn lửa, tiểu huyết vì khát vọng mãnh liệt nên chảy ra từng giọt mật dịch, thấm ướt cả quần lót. Cô lơ đãng tưởng tượng cảm giác khi được ngón tay anh đâm vào bên trong, sự chờ mong và trống rỗng khiến cơ thể của cô run rẩy, không biết khi côn thịt của anh tiến vào thì sẽ thế nào nhỉ?! Chắc là sẽ tuyệt vời đến chết mất!

Lòng bàn tay có chút ẩm ướt, cô khẽ mỉm cười quyến rũ, bởi vì không cần nhìn thì cô cũng biết là nước đó chảy ra từ nơi riêng tư của anh, khuyến khích cô phải vuốt ve nó nhiều hơn.

Buông tay khỏi côn thịt, Diệp Linh Tiệp ngồi lên hông Đào Tử Tuấn, để cho nơi riêng tư đối diện trước mắt anh, nhẹ nhàng cười nói: “Đào Tử...Anh muốn nhìn không ~” Cô chậm rãi kéo quần lót xuống, khẽ cúi nửa người, để cho anh mơ hồ nhìn thấy được hoa cốt ướt át của mình.

“Anh đang nhìn đây...Đẹp lắm...” Đào Tử Tuấn khàn giọng đáp, tầm mắt không thể rời khỏi đóa hoa nữ tính đang thẹn thùng kia.

Diệp Linh Tiệp nghe xong liền nở nụ cười, sau đó cô lại dịch xuống dưới ngồi lại chỗ cũ, để cho hoa huyết áp lên côn thịt của anh, khẽ đóng đưa cọ xát.

Mật dịch tràn ra ngoài không ngừng do xúc cảm truyền đến từ nơi riêng tư của hai người, Đào Tử Tuấn nhìn không được khẽ mắng: “Yêu tinh! Ai dạy em khiêu khích người khác như vậy hả?” Bàn tay to khẽ vỗ mông cô một cái, ngữ điệu và hành động đều tràn ngập sự yêu thương cưng chiều, nhưng chính anh lại không hề phát hiện ra.

“Hi hi ~ Em nói cho anh biết nhé...” Cô cúi nửa người trên xuống, khuôn mặt nhỏ áp lên tai anh, nói: “Người ta ngày nào cũng...cũng ước là được làm thế này với anh đó...”

Bộ ngực tròn cọt qua cọt lại trên ngực anh, nơi riêng tư vẫn kề sát nhau, hơn nữa lời nói của cô thật sự là khiến cho người ta không thể từ chối. Cô lại còn hào phóng thừa nhận rằng cô đã muốn anh từ lâu, muốn cùng anh mây mưa, lúc này anh mới phát hiện thì ra cô lại đáng yêu như vậy!

“Vậy bây giờ em không cần phải tưởng tượng nữa! Anh sẽ trực tiếp giúp em thỏa mãn ham muốn!” Đào Tử Tuấn xấu xa nhếch môi cười, khuôn mặt tuấn mỹ có phần gian tà, khiến cho cô nhìn vào mà đỏ bừng cả mặt, tim đập loạn xạ.

Đào Tử Tuấn giữ chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, sau đó xoay người đặt cô dưới thân mình, côn thịt cứng rắn đặt trước miệng tiểu huyết, sẵn sàng tiến công!

83. Chương 83: Ngoại Truyện 16

Trên giường lớn, người đàn ông vẫn đang mặc một chiếc áo sơ mi, cổ áo được mở rộng, mà trên người cô gái cũng chỉ còn duy nhất chiếc tất đùi, đáng vẻ lúc này của hai người trông còn quyến rũ hơn khi không mặc gì.

Vật cứng nhẹ nhàng tách hai vách thịt ra, Đào Tử Tuấn ranh mãnh cọt xát trước lối vào, mắt nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của Diệp Linh Tiệp, cổ tình muốn trêu chọc cô một chút.

Hành động không biết có nên vào hay không của anh làm cho bụng dưới của cô vô cùng khó chịu, tiểu huyết dâng lên cảm giác trống rỗng, hy vọng được anh lấp đầy. Thế là cô bèn nâng đôi chân dài lên vòng lên eo anh, để cho nơi riêng tư của mình tiến đến gần anh hơn, thúc giục anh mau mau tiến vào cô.

“Đào Tử...Em đói...Em muốn ăn...Cho em đi...” Diệp Linh Tiệp chu môi yêu cầu, tay nhỏ bé không kiên trì gì mà vuốt ve ngực anh, không quên đùa bỡn hai tiểu đậu đỏ.

Đào Tử Tuấn nghe thấy lời nói phóng đảng của cô, găm nhẹ nói: “Yêu nữ, anh lập tức nhét cái này vào em đây!” Nói xong, anh uốn thẳng lưng, đem côn thịt cắm toàn bộ vào tiểu huyết ướt át của em đây.

Đúng với suy nghĩ của anh, cô không phải là xử nữ, nhưng độ chặt của tiểu huyết lại vượt quá sự tưởng tượng của anh, anh nghĩ một cô gái hào phóng như Diệp Linh Tiệp chắc là đã lên giường với khá nhiều đàn ông rồi, nhưng không ngờ nơi riêng tư của cô lại như thể chưa từng được ai khai phá vậy.

Bị anh bất ngờ đi vào khiến cho Diệp Linh Tiệp cảm thấy cực kỳ đau đớn, nhịn không được cào lên da thịt anh vài cái, lưu lại vài vết xước.

Quan sát biểu tình biến hóa của cô, Đào Tử Tuấn cố gắng đè nén xúc động, cúi đầu hôn lên mi tâm đang nhắm lại của cô, hỏi: “Đau không em? Sao lại đau như vậy?” Cô không phải là lần đầu tiên nhưng tại sao lại không thoải mái chứ? Là cô đang tỏ ra khoa trương, hay là tại vật đồ của anh lớn hơn bình thường?

“Ừm...Của anh...Của anh lớn quá...” Diệp Linh Tiệp nóng bừng cả hai bên tai, may là rượu đã làm ạt của cô đỏ từ trước, cho nên anh mới không phát hiện ra là cô đang xấu hổ.

Hai người đàn ông cô đã từng lên giường cùng đều không lớn bằng của anh, có khi chỉ bằng hai phần ba, cho nên vừa nãy lúc nhìn thấy của anh cô đã hơi giật mình, cảm thấy mình có thể chịu được, nhưng cuối cùng lại khá đau đớn!

Tuy nói là đau, nhưng dần dần cũng quen được, côn thịt của anh cứ như vậy nằm yên bất động trong tiểu huyết làm cho cô rất khó chịu, bèn chủ động néo thắt lưng anh, kích thích sự hưng phấn trong anh.

Đàn ông khi được phụ nữ ca ngợi có chỗ hơn người đều cảm thấy rất sung sướng, Đào Tử Tuấn nhìn tư thế như rắn nước của Diệp Linh Tiệp, lưu manh cười nói: “To thế mới làm cho em thoải mái được, bây giờ thì tự mình hành động đi nào!”

Diệp Linh Tiệp nghe thấy lời anh, bèn lập tức bày ra vẻ mặt say mê, tay nhỏ đặt lên vai anh, trực tiếp ngồi lên thân hình cường tráng, sau đó dùng tư thế ngồi bắt đầu đong đưa eo.

“Ừm...Thật...Thật thô...Em nuốt hết cây gậy của anh được này...Thoải mái quá...” Hai chân cô kẹp chặt, tay nhỏ bé ôm siết lấy anh, đôi môi đỏ tươi quyến rũ phả hơi vào tai anh, miệng khẽ ngậm nga rên rỉ.

Đào Tử Tuấn cúi đầu hung hăng hôn mút hõm vai cô, lưu lại rất nhiều dấu hôn, bàn tay to kìm chặt vòng eo nhỏ, giúp cô nâng lên hạ xuống. Từng ngọn lửa nhỏ nhen nhóm ở nơi riêng tư của hai người, Đào Tử Tuấn cảm nhận từng lớp thịt mềm đang mút lấy anh, khiến cho cơn thịnh của anh càng thêm thô cứng bên trong cô.

Hôn đủ bả vai bóng loáng, anh lại chuyển xuống hôn lên bộ ngực to tròn đang không ngừng rung lắc của cô, răng cắn mạnh vào đầu ngực, muốn cho cô cảm thấy tê dại.

“A a...Đào...Đào Tử Tuấn...Đừng mà...Ừm...Đừng làm vậy...” Diệp Linh Tiệp mở miệng cầu xin anh, sợ nhũ hoa sẽ bị anh cắn đến sưng đỏ mất.

Buông tha cho bộ ngực sữa của cô, Đào Tử Tuấn khàn giọng nói: “Gọi tên anh!” Sau đó bắt đầu nâng hông đâm một cái, tiếp đó cảm nhận được sự co rút đột ngột bên trong tiểu huyết.

Diệp Linh Tiệp ngoan ngoãn nghe theo anh: “Tử...Tử Tuấn...Ừm...Tử Tuấn...A...Yêu em đi...Ừm...Ôm em...Tử Tuấn...” Mái tóc dài xoắn nhẹ khẽ tung bay, tạo thành một hình ảnh vô cùng quyến rũ.

Giọng nói vốn ngọt ngào của Diệp Linh Tiệp lúc này nghe càng thêm mềm mại hơn, kêu tên của anh dễ nghe vô cùng, hoàn hảo cũng kích thích được thú tính của anh.

Bá đạo đẩy cô nằm xuống giường, Đào Tử Tuấn cầm một chân cô đặt lên vai mình, chân kia bị anh đè lại, sau đó tiếp tục cắm vào tiểu huyết của cô một lần nữa. Phương thức tiến vào như vậy sẽ làm cho cơn thịnh ma xát vào từng vị trí bên trong của cô, khiến cơ thể cô tiết ra càng nhiều khoái cảm, mật dịch cũng không ngừng trào ra, tùy ý phun lên nơi riêng tư của hai người.

Trong phòng chỉ vang lên tiếng va chạm dâm dăng, thỉnh thoảng đi kèm với tiếng nước, khiến cho người ta nghe mà mặt đỏ tai hồng, thúc giục anh cọt xát càng nhanh hơn.

“Tiểu Tiệp, em có nghe thấy không? Đây là tiếng nước của em đấy, cái miệng nhỏ ăn tham như vậy, còn chảy ra nhiều nước nữa!” Anh dâm dăng nói, ngữ điệu tràn ngập mùi vị tình dục, tay còn không quên xoa bóp ngực cô.

Anh...Sao anh có thể nói những câu phóng dăng vậy chứ? Bình thường trông anh chẳng giống người có thể nói ra những lời đó gì cả!

Nhưng mà...Thoải mái quá, cô bị anh làm đến choáng váng cả đầu óc rồi, người đàn ông nhà nhận này quả thật là một cường công!

“A a...Bởi vì...Ừm...Cây gậy của Tử Tuấn...Ăn thật ngon...Ừm...” Lời còn chưa nói xong thì đã chuyển thành những tiếng rên rỉ đứt quãng, sau đó cô chỉ còn biết kêu tên anh không ngừng.

Sau hơn mười lần liên tục đâm vào của anh, một trận cao trào đột nhiên truyền tới, làm cho cô kích động hét lên chói tai, thân thể mềm mại căng cứng, tiểu huyết co rút mút chặt cơn thịnh anh, trước mắt là một màu trắng xóa.

“Tiểu Tiệp bảo bối...Tuyệt quá, mút thật chặt...” Đào Tử Tuấn không đợi cho cơn cao trào của cô bình ổn lại, ngược lại thừa dịp tiểu huyết của cô đang co rút mà càng tiến công mãnh liệt hơn.

Cơn thịnh được tiểu huyết của cô bao chặt lấy, bên trong vừa nóng vừa ướt, khiến anh thật muốn ở bên trong mãi không rút ra, cố ý kìm chế mấy lần không phát tiết.

Trải qua hai lần cao trào khiến cơ thể cô không còn chút sức lực, bèn mở miệng yêu cầu: “Ừm...A...Tử Tuấn...Tha...Tha cho người ta đi...”

“Ngaoan...Đợi anh một lúc nữa, một lúc nữa thôi, em giỏi lắm mà!” Đào Tử Tuấn dịu dàng dỗ dành, hông lại bắt đầu hung hăng tăng tốc đâm vào bên trong cô.

Cuối cùng, sau khi rút ra đưa vào khoảng gần một trăm lần, anh mới cam tâm đem tinh dịch đã tích lũy trong cơ thể từ lâu bắn hết vào trong tử cung của cô, làm cho chỗ sâu nhất bên trong cô tràn ngập hương vị của anh.

84. Chương 84: Ngoại Truyện 17

Trong căn phòng ngủ với tông màu chủ đạo là xanh lam đậm chất nam tính, áo sơ mi tùy tiện bị người ta vắt lên lưng ghế, chiếc váy ngắn đặt ở đầu giường có vẻ nhăn nheo, bộ bikini màu lam vắt ở cuối giường, một phòng hỗn độn đã nói lên tình hình chiến đấu ác liệt của tối hôm qua.

Đào Tử Tuấn ôm lấy Diệp Linh Tiệp đang nằm đưa lưng về mình, tay hướng từ cổ cô xuống đến bộ ngực sữa mềm mại, nơi riêng tư vẫn còn nằm im bên trong cô.

Không thể trách anh mới sáng sớm đã phát dục được, ai bảo cảm giác ôm cô lại tuyệt thế này chứ, vừa thơm vừa mềm, làm cho côn thịt vốn đang ở bên ngoài lại ngẩng đầu ưỡn ngực, cho nên anh lại “tiện thể” đắm vào cô lần nữa.

Tiếng chuông điện thoại lạnh lót phá vỡ sự yên lặng lúc sáng sớm, khiến cho anh khẽ nhăn mày, vươn tay hướng đến tủ đầu giường rồi cầm lấy điện thoại của cô.

“Tiểu Tiệp...Dậy đi, điện thoại của em này. ” Anh há miệng cắn lên vành tai cô, mắt nhìn vào màn hình điện thoại, là Tiểu Mễ, chắc là tên của đồng nghiệp cô.

“Um...” Diệp Linh Tiệp yếu ớt cầm lấy di động, mắt vẫn nhắm chặt, toàn thân không có dấu hiệu cử động, cứ như vậy mềm mại nằm trong ngực anh.

Nghe thấy tiếng của cô khi tỉnh dậy, vừa yếu đuối vừa nũng nịu, thành công kích thích mọi dây thần kinh trong cơ thể anh, côn thịt đang ở bên trong lại càng thêm sưng đỏ.

Ý niệm tà ác lại bắt đầu, bàn tay to đặt trên lưng cô chuyển xuống giữ chặt eo cô, môi cúi xuống cổ cô, mạnh mẽ cắn mút. Côn thịt nhẹ nhàng rút ra rồi lại đâm mạnh vào, nộn huyết không tự chủ được mà co rút lại, siết chặt lấy anh, cũng làm cho Diệp Linh Tiệp không kịp phòng bị mà kêu lên một tiếng.

“...Đã chín giờ hơn rồi, mình đã xin phép với cửa hàng trưởng giúp cậu...Tiểu Tiệp...Cậu...Có phải không tiện nghe điện thoại đúng không?... Giọng của cậu có vẻ...là lạ...” Tiểu Mễ mới nói một câu thì bỗng cảm nhận được sự khác thường của đầu dây bên kia.

Bị Đào Tử Tuấn đùa nghịch khiến cho cô tỉnh táo đôi chút, vội vàng bình ổn lại ngữ điệu và giọng nói của mình.

“Mình không sao...Thất lưng bị đau ý mà...” Cô hài hước nói, tay nhỏ bé đưa ra sau muốn đẩy anh ra, không cho anh tiến vào.

Đào Tử Tuấn vẫn như cũ mỉm cười dịu dàng, bàn tay to sờ đến tiểu huyết của cô, lòng bàn tay xoa nắn lớp thịt non mềm, đầu ngón tay đùa giỡn hoa hạc, tiếp theo lại dùng sức đâm mạnh một cái, khiến cho cô tê dại đến không thể kìm chế, nơi riêng tư càng tiết ra nhiều mật dịch, thấm ướt nơi giao hợp của hai người.

“Ừ...Làm phiền cậu rồi...Tiểu Mễ...” Diệp Linh Tiệp cố giữ bình tĩnh nói chuyện với Tiểu Mễ, hai ba câu sau liền ngắt máy, nếu không cô sợ lát nữa người đàn ông này mà điên cuồng lên thì cô sẽ không thể đi làm được mất.

Vừa nghe thấy cô nói xong hai từ “Tạm biệt”, Đào Tử Tuấn lập tức gia tăng tốc độ ma sát, một tay ôm lấy một bên ngực cô, một tay tiếp tục đùa bỡn hoa hạc. Tiểu huyết của cô liên tục mút chặt lấy anh, làm cho anh càng làm càng nghiện, lưu luyến hương vị tuyệt vời khi ở bên trong cô.

“A...Đào Tử...Đào Tử xấu...Lợi dụng...A...Lợi dụng lúc người ta...Um...Gặp khó khăn...” Cô tức giận nói, nhưng ngữ điệu lại tràn đầy ngọt ngào nũng nịu, còn khẽ nâng eo lên hướng đến hạ thân anh.

Đào Tử Tuấn lưu lại một đồng dấu hôn trên vai cô, sau đó mới nói: “Em không thích anh lợi dụng lúc em gặp khó khăn như vậy sao? Không thích thì sao lại chảy nhiều nước thế hả? Không thích thì sao lại kẹp chặt lấy anh, không cho anh ra ngoài vậy?”

Anh không phải là người thích nói mấy lời dâm đẳng này, nhưng từ khi gặp gỡ cô, anh lại chẳng ngại ngần nói ra những câu đó, mục đích là để trêu chọc cô!

Diệp Linh Tiệp không thể trả lời được câu hỏi của anh, bởi vì câu nào anh nói cũng là sự thật, tuy rằng lúc này anh tiến vào lúc cô đang nói điện thoại, nhưng điều đó lại càng làm cô cảm thấy hưng phấn, giống như thể anh đang muốn cho tất cả mọi người biết là anh với Diệp Linh Tiệp cô đang làm tình với nhau vậy.

“Thích... Ừm... Thích lắm... Thích anh làm vậy với em...” Cô thở gấp trả lời, không chút kiêng dè tâng bốc người mà mình yêu thương.

Đào Tử Tuấn dùng sức ấn cô nằm sấp xuống, kê đầu gối lên cao, để cho bờ mông của cô đối diện trước mặt anh, dùng tư thế này bắt đầu đưa vào từ đằng sau.

Ga giường bị Diệp Linh Tiệp nắm chặt đến mức nhả nhúm, miệng không ngừng gọi tên anh: “Tử Tuấn... Tử Tuấn...”, tiểu huyết bị anh nhét đầy, thật thỏa mãn, thật sung sướng.

“Tiểu Tiệp bảo bối... Hãy ở bên anh, làm người phụ nữ của riêng anh, chỉ là của một mình anh thôi nhé, được không em?” Đào Tử Tuấn cúi xuống liếm lưng cô, tần suất đang đưa eo ngày một nhanh.

“Vâng... Vâng... Em muốn... Muốn là của riêng anh... Ừm... A...” Diệp Linh Tiệp mềm mại kêu, giờ phút này cô mới hiểu ra rằng, trừ anh ra, cô không còn muốn yêu một ai khác nữa!

Nhiệt độ trong phòng tăng cao vì lửa dục của đôi nam nữ, tiếng thở thô và tiếng rên yếu đuối vang vọng trong không gian, mãi một lúc lâu sau mới dừng lại.

85. Chương 85: Ngoại Truyện 18

Diệp Linh Tiệp ngồi trong cửa hàng, cố gắng đem hết giấy tờ sổ sách còn nợ của ngày hôm qua nhập vào máy tính, tâm tư thỉnh thoảng vẫn không kìm nén được mà nhớ lại tối qua, cô đã lên giường với anh chàng đeo kính Đào Tử Tuấn đó!

Đào Tử thật là mạnh mẽ ~ Quả nhiên là cường công ~ cường công

~Khó trách tên tiểu thụ yêu nghiệt kia lại thương anh như vậy!

Ai

~Ngày hôm qua vì được anh đề nghị làm người yêu cho nên cô đã rất vui sướng để cho anh ăn sạch từ đầu đến chân, nhưng lại quên mất không hỏi anh là khi nào thì anh sẽ chia tay với tiểu thụ rồi?

Vừa nghĩ tới Trầm Úy Vũ, nhớ đến khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt đào hoa mị hoặc lòng người còn long lanh nước mắt kia, Diệp Linh Tiệp liền ...

Nếu như cô là tên tiểu thụ đó, cô thật sự không muốn chia tay với anh đâu!

Biết đi đâu mà tìm được một người bề ngoài nhã nhặn lịch sự nhưng nội tâm lại phóng khoáng, đáng người tình tráng mạnh mẽ như anh chứ? Đào Tử Tuấn thật đúng là cực phẩm trong giới BL.

Hu hu... Chẳng lẽ phận cô chỉ có thể làm thiếp thôi sao? Dù sao người ta cũng đến trước cô mà... Cô coi như thành người thứ ba rồi...

Tại sao ông trời lại muốn trêu đùa cô như vậy chứ?

Diệp Linh Tiệp cô từ nhỏ đến lớn phẩm hạnh tốt đẹp, là cô bé người gặp người thương, chẳng qua là xinh đẹp hơn người một tý thôi, lại có tính thích chủ động cư xử đàn ông, nhưng không lẽ vì tính xấu đó nên ông trời mới phạt không cho cô có được người đàn ông mà cô thật sự yêu thương sao?

“Tiểu Tiệp, ngày mai là sinh nhật của phó tổng, cậu đừng quên đến tham gia đấy nhé ~ Miễn cho tai của chúng tớ lại không được yên tĩnh. ” Tiểu Mễ vừa nhắc nhở cô vừa sửa sang lại cái áo sơ mi đang cầm trên tay.

Trời ạ! Diệp Linh Tiệp cô đã hoàn toàn quên mất chuyện này rồi! Lập tức lấy di động ra gửi tin nhắn cho Đào Tử Tuấn, muốn hỏi xem ngày mai anh có thể đi cùng với cô hay không.

“Đào Tử, ngày mai anh đi dự tiệc với em được không? From: Cô gái muốn được ở bên anh. ”

Một lúc sau, tiếng chuông tin nhắn vang lên, cô nhanh chóng mở ra đọc.

“Xin lỗi em, ngày mai anh có buổi xã giao bàn công việc rồi, em bảo đồng nghiệp đi cùng em nhé ~ Tử Tuấn.”

Quả nhiên...quả nhiên là mị lực của người đẹp Diệp vẫn còn thua xa vẻ xinh đẹp của tiểu thụ...Vui thật đấy!

Thế là Diệp Linh Tiệp lòng đầy mâu thuẫn quyết định không nhắn tin lại cho Đào Tử Tuấn nữa, cô cần bình tĩnh suy nghĩ xem rốt cục nên làm thế nào mới tốt.

“Tiểu Mễ, ngày mai nên mặc gì đây?” Diệp Linh Tiệp miễn cưỡng hỏi, thật sự là khó chịu quá đi!

“Đương nhiên càng nóng bỏng càng tốt rồi ~ nghe bảo ngày mai là tiệc bikini đó ~” Tiểu Mễ mắt sáng rực nói, biết đâu nhân dịp này sẽ quen được với một anh chàng nào đó cũng nên.

Diệp Linh Tiệp nghe vậy thì chu miệng đáp: “Được! Ngày mai chúng ta phải chơi hết mình đấy nhé!” Cô cần tìm một chỗ nào đó để giải tỏa bức tức trong lòng.

Chủ đề ở Kingdom Brass đêm nay là trang phục áo tắm, chỉ cần bất kì nam hoặc nữ nếu mặc đồ bơi thì sẽ được trừ 50% phí tham dự, còn được miễn phí một ly rượu cocktail.

Ba cô gái hợp thành một nhóm đi vào quán bar, Diệp Linh Tiệp mặc một bộ bikini màu đen, chân đi một đôi giày cao gót, đi cùng là Tiểu Mễ và Tiểu Nhân, ba đóa hoa của cửa hàng chi nhánh phía Tây lập tức hấp dẫn ánh nhìn của rất nhiều các chàng trai.

Phó tổng Trương Chí Thịnh vừa nhìn thấy “bạn gái” mà hần ngày đêm thương nhớ, tâm trạng phút chốc bay vọt lên chín tầng mây, hần vẫn luôn kiên trì nhận định Diệp Linh Tiệp là người phụ nữ của mình, chứ không phải là bạn gái cũ.

Phụ nữ ấy mà ~ Thỉnh thoảng bướng bỉnh giận dỗi cũng là chuyện bình thường, cho nên dù có bị cô thẳng thừng cự tuyệt ở quán cà phê lần trước thì hần cũng không để ý, trong lòng hần cô vẫn là tuyệt nhất, hơn nữa chỉ có những người phụ nữ cá tính như vậy thì mới xứng đôi với một người đàn ông như hần mà thôi!

Thế là hần bèn tươi cười đi đến chỗ Diệp Linh Tiệp, lấy tốc độ sét đánh không kịp che tai cầm lấy tay cô, chân thành nói: “Linh Tiệp, anh biết trong lòng em vẫn còn có anh mà. ”

Diệp Linh Tiệp tay bị người ta nắm chặt, nhin không được trợn mắt nhìn Trương Chí Thịnh, dùng sức muốn rút tay ra nhưng không được.

“Trương Chí Thịnh! Ai trong lòng vẫn có anh chứ, anh thôi ngay cái kiểu dặt vàng lên mặt mình đi, cút ngay!” Diệp Linh Tiệp quát khế, may mà trong bar đang khá âm ỉ, nếu không cô sẽ bị mất hình tượng ngay tại đây mất.

“Em đừng xấu hổ, anh biết em rất khó thổ lộ tình cảm ra bên ngoài, không sao, anh hiểu em mà. ” Trương Chí Thịnh say mê nhìn dáng vẻ tức giận của cô, cho dù có giận thì trông cô vẫn quyến rũ vô cùng.

Cô tặng cho hần một cái nhìn xem thường, rất muốn tung một nắm đấm cho hần rằng rơi đầy đất, có thể thì hần mới không thể nói ra những lời buồn nôn như thế nữa, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.

Cái nhìn xem thường của cô lại được Trương Chí Thịnh hiểu thành cô đang liếc mắt đưa tình với hần, nụ cười càng trở nên rạng rỡ hơn, hần biết là Diệp Linh Tiệp vẫn còn yêu hần lắm mà!

Nếu tay đã không rút ra được thì cô cũng không muốn giằng co với hần nữa, miễn cho để tay bị thương thì lại phải tu dưỡng, rất phiền phức!

“Linh Tiệp, chúng ta ra kia cùng nhau chơi một ván bài đi. ” Hần lấy lòng nhìn cô nói, thâm nghĩ muốn giữ cô lại bên cạnh một lúc, cho nên nếu có trò gì vui thì chắc chắn sẽ thu hút được sự chú ý của cô.

Khẽ nhướn mi, Diệp Linh Tiệp hỏi: “Nếu tôi thắng ba ván thì anh có thể đừng làm phiền tôi nữa được không?”, cô chính là muốn dùng ván bài này để xua đuổi đồng ruồi bọ đáng ghét này đi.

“Vậy nếu anh thắng ba ván thì em có thể nhảy với anh một bài được không?” Hần hỏi lại, từ trước đến nay hần đều rất may mắn khi chơi bài, không là quốc vương thì cũng là quý tộc, cho nên thắng ba ván đối với hần là một chuyện khá dễ dàng, hần có thể cam đoan nắm chắc 80% phần thắng.

Diệp Linh Tiệp trong lòng chỉ muốn đuổi tên khốn này đi thật xa, cho nên không nghĩ ngợi gì mà đồng ý luôn.

Hai người ngồi đối diện nhau, cộng thêm hai người đồng nghiệp, bốn người cùng tập trung vào các lá bài trong tay mình.

Trương Chí Thịnh sau khi xem bài của mình xong, liền ngược nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Diệp Linh Tiệp, vui vẻ huýt sáo một cái.

Ván này, hần thắng chắc rồi!

86. Chương 86: Ngoại Truyện 19

Trương Chí Thịnh cầm trong tay những quân bài tứ lơ khơ, mắt liếc một lượt để thăm dò những lá bài của người khác, trong lòng thầm tính toán về khả năng thắng cuộc của mình.

Đã bốn ván trôi qua, hần và Diệp Linh Tiệp bất phân thắng bại, tỷ số là hai đều, ván này sẽ là ván quyết định, giang sơn mỹ nhân nhất định phải thuộc về hần, hần không hy vọng đêm nay chỉ có thể trở mắt mà ngắm nhìn cô thôi đâu.

Phải nói thật là hần khá kinh ngạc với vận may của Diệp Linh Tiệp, ít nhất theo kinh nghiệm của hần thì đối thủ hầu hết là bị hần áp chế, mà lúc này hần không thể để bị thất thế, cho nên phải thật cẩn thận mà đối phó mới được.

Diệp Linh Tiệp quả nhiên là một người phụ nữ rất xứng đôi với hần, chỉ có sự cao ngạo của cô mới thỏa mãn được tiêu chuẩn cao về phụ nữ của hần mà thôi

~Trong tay bốn người đều còn lại rất ít bài, hần và Diệp Linh Tiệp mỗi người còn bốn lá, nhất thời vẫn chưa thể phân thắng bại!

“Đôi 4. ” Đồng nghiệp A đánh một đôi 4 đỏ.

Tiếp đến là lượt của Diệp Linh Tiệp, cô quẹo rũ cười nói: “Đôi 2. ” rồi đánh ra một quân 2 nhép và một quân 2 cơ, đồng nghiệp B kế tiếp lập tức nhăn nhó mặt mày, nói: “Bỏ qua. ”

Cô không tin Trương Chí Thịnh còn có thể may mắn mà thắng được cô! Nhìn khuôn mặt tự đắc như thể không ai đẹp bằng hần kia! Cô thật sự chỉ muốn biến hai quân bài còn lại trên tay thành phi tiêu rồi ném vào mặt hần thôi!

“Ái chà ~ Linh Tiệp, tuy rằng anh lại làm vua, nhưng em cũng đừng dùng ánh mắt ngưỡng mộ như vậy nhìn anh chứ. ” Nói xong hần đánh xuống một quân 2 rô và một quân 2 bích, đắc ý nở nụ cười.

Diệp Linh Tiệp lập tức phát hỏa, nhưng cũng đành nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bỏ qua. ”

Cuối cùng hần đánh nốt đôi Át còn lại xuống, hai tay trống trơn không còn quân nào, cảm thán ông trời vẫn đứng về phía hần, ủng hộ cho đôi kim đồng ngọc nữ là hần và cô ở bên nhau.

Vội vã đứng dậy, Trương Chí Thịnh lập tức kéo Diệp Linh Tiệp ra giữa sàn nhảy, khiến cô giãy dụa phản kháng như một con mèo nhỏ: “Trương Chí Thịnh, anh sốt sáng như vậy làm gì hả?” Thật sự cô không muốn cùng tên đàn ông không biết xấu hổ này khiêu vũ chút nào, vốn đang định kéo dài thời gian đấu thêm một ván nữa thì đã bị hần kéo ra đây rồi.

“Linh Tiệp đúng là hiểu lòng anh mà, anh đúng là đang muốn “làm” với em...Cho nên mới nóng vội như vậy đấy. ” Trương Chí Thịnh gian tà cười nói.

“Anh đi chết đi, ai thèm hiểu lòng anh!” Diệp Linh Tiệp cảm thấy tên này đúng là hết thuốc chữa rồi, nụ cười kia cực kỳ chứng mất, nhưng cô lại không có cách nào để chống cự vì đã thua cược rồi.

Trương Chí Thịnh vòng tay lên eo nhỏ của cô, hai người chặt chẽ dán vào nhau không chừa một khe hở, da thịt của cô vừa trắng vừa mịn, xúc cảm khi sờ vào như tơ lụa khiến cho người ta không muốn rời ra.

Ai mà tin được cơ chứ, hần và cô gái này đã yêu đương hai tháng rồi, vậy mà mới chỉ nắm tay và hôn có một lần thôi, khiến cho hần giống như hòa thượng bị cấm dục vậy, còn chưa động vào đã bị gạt ra, nhưng cũng bởi vậy mới kích thích hần phải quyết tâm chinh phục được cô.

Một bàn tay chuyển xuống nhẹ nhàng xoa nắn hông cô, chỉ vậy thôi đã làm hần không chịu nổi rồi, vật kia đã bắt đầu sưng cứng, áp thẳng lên bụng cô.

“Này, anh động dục cái gì vậy hả?” Diệp Linh Tiệp cực kỳ tức giận, dùng hai tay đẩy hần ra, cô là người dễ cho người ta tùy ý sờ sảng như vậy sao?

Tuy nhiên hành động của cô trong mắt Trương Chí Thịnh hay thậm chí những người khác căn bản không đáng kể, trong quán bar có đôi nam nữ nào mà lại không dán vào nhau chứ, bởi vậy những người xung quanh đều chỉ dùng ánh mắt vui vẻ nhìn cô.

Lúc này Diệp Linh Tiệp chỉ còn biết nghĩ cách tự cứu lấy mình mà thôi, nếu không đợi hết bài nhạc thì cô đã bị sờ đủ rồi, thế là cô quyết định giơ chân lên đá hần một cái, hận không thể chặt đứt xương cốt của hần ra luôn. Trương Chí Thịnh kêu đau bụng hai tay ra, cúi người ôm lấy chân, làm cho cô nhìn mà cười lạnh nói: “Đồ háo sắc!”

Trương Chí Thịnh tính tình thiên chi kiêu tử, thấy cô không nể tình bèn duỗi tay ra muốn bắt cô, Diệp Linh Tiệp quay người chạy trốn, nhưng cuối cùng đã bị Trương Chí Thịnh bắt về rồi kéo vào trong lòng.

“Anh...” Diệp Linh Tiệp kinh ngạc quay đầu lại, muốn quát to thì lại nghe thấy một giọng nam trầm ấm gọi nhũ danh cô: “Tiểu Tiệp. ”, làm cho cô sợ tới mức đứng im tại chỗ, tim như ngừng đập.

Đào Tử Tuấn!

Còn có thủ trưởng của anh đi cùng nữa...Là cái tên tiểu thụ yêu nghiệt kia...

Đôi mắt ẩn sau cặp kính của Đào Tử Tuấn bùng lên một ngọn lửa, đó tuyệt đối không phải lửa dục mà chắc chắn là lửa giận, ai bảo cô gái của anh lại ăn mặc mát mẻ như vậy chứ, đáng người xinh đẹp khoe hết ra cho đàn ông nhìn, mà lại còn đang ôm ấp áp áp với một tên khác nữa!

“Anh kia, bỏ tay ra mau!” Anh bước lên trước kéo tay Diệp Linh Tiệp, cô cũng thuận thế đi lên nhào vào lòng anh, tay nhỏ bé ôm chặt lấy thắt lưng anh.

“Này, cô ấy là bạn gái của tôi, anh mới là người phải buông tay mới đúng!” Trương Chí Thịnh khinh bỉ nhìn Đào Tử Tuấn, cảm thấy đối phương nhìn có vẻ quen quen, nhưng không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu rồi, tuy nhiên qua dáng vẻ mặc tây trang chỉnh tề, mắt lại đeo kính của anh ta thì thoát nhìn không có vẻ là người phong lưu, thực tục.

Diệp Linh Tiệp trừng mắt nhìn Trương Chí Thịnh, tức giận nói: “Anh ấy mới là bạn trai của tôi, còn anh chả là cái thá gì hết!”, nói xong liền dán hai má lên ngực anh rồi cọ cọ.

Xung quanh đã có rất nhiều người bắt đầu tụ tập muốn xem chuyện hay, chủ yếu vẫn là nhân viên trong công ty.

Trương Chí Thịnh nghe xong thì suýt hộc máu, rõ ràng là cô đang muốn hần bị bẽ mặt trước mọi người đây mà, bèn trào phúng nói: “Linh Tiệp, mắt nhìn người của em kém thật đấy, tên bốn mắt này chắc chắn là loại không ham mê nữ sắc, giống như một tên đầu gỗ vậy, với lại cũng chẳng đẹp trai lắm, anh cho em một cơ hội nữa, tốt nhất là em nên quay trở lại bên anh đi!”

Rốt cục là ai cho ai cơ hội hả?! Con mẹ nó cái cơ hội nhà anh!

“Trương Chí Thịnh, anh ăn nói lịch sự một chút cho tôi!” Diệp Linh Tiệp hận không thể giơ ngón giữa ra với hần, kèm theo một tiếng chửi “Fuck you”, nhưng cô đành phải kìm chế xúc động, tuyệt đối không thể làm ra chuyện thấp kém như vậy trước mặt Đào Tử Tuấn và đồng nghiệp của anh được.

“Ha ha ha ~ Lời anh nói không đúng sao? Huống hồ sao một người đàn ông mà phải để em lên tiếng bảo vệ như vậy chứ, hần ta phải bảo vệ em mới đúng, thật chẳng có chút tài cán nào, ha ha ~” Trương Chí Thịnh kiêu ngạo nói, muốn dựa vào khí thế để áp đảo sự lạnh lùng của tên bốn mắt kia, ánh mắt đó cứ nhìn hần chằm chằm, làm cho hần không mấy được tự nhiên.

Diệp Linh Tiệp tức giận giậm chân, bởi vì Đào Tử Tuấn thật sự chưa từng thể hiện tài năng gì của anh cho cô thấy, mà cô thì cũng chỉ biết anh là trưởng phòng của một công ty nào đó thôi, trưởng phòng thì có tài cán gì đặc biệt chứ, chắc là không rồi...Nếu có thể, cô thật sự muốn biến thành một con hổ cái, lao tới xé xác Trương Chí Thịnh thành tám mảnh.

“Hừ! Thích tài cán đúng không, đơn giản thôi!” Đào Tử Tuấn cởi áo vest ngoài ra rồi đưa cho thủ trưởng giữ, tiếp đó cởi lỏng cà vạt, cởi hai cúc áo sơ mi trên cùng ra, xắn tay áo lên, cuối cùng ghé vào tai Diệp Linh Tiệp nói: “Chờ anh giải quyết hần xong thì sẽ đến lượt em. ”

Diệp Linh Tiệp nghe xong mà nhũn hết cả chân, cô chưa từng thấy một Đào Tử Tuấn cường thế như vậy, làm cho tim cô đập thình thịch không thôi.

Liếc mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của Trầm Ủy Vũ, trong nháy mắt cô lại ...

Hu hu...Cô vừa mới trắng trợn ở trước mặt tiểu thụ cướp người đàn ông của anh ta, mà lúc này anh ta vẫn còn tỏ ra bình tĩnh ngồi một chỗ giúp Đào Tử Tuấn cầm áo khoác nữa chứ, thật đáng sợ quá đi

87. Chương 87: Ngoại Truyện 20

Đào Tử Tuấn đi về hướng Trương Chí Thịnh, lúc cách đối phương khoảng một mét thì bất ngờ giơ tay lên.

Hành động này làm Trương Chí Thịnh sợ tới mức theo bản năng giơ tay lên che mặt, hần chỉ là một tên thiếu gia nhà giàu, chưa từng học qua võ thuật này nọ, ngay cả đánh nhau cũng chưa luôn, có chuyện gì thì đều gọi đàn em thay mình ra mặt, cho nên lúc này hần chỉ biết sợ sệt nhắm hai mắt lại, nhưng đợi mãi mà vẫn không thấy đau đớn gì, trái lại còn nghe thấy một tiếng bật cười.

Cảm giác như đang bị đùa bỡn, hần mở mắt ra, chỉ thấy Đào Tử Tuấn động tác phóng khoáng hất tóc một cái, sau đó đi qua sần nháy rồi bước lên bục.

“Anh bạn, cho tôi mượn chỗ một lúc nhé!” Đào Tử Tuấn nói với DJ.

“Ồ ~ Không vấn đề gì, nhưng mà anh biết chơi cái này sao?” DJ kinh ngạc hỏi lại, nhìn dáng vẻ chừng chạc tri thức của Đào Tử Tuấn, còn đeo kính cận nữa, nhìn thế nào cũng không nghĩ là anh biết chơi nhạc, nhưng sau khi Đào Tử Tuấn xác nhận lại đáp án, DJ lập tức lùi sang một bên, hai tay khoanh trước ngực chờ xem trò vui.

Làm một vài động tác làm ấm tay, Đào Tử Tuấn tháo kính xuống, tay bấm chọn một ca khúc của Usher, thân hình cao lớn lắc lư theo nhạc, khiến không ít người phải kinh ngạc, cứ tưởng anh chàng này đến đây để phá đám chứ, dù sao dáng vẻ nhã nhặn kia không phù hợp với phong cách của quán bar chút nào.

Diệp Linh Tiệp ngây ngốc nhìn anh, theo trực giác nghĩ rằng Đào Tử Tuấn là đang tự đẩy mình vào hổ lửa. Cô tự mình gây chuyện còn chưa đủ, còn kéo theo anh chịu trận cùng, tiểu thụ yêu nghiệt còn phải nhìn người yêu mình bị người ta nhạo báng...Cô rốt cục đã gây ra rắc rối gì thế này?!

Đôi mắt đẹp của Đào Tử Tuấn đảo qua một lượt những người dưới bục, khóe miệng nở một nụ cười ngạo mạn, một tay chà lên đĩa hát, tay còn lại chỉnh các nút trên dàn mix.

Ca khúc vốn sôi động qua đôi tay anh nghe càng trở nên bắt tai hơn, khiến ấy người bên dưới không còn xôn xao bàn tán nữa, thậm chí họ còn ngừng mắt nhìn những người đang nói chuyện, ý bảo bọn họ im lặng.

Đắm chìm trong bản nhạc mà mình tự mix, khuôn mặt tuấn tú của Đào Tử Tuấn trông vừa đẹp trai vừa quyến rũ, mái tóc hỗn độn nhìn càng thêm cuồng dã, hấp dẫn ánh mắt của hầu hết các cô gái ở đây.

Bản nhạc đầu tiên kết thúc, toàn thể những người trong quán bar đều đồng loạt huýt sáo, hú hét muốn anh tiếp tục.

Anh giơ ngón tay lên rồi đặt lên môi, mọi người lập tức yên lặng, tiếp đó anh mới ghé vào microphone nói: “Are you ready?”

Trong nháy mắt đám người bên dưới liền hò hét ầm ĩ khi thấy ca khúc “I got a feeling” vang lên, bắt đầu nhún nhảy theo những phong cách riêng của mình.

Đào Tử Tuấn thoải mái chơi nhạc rất chuyên nghiệp, làm cho DJ chính đứng bên cạnh vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm nghĩ anh chàng tri thức này mặc dù chưa đến mức có thể trở thành DJ đứng đầu thế giới, nhưng cũng đủ để trở thành một DJ nổi tiếng được nhiều người hâm mộ.

Mất to nhìn chăm chú vào người đàn ông đang tỏa sáng trên bục, Diệp Linh Tiệp quả thực không thể tin được anh lại biết mix nhạc, lúc này dáng vẻ của anh thật là đẹp trai quá đi mất, đẹp trai đến mức tim cô muốn tan chảy ra rồi!

Sau nốt nhạc cuối cùng, trong quán bar lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

“Cảm ơn mọi người đã cổ vũ, tôi chỉ muốn dùng chút tài mọn này để khiến bạn gái vui vẻ mà thôi, rất cảm ơn.” Đào Tử Tuấn bước xuống bục rồi đi thẳng về phía Diệp Linh Tiệp, một tay kéo cô vào trong ngực, nói với Trương Chí Thịnh lúc này vẫn còn đang kinh ngạc: “Sao hả? Có hứng thú thì lên chơi vài bài xem nào!”

Trương Chí Thịnh đỏ bừng mặt, hẳn chẳng có tài năng gì hết, chỉ sống nhờ vào khuôn mặt đẹp và tài ăn nói mà thôi, đâu có thể thu hút mọi người giống như Đào Tử Tuấn được, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Hừ, thiếu gia đây không rảnh chơi với các người, Linh Tiệp, chào cô!” sau đó vội vàng rời khỏi sàn nhảy.

Diệp Linh Tiệp lè lưỡi với Trương Chí Thịnh, bày ra dáng vẻ muốn cắn người, sau đó liền liếc mắt nhìn Đào Tử Tuấn, theo bản năng nở một nụ cười ngọt ngào lấy lòng anh.

Cô gái này lại muốn dùng chiêu cũ đối phó với anh sao?! Không có cửa đâu!

Tay anh đưa ra khéo léo nâng cằm cô lên, mặt từ từ tiến lại gần, hơi thở nóng rực phả vào mặt cô, trầm ấm nói: “Tiểu Tiệp hôm nay ăn mặc gợi cảm quá nhỉ ~”

Trong đầu hiện lên hình ảnh còi báo động màu đỏ đang nhấp nháy, cô cũng không ngốc đến mức tiếp tục cười vui vẻ nữa, bèn chu miệng lên, ầm ừc nói: “Người ta chỉ đến tham dự tiệc sinh nhật của phó tổng thôi mà, hơn nữa chủ đề hôm nay là trang phục áo tắm, cho nên...Em bèn lấy bộ áo tắm có sẵn trong nhà ra mặc ~”

Cô thật sự là không có cố tình đi mua đồ mới, style vốn có của cô chính là nóng bỏng khiêu gợi như vậy mà ~ “Giỏi lắm, anh nghĩ chúng ta cần nghiêm túc nói chuyện một chút.” Đào Tử Tuấn lạnh lùng nói, sau đó cầm lấy áo vest từ tay Trầm Úy Vũ rồi choàng lên người cô.

Hu hu...Cô lại quên mất là tên tiểu thụ xinh đẹp vẫn còn đang ngồi đây, suýt nữa là không kìm chế được mà đắm chìm trong sự bá đạo của anh rồi...

“Ừm...Cảm ơn anh đã yên lặng ở bên Tử Tuấn...Sau này chúng ta có thể cùng nhau yêu được không, anh là chính còn tôi là phụ.” Diệp Linh Tiệp thừa dịp này đem mọi chuyện nói cho rõ ràng, nếu cô đã không thể từ bỏ Đào Tử Tuấn, vậy thì cô nguyện ý cùng nhau chia sẻ tình cảm với anh.

“Hả...Tôi không hiểu ý cô...” Trầm Úy Vũ bình tĩnh hỏi, câu từ của cô gái này sao nghe kỳ quái vậy, tại sao anh lại là người yên lặng ở bên Đào Tử Tuấn? Rồi lại còn cùng nhau yêu? Chính và phụ nữa chứ?

Diệp Linh Tiệp ngượng ngùng nói: “Không phải anh và Tử Tuấn đang yêu nhau sao? Hiện giờ tôi cũng muốn yêu anh ấy, chắc điều này sẽ khiến anh khó lòng tha thứ, vì dù sao anh cũng đến trước mà, nhưng nếu anh không ngại thì tôi có thể làm...làm vợ. . . vợ bé...” Cô càng nói càng xấu hổ, trong lòng không khỏi ai oán, chung quy vẫn không thoát ra được thân phận làm kẻ thứ ba.

“Phụt...Ha ha ~ Thì ra cô cho rằng tôi và Tử Tuấn là một đôi à?” Trầm Úy Vũ liếc mắt nhìn Đào Tử Tuấn, thấy khuôn mặt vốn đang ngơ ngác lúc này bây giờ đã trở nên xanh mét, như thể chỉ muốn lao tới bóp chết cô gái này vậy.

Haizz! Lúc này anh nên mau chóng rời đi thôi!

Trầm Úy Vũ cười nói với cô gái đang bày ra ánh mắt như muốn nói “Không phải như vậy sao” kia: “Tử Tuấn là một người đàn ông bình thường, tôi cũng vậy, có thể là cô đã hiểu lầm rồi, tuy nhiên việc riêng của hai người tôi không tiện tham dự, xin phép được đi trước, có cơ hội thì hẹn gặp lại nhé ~ Tử Tuấn, gặp lại cậu sau.”, nói xong bèn quay đầu chạy lấy người.

Diệp Linh Tiệp nhìn bóng dáng Trầm Ủy Vũ rời đi, bỗng cảm thấy từ đằng sau toát ra một luồng khí lạnh, liền chậm rãi quay đầu, chân lùi từng bước về sau, cười nói: “Đào Tử...A...Tử Tuấn ca ca...Cái kia...Ánh mắt của anh lúc này sao trông như đang muốn giết người vậy...”

Nhìn thấy hành động muốn chạy của cô, anh lập tức nắm lấy cổ tay cô rồi kéo lại phía mình, dịu dàng cười nói: “Ủm ~ Chính xác, hiện tại anh đúng là đang muốn ăn thịt người đây!” Tiếp theo, anh không thêm để ý đến xung quanh mà bế thốc cô lên, nhanh chóng rời khỏi quán bar.

Nằm trong ngực Đào Tử Tuấn, cô mới giật mình nhận ra là mình vừa mới nói những điều ngu xuẩn đến mức nào!

Trời ơi là trời.... !!!

88. Chương 88: Ngoại Truyện 21

Ra khỏi quán bar ồn ào náo nhiệt, Đào Tử Tuấn sải bước nhanh về phía xe mình ở bãi đỗ xe rồi mới thả Diệp Linh Tiệp xuống.

Hai chân vừa chạm đất, còn chưa đứng vững thì Diệp Linh Tiệp đã bị vây giữa anh và cửa xe, cảm bị người ta mạnh mẽ nắm chặt, khuôn mặt tuần tú của anh cúi xuống, hung hăng hôn lên môi cô.

Bộ ngực rắn chắc dính sát lên bộ ngực sữa của cô, một tay anh chống lên cửa xe, tay còn lại lần xuống xoa nắn mông cô, đầu lưỡi tiến sâu vào trong, ngang ngược cắn mút cái miệng nhỏ nhắn vừa mới nói ra mấy lời đáng ghét kia.

Nghĩ đến việc tên Trương Chí Thịnh kia còn vừa ôm cô vào lòng, chạm lên da thịt bóng loáng mềm mại của cô thôi là anh đã muốn phát điên lên rồi!

Cô gái đáng ghét này!

“Nếu anh không ngại thì tôi có thể làm vợ bé. ”

“Thì ra cô cho rằng tôi và Tử Tuấn đang yêu nhau à?”

Trong đầu vang lên câu nói “nhượng bộ” của Diệp Linh Tiệp và câu hỏi của Trầm Ủy Vũ, làm cho anh thật muốn mạnh mẽ lắc đầu cô vài cái, xem xem trong đó rốt cục có còn đang ẩn giấu những suy nghĩ quái đản nào nữa hay không.

Tại sao cô lại cho rằng anh thích đàn ông chứ? Cô không thấy kỳ lạ sao? Thích đàn ông thì sao lại còn thích cả phụ nữ nữa? Tuy nói vẫn có những người song tính, nhưng tính ra cũng rất ít!

Hai người dùng môi lưỡi nóng bỏng quần quýt nhau, ai cũng không chịu thua, thế là càng hôn càng sâu, nước bọt dính vào miệng nhau, tiếng chụt chụt vang lên trong không gian vắng lặng, mãi đến khi Diệp Linh Tiệp chịu không nổi vì thiếu không khí thì Đào Tử Tuấn mới chịu tha cho cô.

“Nói mau! Tại sao lại nghĩ anh là gay?” Anh tức giận mím môi, bàn tay cũng dùng sức bóp mông cô một cái, muốn trừng phạt vì cái suy nghĩ quá mức ngớ ngẩn của cô.

“Ủm...Lúc chúng ta gặp nhau lần thứ hai ở quán cà phê đó, em...em nói anh là gay, mà anh cũng không phản bác lại mà...Bình thường nếu bị người khác nói không đúng về mình thì phải mình oan ngay chứ đúng không? Cho nên em cứ nghĩ anh và thủ trưởng của anh là một đôi, dù sao sếp anh cũng xinh đẹp như vậy mà, giống hệt như một tiểu thụ!” Diệp Linh Tiệp cười làm lạnh, tuy có chút chột dạ, nhưng nghĩ thâm chung quy nguyên nhân vẫn là do anh, cho nên cô mới giải thích một cách lưu loát như vậy.

Cô lại còn dám giải thích thế nữa hả!

Cúi đầu cắn lên cổ cô một cái, anh nói tiếp: “Không phải là anh không phản bác, mà là do anh quá bất ngờ khi bỗng dưng em lại xuất hiện, cho nên mới không thể nói gì!”

Đưa lưỡi liếm lên cổ cô, sau đó chuyển xuống xương quai xanh duyên dáng mà hôn lên đó, anh thật cảm thấy cô gái này đúng là do ông trời ban xuống để chiếm lấy tim anh đây mà!

“Ừm...Đào Tử Tuấn...” Diệp Linh Tiệp bị môi lưỡi anh đoạt mất lý trí, cho dù lúc này đang là ban đêm, từng cơn gió mùa hạ mạnh mẽ thổi tới, nhưng cô lại cảm thấy cơ thể nóng muốn chết, hơn nữa do được anh vuốt ve nên càng thêm hưng phấn hơn.

Nơi riêng tư chảy dịch rồi thấm ra quần, cảm nhận được điều này nên cô lại làm càn sờ tay lên đũng quần anh, cách một lớp quần xoa nắn còn thịt đã trở nên cương cứng kia.

Đào Tử Tuấn ghé vào tai cô, dịu dàng hỏi: “Em nói xem, anh nên phạt em thế nào đây?”, nói xong, anh liền đưa tay vào giữa hai chân cô, đầu ngón tay cách lớp quần bơi nhẹ nhàng xoa nắn hoa huyệt mềm mại.

Trời ạ...

Người này cũng quá liều rồi! Bọn họ đang ở bên ngoài đó! Mặc dù đã có xe che, chỗ này lại là trong góc, đèn cũng không sáng lắm, nhưng cũng khó có thể bảo đảm rằng sẽ không có người hoặc bảo vệ đi qua.

“Ừm...Về nhà...nhà anh đi...” Cô bị anh trêu đùa đến mức hơi thở trở nên đứt quãng, bụng dưới cảm thấy trống trải, mong muốn được anh vuốt ve nhiều hơn.

Trời mới biết hai ngày này vì không được nghe giọng anh, không được gặp anh mà cô đã thấy nhớ nhung thế nào, nhớ mùi hương của anh, nhớ cảm giác được anh âu yếm, được anh chiếm đoạt.

Cô chưa từng có khát vọng mãnh liệt như thế với một người đàn ông nào, chỉ duy nhất có anh thôi!

Ai ngờ Đào Tử Tuấn lại đưa ngón tay vào bên trong quần cô, làm càn bắt nạt đóa hoa ướt át, ngón tay đi vào đường mòn trơn ẩm, dùng tốc độ thật chậm để ma xát tiểu huyết.

“Ừm...Tử Tuấn...Mau...Nhanh lên...” Diệp Linh Tiệp không chịu được sự trêu ghẹo của anh, bèn dùng giọng nói mãnh mai thúc giục, cô sắp không đợi nổi nữa rồi!

“Chắc chắn, Tiểu Tiệp nôn nóng thật đấy ~ Đây là nơi công cộng, hành động quá mạnh sẽ gây được sự chú ý đó. ” Đào Tử Tuấn cười tươi nói, tốc độ vẫn duy trì như cũ, nhưng lực đạo lại tăng thêm một chút, khiến cho cô khó chịu thở gấp.

Người xung quanh nhìn vào cùng lắm là nghĩ họ là một đôi tình nhân đang tựa vào xe tình tứ mà thôi, phần xuân sắc bên dưới chắc chắn là không ai phát hiện được.

Sao anh cứ trêu cô mãi vậy?! Đáng ghét! Đáng ghét! Xem ra phải tung đòn sát thủ thôi!

Diệp Linh Tiệp bắt đầu chủ động liếm vành tai anh, đáng yêu làm nũng nói: “Tử Tuấn...Em nhớ anh...Muốn ăn anh...Muốn cưới lên anh...Về nhà chúng ta thích chơi kiểu gì cũng được...Cho anh ăn em thoải mái đấy...”

Lời của cô không nghi ngờ gì chính là liều thuốc kích thích nhất lúc này, làm cho từng tế bào trong người anh bắt đầu trở nên cực kỳ hưng phấn.

Chỉ cần nghĩ đến ánh mắt mờ sương của cô khi làm tình, bầu ngực sữa rung lên theo từng nhịp ra vào của anh, đôi chân thon dài gác lên vai hoặc vòng quanh ngực anh, tùy ý để cho anh thích làm gì thì làm là đã khiến anh muốn tử hình cô ngay tại đây luôn rồi.

Nhưng anh vẫn nhẫn nại, nhẫn nại thêm chút nữa, sau đó nhất định anh sẽ đè cô xuống giường, đâm cô đến mức khiến cho cô sung sướng mà không ngừng kêu rên, làm đến khi nào cô phải khóc lóc cầu xin anh tha thứ thì mới thôi.

“Được, anh sẽ ăn sạch em, em chỉ là của một mình anh thôi, ai cũng đừng hòng chạm vào. ” Đào Tử Tuấn hung tợn nói, khuôn mặt tuấn tú đang cố gắng kìm nén dục vọng.

“Vâng ~ Em là của một mình anh, và anh cũng chỉ có thể là người đàn ông của em thôi!” Diệp Linh Tiệp cười tươi đáp lại, khẽ cọ lên mặt anh một chút, ánh mắt tràn ngập tình yêu.

Nghe vậy, Đào Tử Tuấn liền nhanh chóng nhét cô vào trong xe, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe về nhà, đương nhiên là để làm chuyện khiến cho người ta thấy xấu hổ.

Và thế là, trải qua một đêm xử phạt, sáng hôm sau Diệp Linh Tiệp liền ảm ỉ đòi về nhà, không muốn ở chung với anh nữa, nhưng sau khi nghe thấy anh đe dọa sẽ làm thêm lần nữa, cô nên ngoan ngoan im lặng không làm phản nữa, hay là ngoan cố đấu tranh để mặc cho Đào Tử Tuấn hung ác lấn qua lấn lại đây?

Đáp án thì ai cũng biết rồi đây!

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quyen-ru-yeu-nghiet-thu-truong>